

PHƯỢNG CA

CÔNG LƯAN

6

Kiếp Ba

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

PHƯỢNG CA

Kiếp Ba

Người dịch: Đào Bạch Liên

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

*Nhà xuất bản Phụ nữ trân trọng cảm ơn dịch giả
Đào Bạch Liên đã hỗ trợ để xuất bản cuốn sách này.*

*Cuốn sách này được xuất bản theo hợp đồng chuyển
giao bản quyền giữa Beijing Chinese World Books,
INC và Nhà xuất bản Phụ nữ.*

Dịch từ nguyên bản tiếng Trung:

CÔNG LUÂN, Đoàn kết Xuất bản xã

Bản quyền tiếng Việt © Nhà xuất bản Phụ nữ, 2009.

Nhân vật

Lương Tiêu

Vì tình mà phải dứt tình. Vì nghĩa mà gặp nguy hiểm. Sóng gió bão bùng và vô vàn thách thức thi nhau ập tới. Trận ác đấu với Tiêu Thiên Tuyệt gây ra cho gã mỗi hận ngàn đời.

Võ công: Kinh tức công, Bích hải kinh đao chương

Binh khí: Song chương

Vân Thù

Một năm vắng bóng, Vân Thù trở nên tiêu tụy xác xơ, hai má lõm sâu, tóc mai đã chớm bạc. Lần này xuất hiện, chẳng biết gã sẽ là thù hay là bạn của Lương Tiêu.

Võ công: Kinh ánh diệt hình quyền

Lý tưởng: Phục hưng Đại Tống

Hoa Hiểu Sương - Liễu Oanh Oanh

Hai người con gái nặng tình với Lương Tiêu cuối cùng đã chạm mặt nhau, một người dịu dàng như nước, một người nồng nhiệt như lửa, vây hãm Lương Tiêu dưới đáy nước sâu và trong lòng lửa bỏng.

Quan hệ với Lương Tiêu: Một người là thanh mai trúc mã, một người là tình đầu sâu nặng.

Quan hệ giữa họ: Tình địch

Tiêu Lân

Đại đệ tử của Tiêu Thiên Tuyệt, đối thủ của Lương Văn Tĩnh trong *Côn Luân Tiền truyện*, bắt tầm một thời gian dài, tới quyển này mới xuất hiện.

Võ công: Tu La diệt thế đao.

Binh khí: Hải Nhược đao.

Lương Tiêu nhìn theo cho đến khi Sở Tiên Lưu đi khuất, lòng vẫn chưa nguôi xúc động. Cuối cùng gãi gãi trán tĩnh, quay lại đối mặt với đám đông:

- Một thắng hai hòa, còn ai có ý kiến gì không?

Quần hào ngơ ngác nhìn nhau. Lôi Hành Không và Hà Tung Dương đều đã bị thương, Lôi Chấn dù không muốn buông xuôi ở đây, nhưng biết cho dù có nhào vào tấn công cũng khó lòng giành phần thắng nên đành hậm hực im lặng.

Lương Tiêu nhìn hết một lượt những bộ mặt ngây đỗng, xong bảo Liễu Oanh Oanh:

- Đi thôi!

- Ta không đi! - Thiếu nữ lạnh lùng đáp.

Lương Tiêu phát cáu, nhưng vốn biết tính nàng ngang ngược thất thường, cực chẳng đã đành đổi giọng vỗ về:

¹ Hai đảng khó xử cả hai.

- Đừng gần bước nữa, mấy năm nay ta vẫn thường nghĩ đến cô đấy.

Liễu Oanh Oanh nghe lòng xao xuyến, ngoảnh mặt ra chỗ khác không nói năng gì. Lương Tiêu bèn cầm tay nàng dắt đi. Hoa Sinh vội giục Hiếu Sương:

- Chúng ta cũng đi thôi!

Hiếu Sương thần thờ gật đầu, chậm chạp bước sau Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh một quãng xa.

Được một thời đường, chợt nghe có tiếng vó sắt khua vang, cả bọn ngoảnh lại nhìn. Sở Uyển đang cưỡi một con ngựa trắng cực đẹp phóng tới. Liễu Oanh Oanh vui mừng reo lên, cặp mắt ngời sáng:

- Yên Chi!

Tới chỗ họ, Sở Uyển gò cương nhảy xuống, nói bằng giọng lạnh lùng:

- Con ngựa này khó hầu quá, Tam thúc công sai ta đem trả cho cô.

Liễu Oanh Oanh âu yếm choàng tay quanh cổ Yên Chi. Tuấn mã gặp lại chủ nhân cũng sung sướng giậm giậm vó. Sở Uyển đưa mắt nhìn Lương Tiêu:

- Lúc trước ở sơn trang, người định hỏi ta về hai đứa trẻ phải không?

- Ờ.

Sở Uyển thở dài:

- Văn công tử đưa chúng đi rồi.

Lương Tiêu ngạc nhiên hỏi:

- Cô gặp hắn ở đâu vậy?

- Hôm ta dắt hai đứa đến Thiên Cơ cung, Văn công tử đã có mặt tại đó. Công tử kể sau khi thoát vòng vây Thường Châu thì được huynh muội họ Hoa cứu thoát, đưa về cung dưỡng thương. Hay biết thân thể nhị vương, công tử dẫn chúng đi ngay, hình như là đi Ôn Châu. Tình hình bây giờ ra sao ta cũng không rõ nữa.

Lương Tiêu thương xót nghĩ thầm: "Tội nghiệp, cuối cùng bọn trẻ cũng không thoát khỏi vòng tranh đoạt của đám người lớn". Gã lại hỏi:

- Vì sao Sở cô nương không đi theo Văn Thù?

Sở Uyển lặng lẽ đáp:

- Bây giờ lòng chàng chỉ những nung nấu sự nghiệp phục quốc, đâu còn ngó ngang gì khác. Hơn nữa, Thiên Cơ cung giàu có nhiều quyền lực kia ngó ý muốn giúp chàng phục hưng Đại Tống, vì vậy chàng đã đính ước với Hoa Mộ Dung tiểu thư.

Hiếu Sương lập tức bị cuốn vào câu chuyện:

- Cô cô tôi đính ước ư?

Sở Uyển hướng cái nhìn dò xét sang phía cô gái:

- Hoa Mộ Dung là cô cô người? - Cô ta cau mày một thoáng rồi lại nhìn Lương Tiêu, giọng ngập ngừng. - Có chuyện này ta cũng muốn hỏi người từ nãy... Sao Tuyết cô nương không đi cùng người?

Lương Tiêu nghe nhói buốt ở tim, ngửa mặt thờ dài kể sơ qua sự việc. Sở Uyển mặt mày trắng bệch, ngơ ngẩn hồi lâu mới nói được thành tiếng:

- Xin lỗi... ta mãi lo cho hai thiên tuế nên không kịp can cô ấy.

Lương Tiêu xua tay:

- Đây là báo ứng của ta, không trách cô được. Sắp tới đây cô đã có dự tính gì chưa?

- Ta sẽ theo Tam thúc công luyện võ cho qua ngày, đến hết đời thì thôi.

Lương Tiêu tìm lời an ủi:

- Văn Thù anh hùng cái thế là vậy nhưng chưa chắc xứng với cô nương, rồi cô sẽ...

Sở Uyển lắc đầu, mắt bỗng đỏ hoe. Đột ngột cô quay mình bỏ chạy, dáng vóc mỏng manh toát ra nỗi cô đơn khôn tả.

Sở Uyển đi khuất, Lương Tiêu cũng buồn buồn cất bước. Liễu Oanh Oanh bắt bẻ:

- Mấy năm xa cách, người quen biết lắm người nhỉ!

Lương Tiêu lơ đãng nói:

- Ừ, cũng được vài người.

Liễu Oanh Oanh đay nghiến:

- Vài là vài thế nào? Hết Hoa lại Tuyết, không chừng còn Thảo còn Mai còn Sâu còn Bọ ở đâu nữa ấy... Phức to quá chừng!

Lương Tiêu ngừng chân bước, cau mày:

- Cô ghen à?

Liễu Oanh Oanh bậm bậm môi, giọng nắc nhen:

- Ta đêm ngày nhung nhớ người, không ngờ người lại dầm dúi đi ghẹo hoa với cô. - Nàng chọt nhòai tới trước, mắt long lên, nhìn vào tận mặt Lương Tiêu. - Ta chẳng ghen suông thôi đâu, ta còn muốn đập phá tung hê tất cả đây!

Nhắc thấy Hiếu Sương rón rén định lùi ra xa, nàng thét:

- Ở nguyên đó!

Hiếu Sương hãi quá, đành đứng lại.

Lương Tiêu đang rầu rĩ thương cảm cho cảnh ngộ của Triệu Thị và Triệu Bính, nay thấy Liễu Oanh Oanh hung hăng vô lối quá thể thì không sao nén nổi bức tức, bèn mắng:

- Cô còn chưa biết ngọn ngành, cứ nghe câu được câu mất rồi nổi cơn lên là thế nào?

Liễu Oanh Oanh chột dạ, đành hạ giọng:

- Được, vậy người hãy nhắc lại một lần cho dứt khoát: trong lòng người chỉ có mình ta.

Lương Tiêu ngẩn người. Trông dáng điệu do dự của gã, Liễu Oanh Oanh đau đớn lắm, thất vọng kêu lên:

- Người nói hay không đây?

Lương Tiêu lưỡng lự:

- Vốn dĩ... trong lòng ta chỉ có mình cô...

Liễu Oanh Oanh rít qua kẽ răng:

- Còn bây giờ thì có tới mấy người rồi, phải không?

Lương Tiêu nghẹn lời. Gã càng ngập ngừng, Liễu Oanh Oanh càng đau xót, tiếc cho bao nhiêu điều đứng tuổi nhục đã phải gánh chịu vì gã. Nghĩ rằng tình cảnh đã đến nước này, thóa mạ hay đánh đập cũng chẳng giải quyết được gì, nàng chưa chút chần chừ nói:

- Hàn Ngưng Tử nói đúng, nam nhân trên đời đều là giống bội bạc. Thôi vậy, tìm người đã có chủ khác, ta không nên lì lợm ở lại đây làm gì nữa, ta... về Thiên Sơn vậy... - Nàng ôm mặt nhảy lên lưng Yên Chi.

Lương Tiêu níu lấy dây cương. Liễu Oanh Oanh liền xòe chương tát, Lương Tiêu bèn giữ chặt cả hai tay nàng, lúi tuột xuống khỏi ngựa. Liễu Oanh Oanh tủi thân khôn xiết, vừa khóc vừa đâm đá túi bụi vào người gã. Hiếu Sương buồn khổ theo dõi, đến đây đã hết sức chịu đựng, đành thở dài nói:

- Thôi thì để muội đi. Liễu thư thư đừng gây khó dễ cho Tiêu ca ca nữa...

Cô trèo lên mình Khoái Tuyết, cầm cương giật giật. Lương Tiêu vội gạt phăng Liễu Oanh Oanh, nhào ra chặn đường:

- Muội đi sao được? Ta đã hứa là cùng muội đi khắp nơi chữa bệnh cứu người rồi mà.

Hiếu Sương rung động cả người, bao nhiêu tủi thân lo lắng từ đầu tới giờ mới được dịp bộc lộ, cô gục xuống lưng lừa, nước mắt chứa chan.

Liễu Oanh Oanh chưa kịp mừng vì Hiếu Sương tự nguyện ra đi thì đã phát điên vì Lương Tiêu thiết tha giữ cô ở lại. Nhìn bộ mặt xanh xao thiếu nảo của tình địch, nàng vừa căm giận vừa lo lắng, sau cùng đành nhân nhượng:

- Thôi cũng được. Lương Tiêu, ta tạm thời không làm khó người. Muội muội họ Hoa, cô đừng đi nữa!

Hiếu Sương đổi buồn thành vui, gạt lệ lấp bắp:

- Đa tạ... thư thư. Nếu... nếu thiếu Tiêu ca ca, muội thật chẳng biết nên sống thế nào...

Liễu Oanh Oanh ném vào mặt Hiếu Sương một cái nhìn lạnh như nước đá rồi quay ngoắt sang Lương Tiêu:

- Người đứng ngăn ra đây làm gì? Mau dắt ngựa cho ta!

Lương Tiêu rất kinh ngạc, nhưng thấy Oanh Oanh chầm dút thói đồng đánh thắt thường thì mừng đến nỗi không màng hỏi han cơn cố, bèn dắt cương ngựa tiến lên trước. Liễu Oanh Oanh lại gần Hiếu Sương, vuốt ve Khoái Tuyết:

- Con lừa này của cô à?

- Của Á nhi thư thư cho muội.

Liễu Oanh Oanh châm biếm:

- Cô lắm thư thư nhỉ?

Hiếu Sương cười hiền:

- Vâng, vì muội còn ít tuổi mà!

Liễu Oanh Oanh dài giọng:

- Vâng, vì - muội - còn - ít - tuổi! Ta thì già lắm đây!

Hiếu Sương giật mình, cúi đầu im lặng. Lúc này hai nàng đã cách Lương Tiêu và Yên Chi khoảng ba trượng. Liễu Oanh Oanh chợt đảo mắt, tay trái nắm chặt cổ tay Hiếu Sương, tay phải xòe cao, chém vù xuống đỉnh đầu cô gái.

Hiếu Sương kinh hoàng đến nỗi không phản ứng gì được. Hoa Sinh đi xa xa đằng sau, chứng kiến từ đầu đến cuối. Tuy chú ta không rõ nguyên nhân hành động của Liễu Oanh Oanh, nhưng thấy Hiếu Sương gặp cơn nguy hiểm thì hét ầm lên, quên bẵng nguyên tắc không động thủ với người khác, lập tức vung song quyền ra. Quyền kinh dày

đặc ào ạt đổ tới, băng qua khoảng cách hơn một trượng, đánh trúng vào lưng Liễu Oanh Oanh. Liễu Oanh Oanh chưa hạ được chiêu xuống thì đã giật tung người lên cao, kéo theo cả Hiếu Sương, máu tràn lên khoang họng nàng nóng bỏng. Hoa Sinh chạy ào tới níu Hiếu Sương xuống. Lương Tiêu nghe động liếc nhìn, kinh hoàng không bút nào tả xiết. Gã lướt lại như cơn lốc, nhón chân ôm choàng lấy Liễu Oanh Oanh. Thấy mặt nàng trắng bệch, miệng ộc máu tươi, gã không nén nổi hãi hùng, quát Hoa Sinh:

- Người gây ra đây à?

Chú tiểu ngớ ngẩn gật đầu. Lương Tiêu lừ mắt, mặt tím đi vì giận. Hoa Sinh ớn lạnh thụt lui nửa bước. Thành linh Lương Tiêu hú lên một tràng, vấy kiếm tre đâm tới yết hầu chú ta. Hoa Sinh liền ôm Hiếu Sương quay một vòng theo tư thế *Vô nhân tướng* tránh khỏi mũi kiếm. Lương Tiêu lập tức rung cổ tay, chỉ trong khoảnh khắc đâm liền chín điểm trên thân thể Hoa Sinh. Chú tiểu võ công cao cường nhưng ít kinh nghiệm giao đấu, cố nhiên không địch nổi Lương Tiêu vốn từng trải vô vàn chiến trận. Chỉ kịp thấy mũi kiếm loáng một nhịp là cổ họng đã bị đâm trúng, Hoa Sinh không nghĩ ngợi nhiều, vô thức thi triển *Đại Kim cương thần lực* khiến cổ họng cứng lên như sắt để chặn đỡ. Nhưng kiếm tre không đâm sâu xuống, Hoa Sinh ngược mắt dò ý, Lương Tiêu vặn hỏi:

- Vì sao ngươi tấn công Oanh Oanh?

Lần đầu tiên trong đời đã thương một người, Hoa Sinh cứ đứng thuôn ra bàng hoàng, môi run run, không nói năng gì được. Hiếu Sương vừa bình tâm thì phát hiện ra cổ tay phải đã bị Liễu Oanh Oanh vặn gãy, cơn đau như sóng ào vào tim từng đợt. Nghe tiếng Lương Tiêu quát, cô ngoảnh mặt sang, thấy gã đang chia kiếm vào Hoa Sinh, cô vội kêu:

- Tiêu ca ca... - đoán nói nhanh. - Hoa Sinh, buông ta ra!

Chú tiểu làm theo. Lương Tiêu ngập ngừng một thoáng rồi cũng thu kiếm lại.

Cắn răng nén cơn đau gãy xương, Hiếu Sương lấy kim châm vào ngực Liễu Oanh Oanh, xong xuôi cũng rã rời cả người, cô tựa lưng lờ lờ thờ dốt:

- Tiêu ca ca... huynh cho tỳ ấy uống năm giọt Hoạt sâm lộ.

Lương Tiêu lục bọc lấy Hoạt sâm lộ. Nhân lúc gã cúi húi nhỏ sâm

vào miệng Oanh Oanh, Hiếu Sương kín đáo quay đi tự nắn chỗ xương gãy. Cô nắm tay phải vào cánh tay trái, nhưng chưa kịp vận thì hàn độc trong cơ thể tái phát làm cô lả đi, mặt trắng bệch, cánh tay thông xuống khiến chỗ xương trật nặng hơn. Không nhin được, cô rên khê.

Hoa Sinh vươn đầu ngó xem, hốt hoảng la lớn:

- Tay người gãy rồi kìa Hiếu Sương!

Lương Tiêu cả kinh nhào tới đỡ Hiếu Sương. Nhận ra tay cô đã tím bầm, gã vội vã nắn lại đoạn xương. Hiếu Sương đau quá toát mồ hôi hột, nhưng lòng còn đau đớn hơn gấp bội, nước mắt mấp mé rèm mi. Hoa Sinh cảm thấy bất nhẫn, vung tay tố giác Liễu Oanh Oanh:

- Lương Tiêu, chính ả ta vận gãy tay Hiếu Sương, mà còn vung chưởng đánh xuống đầu...

- Hoa Sinh... - Hiếu Sương cuống quýt ngắt lời.

- Sao cơ?

- Đừng nói nữa!

Thái độ hai người khiến Lương Tiêu hiểu ngay chuyện vừa xảy ra. Gã quay ngoắt lại nhìn Liễu Oanh Oanh. Mặt nàng nhợt nhạt, hơi thở yếu ớt khiến gã vừa xót xa vừa phiền não.

Hiếu Sương đoán ngay ra nỗi lòng Lương Tiêu, bèn trấn an:

- Muội đã dùng *Thất tinh định hồn* châm điều khí cho tỷ ấy và bổ trợ bằng Hoạt sâm lộ. Tính mạng không có gì nguy hiểm nữa, ngặt nỗi quyền kinh của Hoa Sinh quá mạnh, chắc phải điều dưỡng chừng hai ba tháng mới đi lại được bình thường.

Mặt Lương Tiêu méo xệch trong một nụ cười dị dạng:

- Cô ấy hành hạ muội, mà muội... tử tế đối đãi lại như vậy, đâu phải chết trăm lần vì muội ta cũng cam lòng.

Hiếu Sương thấy ấm áp trong lòng, bao nhiêu tủi cực tan biến hết. Cô mỉm cười, nước mắt lặng lẽ tuôn rơi.

Liễu Oanh Oanh đang nằm trong vòng tay Lương Tiêu. Nội lực nàng tương đối dồi dào, lại được Hoạt sâm lộ bồi bổ khí huyết nên mau chóng hồi tỉnh, đúng lúc nghe thấy đoạn sau câu nói của Lương Tiêu, lòng nàng nhức nhối như bị ai cào ai xé, cơ hồ ngắt lịm đi lần nữa. Nàng nghiêng răng nén đau, liếc chừng chỗ đứng của Hiếu Sương rồi len lén rút một thanh chủ thụ ra khỏi tay áo, nhưng do đã mất sức quá độ, tay

cầm lòng lẻo khiến chùy thủ rơi đánh keng xuống đất. Hoa Sinh tỉnh mắt, đến gần nhặt đưa Lương Tiêu:

- Người đánh rơi này!

Lương Tiêu liền cúi nhìn Liễu Oanh Oanh. Mặt nàng rúm rỏ, nước mắt ròng ròng chảy ra qua khóe mắt khép chặt. Gã lập tức hiểu rõ đầu đuôi, thở dài thườn thượt, bảo Hoa Sinh lượm cành cây nẹp tay cho Hiếu Sương, sau đó làm một cái cang cùng Hoa Sinh khiêng Liễu Oanh Oanh đến thôn làng phía trước tìm chỗ tá túc.

Sau khi ổn định chỗ nghỉ, Hiếu Sương nén đau ngồi viết hai phương thuốc. Lương Tiêu để Hoa Sinh ở lại trông nom cô và Liễu Oanh Oanh, còn bản thân cưỡi Yên Chi đi tìm dược liệu. Mãi chập tối gã mới quay về, trước tiên bọc thuốc quanh vết thương cho Hiếu Sương, tiếp đó nhóm lửa lò, đun một bát thuốc đặc bùng lên phòng Oanh Oanh. Nàng đang nằm nghiêng, nước mắt tuôn là chả trên gối. Lương Tiêu đâm bối rối, không biết nên trách mắng hay nên an ủi, cứ đứng đực ra ở ngưỡng cửa. Liễu Oanh Oanh liếc thấy gã liền ngoảnh phất mặt đi, vô tình chạm đến vết thương, không nén được bật rên khẽ. Lương Tiêu vội vàng tiến vào, đặt bát thuốc xuống rồi đỡ nàng dậy. Liễu Oanh Oanh yếu ớt giãy giụa, nhắm nghiền mắt không nhìn đến gã. Lương Tiêu ghé bát thuốc lên miệng nàng, Liễu Oanh Oanh cứ ngậm chặt răng. Lương Tiêu than thở:

- Có cú thế này mãi thật khiến người ta buồn nản.

Liễu Oanh Oanh cay cay sống mũi, nổi tũn hờn được thể bùng ra:

- Ta cú thế đấy! Liên quan gì đến người? Người lo chết trăm lần ngàn lần vì kẻ khác đi.

Lương Tiêu nói:

- Với cô cũng thế mà. Nếu phải chết vì cô, ta cũng quyết không nhúu mày.

Liễu Oanh Oanh nhớ lại chuyện xưa, òa khóc:

- Người là đồ lật lọng, chỉ giỏi dùng lời ngon ngọt để lừa người ta.

Lương Tiêu chua chát nghĩ thầm: "Chính cô mới lật lọng. Nếu không vì Văn Thù trở mặt với cô, e rằng chẳng bao giờ cô thèm ngó ngang đến ta nữa". Buồn bã hồi lâu, gã giục:

- Thôi đừng dằn dỗi nữa, mau uống thuốc nào!

Liễu Oanh Oanh trừng mắt:

- Muốn ta uống thì trước tiên ngươi phải giết thằng trọc hôi hám nọ và đuổi con oắt thối tha kia đi đã.

Lương Tiêu từ chối ngay:

- Không được.

Liễu Oanh Oanh lại trào nước mắt, nghiêng răng kết tội:

- Bảo là hạng lừa lọc cũng không oan mà. Rốt cục ngươi đang toan tính gì đây? Hôm nay dứt khoát phải nói cho rõ ràng.

- Hiểu Sương là người rất tốt, cô ở bên muội ấy lâu ngày tự khắc sẽ hiểu ra, - Lương Tiêu bưng bát thuốc lên. - Mọi chuyện để sau hãy hay, bây giờ hãy uống thuốc đi đã.

Liễu Oanh Oanh còn định vùng vằng, chợt thấy Hiểu Sương lấp ló ngoài cửa nửa muốn tiến vào nửa muốn lui ra, nàng liền bỏ ngay ý định, vùi mặt vào ngực Lương Tiêu đổi giọng nũng nịu:

- Thuốc đắng lắm, ta không muốn uống.

- Đừng trẻ con nữa! Ngoan, uống mau cho nóng.

Liễu Oanh Oanh liếc nhanh về phía Hiểu Sương, phụng phịu:

- Ta không muốn uống một mình, ngươi phải uống với ta cơ.

Lương Tiêu hết cách, đành cầm bát lên uống trước, Liễu Oanh Oanh giờ tay ngăn:

- Không uống kiểu thế. - Nàng bậm bậm môi, mặt đỏ bừng. - Ta... ta muốn ngươi ngậm thuốc trong miệng rồi bón cho ta.

Lương Tiêu ngạc nhiên:

- Thế là cái kiểu gì?

Liễu Oanh Oanh gúng nguầy:

- Nếu ngươi trái lời thì ta không uống, cứ để chết cho xong.

Lương Tiêu thoát tiên còn tưởng nàng đùa, nhưng nghe giọng cương quyết mới biết nàng nói thật. Gã thầm nghĩ nàng vốn bướng bỉnh, đã nói nhất định sẽ làm, không còn cách nào khác hơn là ngậm thuốc vào miệng rồi mớm từng hớp cho nàng. Hiểu Sương vốn định sang khám xem vết thương của Liễu Oanh Oanh thế nào, chứng kiến cảnh ấy mà chua xót quá, không sao bình tâm được, cô đứng chết trân hồi lâu mới lặng lẽ quay đi. Lương Tiêu thính tai, hiểu ngay ra mọi sự, mớm xong thuốc đặt cách bát xuống tức giận mắng:

- Cô đừng có chốc chốc lại tìm cách chọc tức muội ấy! Muội ấy vốn đã ốm yếu...

Liễu Oanh Oanh được gã ôm ấp rồi mớm thuốc, người đang lâng lâng mê mẩn, thoát một cái thấy Lương Tiêu đổi ngay thái độ như thế thì không khỏi hụt hẫng, phẫn uất la lối:

- Á ôm yêu, còn ta thì khỏe chắc? - Nộ hỏa công tâm khiến nàng ộc hết thuốc ra.

Lương Tiêu hoảng hồn vỗ nhẹ lên lưng nàng, đúng lúc ấy cái đầu tròn của Hoa Sinh thò vào phòng, giọng bồn chồn:

- Lương Tiêu! Hiếu Sương đang khóc.

Cái mặt chú tiểu khiến Liễu Oanh Oanh căm ghét không để đâu cho hết, nàng gào lên:

- Con lừa trọc chết tiệt, đồ khốn nạn... cú đi!

Lương Tiêu dợm đứng dậy, nàng bèn níu ngay lấy, quai hàm bạnh ra:

- Nếu người mà rời khỏi đây, ta chết cho người xem!

Lương Tiêu nhếch mép, cuối cùng vẫn gỡ tay Oanh Oanh, trở mình đi ra. Liễu Oanh Oanh giận quá gục xuống gối khóc tức tưởi.

Lương Tiêu cố dần lòng để không quay lại, rảo chân bước sang phòng Hiếu Sương. Cô gái đang ngồi ghé mép giường. Thấy Lương Tiêu vào, cô vội ngoảnh mặt đi lén chùi nước mắt. Gã thiếu niên ngồi xuống cạnh cô, không biết nên khuyên giải thế nào, im lặng hồi lâu mới lựa được lời:

- Tính cô ấy thất thường như vậy đấy, nổi điên một lúc rồi sẽ bình tĩnh ngay thôi. Muội là người đại nhân đại lượng, cao thượng rộng rãi, đừng chấp cô ấy!

Hiếu Sương nhìn xuống:

- Muội... muội chẳng phải đại nhân nào hết.

Lương Tiêu mỉm cười:

- Muội là đại nhân trong nghề y, là người cầm nắm vận mạng của con bệnh, chứ nếu là mấy tay đại nhân đại quan thì ta chẳng thêm để ý đến đâu.

Hiếu Sương gạt nước mắt:

- Huynh ấy, chỉ chuyên chọc ghẹo người ta thôi. - Cô mỉm cười, bao nhiêu cảm giác u ám đều tan biến.

Lương Tiêu nhẹ nâng cánh tay băng bó dày cộp của cô lên xem:

- Còn đau không?

Hiếu Sương ngượng ngùng lắc đầu. Thành linh có tiếng bước chân,

hai người cùng ngoảnh ra nhìn. Liễu Oanh Oanh liêu xiêu đứng tựa khung cửa, mép ứa máu, mặt trắng nhợt, mắt lóe lên những tia căm hờn. Lương Tiêu vội buông Hiếu Thương chạy đến đỡ nàng, thảng thốt hỏi:

- Cô xuống giường làm gì? Mau quay vào ngay.

Liễu Oanh Oanh dang tay bạt tai gã, nhưng sức còn yếu, chỉ chạm khẽ một cái là lại thông tay xuống, thốn thức:

- Đồ vô lương tâm, ta một lòng một dạ với người mà người đối xử với ta như thế à... Ta hận người đến chết. - Nàng mới nói được bằng ấy câu thì ruột gan đã nhộn nhạo, máu ối lên đầy miệng.

Hiếu Thương vội lấy Hoạt sâm lộ đưa Lương Tiêu. Liễu Oanh Oanh uống sâm xong, hơi thở đều đặn dần, bắt đầu chửi mắng không ngơi miệng, thốt ra toàn những lời chua cay độc địa. Lương Tiêu chỉ còn nước ngọt ngào vỗ về mới ép được nàng quay lại phòng. Liễu Oanh Oanh rửa xả mồi mồm thì sực sực một hồi, sau cùng thấm mệt, nàng nặng nhọc chìm vào giấc ngủ, hai tay vẫn níu chặt chéo áo Lương Tiêu.

Lương Tiêu đành ngồi cứng trên giường đợi nàng ngủ say mới rón rén nhóm dậy đi nấu nướng. Cơm nước xong xuôi, chưa kịp ngồi vào bàn ăn lại nghe Liễu Oanh Oanh tru tréo: "Lương Tiêu, Lương Tiêu", giọng vừa gấp gáp vừa đau thương. Lương Tiêu nhủ mảy dưng dậy đi vào phòng. Liễu Oanh Oanh đang đầm đìa nước mắt, trông thấy tình lang liền lao vào lòng gã khóc nức nở:

- Người đi đâu đấy? Ta tưởng người bỏ đi mất rồi!

Lương Tiêu vẫn quen với một Liễu Oanh Oanh cứng cỏi xưa kia, hôm nay thấy nàng liên tục tỏ ra mềm yếu thì không khỏi xót xa, bèn nhẹ nhàng nói:

- Ta đi đâu cơ chứ? Chắc cô gặp ác mộng đấy!

Liễu Oanh Oanh thút thít:

- Ta bị nhốt trong Thiên Hương sơn trang, đêm nào cũng mơ thấy người.

Lương Tiêu bồi hồi trong dạ, trầm nhủ: "Chắc một năm vừa qua nàng khổ sở lắm", bèn hỏi:

- Tội vạ gì mà cô đi nghe Hàn Ngưng Tử khích bác để đến nỗi gây sự với Sở Tiên Lưu?

Liễu Oanh Oanh ghen ngào chùi nước mắt:

- Hôm đó ta đi lấy nước suối về thì không thấy người đâu nữa, bèn hoảng hốt chạy đôn chạy đáo tìm kiếm, nửa chừng vấp phải bọn nhà

họ Lô, họ Sở và Thần Ưng môn. Ta tưởng chúng bắt người nên cản đường đòi giao người, kết quả là bị trúng đòn quyền của Lô Hành Không. Đúng lúc nguy nan Văn Thù bỗng nhảy ra tương cứu, khốn nỗi hần sẵn bụng cú cáo, cứu xong lại tuôn ra lăm lờ nhố nhăng vô lễ. Ta đang bị thương, sợ hần nổi lòng tà không kiềm chế được nên đành lựa chiều đưa đẩy, vốn định lừa hần giúp ta đi tìm người, nào ngờ Hàn Ngưng Tử xuất hiện, đem người ra uy hiếp bắt ta giao nộp Thuần Dương thiết hạp, lấy được hộp rồi lại nuốt lời mang cả người theo. Không có người thì ta còn thiết gì nữa, bèn chửi mắng Văn Thù một trận rồi bỏ đi, chẳng ngờ hần cũng không gây khó dễ, im lặng mặc ta tự tác. Ta không biết người đi hướng nào, cứ thúc Yên Chi chạy như điên cuồng khắp đồng không mông quạnh, khóc than vật vờ, cuối cùng kiệt sức đành tìm một nơi trị thương. Mấy tháng sau bình phục, ta tiếp tục đi lùng sục, vất vả lắm mới tìm được Tàn Hồng tiểu trúc, nào ngờ tới nơi thì chỉ còn thấy một vùng đổ nát hoang tàn. Nghe đồn là do Lô Công bảo và Thiên Hương sơn trang liên thủ phóng hỏa, ta lên bắt cóc một tên đệ tử trong Lô Công bảo để tra hỏi, nhưng hần không biết tin tức gì của người hết. Ta càng phập phồng lo sợ, lang thang khắp nơi tìm người, cứ thế hơn một năm trời, rủi thay chẳng gặp được người lại chạm trán mục hồ ly họ Hàn, mục ấy lừa ta rằng Thiên Hương sơn trang đã thiêu mất xác người rồi. Nghe thấy thế ta chỉ muốn chết, chưa kịp cân nhắc cẩn thận đã bộp chộp tìm đến Sở gia khiêu chiến báo thù. Ta đánh bại liền năm tên, khiến Sở Tiên Lưu phải ra mặt. Tiếc rằng sau cùng ta sa cơ dưới tay lão ấy, bị lão giam lỏng trong Thiên Hương sơn trang.

Nàng kể một lèo, hực hơi thở hồng hộc. Lương Tiêu sừng sốt hỏi lâu, bụng bảo dạ: "Hóa ra là thế, vậy mà ta lại sinh lòng ngờ vực, tưởng nàng đã xiêu lòng vì Văn Thù...". Gã hỏi hận vô cùng, giờ hai tay vả lia lịa vào má mình khiến mặt sừng tướng lên. Liễu Oanh Oanh ngạc nhiên hỏi:

- Sao lại làm thế?

Lương Tiêu gặng trấn tĩnh, thở dài ăn năn:

- Ta thật là một kẻ hồ đồ, có lỗi vô cùng với nàng.

Liễu Oanh Oanh không hiểu nguyên ủy của sự hối hận ấy, tưởng đâu Lương Tiêu hối hận vì việc lăng nhăng với Hiếu Sương, nàng lườm gã, lại giờ bàn tay trắng mịn lên xoa nhẹ hai bên má sừng tướng của tình lang, máng vờ:

- Người biết lỗi là được rồi. Nếu người còn lén phéng với cái ngữ dặt dẹo đó thì nhất định ta sẽ cho người ném đủ mùi lợi hại. - Nàng định đem hết những lời cay độc chất chứa trong lòng ra bức bách gã, nhưng lời đến cửa miệng lại thay đổi. - Người... đau không? Sau này ta chưa cho phép thì không được tự đánh mình nhé!

Lương Tiêu ruột rối như tơ vò, không còn lòng dạ nào phân trần, lâu lắm mới nói được thành lời:

- Sau khi rơi vào tay Sở Tiên Lưu, cô sống thế nào? Vì sao ông ấy không cùm cô lại?

Liễu Oanh Oanh cười nhạt:

- Ta là tổ tiên của bọn trộm cắp trong thiên hạ, cùm xích nào ràng buộc được ta? Vả chăng, lão Sở cáo già ý mình bản lĩnh cao cường nên không thềm nhót cũng chẳng thềm trôi. Nhưng quả thực là dù ta có giờ trăm phương ngàn kế cũng chưa bao giờ thoát đi xa được quá mười dặm. Khi người đến, ta mới bị lão ấy bắt ngược về đây chứ.

Lương Tiêu bật cười:

- Sở Tiên Lưu ẩn cư mãi đâm buồn, tính quá muốn động nên mới chơi trò mèo vờn chuột đây mà.

Liễu Oanh Oanh bực bội gí tay vào chóp mũi gã:

- Ta bị kẻ khác ức hiếp, người còn cười được ư?

Lương Tiêu ngấm nàng hồi lâu, khe gọi:

- Oanh Oanh!

- Gì thế?

Lương Tiêu âu yếm nói:

- Từ nay về sau, ta không để ai ức hiếp cô nữa.

Liễu Oanh Oanh buồn buồn thở dài:

- Ta chẳng sợ kẻ nào ức hiếp, chỉ sợ người ức hiếp ta thôi. - Ngược mắt nhìn gã, nàng nghiêng răng trêu trạo. - Hoa Hiểu Sương còn ở đây ngày nào, ta còn hận người ngày đó.

Lương Tiêu nín lặng. Liễu Oanh Oanh lúc buồn lúc vui, leo bẻo một thôi một hồi sinh mật, ngã vào lòng Lương Tiêu ngủ thiếp đi.

Mấy hôm sau, tay Hiểu Sương đã gần lành, cô bắt đầu khám chữa cho dân trong thôn, đỡ đẻ cho các sản phụ. Liễu Oanh Oanh khẳng khăng không chịu để Hiểu Sương trị bệnh. Lương Tiêu đành hỏi Hiểu Sương cách thức rồi tự châm cứu cho nàng. Đến khi hơi hơi bình phục,

Liễu Oanh Oanh bắt đầu gây sự hết sức vô lối, tìm đủ mọi cách làm tình làm tội Hiếu Sương, lúc thì trước mặt mọi người, lúc thì lén lút sau lưng Lương Tiêu. Cũng may Lương Tiêu luôn để bụng để phòng nên chẳng mấy khi Liễu Oanh Oanh thành công. Những lúc ấy nàng lại giận dỗi khóc lóc, bứt tóc bứt tai vật mình vật mẩy. Lương Tiêu một mặt trông chừng Oanh Oanh, một mặt an ủi Hiếu Sương, ngoài ra còn phải tính toán sinh kế để lấp cho đầy cái dạ dày không đáy của Hoa Sinh. Dù rất khéo lo toan lại khôn ngoan tháo vát, đôi lúc gã cũng không khỏi căng thẳng buồn phiền vì tình cảnh đang rơi vào.

Ngoảnh đi ngoảnh lại, hai tháng trôi qua, Liễu Oanh Oanh gần như bình phục hẳn, càng ráo riết nghĩ cách rũ bỏ tình địch. Nay giận dỗi la lối, mai khẩn khoản nài nỉ, lúc tỏ thái độ sùng sộ trước mặt mọi người, khi lại nũng nịu thủ thi vào tai Lương Tiêu, nàng vất óc tìm trăm phương ngàn kế để đuổi Hiếu Sương. Lương Tiêu lúng túng vô cùng. Hiếu Sương vừa buồn vừa tủi, nhưng không muốn Lương Tiêu khó xử nên thường lui vào phòng riêng để che giấu tâm trạng hoặc đọc y thư giải sầu.

Một hôm xem sách đã mệt, cô bèn gục xuống án thiu thiu ngủ. Nửa chừng bị tiếng huyền não ngoài đường khua tỉnh, cô dụi mắt chạy ra cửa thì thấy xa xa trên bãi cày lỗ nhỏ rất nhiều người lạ đang rên rầm gây nhốn nháo một vùng, quần áo ai cũng lôi thôi bẩn thỉu, khẩu âm cho thấy họ không phải người vùng này. Hiếu Sương ngạc nhiên đến gần xem. Trong số này có rất nhiều người ốm yếu bệnh tật, ung nhọt mưng mủ đến nổi vết thương lở loét chảy nước và lởm ngổm đầy dòi, không đứng nổi phải nằm sụm xuống đất. Hiếu Sương tức tốc chạy vào lấy thuốc, trên đường trở ra gặp Liễu Oanh Oanh và Lương Tiêu. Nàng kéo gã đứng tít đằng xa, bịt mũi ngó lại. Trông thấy Hiếu Sương, nàng liền giả vờ âu yếm với Lương Tiêu. Hiếu Sương cay đắng ngoảnh mặt đi, trước hết gọi mấy người đang đứng gần nhất đến khám chữa. Liễu Oanh Oanh bĩu môi:

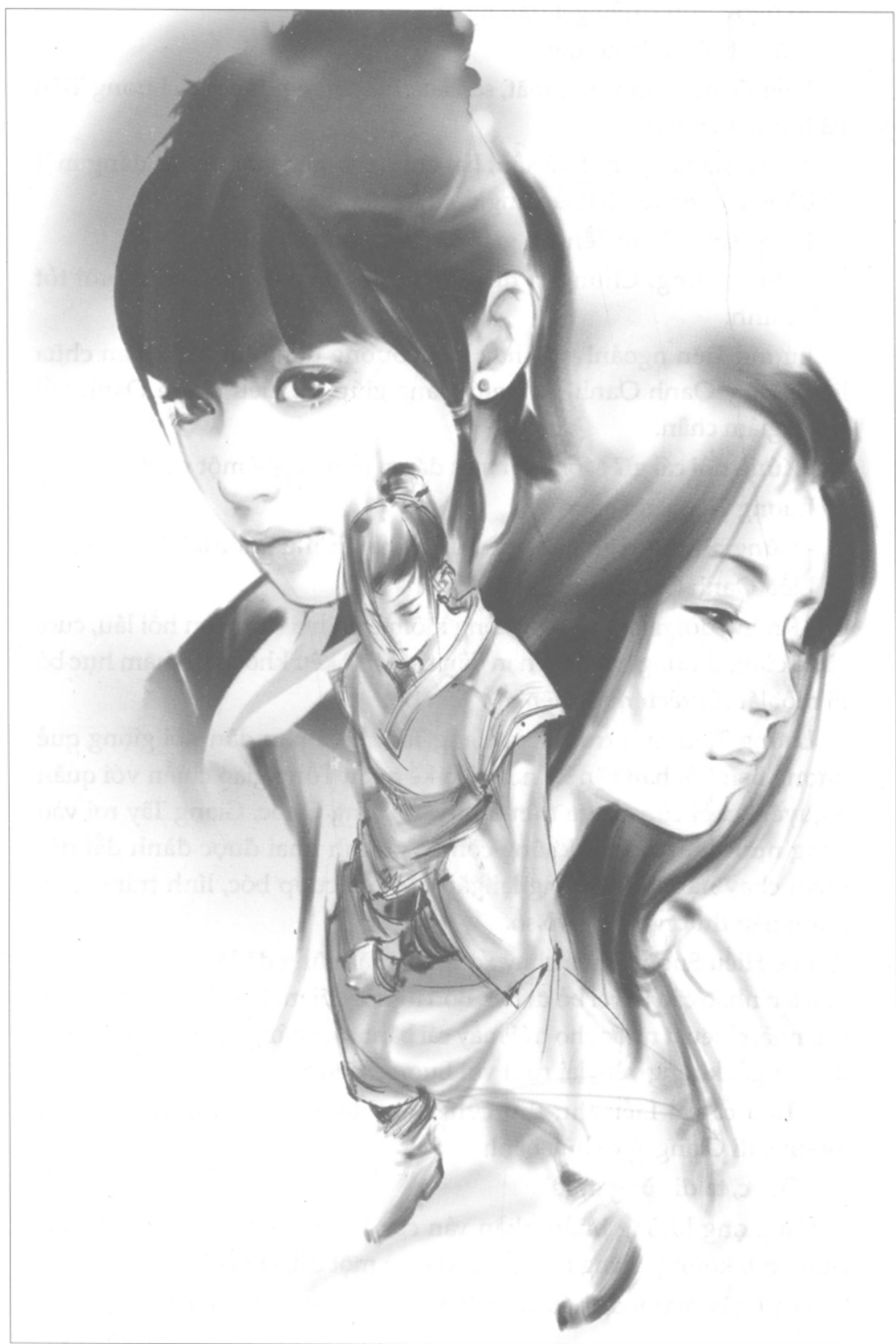
- Lại còn giả vờ làm người tốt nữa kia!

Lương Tiêu phản đối ngay:

- Mọii ấy vốn là người tốt mà.

Liễu Oanh Oanh tức thì sùng cồ:

- Á, à là người tốt, thế chắc ta là kẻ xấu rồi!

Ai ngờ Lương Tiêu gật đầu ngay:

- Cô tất nhiên là kẻ xấu.

Liễu Oanh Oanh trợn mắt, sắp sửa nổi khùng đến nơi, Lương Tiêu lại thủng thẳng nói:

- May mà ta cũng là kẻ xấu, hai chúng ta mặt cưa mướp đắng một phường gặp nhau, thật là xứng đôi vừa lứa.

Liễu Oanh Oanh liền đổi giận làm vui, cười tít mắt:

- Đúng đúng! Chúng ta đều là kẻ xấu, để ả đi mà làm người tốt một mình.

Lương Tiêu ngoảnh ra, thấy Hiếu Sương đang tất bật khám chữa liền gỡ tay Oanh Oanh, rào bước sang giúp cô. Liễu Oanh Oanh nổi nóng giậm chân:

- Xúng đôi cái gì? Mồm nói một đằng, bụng nghĩ một nẻo!

Lương Tiêu cười bảo:

- Đừng phụng phịu nữa, mau đi lấy hai thùng nước lại đây đun!

Liễu Oanh Oanh điên tiết thét:

- Không đời nào! - Nàng phòng mồm trợn má đứng im hồi lâu, cuối cùng cũng thương hại đám nạn dân thút thút kêu khóc, bèn hậm hực bỏ đi một lát rồi xách nước đến.

Lương Tiêu sinh trưởng ở Giang Tây, nghe nạn dân nói giọng quê hương bèn hỏi han cặn kẽ hơn. Họ kể quân Tống giao chiến với quân Nguyên, cuối cùng thua trận ở huyện Hưng Quốc, Giang Tây rơi vào vòng nước lửa, dân cư không còn kể gì sinh nhai được đành dắt díu nhau chạy nạn, dọc đường lại gặp thổ phỉ cướp bóc, lính tráng giao tranh nên thương vong vô số.

Lúc Hiếu Sương chữa chạy xong thì mặt trăng đã lên giữa trời, nạn dân lão nháo cáo từ rồi bỏ đi hết. Bốn người đói mệt rã rời, lão đảo bước vào nhà, chiêu ít nước cho trôi mấy cái bánh bao cứng ngắt. Hiếu Sương đứng ngồi không yên, lại rủ rỉ với Lương Tiêu:

- Tiêu ca ca! Liễu thư thư cũng sắp bình phục hoàn toàn, muốn... đi Giang Tây chữa bệnh.

- Được, ta đi cùng muội.

Cái giọng không buồn phân vân của Lương Tiêu làm Liễu Oanh Oanh nổi khùng. Nàng hậm hằm véo gãi một cái, chì chiết:

- Ban nãy người đã hứa là sẽ đưa ta về Thiên Sơn kia mà.

Lương Tiêu nhìn nàng bằng ánh mắt điềm tĩnh:

- Phải, ta còn nói rõ là với điều kiện Hiếu Sương đồng ý đi.

Liễu Oanh Oanh hét lên chói tai:

- Ặc ta là cái thá gì? Tại sao ngươi chỉ nghe lời Ặc mà không chịu nghe ta... - Nước mắt lưng tròng, nàng gục mặt xuống án khóc rưng rức.

Lương Tiêu nói:

- Ta từng hứa sẽ theo muội ấy đi khắp nơi chữa bệnh. Đại trưởng phu đã nói phải làm.

Liễu Oanh Oanh run bắn người, ngừng phát đầu lên quệt nước mắt, trợn trạo nhìn Hiếu Sương, nghiêng răng nói bằng giọng quyết liệt lạ thường:

- Được lắm. Ta cũng nói đây: ta và ngươi, chỉ một kẻ được sống. Ta sẽ làm bằng được.

Hiếu Sương nghe mà đầu óc mụ mẫm, chệnh choạng bước về phòng. Khi tỉnh trí lại, cô thấy mình đang gục vào mép giường. Tiếng cãi cọ của Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh từ bên ngoài văng vào, rõ ràng là rất gần mà cảm giác xa diệu vợi, giọng nói quen thuộc nhường kia sao bỗng trở nên xa lạ vô cùng. Một nỗi tuyệt vọng khó tả trào lên trong lòng cô, nước mắt sầm bi lặng lẽ chảy xuống, thấm ướt chiếc chăn bông thô.

Hôm sau, bốn người khởi hành xuống phương nam. Lương Tiêu cãi cọ với Liễu Oanh Oanh một thôi một hồi rồi công hành lý cắm cúi đi trước, không ngó ngang gì đến nàng nữa. Liễu Oanh Oanh phát tức, liền quay sang xét nét Hoa Sinh, động một tí là thượng cẳng chân hạ cẳng tay với chú ta. Ngờ đâu chú tiểu thịt đồng da sắt, hứng quyền cước như già gạo mà cứ nhếch miệng cười hểnh hếch trong khi Liễu Oanh Oanh đau tê khắp lượt tay chân. Chẳng còn đối tượng xả giận nào khác, nàng đem căm hờn trút xuống Hiếu Sương, thù hận càng ngấm càng đầy: "Dù có bị Lương Tiêu oán trách suốt kiếp, ta cũng phải bắt người biến khỏi cõi đời này mới cam lòng".

Vừa đi vừa nghỉ hơn hai mươi ngày, bốn người vào tới địa giới Giang Tây. Trái rộng trước mắt họ là làng mạc hoang hóa, gai góc tua tủa mắc đầy xương trắng, khắp nơi lặng ngắt không một tiếng chim ca. Đôi lúc đi hàng mấy dặm đường chẳng gặp một dấu vết nào của sự sống, đêm

¹ Quái bà trong rừng sa mù.

xuống rờn rợn tịch liêu, gió lửa hun hút như tiếng quỷ rên khóc. Thằng có chạm mặt người thì lại là lính Nguyên hung tàn càn quét hoặc bại binh nhà Tống nổi lên cướp bóc liên miên, cứ đánh dẹp đám này thì đám khác lại xuất hiện, Lương Tiêu đầu dững mãnh vô song mà cũng thấy mệt mỏi.

Hôm ấy, cả bọn vượt dãy Mai Lĩnh tiến vào địa phận Lương Quảng, đúng lúc gặp một đoàn dân tránh nạn với rất đông người bị ốm, bị thương. Chữa chạy cho họ xong thì số dược liệu mang theo đã cạn, Hiếu Sương bèn xách làn, vác cuốc lên vai:

- Tiêu ca ca, muối vào núi xem có cây thuốc không nhé.

Lương Tiêu buông cuốn sách đang đọc dở:

- Ừ, ta đi cùng muối.

Hiếu Sương gật gật đầu cất bước, Liễu Oanh Oanh ở đằng sau gắt gỏng:

- Cứ thế là đi đấy hà?

Lương Tiêu hiểu ngay ý nàng, đành rừ:

- Thế cô cũng đi luôn vậy.

Liễu Oanh Oanh hừ một tiếng, chấp tay sau lưng lững thững bước theo hai người. Hoa Sinh ngồi lại một mình trông đồ đạc.

Họ thông thả lên núi, Hiếu Sương vừa đi ngược mắt nhìn quanh, chợt phát hiện trên vách đá phía trước mọc lúp xúp một bụi cây thuốc, liền hớn hờ gọi:

- Tiêu ca ca, huynh hái lá và quả trên cái cây kia hộ muối!

Lương Tiêu lập tức mang liềm trèo lên cắt xuống. Liễu Oanh Oanh trông lạ mắt, tò mò hỏi:

- Cây gì đấy?

Lương Tiêu lắc đầu:

- Ta cũng không rõ. Hiếu Sương, muối xem thử đi!

Liễu Oanh Oanh cong môi nhích sang một bên. Hiếu Sương ngẫm nghĩ rồi nói:

- Giống cây này tên là Vương bắt lưu hành.

Lương Tiêu lật lật mở lá trên tay:

- Tên kỳ nhỉ!

Hiếu Sương giải thích:

- Lá và quả của nó có tác dụng hoạt huyết, chế thành thuốc uống sẽ

giúp máu lưu thông. Ngay cả thánh chỉ cũng không bắt máu ngừng chảy được, vì vậy người ta mới đặt cho nó cái tên lạ tai ấy.

Lương Tiêu lẩm bẩm: "Ngẫm cho kỹ, con người ta sống ở trên đời cũng nên như thế. Việc mình cho là tốt thì cần tận lực hoàn thành, dầu bị cản trở cũng phải gắng vượt qua. Còn việc mình cho là xấu thì cần hết sức tránh xa, dầu bị ép buộc cũng phải gắng ngăn ngừa chống chọi". Gã mãi suy tư, không để ý thấy sơn đạo thu hẹp dần, càng vào sâu cây thuốc càng rậm rạp với đủ mọi hình mọi dạng, Hiếu Sương mừng rỡ luôn tay hái. Đi thêm chừng một dặm nữa, cây cỏ lẫn đầy cả lối đi, Hiếu Sương đột ngột dừng chân:

- Lạ thật, tại sao bao nhiêu giống cây thuốc lại mọc cùng một chỗ thế này? Thảo dược của trợn một mùa hầu như góp mặt đủ cả. Chẳng lẽ là có người trồng?

Lương Tiêu lơ đãng nói:

- Chắc là ngẫu nhiên thôi.

- Khó lắm, bởi ở đây mọc lẫn một số chủng loại không hợp thổ nhưỡng, ví dụ Tiểu kế hay Xuyên bối mẫu. Chắc chắn ai đó đã mang giống đến ươm.

Lương Tiêu nghe chừng có lý, bắt đầu nhìn quanh vẻ dò xét. Liễu Oanh Oanh cười khẩy:

- Đoán già đoán non thì ăn thua gì, cứ đi hết là biết ngay thôi.

Nàng bước lên trước, Lương Tiêu bám sát theo sau. Sương mù ở đầu đùn ra dày nặng. Lương Tiêu sợ mọi người lạc nhau bèn lần tay dắt hai nàng. Tay trái cầm những ngón thon thon của Liễu Oanh Oanh, tay phải nắm những ngón nhỏ nhắn mát lạnh của Hoa Hiếu Sương, tâm trạng gã băng khuâng, bất giác ước mơ vợ vắn: "Giá được cầm tay cả hai đi hết cuộc đời thì hạnh phúc biết bao". Chợt một ý nghĩ nghiêm khắc mau chóng tràn lên lần át: "Người ta đều là kỳ nữ thời nay, người vọng tưởng thế khác nào xúc phạm giai nhân".

Liễu Oanh Oanh đi đầu. Tuy rất bạo gan, nàng cũng không kìm nổi cảm giác rờn rợn trước vẻ tịch mịch hoang vắng của nơi đây. Sương mù buông đặc sệt như dòng sữa bò từ trời đổ xuống, dần dần bôi nhòa đường nét mọi vật xung quanh. Đến một quãng, sơn đạo bắt đầu mở rộng dần, không khí lẫn quất một mùi hương ngòn ngọt. Liễu Oanh Oanh dò dẫm đi thêm mấy bước, chợt nghe Hiếu Sương kêu to:

- Sương mù gì mà lạ lùng, chúng ta mau quay về thì hơn.

Lương Tiêu tán thành:

- Phải đó! Oanh Oanh nghĩ sao?

Liễu Oanh Oanh đang định gật đầu, sức này ra một ý: "Bây giờ âm u mù mịt, đúng là cơ hội trời cho để giết con tiện nhân kia. Lương Tiêu tinh tường cách mấy cũng khó lòng nhìn xuyên qua màn sương đặc quánh này, nói gì đến ngăn cản ta hành sự". Bị ý nghĩ ấy đeo bám, sát cơ nổi lên, nàng âm thầm chuôi thanh chủy thủ trong ống tay áo ra lòng bàn tay, đoạn cười nhạt:

- Vớ vẩn, trong núi thường nhiều sương, có gì là lạ?

Hiếu Sương không tiện tăng lời, đành miễn cưỡng đáp:

- Muội cũng không giải thích được, nhưng sương mù ở đây cứ dính nhơm nhớp, thật khiến người ta bất an...

Liễu Oanh Oanh nghiêng tai nghe để xác định chỗ đứng của Hiếu Sương rồi nhích khẽ về phía cô gái, không đợi cô dứt lời đã phóng chủy thủ đâm trúng ngay bắp tay. Hiếu Sương bị tấn công bất ngờ, bật la thất thanh. Lương Tiêu giật mình hỏi:

- Gì vậy muội?

Liễu Oanh Oanh cương quyết thực hiện ý đồ, liền nghiêng rặng nhào tới sát bên tình địch, túm áo cô ghì lại gần rồi vùng chủy thủ định đâm vào ngực, bỗng nhiên nàng chơi vơi vì đập phải một vật gì trơn nhợt, cổ gượng trụ mình mới giữ được thăng bằng. Đúng lúc ấy bắp chân nàng thất lại, rồi một cơn đau thốn nhanh như chớp từ lòng bàn chân chạy dọc lên đùi, Liễu Oanh Oanh khuyu gối xuống, lôi cả Hiếu Sương ngã theo. Lương Tiêu lo lắng lần tới chỗ hai người. Nghe Liễu Oanh Oanh rên rầm: "Chân, chân...", gã bèn lần tay sờ xuống bàn chân nhỏ nhắn của nàng. Thành linh một vật xé gió lao bổ tới tay gã, Lương Tiêu xuất thủ rất nhanh, vật đó chưa kịp há miệng táp đã bị gã vặn ngoéo đầu. Nó rũ xuống nhẩy nhẩy trong tay Lương Tiêu, gã bóp chặt cho vỡ đầu con vật, hải hùng thốt:

- Rắn!

Hiếu Sương gắng nhìn cơn đau nơi cánh tay, giục giá:

- Chặn huyết mạch mau!

Lương Tiêu điểm liên tiếp vào mười mấy yếu huyết nằm giữa khoảng đùi và eo Liễu Oanh Oanh để ngăn chắt độc chảy về tim:

- Tiếp theo làm sao?

Hiếu Sương gấp gáp hỏi:

- Huynh xem hộ là rắn gì?

Lương Tiêu moi bụi nhùi ra, khốn nỗi sương mù quá dày, bụi nhùi chớm bắt cháy đã tắt ngấm vì ướt nhoẹt. Liễu Oanh Oanh ôm chân tê rên rì:

- Ta sắp chết rồi. Vậy là người sẽ sống yên vui với con nha đầu góm ghieếc kia. Người sẽ...

Lương Tiêu gắng hết sức trấn tĩnh, ôm chặt nàng vỗ về:

- Đừng nói linh tinh nữa mà! Hiếu Sương, tiếp theo làm gì hả muội?

Hiếu Sương bối rối nói như khóc:

- Rắn độc có nhiều loại, mỗi loại một độc tính khác nhau, phải cắt thuốc đúng bệnh mới kiến hiệu, khốn thay muội không có cả thuốc chữa rắn cắn ở đây... Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Liễu Oanh Oanh đã bắt đầu mê man, nghe loáng thoáng câu được câu chẳng liền lèm bèm rửa xả, giọng yếu ớt mà lời lẽ vẫn không kém phần tàn nhẫn:

- Người chỉ ngong ngóng ta chết để rảnh rang vui vầy với Lương Tiêu thôi. Quân khốn nạn... lòng dạ độc địa hơn rắn rết. Ta có làm quỷ làm ma cũng không tha cho người.

Ban nãy Liễu Oanh Oanh xuất thủ ám toán, Hoa Hiếu Sương làm gì không hiểu nguyên do. Nhưng muốn tránh cho Lương Tiêu day dứt vô ích nên cô nén lòng che giấu, lại vì bản tính từ ái bẩm sinh mà gắng vắt óc tìm cách cứu mạng Oanh Oanh. Khổ nỗi sương mù dày đặc cản trở việc chẩn bệnh, thuốc thang đã thiếu lại bị Liễu Oanh Oanh buông lời thóa mạ, Hiếu Sương tủi thân chỉ biết ôm mặt khóc. Lương Tiêu trầm ngâm một thoáng rồi xé ống quần Liễu Oanh Oanh, ghé miệng vào vết thương hút độc. Hiếu Sương nghe tiếng vải rách, đoán ra ý định của gã liền hốt hoảng ngăn:

- Đừng, huynh sẽ mất mạng đó...

Lương Tiêu lặng thinh, cắn cúi hút máu độc nhỏ đi. Độc chất được rút bớt, Liễu Oanh Oanh cũng dần tỉnh lại. Nàng hé mắt nhìn, nhận ra việc Lương Tiêu đang làm liền bàng hoàng kêu lên: "Đừng, đừng..." rồi toan vùng ra, nhưng tay Lương Tiêu cứng như sắt giữ nàng bất động. Nỗi lo lắng lại khiến nàng chìm vào hôn mê.

Mùi hương ngòn ngọt trong sa mù càng lúc càng nồng nàn. Lương Tiêu hút đến khi máu giảm mùi tanh, vị gắt của độc đã nhạt thì mới ngừng lại. Cảm thấy tứ chi tê dại đầu óc quay cuồng, gã choáng váng nghĩ: "Độc ngấm nhanh quá!", rồi ngồi xếp bằng vận công để trục độc, nhưng vừa chạm tay xuống đất thì đụng ngay phải một vật nhầy nhụa, gã thót tim: "Lại rắn nữa ư?". Không để con rắn kịp ngoảnh đầu táp, gã liền vỗ chưởng đập nó nát bét. Cùng lúc, những tiếng rìn rít từ bốn phương tám hướng trời dậy cuộn cuộn như nước triều, ồ ạt tuôn về phía họ. Hiếu Sương thốt lên kinh sợ. Lương Tiêu gọi:

- Lại đây mau! - nhưng Hiếu Sương không hề nhúc nhích.

Lương Tiêu bèn vòng một tay ôm Liễu Oanh Oanh, còn một tay vươn ra tìm Hiếu Sương. Bỗng đâu một con rắn to tướng từ trên cao quăng mình xuống quẩn lấy cánh tay gã, Lương Tiêu giữ mạnh ống tay áo, đẩy thanh kiếm tre chém con rắn làm ba đoạn ngay giữa không trung. Lúc rút tay về gã túm được Hiếu Sương. Người cô cứng đờ. Lương Tiêu kinh hoàng hỏi:

- Sao thế?

Tiếng Hiếu Sương run run:

- Rắn... bò trên... người muội...

Lúc này sương mù đậm đặc, Lương Tiêu không thể phân biệt vật gì với vật gì, chỉ còn cách dựa vào xúc giác mà hành động. Gã vận phép hoán chuyển âm dương vào kiếm tre, vẩy nó lướt qua mình Hiếu Sương. Sau một hồi lép bép liên miên, bốn con rắn đứt thành tám khúc, rơi lộp bộp xuống đất. Lương Tiêu vội kéo Hiếu Sương về cạnh mình. Tiếng động loạt soạt vang lên mau hơn, đàn rắn đang ngoằn ngoèo trườn tới, Lương Tiêu vạch một vòng tròn bằng tả chưởng, chưởng phong loang ra, đánh bật đàn rắn độc quanh chân họ.

Cứ thế, Lương Tiêu nghe tiếng định vị rồi liên tục huy chưởng xuất kiếm đẩy lui đàn rắn, bắt đắc dĩ phải ngừng việc vận công chặn đứng chất độc trong người. Độc chất dần dần công tâm, chỉ lát sau Lương Tiêu bắt đầu lơ đãng, thiu thiu muốn ngủ, vỗ thêm mấy chưởng nữa thì bước chân lảo đảo, gã bèn ngồi xếp bằng, giữ hai cô gái bên hai đầu gối, vừa vận công ép chất độc vừa múa kiếm đuổi rắn. Đột nhiên lại có hai con rắn độc buông xuống trên đỉnh đầu. Lương Tiêu xoay kiếm tre lên cao chặt chúng làm bốn khúc, sức vỡ lẽ: "Sao ta lú lẩn thế nhỉ? Trên trời thì lấy đâu ra rắn, quanh đây nhất định phải có cây cối". Gã

liền tung chưởng bạt kiếm, quét đi chừng mười mấy con rắn độc rồi gọi to:

- Hiểu Sương, mau trèo lên lưng ta!

Hiểu Sương đang sợ cứng người vì tiếng phun nọc phì phì, nghe vậy bèn lập cập leo lên lưng Lương Tiêu. Đợi cô ngồi vững, gã vòng tay trái ôm Liễu Oanh Oanh, nhún chân tung mình lên cao chừng một trượng, vươn tay móc trúng một cành cây, nhưng cái cành quá yếu ớt, không gánh nổi trọng lượng của ba người nên gãy gập.

Cũng may Lương Tiêu đã để tâm chú ý, nhận thấy cành cây to dần về bên trái thì đoán ngay được phương hướng, vì vậy khi cành vừa gãy, gã liền quét chân trái ra, quả nhiên móc trúng thân cây, kể đó vươn tay phải đập mạnh vào một đoạn cành nhỏ, mượn lực nhún bật cao đến hơn một trượng nữa rồi đáp xuống giữa chạc cây. Gã trúng độc khá nặng, mấy động tác bật cao tuy đơn giản nhưng đã rút cạn sức lực trong người, nọc rắn thừa cơ chạy đi khắp toàn thân gây ra cảm giác tê dại nôn nao. Lương Tiêu suýt ngã, vội tuốt kiếm đâm sâu xuống chạc làm chỗ tựa, lặng lẽ vận công trục độc, vậy là không rảnh tay nào để nhúc nhắc gì được nữa.

Hiểu Sương một tay ôm Lương Tiêu, một tay bám thân cây, tim đập như trống dồn. Được một lúc, tiếng khè khè to dần báo hiệu đàn rắn đang trườn lên, cô khiếp đảm gọi Lương Tiêu:

- Ca ca, ca ca!

Kêu liên mấy tiếng mà không hề nghe trả lời, Hiểu Sương hoảng vía sờ mặt gã, thấy nóng như lửa, lại chạm xuống mạch môn thì nhận ra mạch đập rất yếu, chắc hẳn nọc rắn quá mạnh đã thấm vào ngũ tạng. Hiểu Sương nghĩ mãi không ra cách giải quyết, trong khi đó tiếng rít vang rất to, y như thể toàn bộ rắn độc đã điên cuồng dồn hết về gốc cây. Liễu Oanh Oanh chột rên khe khẽ, Hiểu Sương òa khóc:

- Thưa thưa ơi! Tiêu ca ca nguy rồi, nguy rồi...

Nọc độc trong người Liễu Oanh Oanh chỉ còn một lượng không đáng kể, nhờ thể năng dần dần hồi tỉnh. Nghe tiếng rắn riết róng, lại sờ khắp bốn phía thấy toàn là cành cây, vốn nhạy bén hơn hẳn Hiểu Sương nên nàng hiểu ngay ý định của Lương Tiêu. Định đứng dậy nhưng không đủ sức, nàng gắng lấy hơi bảo:

- Người... cầm thanh kiếm tre trần ở đây, đừng để đàn rắn bò lại gần. Từ khoảng cách xa thì nó chẳng gây hại gì cho bọn mình được đâu.

Hiếu Sương vâng lời mò tìm thanh kiếm tre, vừa mới rút kiếm thì bỗng cảm thấy mu bàn tay lạnh toát, một con rắn đang ngoằn ngoèo trườn lên quanh cánh tay cô. Hiếu Sương chưa kịp giữ đi thì đã bị con rắn bập rãng vào cổ tay. Cô gái thốt lên một tiếng nhúc nhối, tuyệt vọng nghĩ: "Thế là hết!". Nhưng tự nhiên con rắn co giật rồi lỏng ra, rơi bộp xuống gốc cây.

Hiếu Sương không đủ sức điểm huyết ngăn độc như Lương Tiêu, bèn lấy ngân châm ra phong bế các huyết mạch. Đúng lúc cô toan cắt mạch máu để xả chất độc thì đầu gối chợt lạnh toát, liền theo đó là những tiếng khè khè rất to, không biết bao nhiêu rắn độc đang ùn ùn trườn tới. Hiếu Sương nghĩ đến Lương Tiêu, máu nóng trào dâng, mọi sợ sệt tan biến, cô nghiêng rặng vung kiếm chém một con rắn làm hai đoạn. Bỗng dưng con rắn độc bên cạnh rít lên lạ lùng, oằn oại đôi hồi rồi rơi bộp xuống. Dưới gốc cây, tiếng rắn phun nọc nghe khác hẳn, một mối khiếp sợ vô hình loang rộng ra cả bầy, chúng tản dần đi.

Hiếu Sương kinh ngạc hết sức, ngẩng nghĩ một chốc thì hiểu ra cơn có: "*Cửu âm độc mạch* trong mình ta vốn là chất độc cực mạnh, so ra còn dữ dội hơn nọc rắn nhiều. Vì vậy con rắn cắn ta mới chết, và máu của ta vãi ra xung quanh khiến bầy rắn dính phải hoặc hít phải đều mất mạng". Cô chạm vào vết thương do Liễu Oanh Oanh đâm bằng thanh chủ thủ, lòng vừa mừng rỡ vừa buồn thảm, rồi ép mạnh tay xuống miệng vết thương làm máu trào ra như suối, tủa cả vào người Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh. Xong xuôi, cô lại xoa máu một lượt khắp mình mẩy, đàn rắn liền rú rít tán ra. Hiếu Sương mất máu nhiều quá nên đầu óc mờ dần. Ngừng chốc lát để nghĩ, cô chợt nảy ra một ý: "Ta bị rắn cắn mà vẫn yên ổn, chắc hẳn *Cửu âm độc mạch* khắc chế được nọc rắn. Tiêu ca ca đã bị độc tố ngấm vào ngũ tạng, nếu không sơ cứu kịp thời thì sau này khó lòng chữa khỏi hoàn toàn. Lấy độc trị độc tuy nguy hiểm nhưng chí ít vẫn nhiều hi vọng hơn là ngồi suông đợi chết". Cô đưa tay ra sờ, thấy người Lương Tiêu lạnh như băng giá, đoán rằng tính mạng chỉ còn mong manh, bèn ghé vết thương trên cánh tay vào môi gặm:

- Tiêu ca ca, há miệng ra!

Lương Tiêu đã tê liệt tay chân, nhưng trí óc vẫn còn hơi tỉnh táo,

nghe vậy bèn he hé môi. Hiểu Sương ép máu vào miệng gã. Một lát sau, người Lương Tiêu ấm dần lên. Hiểu Sương bắt mạch biết rằng nọc rắn đã bị khổng chế thì mừng vui khôn xiết, tinh thần cũng thư thái hẳn. Nhưng do mất máu quá nhiều, vừa ngừng gắng sức thì hàn độc phát tác, cô mê man ngất lịm đi.

Trong lúc hôn mê, chợt nghe có tiếng kèng kặc kỳ lạ vang vọng bốn phía, rồi cảm thấy một bàn tay áp lên lưng mình, kế đó là dòng khí nóng ấm chảy vào cơ thể, Hiểu Sương tỉnh ra, liền vui mừng hỏi:

- Huynh khỏe rồi ư?

Lương Tiêu gật đầu:

- Ừ, nhờ muội cả!

Hiểu Sương mở to mắt, sương mù vẫn buông dày đặc, những tràng kèng kặc càng lúc càng âm ỉ, cô băn khoăn nhìn ngó:

- Éch kêu ở đâu ấy nhỉ?

- Không phải. - Lương Tiêu lắc đầu. - Éch kêu thì chói tai hơn nhiều, đây là tiếng cóc nghiêng răng đấy.

Hiểu Sương nghiêng tai lắng nghe, nhận ra vẫn còn âm thanh phì phì như trước thì sợ hãi nói:

- Chết rồi, rắn sẽ ăn thịt cóc mất.

- Chưa chắc, nghe ra thì hai bên đang giao tranh, rắn chưa thắng, mà cóc cũng chưa thua.

Hiểu Sương không thính tai bằng Lương Tiêu, đành bằng lòng với thông tin ấy vậy. Lương Tiêu hỏi:

- Trong người muội thế nào, đỡ chưa?

Hiểu Sương gật gật đầu, nhưng nhớ ra là Lương Tiêu không thể nhìn thấy mình, bèn lật đặt bổ sung:

- Muội đỡ rồi.

Tiếng Liễu Oanh Oanh vọng qua màn sương dày:

- Sao không chết đi cho rảnh nợ!

Lương Tiêu bực bội hừ một tiếng rõ to. Liễu Oanh Oanh liền sung sủa:

- Gì nào? Á mong ta chết, ta không mong à chết được ư?

Hiểu Sương run run thanh minh:

- Muội... đâu có mong tỷ chết.

- Hứ, còn cãi! Ta bị rắn cắn mà ngươi giả vờ bó tay. Lương Tiêu trúng

độc một cái thì người lằng xằng chữa ngay. Mấy hôm nay ta quan sát người trị bệnh cứu người, những tướng người là một người tốt bụng hiếm có. Nay mới rõ người chỉ hiền lành ngoài mặt chứ trong bụng cũng toan tính chẳng kém ta, thậm chí còn gian xảo hiểm ác hơn nhiều.

Liễu Oanh Oanh vốn thất vọng về vụ ám toán bất thành nên cố ý buộc tội Hiếu Sương là kẻ tiểu nhân thủ đoạn, lại dùng lời lẽ lẩn lút chận hòng trước để lát nữa đây, dẫu cô có mách Lương Tiêu về hành động của nàng thì chưa chắc gã đã chịu tin.

Hiếu Sương run bắn cả người mà không biết biện bạch thế nào. Lương Tiêu ngập ngừng hỏi:

- Lúc nãy muội cho ta uống gì vậy?

Giọng điệu gã làm cô gái trào nước mắt:

- Ra là huynh cũng nghi ngờ muội phải không?

Vốn tính nhút nhát, cô không sao thốt được mấy chữ "uống máu của muội", cảm bằng đui lý trước Liễu Oanh Oanh.

Lương Tiêu cảm thấy sự việc không phải như Oanh Oanh nói, nhưng chứng cứ rành rành, Hiếu Sương lại vô phương giải thích, gã khó nén được ngờ vực trong lòng. Ngắm lại cảnh mình tranh ám đấu triển miên giữa hai nàng, gã chua xót thở dài: "Sớm biết thế này thì ta bỏ xác ở Tiễn Đường cho đỡ vướng bận". Hiếu Sương không sao chịu nổi, úp mặt vào thân cây khóc tẩm tức. Lương Tiêu hoảng hồn xoa lưng cô:

- Ta có trách muội đâu, đều tại ta không hay không phải!

Gã càng dỗ, Hiếu Sương càng tủi thân khóc lóc. Liễu Oanh Oanh được thể mỉa mai:

- Làm thì đã làm rồi, hối hận cũng bằng thừa.

Lương Tiêu quát:

- Cô im ngay! Cách hành xử của cô vốn cũng chẳng quang minh chính đại gì đâu.

Liễu Oanh Oanh khựng lại, chỉ một thoáng, rồi bù lu bù loa:

- Ừ, ta không quang minh chính đại. Nhưng ta làm thế là vì ai, vì ai kia chứ?

Nàng òa khóc tức tưởi. Lương Tiêu chẳng biết bênh ai bỏ ai, lòng chán nản cùng cực.

Bấy giờ dưới gốc cây, tiếng rần tiếng cóc càng riết róng, chen lẫn

trong đó là vô số tạp âm, đây rồn rảng tựa giáp sắt khua động, kia lệt xệt tựa móng thú lết lê, tuy không ầm ĩ bằng nhưng nghe rất rùng rợn. Lại thêm không khí lưỡng vương mùi tanh thối khiến ba người trên cảnh sồn da gà, hai cô gái cùng tự động nín khóc. Lương Tiêu sợ họ run rẩy sảy chân bèn vòng tay ôm cả hai vào lòng. Thành linh có tiếng ùng ùng inh tai, rồi dần dần lũ lũ những con gì con gì bay ào tới, lướt vù qua họ như một trận cuồng phong. Mùi tanh thối nồng nặc xộc vào mũi phát cay. Hiểu Sương sực nghĩ ra, sợ hãi nói:

- Đám vừa bay ngang chắc là trùng độc.

Lương Tiêu giật thót. Liễu Oanh Oanh khép chặt hai tay vào mình, người run lên bần bật. Hiểu Sương thờ dài:

- Tiêu ca ca, sương mù ở đây thật khác thường.

- Khác thế nào?

- Muội vừa bắt mạch xem giờ. Khí yếu huyết chậm, chắc đang khoảng chính Ngọ, vậy mà sao ở đây vẫn phủ nặng sương mù?

- Núi sâu khe rộng, sương mù ngưng tụ quanh năm cũng không phải là lạ.

- Nhưng mặt trời lên thì sương mù phải tan chứ. Huynh trông trên đỉnh đầu kia kìa!

Lương Tiêu ngẩng nhìn, quả đúng nắng ấm đang lấp ló, nhưng tuyết nhiên không xuyên qua được màn sương xuống với cánh rừng, gã kinh ngạc thốt:

- Kỳ thật! Hay là có một con quái vật liên tục phun mây nhà sương nên lớp sa mù kia mới không bị ánh dương xé rách?

Liễu Oanh Oanh rùng mình trách móc:

- Đến nước này rồi mà còn bịa chuyện hù dọa người ta!

Lương Tiêu nhe răng:

- Vậy lý giải cách nào được đây?

Hiểu Sương vỗ vỗ trán:

- Nghe nói ở phương nam có rất nhiều chương khí sinh ra từ xương cốt của các loài vật độc, dính phải sẽ mắc bệnh dịch. Thứ sa mù này có liên quan gì chẳng?

Ba người miên man suy đoán, quên hẳn cả xích mích lúc trước. Bỗng đâu một mùi hương lạ lùng khác tỏa ra khiến đầu óc họ tỉnh táo hẳn. Cả ba nheo mắt ngó quanh thì thấy xa xa trong đám sương mù

nhấp nháy một đốm sáng vàng tươi kỳ dị. Liễu Oanh Oanh sực nhớ đến câu Lương Tiêu vừa nói, liền rúm người rên rầm:

- Gay rồi, quái vật đấy...

- Quái vật nào? - Lương Tiêu cau mày.

- Chẳng phải đốm... đốm vàng sáng đó là mắt quái vật hay sao?

Hiếu Sương cũng phát hoảng, răng đánh lập cập.

Sự căng thẳng của hai nàng khiến mong muốn chờ che trào lên mạnh mẽ trong lòng Lương Tiêu, gã pha trò:

- Thì ra là quái vật một mắt hử? Chẳng biết con mắt đó mọc ở chỗ nào? Đỉnh đầu hay chót móng nhĩ?

Hiếu Sương phì cười, lòng nhẹ nhõm hẳn đi. Liễu Oanh Oanh không biết nên hùa theo hay nên phản đối kiểu đùa bỡn của Lương Tiêu, bèn cần nhằn:

- Ngốc, người hét to thế lỡ quái vật nghe thấy thì biết làm sao?

Bất thần có tiếng hỏi lớn:

- Á, ai đấy?

Thanh âm trầm và rè như tiếng cửa chạy trên gỗ. Ba người nín lặng một lúc, sau cùng Lương Tiêu thở dài:

- Thế gian nào có quỷ ma, dớ hay chỉ bởi người ta an bài.

Liễu Oanh Oanh thở phào, rúc mặt vào lòng Lương Tiêu cười khúc khích.

Quầng vàng to dần và sáng rõ hơn. Lương Tiêu vận nhãn lực chăm chú nhìn, nhận ra đó là một chiếc lồng đèn bọc da trắng bên trong thấp lửa vàng. Người xách đèn lạnh lùng nói:

- Kể cũng có bản lĩnh lắm mới sống sót được sau cuộc phân tranh của mấy loài vật độc. Để xem là ai nào!

Cùng với tiếng nói, lớp sương dày mỏng dần. Bọn Lương Tiêu nhìn quanh, nhận ra đây là một vạt rừng trồng tuyền một loài cây thò thon, hình dáng lạ lùng, cao phải đến mấy trượng, thấp cũng vừa bảy tám thước, lá thuôn thuôn hình bầu dục, cành nở đầy những chùm hoa trắng to bằng miệng bát, nhụy tím phun ra những tia sương nhỏ. Khi nhìn xuống thảm rừng, Lương Tiêu vốn bạo dạn mà cũng lạnh người kinh hãi, còn hai cô gái hoảng sợ đến nỗi rú lên.

Trên trắng đất trống quanh các gốc cây lúc nhúc hàng búi rắn độc. Con nào con nấy loi ngoi vươn đầu, lưỡi đỏ lồm phun nọc lia lịa. Chen

lần với những cuộn thân bóng nhảy ấy là một lần sóng cóc da nâu sần sùi đang đua nhau ngóc mỏ kêu keng kọc inh tai. Giữa các cụm kỳ hoa dị thảo, đàn thần lẫn sắc sở nối đuôi nhau luồn lách khắp cành cây bụi cỏ; bầy bọ cạp ngũ sắc vừa kêu rìn rít vừa cong đuôi chạy về về, và cơ man nào là rết đang vện vẹo cắn xé nhau rất hung tợn. Ngoài năm giống cực độc này vẫn còn vô số côn trùng bò sát khác, cùng loài thì nghiền đầu đuổi chân, thi thoảng ngoắc đuôi vào nhau, khác loài thì điên cuồng tàn sát, cắn xé nhau hết sức tàn bạo. Trừ cái cây mà ba người đang trú, các cây khác từ gốc đến ngọn đều dính be bét máu thịt, dịch độc bắn ngoa nguếch trông gớm ghiếc hết chỗ nói. Liễu Oanh Oanh nhìn mà nôn nao, ôm ngực mưa thốc mưa tháo. Hiểu Sương run như dế, bấu tay Lương Tiêu chặt đến nỗi các móng nhọn cắm sâu vào thịt gã.

Tự nhiên, các bông hoa trắng trên cây tựa hồ cảm nhận được điều gì, từ từ khép cánh kết lại thành nụ giống ban đầu. Sương mù tan loãng rất nhanh như thể hết sức sống. Chỉ một thoáng sau, không gian trong trẻo trở lại, các loài bò sát và côn trùng cũng thôi dử dằn, con bay lên trời con lẩn vào đất, tỏa đi bốn phương tám hướng. Đứng ở chỗ chúng bây giờ là một mục già tóc bạc phơ phơ diện mạo cực kỳ xấu xí: răng hô mũi khoằm, lông mày trụi lủi, đôi mắt sâu hoắm hắt ra những tia sáng gắt làm người ta chờn chợn. Trong vòng mười trượng quanh mình mục tựa hồ đầy rẫy chướng ngại vô hình, đám vật độc tuôn đến nơi thì lảo nháo rẽ tránh như những nhánh sông. Mục đứng ngó nghiêng chốc lát, vẻ mặt oai nghiêm như đấng quân vương hiển hách đang kiểm duyệt quân đội, chỉ khác là quân vương tướng soái thì thống lĩnh thiên quân vạn mã, còn mục thì thống lĩnh thiên trùng vạn độc.

Lương Tiêu gan góc bạo dạn là thế mà cũng táng đờm kinh hồn trước cảnh tượng đang diễn ra, không còn nhớ mình đang ở đâu nữa. Mục già ngẩng mặt lên quan sát ba người:

- Các người còn sống đấy chứ?

Lương Tiêu nghe tiếng sức tỉnh, phát hiện ra toàn thân mình ướt đầm mồ hôi, Oanh Oanh và Hiểu Sương bủn rủn cả người, tựa hẳn vào gã, nếu không có Lương Tiêu làm chỗ dựa thì e rằng họ đã ngất xỉu đi từ lâu rồi. Gã nghĩ bụng: "Bất kể mục là thần hay quỷ, ta cũng không được phép tỏ ra sợ hãi", vì vậy gắng nén nỗi kinh ngạc, cười hỏi:

- Bà đã thấy ai chết mà nói được chưa?

Mụ già nhìn gã từ đầu xuống chân:

- Người bình thường vào khu rừng này xưa nay chỉ có nước chết, chưa ai sống được. Xuống đây xem nào!

Lương Tiêu thăm đánh giá: "Trông nói năng cứ chi thì cũng không phải là quái vật gì đâu, nhưng cái giọng nghe như thể cảnh cáo rằng dù chúng ta thoát nạn trúng độc thì cũng sẽ mất mạng về tay mụ vậy".

Mụ già giục toáy:

- Người điếc hả? Lão thân bảo người xuống!

Lương Tiêu nghĩ bụng: "Ta từng dọc ngang chẳng biết trên đầu có ai, lẽ nào khiếp sợ một mụ già hom hem?". Gã bèn ôm hai cô gái, là là đáp xuống, nhưng sợ mụ già thừa cơ đánh lén nên khi chạm đất đã chuẩn bị sẵn bảy tám chước đề phòng, đợi hễ mụ có cử động bất thường thì sẽ dùng thể tấn công thần tốc để giết chết mụ ngay tại chỗ.

Nhưng mụ già chỉ đứng yên nhìn ba người bằng ánh mắt lạnh băng:

- Làm sao các người thoát được trận giao đấu của mấy con vật độc kia?

Vấn ý cũ lặp lại trong câu hỏi khác. Lương Tiêu nghĩ kỹ cũng không khỏi lầy lăm lăm: "Vừa rồi lũ trùng độc bay tán loạn, trên trời dưới đất đều có, vì sao bọn ta ở trên cây lại không bị ảnh hưởng gì cả...". Mụ già tưởng gã đang nuôi âm mưu nên muốn giấu giếm, bèn hừ một tiếng, mắt rực hung quang nhìn khắp một lượt ba người, bất chợt dừng lại ở mặt Hoa Hiểu Sương, mắt mụ lồi tướng lên vẻ ngạc nhiên. Lương Tiêu dăm cảnh giác, nhớ lại mụ có khả năng đuổi các loại côn trùng và bò sát độc, không dám nấn ná lâu bèn vòng tay cười chào:

- Bọn văn bối đi hái thuốc bắt cần bước nhằm vào quý xá, vừa may chứng kiến bản lĩnh thần thông của tiền bối, thực cũng được một phen mở rộng tầm mắt. Bây giờ sương mù đã tan, việc cũng đã xong, xin cáo từ ở đây!

Mụ già vẫn nhìn lom lom vào mặt Hiểu Sương, chợt gật gù:

- Ồ, thì ra là vậy! - Giọng bỗng ôn tồn hòa hoãn hơn, mụ trò cô. - Các người cứ đi đi, riêng con bé này phải ở lại.

Cả ba cùng sửng sốt. Lương Tiêu thăm dò:

- Chắc tiền bối nói đùa!

Mụ già hình mũi:

- Ai đùa cợt với người? Con bé có *Cửu âm độc mạch*, ngàn năm khó tìm, dấu tìm được cũng chẳng mấy đứa sống nổi tới ngần này tuổi. Hôm

nay các người thoát chết đều nhờ có nó, bằng không chẳng còn mạng mà đứng đây leo lẻo cái mồm với lão thân đâu.

Nghe mục nói trúng bệnh tật của mình, Hiếu Sương hết sức ngạc nhiên. Mục già vẫy tay bảo cô:

- Còn không lại đây mau!

Hiếu Sương thấp thỏm ngoảnh nhìn Lương Tiêu, không biết hành động thế nào mới phải. Lương Tiêu phất tay áo, phá lên cười lớn. Khi tất cả đang ngỡ ngác chưa hiểu ra sao thì gã chợt bật mình lên cao, lướt đi chừng bốn trượng, lao bổ xuống đầu mục già.

Cử động của gã nhanh như chớp, vươn tay chụp trúng mặt mục già. Liễu Oanh Oanh khen:

- Giỏi...

Thình lình trao thế của Lương Tiêu khựng lại cách mặt mục già chừng một tấc tựa như vấp phải vách sắt tường đồng. Mục khinh khinh nhìn Lương Tiêu, hừ một tiếng, Lương Tiêu tức thì chấn động toàn thân, bủn rủn ngã vật ra đất, cơ mặt co giật rúm rỏ. Liễu Oanh Oanh hoảng hồn sửu chiêu *Tuyệt mẫn Yên Sơn*, hàn kinh ngưng tụ dày đặc trên song chưởng, ùn ùn về phía mục già. Đúng lúc đó, một mùi thơm dịu dịu luồn vào mũi nàng, thoang thoang như có như không, Liễu Oanh Oanh như bị hút cạn sức lực, cũng đổ vật xuống đất, một cơn đau nhói trời lên trong phổi, thoát tiên chỉ nhìn bằng đầu mũi kim, đột nhiên phình ra như đốm lửa cháy lan, mau chóng to ngang miệng chén. Nàng vừa định vận khí chống cự thì tim cũng đau nhói, liền hoang mang tập trung thần trí soát xét tâm mạch, không ngờ ý nghĩ mới nhen nhóm thì hông trái đã dội lên nhức nhối, cơn nhức chưa dứt thì cảm giác bị dao cứa đã xâm nhập vào hông phải. Liễu Oanh Oanh cắn răng chịu đựng, nhưng cơn đau hoành hành như một con vật sống, tiếp tục chuyển ra mé thận ở đằng sau hông. Chỉ một thoáng, cảm giác ngứa ngáy kinh hồn đan xen vào cơn đau nhức nhối, Liễu Oanh Oanh khổ sở cùng cực, không cưỡng được tiếng rên la bất lực.

Thấy hết người nọ đến người kia ngã gục xuống trước mặt mình, Hiếu Sương bàng hoàng chạy lại sờ mạch tượng của Liễu Oanh Oanh, sắc diện tái nhợt, sợ hãi ngoảnh đầu hỏi mục già:

- Bà... bà dùng độc? - đoạn rút hộp kim châm cứu, đâm liền ba mũi vào ba đại huyệt của Liễu Oanh Oanh.

Liễu Oanh Oanh bốt đau, liền ngừng rên, nghiêng răng chịu đựng. Mụ già biến sắc trước thủ pháp của Hoa Hiểu Sương, cau mày nói:

- *Tam nguyên thư mạch châm!* Sư phụ ngươi là ai vậy?

Hiểu Sương ấn tay lên mạch Oanh Oanh, nhận ra độc tính xâm nhập cơ thể quá nhanh, cô lo lắng ngẫm nghĩ cách giải nên không nghe thấy lời mụ già. Nghĩ một hồi, cô lần cởi băng vải quấn cổ tay để lộ vết thương, định lấy máu mình dĩ độc trị độc. Mụ già cười nhạt:

- Nếu ngươi muốn ả chết thật nhanh thì cứ dùng phương pháp đó đi.

Hiểu Sương giật thót. Mụ già tiếp:

- *Cửu âm độc* và *Ngũ hành tán* có độc tính tương tự, giúp nhau khuếch tán nhanh hơn. Ả mà uống của ngươi một giọt máu thì *Ngũ hành tán* sẽ hoạt động mạnh gấp đôi...

Liễu Oanh Oanh liền mắng xoi xoi vào mặt Hiểu Sương:

- Á à, ngươi lại âm mưu hại ta chứ gì? Ta bây giờ tứ chi bất động, ngươi... chỉ việc nện ta một chưởng là xong chuyện, có chi bày vẽ hành hạ...

Chất độc nhân lúc nàng phân tâm rửa xả lại tiếp tục phát tác, Liễu Oanh Oanh rên lên đau đớn. Hiểu Sương đã khổ tâm vì không chữa được cho nàng, nghe kết tội oan càng thêm buồn bực, mắt rung rung lệ. Thành linh cô quỳ sụp xuống, đập đầu lia lia lay mụ già.

Nụ cười đắc ý giãn ra trên gương mặt xấu xí, mụ già gật gù:

- Chịu thua rồi phải không?

Hiểu Sương run rẩy thưa lên:

- Bà bà bản lĩnh cao thâm, mong người gia ân tha cho Tiêu ca ca và Liễu thư thư.

- Dễ thôi, nhưng ngươi phải trả lời ta mấy câu hỏi.

- Con xin nghe!

Mụ già gật đầu:

- Con bé này lễ độ đấy. Ủ, ngươi học y ở ai vậy?

Hiểu Sương nghẹn ngào:

- Gia sư tên húy là Ngô Thường Thanh.

Mụ già híp mắt, cười khẩy:

- Ra là hấn. Tên béo tính tình cứng nhắc, đầu óc bảo thủ, có sao dám

làm trái di huấn của sư tổ mà thu nạp nữ đệ tử? Nếu sư phụ ngươi là gã lơu lẹo Thường Ninh thì ta nghe còn hợp lý.

Hiếu Sương ngạc nhiên hỏi:

- Bà bà quen sư phụ con ạ?

Mụ già xem chừng tự ái:

- Sao mà không quen? Năm xưa ta đét đít hấn suốt, nhưng hấn chẳng bao giờ chịu nhận lỗi, mà không nhận lỗi ta càng nện cho như tử. Thường Ninh thì trái ngược hoàn toàn, hể ta trừng mắt là hấn quỳ mọp ngay xuống van vãn. Nhưng tiểu tử ấy chỉ quen thói lừa dối mọi người bằng những lời ngon ngọt, còn tên béo tuy bướng bỉnh nhưng lại là dạng thật thà. - Về hồi tưởng xa xăm lướt qua khuôn mặt mụ. - Tên béo đó... chắc vẫn khỏe chứ?

Hiếu Sương buồn bã thưa:

- Sư phụ con tạ thế rồi!

Mụ già nín lặng hồi lâu, lắc đầu than:

- Thụ vô thường thanh, nhân vô thường ninh¹. Ngô tiểu tử khổ công học y, cuối cùng vẫn không thoát khỏi kết cục như lão sư phụ hấn, cứu được người ta nhưng không cứu được chính bản thân mình. Có điều... - Mụ trừng mắt dò xét. - ... thật khó tin là hấn lại thu nạp nữ đệ tử. Ta hỏi ngươi mấy câu nữa, nếu ngươi là đệ tử đích truyền của hấn, chắc chắn phải trả lời được. Còn nếu tắc tị, chuyện sẽ hai năm rõ mười ngay thôi.

Hiếu Sương đành nói:

- Bà bà cứ hỏi.

- Ta ra một vế đối, ngươi khá đối thử xem, vế trên là: Đương quy phương thôn địa.

Hiếu Sương trả lời không cần suy nghĩ:

- Độc hoạt thể thượng nhân.

Mụ già dịu nét mặt, gật đầu:

- Tốt lắm, thêm một vế nữa: Huê lão, hi tương tử bối mẫu quá Liên kiều.

- Phù ầu, bạch đầu ông thập tử đáo Thường sơn.

Mụ già tươi tỉnh hẳn lên, ánh mắt lộ vẻ vui mừng, nhẹ nhàng nói:

¹ Cây nào mãi mãi xanh tươi, chẳng ai được trọn một đời yên thân.

- Vây thì: Thục địa nghênh bạch đầu, ích mẫu hồng nương nhất kiến hỉ.
- Hoài sơn tống khiên ngư, quốc lão sứ quân thiên niên kiện¹.

Ba cặp câu đối trên đều sử dụng tên các vị thuốc. Dương quy, độc hoạt, hỉ tương tử, bạch đầu ông, thường sơn, thục địa, ích mẫu, hồng nương tử, nhất kiến hỉ, hoài sơn, khiên ngư tử, quốc lão, sứ quân tử, thiên niên kiện... là tên chính xác, còn bối mẫu, Liên kiều, thập tử là từ đồng âm của ba loại được thảo bối mẫu, liên kiều và thời tử. Ba cặp câu đối này là ám hiệu nhận nhau trong sư môn Ngô Thường Thanh, đối đáp được chính xác chứng tỏ là người một nhà. Mụ già nghe xong, lần đầu tiên nở nụ cười hài lòng:

- Quả nhiên người là truyền nhân của tên Ngô béo!

Hiếu Sương thắc mắc:

- Vì sao bà bà biết ba câu đối ấy?

- Há? - Mụ già dường như nổi giận. - Chẳng lẽ chưa bao giờ Thường Thanh nhắc đến sư thúc hán?

Hiếu Sương sức nhớ ra một cái tên, gạt mình lùi lại:

- Bà... bà là Độc La sát?

Mụ già nheo mắt:

- Đúng, ta là Độc La sát Lạc Minh Ý. - Thấy Hiếu Sương lộ vẻ kinh hoàng, mụ đâm bực. - Người sợ à?

Hiếu Sương lăm bắm:

- Sư phụ nói... bà không tốt!

Lạc Minh Ý chậm rãi hỏi bằng một giọng ngọt ngào chết người:

- Ta không tốt chỗ nào?

- Sư phụ kể... bà thường dùng độc, trái với di huấn của sư tổ.

Hai mắt Lạc Minh Ý lồi ra, mụ gay gắt:

- Dùng độc có gì không tốt?

Lương Tiêu vẫn vật vờ vì *Ngũ hành tán*, trước sau không hé một lời, lúc này gắng nén đau nhắc Hiếu Sương:

- Cẩn thận...

Gã chỉ mới thốt thành tiếng mà toàn thân đã run bần bật, mặt mày

¹ Lần lượt ba câu đối nghĩa là: Quay về dăm tác đất - Sống riêng một mảnh trời; Nâng già, gái vu quy công mẹ qua Liên kiều - Đỡ trẻ, lão tíc bạc đưa cháu đến Thường sơn; Đất Thục đón ông lão, mẹ con một niềm vui - Núi Hoài dong trâu cày, già trẻ trăm năm khóc.

co rúm, nhưng ánh mắt đầy vẻ quan thiết. Hiếu Sương bỗng cay cay mắt, chỉ muốn lao vào lòng gã mà khóc. Lạc Minh Ý hằm hè lặp lại:

- Dừng độc có gì không tốt?

Chừng như sốt ruột, mụ vụt búng năm ngón tay túm lấy mạch môn Hiếu Sương đúng lúc cô đang phân tâm.

Toàn thân cô gái lập tức tê dại, nhưng vốn không quen nói dối nên cô thẳng thắn đáp bất chấp nguy hiểm chực chờ:

- Dừng độc đúng nơi đúng chỗ thì tốt. Chẳng hạn Thiên nam tinh rất độc, song chữa được kinh phong và hôn mê cho tiểu nhi. Ô đầu chứa độc, nhưng lại hữu hiệu trong điều trị tê liệt. Mạn đà la hoa cực độc, nhưng giúp giảm co giật ở trẻ nhỏ, ngoài ra có thể dùng gây tê khi mổ ngực mổ não. Tỉ sương hạn chế sốt cách nhật. Lang độc phòng dị ứng côn trùng. Quý cữu giúp trực thai lưu. Ban mâu làm xẹp ung nhọt. Nói chung, các loại độc được điều chế với lượng phù hợp thì có tác dụng đi độc trị độc, chữa bệnh cứu người.

Lạc Minh Ý chăm chú nghe, sau cùng tươi tỉnh thả tay Hiếu Sương:

- Tiểu nha đầu nói hay lắm, rất thuận tai bà bà. Phải, độc được khéo dùng có thể trở thành linh đan cứu người. Nhưng linh đan diệu dược rơi vào tay bọn lang băm thì cũng có thể biến thành thuốc độc sát nhân.

Hiếu Sương lấp bắp:

- Cơ mà sư thúc tổ...

Lạc Minh Ý xua tay:

- Đừng gọi ta là sư thúc tổ, gọi là bà bà ta thích hơn. Bây giờ nói tiếp đi!

- Cơ mà bà bà dùng độc hại người là sai. Sư phụ nhắc đi nhắc lại, dùng độc giết người là phương pháp hạ tiện vô liêm sỉ nhất trên đời.

Lạc Minh Ý nổi giận:

- Tiên sư nha... Hừ, không đúng, tiên sư tên Ngô béo mới đúng. Lão thân dùng độc giết người, nhưng những kẻ bị giết đều là hạng đại gian đại ác đáng chết. Kẻ độc sách dùng bút sát nhân, kẻ hành hiệp dùng đao giết người, còn lão thân dùng độc để trừ bỏ những quân tồi bại. Đều là tàn sát cả, phân biệt gì thượng hạ quý tiện!

Hiếu Sương lắc đầu:

- Chúng ta là đại phu. Chức năng thiên phú của đại phu là cứu nhân độ thế, không phải giết người.

Lạc Minh Ý khẳng khái:

- Người là đại phu, nhưng ta là La sát! Sư tổ người thường lái nhai cái câu "Bàn tay Bồ tát, trái tim Diêm vương", còn tuyên ngôn của lão thân là "Bàn tay La sát, trái tim Diêm vương". Ta đây chỉ cứu người tốt, còn bọn ác hiểm thì giết phứt cho sạch sẽ.

Hiếu Sương nghe giọng mục già quyết liệt quá, tự nhủ không thuyết phục nổi, bèn quay về mục đích chính:

- Tiêu ca ca và Liễu thư thư không phải kẻ ác, bà bà giải độc cho họ được không?

Lạc Minh Ý lắc đầu:

- Chúng nó vừa mới gặp ta đã động chân động tay, rõ ràng là kẻ xấu.

Hiếu Sương buồn bã nghĩ: "Thì ra xấu hay tốt toàn dựa theo cảm tính của bà. Chẳng trách sư phụ thường phần nộ mỗi lần nhắc đến sư thúc tổ". Cô bất lực bậm bậm môi, mắt long lanh lệ.

Lạc Minh Ý ẩn cư đã mấy chục năm, bỗng dưng gặp được một kẻ hậu bối tinh thông y đạo, vừa trao đổi với cô vài câu đã cảm thấy lòng già khuây khỏa rất nhiều. Nay nhìn Hiếu Sương ủ rũ thì không khỏi động lòng, mục đành lục trong ngực áo ra hai hạt thuốc đen nhánh:

- Thôi, người cầm lấy cho chúng nó uống.

Hiếu Sương phần khởi đưa ngay đến chỗ hai người kia. Uống xong thuốc, cơn đau trong mình tức thì giảm bớt, Lương Tiêu gắng chế ngự cảm giác rã rời yếu ớt để nhóm dậy, lặng lẽ vận công, không ngờ tâm phể bỗng nhức nhối như bị kim châm kiến cắn, gã hự lên một tiếng, mồ hôi rịn ra trên trán rồi thì nhau tuôn xuống, hạt nào hạt nấy to bằng hạt đậu. Lạc Minh Ý cười toét miệng:

- Người tưởng lão thân cho người giải được à? Ngay thơ thế, đây chẳng qua là thuốc giảm đau mà thôi, đừng dùng sức mạnh quá kéo chất độc tái phát. Nếu không tin người thử mà xem.

Lương Tiêu nổi giận:

- Muốn giết thì giết quách cho xong, tại sao lại giày vò người ta như vậy?

Lạc Minh Ý nói như trên người:

- Ta cứ thích giày vò đấy, sao nào?

Lương Tiêu căm tức đến cực điểm, toan chửi bới cho hả. Hiếu Sương vội can:

- Huynh nhượng bà bà một chút đi!

Lương Tiêu tỉnh người: "Ừ, sinh tử của ta là chuyện nhỏ, nhưng không thể để liên lụy đến Oanh Oanh". Gã đành nín nhịn thở dài, quay sang dịu dàng dạy. Liễu Oanh Oanh siết chặt tay gã, hần học nói:

- Chúng ta đi, cùng lắm là chết chứ không đời nào cúi đầu trước mục già nham hiểm này.

Lương Tiêu ngập ngừng. Lạc Minh Ý khịt khịt mũi:

- Đi đi mà, ta không cản đâu. Nhưng hãy nhớ là ngoài lão thân ra chẳng còn ai trên đời này giải được *Ngũ hành tán* nhé! Hễ nó phát tác thì người sẽ quần quai vật vã suốt mười lăm hai mươi ngày, sau đó ngũ tạng da dẻ mủn dần thành mù và máu đen, muốn sống không được muốn chết chẳng xong, đành giương mắt nhìn thân thể rữa nát đi từng chút một...

Hiếu Thương khiếp đảm vật nài:

- Tiêu ca ca, huynh chịu khó nghe lời bà bà đi. Bà người giận sẽ tự khắc giải độc cho huynh.

Lạc Minh Ý cảnh cáo ngay:

- Chưa chắc. Lão thân mà nổi giận thì dăm bảy năm cũng chưa nguôi đâu, - đoạn gọi Hiếu Thương. - Người theo ta lại đây!

Mục cầm cái đèn lồng đi trước, Hiếu Thương không dám cự tuyệt đành đi theo, được hai bước thì ngoái lại nhìn Lương Tiêu vẻ van lơn. Gã thiếu niên khẽ gật đầu, dắt Oanh Oanh theo sau.

Đi theo Lạc Minh Ý một hồi, Hiếu Thương hỏi:

- Cây cối trong rừng này biết phun mây mù. Sao lạ thế hở bà?

Mục già hồ hững đáp:

- Đây là loài cây lạ ta lấy giống ở một đảo hoang ngoài Nam Hải, ta đặt tên cho nó là Xuy Vưu.

Hiếu Thương nhắc lại:

- Xuy Vưu ấy ạ?

- Người cũng biết thần thoại về trận chiến Trác Lộc giữa Hoàng đế Hiên Viên và chiến thần Xuy Vưu chứ hả? Hình ảnh Xuy Vưu thi triển pháp thuật tạo ra khói dày ngập trời khiến Hiên Viên khốn đốn chính là liên tưởng để ta đặt tên cây. Khi hoa Xuy Vưu nở, nhụy của nó nhả khí mờ như sương mù, chỉ khác là trong luồng khí còn lẫn quất một mùi hương lạ lùng. Mùi hương này không gây ảnh hưởng gì đối với

người hay chim thú, nhưng tác động rất mạnh đến các loài bò sát và côn trùng có nọc độc. Ban này người cũng chứng kiến lũ độc vật điên cuồng đổ xô đến thể nào rồi đấy. Mùi hương khiến chúng hăng máu hiếu chiến, hễ gặp nhau là giao đấu dữ dội. Tinh huyết và nọc độc đổ xuống trong trận đấu thấm vào lòng đất, biến thành dưỡng chất cho cây Xuy Vưu. Chẳng một tháng sau là cây kết quả được rồi.

Hiếu Sương chăm chú nghe, đoạn hỏi:

- Không ngờ trên đời lại có thứ cây lạ lùng đến thế. Nhưng bà trồng nó để làm gì?

- Cây Xuy Vưu trưởng thành nhờ hấp hút độc tố của sinh vật, thành thử trong mình nó cũng chứa toàn chất độc, giúp người ta chế ra những độc dược kỳ diệu nhất trên đời.

Hiếu Sương vốn nhân từ nên không ủng hộ hành động dùng độc hại người, nhưng là một y sinh, cô lại có lòng ham thích cổ hủ với dược thảo, nghe kể không sao nén nổi tò mò:

- Kỳ diệu thể nào hở bà?

Lạc Minh Ý liếc mắt nhìn lại, khoe miệng vương một nụ cười đắc thắng. Hiếu Sương đỏ mặt, lúng túng cúi đầu.

- Ngươi gì? - Mụ già quay đi. - Đối với y gia, cây cỏ cũng như kinh mạch. Tiểu nha đầu muốn làm đại phu tử tế thì nên tìm hiểu sâu về dược tính dược vật. Ta không tinh thông mạch lý bằng lão sư tổ của ngươi, nhưng về kiến thức thảo dược, lão ta chỉ là một con số không tròn trĩnh bên bà bà ngươi đây.

Mụ lộ vẻ đắc ý, trỏ cây Xuy Vưu bảo:

- Người hỏi là kỳ diệu thể nào à? Ta bảo cho mà biết: độc tính từ rễ, thân, lá, hoa, quả của cây này là hoàn toàn khác biệt, dị loại mà cùng một nguồn, tương sinh lại tương khắc. Ta dùng phương pháp bí mật dày công điều chế, tạo ra được *Ngũ hành tán*! - đoạn gườm gườm nhìn Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh. - Mùi vị thế nào, hai đứa kia?

Đương cơn cao hứng, Lạc Minh Ý không buồn nghe ai trả lời, lại tiếp tục giải thích cho Hiếu Sương.

- Sau khi xâm nhập cơ thể, *Ngũ hành tán* lập tức thấm vào mười hai kinh chính và hai mạch Nhâm, Đốc, trong đó độc rễ công thận, độc thân công gan, độc lá công tỳ, độc hoa công phổi, còn độc quả thì tập trung tấn công vào tim. Năm chất kịch độc theo máu tỏa lan, liên miên

hoành hành ở khắp tâm, can, tỳ, phế, thận, khiến người trúng độc xuất huyết không ngừng, đau đớn không nguôi. *Ngũ hành tán* không phải là thuốc độc bình thường, độc bình thường thì vô tri, còn *Ngũ hành tán* thì có tính linh, vì nó sống cùng với cơ thể người.

Hiếu Sương tái mặt sợ hãi:

- Vậy làm sao giải được hờ bà?

- Người định hỏi dò cách giải độc chứ gì? - Lạc Minh Ý nhìn cô bằng cặp mắt tỉnh táo. - Thực ra nói cho người biết cũng chẳng sao. Độc *Ngũ hành tán* chỉ giải được bằng *Ngũ hành tán*.

Hiếu Sương rạng rỡ gạt đầu:

- Chí lý quá, ngũ hành tương sinh tương khắc mà.

Mụ già cười nhạt:

- Nói nghe dễ dàng vậy nhưng thực hiện chẳng hề đơn giản. Khi ta phối năm loại độc, đồng cân đồng lượng có khác nhau. Nếu bỏ nhiều rễ, khi giải độc phải cho hoa với mức tương ứng vì độc hoa khắc độc rễ. Nếu bỏ nhiều lá, khi giải độc phải chú ý đến quả vì độc quả khắc độc lá. Tóm lại, nắm vững cân lượng điều chế là bí quyết chỉ phối sinh tử. Cho dù người thuộc lâu lâu cách giải mà mù mờ về tỷ lệ hạ độc thì cũng uống công thôi. Chẳng may phối sai thuốc giải thì độc càng thêm độc, hai đứa nó sẽ chết nhanh hơn.

Bây giờ họ đã ra khỏi vạt rừng. Trước mắt là một vùng đồi dốc bạt ngàn cỏ thuốc, dễ phải nhiều gấp mười so với đoạn đường núi lúc sáng, trong đó có rất nhiều loại Hiếu Sương mới trông thấy lần đầu, không nén được hiếu kỳ bèn háo hức hỏi han. Lạc Minh Ý chẳng mấy khi gặp được tri âm, lại đẹp lòng vì Hiếu Sương ham học hỏi nên cũng không giấu giếm, nhiệt tình giải thích cặn kẽ dược tính và cách dùng của từng vị thuốc. Mãi câu chuyện, họ đến gần một ngôi nhà nhỏ tự lúc nào. Hiếu Sương ngoảnh nhìn phía sau, rừng Xuy Vưu đã lại mờ mịt trong sương dày. Cô ngạc nhiên hỏi:

- Sa mù vừa tan hết, bây giờ lại ở đâu đùn lên kia?

Lạc Minh Ý giơ cao đèn lồng, trở cục sấp vàng trong chao:

- Miếng nền này có tấm hương Hạng Bạt, một thứ hương vốn là khắc tinh của sương Xuy Vưu. Hương thơm tỏa ra sẽ đánh tan khí mù trong vòng một dặm. Bây giờ Hạng Bạt hương đã bay hết, lẽ dĩ nhiên là hoa Xuy Vưu lại làm bá chủ thôi.

Hiếu Sương thở dài:

- Thương thay lũ côn trùng bò sát!

- Thương gì cái giống vô tri ấy!

Lạc Minh Ý vừa lau bầu vừa bước vào nhà. Lúc quay ra mục cầm theo một cái hộp lưu ly và một con dao bạc, bảo Hiếu Sương:

- Vén tay áo lên nào!

- Để làm gì ạ? - Hiếu Sương ngạc nhiên hỏi.

- Để ta lấy máu người. *Cửu âm độc mạch* là chứng bệnh rất hiểm thấy, lão thân muốn dùng máu độc của người để điều chế một thứ thuốc độc tuyệt diệu.

Hiếu Sương cả kinh giật lui. Bộ mặt xấu xí của mục già rúm hết vào giữa, chỉ còn nổi lên mỗi cái chòm mũi:

- Đừng sợ, bà bà cửa nhẹ thôi, đảm bảo người không biết đến đau đớn. Ta hứng đầy cái hộp này là đủ.

Mục tiến lên một bước. Hiếu Sương rên rì, mặt trắng nhợt:

- Làm thế sao được?

Lạc Minh Ý híp mắt lại trong cơn giận điên cuồng. Lương Tiêu không nín nhịn nổi nữa, nện đau vận thuật hoán chuyển âm dương vào song cửa, đẩy một chiếu về phía mục già. Giả như lúc khác thì Lạc Minh Ý có thể không đỡ nổi, nhưng bây giờ Lương Tiêu đang trúng độc, thân pháp chậm hơn hẳn bình thường, Lạc Minh Ý chẳng khó khăn gì mà không né tránh được. Lương Tiêu định biến chiếu, nhưng vừa vận đến khí huyết thì độc tổ lại quấy động trong cơ thể, gã kiệt sức ngã bẹp, môi và răng vấp xuống đất, máu rì rì theo khóe miệng chảy ra.

Cả hai cô gái cùng kêu lên. Hiếu Sương định chạy tới đỡ, nhưng Liễu Oanh Oanh đã nhào đến nhanh hơn, vực Lương Tiêu dậy. Thấy mặt mày gã đầy máu, nàng đau lòng sa lệ. Hiếu Sương chưa xót đúng như hóa đá. Lạc Minh Ý cười nhạt:

- Tiểu tử gớm thật, người muốn liều mạng ư? Dễ lắm. Lão thân sẽ đưa người về Tây Thiên cho thỏa dạ.

Mục nhúc nhích ngón tay, Hiếu Sương van nài:

- Xin bà đừng gây khó dễ cho Tiêu ca ca, con vâng lời là được chứ gì...

Cô xắn tay áo, chìa cánh tay trắng nhợt gầy guộc ra trước mặt Lạc Minh Ý. Lương Tiêu gắng sức giãy giụa nhưng vô hiệu, ruột gan như thiêu như đốt, gã khò khè bảo:

- Hiểu Sương, võ công mụ ấy cũng tầm thường thôi, muội trốn mau đi...

Thình lình gã chồm dậy, định liều mạng chặn bước Lạc Minh Ý cho Hiểu Sương chạy. Liễu Oanh Oanh đời nào bằng lòng để tình lang lao đầu vào chỗ chết, liền vòng tay ghì chặt gã lại. Lương Tiêu gào:

- Thả ra...

Liễu Oanh Oanh lắc đầu thật lực, lệ châu đầm đầm tuôn ướt cổ Lương Tiêu. Gã bỗng như bị rút hết sức lực, thần thờ buông mình xuống, nhưng đôi mắt rung rung vẫn hướng về phía Hiểu Sương.

Nước mắt gã khiến trái tim Hiểu Sương đau đớn như bị kim châm dao khía. Cô muốn nói vài câu an ủi Lương Tiêu, nhưng nhìn Liễu Oanh Oanh lại thấy ghen hòng, sau cùng thở dài với Lạc Minh Ý:

- Con cầu xin bà một việc.

- Nói đi!

- Mong bà lấy máu xong thì giải độc cho Tiêu ca ca và Liễu thư thư.

Lạc Minh Ý xằng giọng:

- Ta nắm quyền sinh quyền sát, việc gì phải làm theo lời người? - Mụ chụp cổ tay Hiểu Sương, cười khàn khạch. - Thôi cũng được, ta tạm thời ưng thuận, chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ không lấy mạng chúng nó.

- Đa tạ bà bà!

Hiểu Sương tinh thông y lý, biết rõ nếu thiếu máu thì đương khí cạn kiệt, hàn độc sẽ thừa cơ phát tác, hướng hồ để chống lại đàn côn trùng và bò sát độc, lúc trước cô đã mất khá nhiều máu rồi, bây giờ lại trút thêm một hộp máu to thế kia thì chắc chắn là mất mạng. Nghĩ tới cảnh âm dương đôi ngả, không bao giờ được gặp lại Lương Tiêu nữa, cô lặng hẩn người đi, bất giác liếc về phía gã. Hai mắt Lương Tiêu trợn tròn căm phẫn, nhưng trong mắt long lanh ánh lệ. Hiểu Sương ghen ngào, nhắm mắt lại không dám nhìn nữa, ngờ đâu cảm xúc trong lòng còn sôi trào xốn xang hơn nhiều. Đang còn cào gan ruột, chợt thấy đau nhói nơi cổ tay, cùng lúc tiếng gào của Lương Tiêu từ đằng kia dội tới, cô giật bản mình, nước mắt thánh thót tuôn rơi.

Gió nhẹ huu huu luồn qua cây cỏ loạt soạt. Chỉ một khoảnh khắc ngắn ngủi mà Hiếu Sương tưởng chừng dài cả ngàn năm, máu trong người cô đông cứng, mạch cũng như ngừng đập. Đợi hồi lâu vẫn không thấy động tĩnh gì, cô ngạc nhiên hé mắt. Lạc Minh Ý đang quan sát cô bằng ánh nhìn sắc bén. Hiếu Sương thốc mắc liếc xuống. Con dao bạc mới đề trên cổ tay cô chứ chưa cứa vào da thịt.

Mụ già có vẻ ủ rũ, thở dài một hơi rồi thu dao lại:

- Thôi! Tha cho người một lần.

Lương Tiêu thở phào nhẹ nhõm. Hiếu Sương rất lấy làm lạ nhưng không màng hỏi kỹ, chỉ biết thoát nạn tức là không phải lìa xa Lương Tiêu nữa, liền hớn hờ nói:

- Đa tạ bà bà!

Lạc Minh Ý trợn mắt mắng:

- Đa tạ ư? Ta cắt cổ tay người cầm bằng lấy mạng người, vì sao người không oán trách gì? Người được an toàn là lẽ đương nhiên, cần gì

phải đa tạ ai? Đồ vô dụng, giữ mãi cái bộ dạng dút dút e dè ấy thì làm sao tranh giành được với đời?

Mặt mụ hầm hầm, nước bọt văng tứ tung, vừa nói vừa gí ngón tay lên vầng trán trắng trẻo của Hiếu Sương. Cô gái tự nhiên bị mắng tối tăm mặt mũi, không hiểu cơn cơn vì đâu, bèn rụt rè hỏi:

- Tranh giành cái gì ạ? Con không hiểu.

Lạc Minh Ý vung tay trở Lương Tiêu:

- Giành cái đồ khốn kia kia. Người thích hấn đúng không?

Hiếu Sương im bật, mặt đỏ lựng. Lạc Minh Ý tra vấn:

- Đúng không?

Hiếu Sương liếc Liễu Oanh Oanh, chực nói lại thôi, ngập ngừng hồi lâu mới yếu ớt phủ nhận:

- Đâu ạ.

Lạc Minh Ý cười nhạt:

- Thật ư? Ta nể mặt người nên để hấn yên. Nếu người không thích hấn thì ta lấy mạng hấn vậy.

Hiếu Sương tái người:

- Ấy chớ!

Lạc Minh Ý dai dẳng lặp lại:

- Thế là thích phải không?

Lương Tiêu dở khóc dở cười, rửa thầm: "Mụ già lưu manh quá thế, hỏi sống sướng thế thì ai dám trả lời?". Hiếu Sương bị nói trúng tâm can đã đủ bối rối, nghe dồn ép gắt gao thì cuống quýt đến nỗi không chống đỡ thêm được nữa, đành cúi mặt lí nhí:

- Phải ạ!

Lạc Minh Ý cười vánh lên, quay lại nghiêm mặt bảo Lương Tiêu:

- Tiểu tử kia, hôm nay lão thân làm một việc tốt rất có lợi cho người, - đoạn trở Hiếu Sương. - Ta tặng sư diệt tôn của ta cho người làm vợ, hài lòng không nào?

Lương Tiêu ngớ người, chưa kịp hé môi thì Liễu Oanh Oanh đã rửa xà ầm ỉ:

- Đồ khốn già dơ bẩn! Đừng tuôn những lời bậy bạ như vậy kéo vong hồn bị đày a tì địa ngục, chết chẳng yên thân... - Thành linh, cảm giác đau quặn trời dậy trong phủ tạng khiến nàng ngưng bật, hai tay ôm bụng co mình quần quai.

Lương Tiêu bất bình hét toáng:

- Mụ già kia, ngươi lại hạ độc phải không?

Lạc Minh Ý nhếch mép:

- Ta phải dạy ả một bài học cho chùa cái tội hỗn hào. Diệt tôn ngoan ỏi, hôm nay ta sẽ giúp con giết chết ả hồ ly tinh này để trừ hậu họa.

Hiếu Sương cá kinh:

- Không được! Bà bà đã hứa với con là không giết họ rồi cơ mà.

Lạc Minh Ý hình mũi ngó Lương Tiêu:

- Ờ thôi! Thằng khốn kia nói mau, ngươi có bằng lòng lấy sư diệt tôn của ta làm vợ không?

Lương Tiêu đang phân vân chưa biết đối phó ra sao với thuật dụng độc xuất thần nhập hóa vô hình vô ảnh của Lạc Minh Ý, nghe hỏi ngược mắt lên, bỗng thoáng thấy Liễu Oanh Oanh đang nhìn mình tuyệt vọng, tức thì một nỗi xót xa trào lên trong lòng: "Oanh Oanh nặng tình với ta như vậy, nếu ta phụ nàng thì có khác gì giống cầm thú?". Tâm ý đã quyết, gã lắc lắc đầu:

- Mong tiền bối lượng thứ, việc này tiểu tử không thể tuân mệnh!

Liễu Oanh Oanh mỉm miệng cười mà mắt giàn mờ lệ. Hiếu Sương mặt cắt không còn hột máu, sững sờ đến nỗi chân run lấy bầy, phải dựa vào tường mới đứng vững được. Lạc Minh Ý đầu ngờ Lương Tiêu cả gan trái lệnh mình, liền dùng ngón tay chỉ vào gan:

- Tức là ngươi không nhận lời?

- Không nhận lời! - Lương Tiêu nói rành rọt.

Lạc Minh Ý chăm chú quan sát gã, dần dần nét giận tiêu tan, thay vào đó là vẻ suy tính thâm hiểm. Mụ đưa mắt nhìn từ Lương Tiêu đến Liễu Oanh Oanh, cười gằn, rút cây trâm sắt trên búi tóc:

- Nam nhân trên đời cùng một giuộc háo sắc, chỉ say mê bọn hồ ly tinh mỹ miều! Đã vậy ta biến ả thành ma lem để xem ngươi còn yêu thích được không?

Lương Tiêu lo thắt ruột gan, nhưng cái tính ngang tàng cố hữu lại trỗi dậy, gã cười ha hả, nhào sang nắm tay Liễu Oanh Oanh:

- Cho dù nàng có biến thành dạ xoa, ta vẫn yêu thích như thường!

Hàn quang trên cây trâm khiến Liễu Oanh Oanh rợn người, song hơi ấm động viên từ bàn tay Lương Tiêu đã giúp nàng quên hết ưu phiền sợ hãi. Lạc Minh Ý vỗ trán vẻ suy nghĩ:

- Người thích nó không phải vì nó đẹp à? Thế thì vì lẽ gì?

Lương Tiêu chầm biếm:

- Nói ra bà cũng chẳng hiểu đâu. Bà cứ lái nhái bĩ bai nhan sắc này nọ, chắc là do xấu xí quá độ, không ma nào ngó ngang tới nên ghen ăn tức ở chứ gì?

Lương Tiêu nói cho sướng miệng, vô tình đã chọc đúng nỗi đau sâu kín của Lạc Minh Ý. Mắt mục lóe ra những tia lạnh lẽo chết người, khóe miệng giật giật, tay áo bỗng phát mạnh. Lục phủ ngũ tạng Lương Tiêu như bị xáo đảo vất bốp, nhộn nhạo hết lên với nhau, gã đau đớn cùng cực, không nén được bật rên thành tiếng. Hiểu Sương giật mình, cô vẫn biết Lương Tiêu tính tình cứng cỏi, hẳn phải khổ sở lắm mới rên rảm như thế, liền hoảng hốt chạy lại ôm choàng lấy gã, quả nhiên thấy hai mắt gã lồi tướng, răng nghiến chặt đến nổi rịn máu. Lạc Minh Ý gần giọng:

- Ta tặng thêm bốn lần lượng *Ngũ hành tán* xem tên khốn kiếp này còn chịu đựng được bao lâu?

Như để đáp lời, Lương Tiêu rên to hơn. Hiểu Sương đau thắt ruột, thảng thốt ngoảnh nhìn Lạc Minh Ý, van nài:

- Bà bà...

- Không xin xỏ gì hết! - Lạc Minh Ý gạt phắt. - Đồ giời đánh thánh vật kia, nghe ta hỏi lại, người bằng lòng cưới con bé chứ?

Lương Tiêu không đủ sức thốt nên lời, chỉ một mực lắc đầu. Lạc Minh Ý khà một tiếng:

- Để xem người ương bướng được đến khi nào!

Trong khi mụ nói, Lương Tiêu liên tiếp tuôn ra hàng tràng âm thanh rền rĩ. Liễu Oanh Oanh tan nát ruột gan, nước mắt ròng ròng, đành run rẩy khuyên:

- Người nhận lời mụ ấy đi. Ta... không trách người đâu.

Lương Tiêu vẫn lắc đầu. Hiểu Sương cay đắng tự nhủ: "Ca ca luôn một lòng một dạ với Liễu thư thư, thì ra trước đây ta chỉ toàn mơ mộng viễn vông...". Lòng dạ rối bời, cô gục xuống ngực Lương Tiêu khóc rấm rức.

Lượng *Ngũ hành tán* được tặng thêm bốn lần, cộng phần có sẵn ban đầu thành năm. Nhưng tác dụng của nó thì không chỉ năm, mà tăng thêm những hai mươi lăm lần theo số *Ngũ ngũ mai hoa*. Đây cũng là

lượng sử dụng tối đa trong một lần hạ độc, đảm bảo đưa đến một cái chết chắc chắn. Kẻ trúng độc sẽ phải chịu cơn đau như bị rần bầy cắn xé hay kiến đàn châm đốt, vật vã co giật cho tới khi trút hơi thở cuối cùng. Lương Tiêu luyện võ từ nhỏ, thể chất vốn mạnh mẽ mà cũng tái tê điều đứng vì cực hình, nước mắt nước mũi chan chứa. Hai cô gái xót xa thương khóc, cùng khẩn cầu Độc La sát buông tha. Nào hay Lạc Minh Ý cương cường hiếu thắng chẳng kém ai, Lương Tiêu ngoan cố một, mục tàn nhẫn mười, quyết buộc gã lạy lục khuất phục mới ngưng tay. Vì vậy mục giữ bộ mặt rần đanh, bỏ ngoài tai mọi lời van vãn của Liễu Oanh Oanh và Hoa Hiếu Sương, khăng khăng nghĩ: "Để xem người lợi hại hay độc được của ta lợi hại!".

Độc tính dữ dội khiến Lương Tiêu vật vã đến chết đi sống lại. Dần dần gã hết cả hơi sức để mà rên rầm, chỉ oằn người chịu đựng vô vàn cơn đau tới tấp dội lên thành tạng phủ, tình cảnh so ra còn thê thảm gấp mười hôm làm võ đài độ kinh cho Công Dương Vũ và Tiêu Thiên Tuyết. Hết ngất lại tỉnh, hết tỉnh lại ngất, đã mấy lần gã toan nhận thua, nhưng hể nhìn thấy Liễu Oanh Oanh là lại không mở nổi miệng, đành nhắm mắt cầu mong được chết cho nhanh.

Chẳng bao lâu, động mạch và hơi thở Lương Tiêu yếu dần, cho thấy cái chết không còn xa nữa. Hiếu Sương khổ công học y ngàn ấy năm mà không có cách gì cứu được Lương Tiêu, tinh thần suy sụp thất vọng, hàn độc lại thừa cơ phát tác. Cô yếu ớt ngã xuống bên mình gã, chua chát lắm lắm: "Bệnh tình tái phát kể cũng đúng lúc thật. Nếu Tiêu ca chết thì ta còn sống để làm gì? Chi bằng chết cùng huynh ấy, chí ít vong hồn cũng được an ủi phần nào". Cô sàu nào liếc sang Lương Tiêu, thấy mặt mũi gã rúm ró biến dạng lại không nỡ nhìn lâu, bèn nhắm mắt tự nhủ: "Thuốc độc mang tên Ngũ hành, ắt không thể tách rời quy luật Ngũ hành Âm dương. Quy luật ấy vốn là nền tảng của y gia, dùng để cứu người, ngờ đâu *Ngũ hành tán* lại là loại hại người". Nhắc đến âm dương, Hiếu Sương chợt nhớ hôm nào ở núi Phụ Đường chụm đầu cùng Lương Tiêu giải mã *Tứ phủ nguyên tông*, kỷ niệm ảm áp ủa về khiến khoảnh khắc sinh ly tử biệt vội bốt nổi bi thương, cô bồi hồi lắm lắm:

- Thuở mới hình thành, vũ trụ vốn không có trời đất, mãi về sau từ cái không ấy mới xuất hiện cái có. Cái có thoát tiên hỗn độn, hỗn độn tách riêng thì tạo âm dương. Dần dần trời này nhật nguyệt, đất sinh thực hư, người chia gái trai, thú phân đực cái. Âm dương luân chuyển

vĩnh viễn không ngơi, dẫn đến bốn mùa nóng lạnh, nhật nguyệt khi khuyết khi tròn...

Đây là trích đoạn của phần *Tổng cương* trong *Tứ phủ nguyên tông*. Lương Tiêu đang ở giai đoạn hồi quang phản chiếu, tuy sắp chết nhưng đầu óc còn tỉnh táo sáng suốt, từng lời từng chữ của Hiếu Sương như tiếng chuông gióng giả gõ vào tim vào óc khiến gã bàng hoàng nghĩ ra: "Vạn vật trong trời đất gắn liền với quy luật âm dương. *Ngũ hành tán* cũng nằm trong vạn vật, làm sao thoát được lẽ thường...".

Lạc Minh Ý đương quan sát với bộ dạng đặc ý, chợt nhận ra Hiếu Sương nhắm nghiền mắt, môi mấp má mấp má, mặt thối mất tự hỏi: "Con bé lắm bảm gì thế kia?". Ngó sang Lương Tiêu thì thấy gã cũng nhắm mắt nhưng đã bắt động tự bao giờ, mặt giật mình tự trách: "Chán thật, ta mãi khoải chí nên lỡ tay làm hấn mất mạng rồi...". Cụt hứng vì Lương Tiêu thà chết chứ không chịu khuất phục, mặt hậm hực bước tới gần, định bụng đá gã mấy cái thật mạnh để xả giận. Nào hay mới dợm nhắc chân thì Lương Tiêu đã mở bừng mắt chồm dậy, tổng thẳng song chưởng vào mặt mặt. Lạc Minh Ý khiếp đảm biến sắc, gồng sức nhảy mạnh ra sau.

Phải như ngày thường, phát chương đột ngột của Lương Tiêu có thể hạ gục bất cứ đối thủ nào, nhưng nay gã trúng độc, kinh mạch ngũ tạng bị tổn thương nặng nề nên xuất thủ tương đối chậm chạp. Lạc Minh Ý tránh được, hít hơi lấy sức chuẩn bị phản kích. Không ngờ luồng hơi hít vào mang theo một mùi hương quen thuộc khiến mặt rùng hết cả mình. Mặt kinh hãi bùm miệng:

- *Ngũ hành tán*! Tiểu tử, sao ngươi có thể...

Độc tố mau chóng phát tác, Lạc Minh Ý cảm thấy phù tạng như bị bóp chặt, đau đớn vô cùng. Cũng nhờ tiếp xúc với độc chất lâu năm nên khả năng kháng độc của mặt rất cao, tuy trúng *Ngũ hành tán* nhưng chưa đến nổi bủn rủn tay chân, bèn lùi nhanh ra xa, thò tay vào ngực tìm thuốc giải. Hiếu Sương và Liễu Oanh Oanh cùng há hốc miệng sững sờ.

Số là vào lúc cận kề cái chết, Lương Tiêu bỗng ngộ ra một đạo lý: *Ngũ hành tán* chiết xuất từ nhựa cây Xuy Vưu, dịch cây giống như máu người, nguyên lý vận chuyển cũng gắn liền với quy luật âm dương ngũ hành. Lạc Minh Ý hiểu rõ điều kỳ diệu ấy nên mới đặt tên thuốc là *Ngũ hành tán*. Chỉ khác là khí huyết con người vận chuyển theo

chính ngũ hành, còn nhựa cây Xuy Vưu thì chảy theo phản ngũ hành. Chính phản tương khắc, vì vậy *Ngũ hành tán* sẽ lần lượt đè bẹp ngũ tạng khiến người ta khổ sở vật vờ. Hiểu được cốt lõi vấn đề, Lương Tiêu liền nhện đầu để dồn sức hóa giải, trước tiên coi *Ngũ hành tán* là nội tức, kế đó tập trung thần ý để phân biệt âm dương, tiếp đến lại dùng phép hoán chuyển âm dương để âm mạch sinh khí dương, dương mạch sinh khí âm, đảo ngược đường đi bình thường của khí huyết. Suy đoán của gã tuy lạ lùng nhưng hóa ra hoàn toàn có cơ sở. Khi thân thể bắt đầu hoạt động tương tự một cây Xuy Vưu thì huyết mạch dần dần thích nghi với *Ngũ hành tán*, chân khí hòa hợp với độc tố, cảm giác đau đớn liền tiêu tan. Đang ngưng thần vận công, Lương Tiêu bỗng nghe thấy bước chân Lạc Minh Ý lại gần. Gã liền biến *Ngũ hành tán* thành chân khí, phổ vào song chương để tấn công mục ta, y như rằng thành công lập tức. Trông thấy Lạc Minh Ý nhớn nhác lục giải được, gã bèn hét lên một tiếng, vạch tả chương theo nửa vòng cung về phía đối phương.

Lạc Minh Ý lách mình tránh tả chương, trong lúc ấy Lương Tiêu đã đẩy hữu thủ tới sát huyết Cự tuyến của mục, nhưng mới chạm vào lớp áo thì một cảm giác tê dại tỏa lan khiến gã phải rút ngay tay về. Nguyên là khắp người Lạc Minh Ý tẩm đầy độc chất, Lương Tiêu bất cẩn nên trúng bẫy. Gã chú mục nhìn kỹ, thấy đầu ngón tay đang ngả sắc tím đen thì bực bội trách mình hồ đồ. Độc tố lan rất nhanh, chỉ trong khoảnh khắc đã nhuộm tím bầm cả cánh tay. Lương Tiêu không cân nhắc lâu la, nhún chân nhảy vút ra sau, vận dụng tâm pháp vừa lĩnh hội để dẫn chất độc chạy theo kinh mạch ra cạnh tay, đoạn xòe chương quét một vòng sát đất, cỏ cây hứng kinh đổi màu khô cháy, sắc vàng úa lan rộng hẳn một trượng vuông.

Đang kia, Lạc Minh Ý đã tìm được giải dược, đang run run đưa lên miệng. Lương Tiêu chưa kịp hoàn hồn song cũng gắng chống tay nhóm dậy, búng mình tới gần mục già. Lạc Minh Ý rõ ràng vừa thấy Lương Tiêu rút lui, không ngờ gã quay vào vòng chiến nhanh đến thế, lại cử động bình thường như chưa hề trúng độc, mục hoảng sợ hạ thuốc giải xuống, khua tay áo phóng tiếp ba loại kỳ độc khác. Lương Tiêu lặp lại phương pháp cũ, ngấm vận huyền công mau chóng đẩy hết độc ra. Lạc Minh Ý võ nghệ bình bình, đi lại bấy nhiêu năm trong giang hồ chỉ nhờ vào tài dụng độc, nay hạ thủ tới lần thứ ba mà vẫn vô hiệu thì không

tránh khỏi bản loạn, mục bắt đầu khua khoắng hai tay, có bao nhiêu độc trên người đều hất cả về phía đối phương.

Lương Tiêu đã hao tổn phần lớn nguyên khí khi bị *Ngũ hành tán* giày vò, kể đến phải liên tục vận công trục độc và đuổi đánh địch thủ, cơ thể không khỏi bài hoại suy sút, mới tung ra mấy chiêu mà đã bỏ hơi tai, càng khó lòng tận dụng hết tuyệt học, công lực ngày thường đến mười phần thì nay chỉ thi triển được nửa phần. Dù Lạc Minh Ý đứng cách có một tầm tay, gã vẫn không tài nào khống chế được mục ta, ruột gan như thiêu như đốt, hiểu rõ rằng nếu để mục già uống được giải được thì tình thế sẽ vô cùng khôn quẩn.

Hai đối thủ loạn choạng ngả nghiêng, giẫm nát vô số cỏ cây hoa lá. Động tác của họ chậm chạp nặng nề nhưng đầy hung hiểm, người ngoài cuộc không thể nào hình dung nổi. Vồn vện trong khoảng thời gian một tuần hương, Lương Tiêu đã hứng vào mình hơn ba mươi loại kỳ độc, đối là người thường thì phải chết đến trăm lần chứ không ít, nhưng đối với Lương Tiêu, kẻ vừa ngộ ra phương pháp tuyệt vời để khu trừ *Ngũ hành tán* thì tình hình có khác. *Ngũ hành tán* tinh chế từ cây Xuy Vưu, mà cây Xuy Vưu lại hấp thụ được tinh huyết của các loài bò sát và côn trùng cực độc để sinh ra trong mình năm độc chất mạnh nhất trên đời, có thể nói là không một loại độc tố nào trong thiên hạ còn khả năng xâm nhiễm được cơ thể gã nữa. Vậy là, độc đến đâu đẩy lui đến đó, chân khí trong người Lương Tiêu lưu chuyển dạt dào như nước, độc được thì bấp bênh tựa con thuyền lá nhỏ, hễ tiến vào là bị Lương Tiêu dùng chân khí nhẹ nhàng đưa chảy ra ngoài.

Lạc Minh Ý mau chóng dùng hết các loại thuốc độc tùy thân, thấy Lương Tiêu vẫn bình yên vô sự thì nổi tức giận trong lòng đã chuyển dần thành cơn sợ hãi, đành cật lực né tránh các đòn tấn công của gã chứ không còn cách nào khác. Đôi bên đều đã đuối sức, chỉ còn chiến đấu bằng ý chí. Trong lúc Lương Tiêu tự tin mãnh liệt thì Lạc Minh Ý bắt đầu sờn lòng, *Ngũ hành tán* do đó phát tác càng mạnh. Thực ra mỗi lần luyện chế xong một loại kỳ độc, Lạc Minh Ý đều là người đầu tiên thường thức sản phẩm của mình nên ít nhiều cũng có khả năng đề kháng, nhưng nay mang độc quá lâu thì không tránh khỏi cảm giác kiệt quệ, ngũ tạng co bóp từng hồi lại nóng như thiêu như đốt. Lắc lư tránh thêm một quyền hai cước của Lương Tiêu thì mục hết hơi, lão đảo ngả bệt ra. Lúc này Lương Tiêu cũng chẳng khác nào tên hết đà bay, rã rời

yếu ớt. Lạc Minh Ý đột nhiên thụp xuống khiến chiêu cuối cùng của gã huyệt mục tiêu, gã mất đà đổ sấp xuống đất thở hồng hộc.

Lạc Minh Ý hiểu chỉ còn cơ hội này nữa thôi, bèn cắn răng nén đau, thu hết sức tàn giờ bình thuốc lên miệng. Lương Tiêu rướn người bỏ tới nắm cứng lấy cánh tay mục. Hai bên vừa kéo co vừa đấu vô mồm. Người thì mắng: "Thằng ranh đều...", kẻ thì chửi: "Mụ già khốn...", tuy thề thào không thành tiếng nhưng cùng sôi sục một bụng căm thù.

Lương Tiêu và Lạc Minh Ý tận sức giao chiến. Hiểu Sương ngơ ngác đứng nhìn đến quên cả động đậy. Liễu Oanh Oanh cúi tiết, liền sa sả mắng:

- Con ngốc kia, đứng trơ ra đây làm gì? Có mau lại giúp không thì bảo...

Hai đấu thủ nghe thấy giật mình. Quả thực trong bốn người có mặt ở đây thì chỉ còn Hoa Hiểu Sương là nhúc nhích được. Lương Tiêu vui sướng điên cuồng vì phần thắng đã nắm chắc trong tay, khàn khàn bảo Hiểu Sương:

- Giữ mụ ấy lại, đoạt thuốc giải đi...

Lạc Minh Ý vừa sợ vừa giận, cuống quýt van vì:

- Bà bà đều vì con cả... mau để bà giải độc... bà sẽ bắt... bắt hẳn phải cưới con...

Lương Tiêu nhỏ toẹt:

- Cút!

Lạc Minh Ý vẫn lải nhải:

- À hồ ly kia đẹp thế, nếu con cứu ả... đời nào tên khốn này chịu cưới con? Chỉ... cưới nó thôi...

Hai người tranh nhau nói. Hiểu Sương nghe mà ròi cả ruột gan, cân nhắc hồi lâu rồi thở dài:

- Ca ca và bà bà đừng đánh nhau nữa, ngừng tay làm hòa chẳng tốt hơn ư?

Cô đến gần Lạc Minh Ý:

- Đắc tội! - đoạn điểm vào mấy huyệt đạo của mục.

Lạc Minh Ý cả kinh, sấp nổi điên mắng chửi thì thấy Hiểu Sương rót thuốc giải vào miệng mình. Lương Tiêu vốn khắp khởi hi vọng, nay thấy vậy tức quá, hai mắt trợn trắng dã:

- Muội... Tại sao? Tại sao?

Hiếu Sương đứng dậy, tần ngần nhìn lọ sứ:

- Giải được của *Ngũ hành tán* đây.

Ba người còn lại nín thở theo dõi, không nghi ngờ gì nữa, Hiếu Sương đang nắm trọn quyền sinh quyền sát trong tay. Liễu Oanh Oanh nghe sống lưng ớn lạnh: "Báo ứng rồi, ta rơi vào tay con đề tiện này thì còn sống sao được nữa?". Lạc Minh Ý được giải độc đã hết đau đớn, bèn cười khàn khạch:

- Chẳng làm thì thôi, đã làm thì phải đến nơi đến chốn. Á hồ ly giờ ngón mê hoặc đàn ông, còn mặt nó thì tên khốn kia còn hứng hờ với con. Nam nhân tuồng một phường háo sắc, chỉ bằng con hãy giải huyết cho bà rồi bà sẽ xuất thủ giết chết nó để tên khốn hết đường tư tưởng mà quay về bên con...

Lúc này Lương Tiêu đã vận được chút ít kinh lực, nghe vậy nổi cơn thịnh nộ, thò tay bóp cổ Lạc Minh Ý. Mụ già bị ngạt, hai mắt trợn lên toàn lòng trắng. Hiếu Sương hoảng hồn gỡ Lương Tiêu ra, tiện thể phong bế mấy yếu huyết của gã. Lương Tiêu không ngờ cô dám làm thế, lòng điên giận khôn tả, gã mắng:

- Được lắm, cô nghe mụ già này đồ ngon đồ ngọt, định hại Oanh Oanh phải không?

Hiếu Sương thần thờ lắc đầu:

- Làm sao muội hại tỷ ấy được.

- Không thì tốt. - Lương Tiêu dụ giọng. - Muội giải huyết cho ta trước đi.

Hiếu Sương không đáp, im lặng ngẫm nghĩ: "Tiêu ca ca tính nóng như lửa, chịu bao nhiêu khổ sở này giờ thì đâu dễ dàng buông tha bà bà. Thả huynh ấy thì bà bà chết chắc. Còn bà bà tính tình quái gở, được thả ra thì chẳng biết sẽ bày vẽ thêm những trò gì". Trừ trừ hồi lâu, cô ngập ngừng bảo Lương Tiêu:

- Huynh phải hứa với muội một điều, sau khi thoát thân, huynh không được gây khó dễ cho bà bà.

Lương Tiêu nổi trận lôi đình:

- Cô ép ta phải không?

Hiếu Sương nhìn mặt gã mà không khỏi run sợ, nhưng vẫn lắc đầu:

- Huynh có hứa thì muội mới giải huyết.

Lương Tiêu chưa bao giờ bị tra tấn tới mức dữ dội như *Ngũ hành tán*

đối với gã vừa rồi, vốn đã quyết tâm báo thù, nay thấy Hiếu Sương một mực bảo vệ Lạc Minh Ý, lửa giận như bị đổ thêm dầu, gã nghiêng răng kèn kẹt:

- Được. Vậy nói thẳng với nhau thế này: nếu hôm nay cô không thả ta, từ nay về sau ta sẽ không ngó ngang gì tới cô nữa.

Hiếu Sương choáng váng, người lạnh toát đi, bụng bảo dạ: "Phải rồi, ta chỉ là một con bé quặt quẹo sống hôm nay không biết ngày mai, làm sao sánh được với Liễu thư thư kiều diễm óng ả. Đằng nào ca ca cũng sẽ cưới Liễu thư thư, không ngó ngang gì đến ta là lẽ đương nhiên thôi...". Càng nghĩ càng đau khổ, nước mắt nhoe nhoẹt mặt mũi, cô những muốn khóc to cho vợi bớt thảm sầu. Lương Tiêu nói xong cũng hơi áy náy, nay nhìn cô lặng lẽ rơi lệ càng thêm ăn năn, bèn dịu giọng:

- Thôi muội thả ta đi, tất cả những việc đã qua ta không trách muội nữa...

Lạc Minh Ý hành hạ Lương Tiêu đến điều, biết rõ là để gã thoát thì mạng mình sẽ rất mong manh, lo lắng đến nỗi đờm sặc lên mũi, mụ vừa ho vừa khuyên Hiếu Sương:

- Con ơi, đừng nghe hấn phình phờ... khụ khụ... Tin thế nào được đàn ông...

Hiếu Sương nhìn mụ chốc lát, cuối cùng ra quyết định:

- Xin lỗi Tiêu ca ca, cho dù... cho dù huynh coi như không có muội trên đời này đi nữa, muội vẫn dứt khoát một ý đó thôi, huynh có hứa thì muội mới thả.

Lương Tiêu giờ hết cương đến nhu mà không lay chuyển nổi Hiếu Sương thì tức nghẹn cả họng, lâu lắm mới thở lại được, gã gằn giọng:

- Đồ lẩn thẩn, muội được lợi lộc gì mà khăng khăng bảo vệ một mụ thổ phỉ đáng băm vằm mổ xé như thế?

Lạc Minh Ý điên tiết tru tréo:

- Chính người mới là quân thổ phỉ đáng băm vằm mổ xé ấy... rồi sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp gì đâu...

Hai mắt Lương Tiêu tóe lửa, Lạc Minh Ý cũng chẳng kém cạnh, trừng trừng nhìn lại. Hiếu Sương nói nhỏ nhưng cương quyết:

- Tiêu ca ca, bất luận thế nào, muội cũng không muốn trông thấy huynh giết người. Chỉ cần huynh hứa không gây tổn hại cho bà bà thì muội thả huynh ngay.

Lương Tiêu nín lặng một hồi, liếc mắt trông sang Liễu Oanh Oanh, thấy mặt mũi nàng vẫn rúm ró vì bị độc dược hành hạ, đành nghiêng răng thỏa hiệp:

- Cô giỏi lắm, cứ thỏa thuận thế!

Hiếu Sương gật gật đầu, lại hỏi Liễu Oanh Oanh:

- Còn tý thì sao?

Liễu Oanh Oanh trước sau vẫn dăm dăm nhìn Lương Tiêu, ánh mắt êm đềm như nước, nhưng khi trả lời Hiếu Sương thì giọng lạnh tựa băng:

- Lương Tiêu thế nào, ta thế này...

Hiếu Sương chưa xót khôn cảm, nước mắt rờn rờn tuôn xuống. Cô không dám nhìn hai người lâu hơn, bèn quay sang phía Lạc Minh Ý:

- Bà bà cũng phải hứa với con: từ nay trở đi chấm dứt dùng độc hại người.

Lạc Minh Ý la the the:

- Thế sao được?

Hiếu Sương thở dài:

- Vậy thì con không thả bà đâu.

Lạc Minh Ý tính tình ngang ngạnh, định nói cộc: "Chẳng thả thì đừng", nhưng ánh mắt van lơn của Hiếu Sương khiến câu nói gây gổ ấy tự động lui trở vào, miệng đành ỉu xiu buông xuôi:

- Thôi được, theo lời người vậy!

Ba bên đều đã hứa hẹn, Hiếu Sương bèn giải độc cho Liễu Oanh Oanh, kể đến giải huyết cho Lương Tiêu và Lạc Minh Ý. Lương Tiêu cười nhạt, chống hai tay xuống đất nháy nhồm dậy. Hiếu Sương định cúi xuống đỡ, nhưng bị gã phất tay áo hất phăng, rồi gã lẳng lặng đến chỗ Liễu Oanh Oanh, dịu dàng đi thẳng ra khỏi cốc. Lạc Minh Ý thét:

- Tiểu tử xấu xa kia, định cứ thế mà đi đấy hả?

Lương Tiêu không buồn để ý, dấn chân bước một mạch. Lạc Minh Ý bức quá, định ngoạc mồm chửi với, Hiếu Sương bèn nhỏ giọng năn nì:

- Thôi bà ơi...

Mụ già quay lại. Thấy cô gái mắt đỏ hoe, lệ châu lấp lánh mi chỉ chực lăn ra, mụ thương xót thở dài:

- Con ngoan, được con một lòng một dạ bảo vệ, bà bà cảm kích lắm. Vì vậy bà không muốn để tên khốn kia quanh quẩn bên con hồ ly. Tiếc thay con lại ràng buộc bà vì mấy lời thề nguyện vợ vắn, từ nay về sau bà không được dùng độc nữa, mà không dùng độc thì biết giúp con bằng cách nào bây giờ?

Hiếu Sương lắc đầu:

- Bà đừng để tâm đến chuyện ấy. Tiêu ca ca và Liễu thư thư là một cặp trời sinh, vốn dĩ rất xứng đôi, con mang bệnh trong mình, sớm muộn gì cũng chết yếu. Nếu kháng kháng ép uống Tiêu ca ca thì sẽ làm lỡ làng hạnh phúc một đời của huynh ấy.

Lạc Minh Ý vốn muốn giúp Hiếu Sương, nghe vậy cụt hứng:

- Thế người còn giữ cái bộ mặt meo máo đó ra làm gì?

Hiếu Sương nức nở:

- Con gắng nghĩ thế... nhưng không hiểu sao, lòng vẫn buồn không chịu nổi... - Chưa dứt câu, nước mắt đã chảy ròng ròng qua má, rồi rỏ tong tong xuống đất.

Lạc Minh Ý thở dài:

- Đúng là một con bé ngọc ngà. - Mụ vòng tay ôm cô vào lòng, kéo ngồi xuống bậu cửa, dịu dàng nói. - Con ngoan, bà bà nói con nghe, trên đời này cái gì cũng có thể nhường nhịn được, trừ ái tình, ái tình thì quyết không thể sẻ chia cho ai hết. Chỉ vì cao thượng nhất thời mà nhường nhịn thì về lâu về dài chắc chắn sẽ hối hận.

Mụ ngược mắt nhìn trời:

- Nhiều năm về trước, ta đã từng như con, nặng lòng yêu thương một nam tử. Ta và người ấy là một cặp thanh mai trúc mã, theo ngày tháng lớn lên bên nhau. Người ấy đối xử với ta rất tốt, coi ta như em gái vậy. Ta cũng chỉ mong được mãi mãi ở bên người ấy, không bao giờ lìa xa. Lúc ấy ta ngây thơ lắm, cứ tưởng có thể như thế đến suốt cuộc đời...

- Giọng mụ thoáng ghen ngào, mũi đỏ lên sứt sứt, cặp mắt già nua long lanh lệ. - Nhưng một hôm, có một người con gái xuất hiện. Cô ta yêu kiều, mắt to mày cong, lưng thon eo nhỏ, dáng vóc yếu điệu như thùy liễu. Ừ, ta không thể nào sánh được. Tên oan gia vừa gặp cô gái đã mê mẩn thần hồn, cưới ngay cô ta làm vợ. Từ đó trở đi, rất ít khi hắn ngó ngang tới ta. Đã bao đêm ta vui khuôn mặt đắm ướt vào gối, nhưng chỉ hoài công, hắn và cô ả kia cứ ở bên nhau chung hưởng khoái lạc. Lúc

ấy ta còn ít tuổi, chưa hiểu sự đời, nghĩ rằng chỉ cần hân vui thì bản thân mình có chịu bao nhiêu tủi thân cũng không là gì cả, vì vậy một đêm ta lặng lẽ bỏ đi, rời xa hai người.

Hoa Hiếu Sương nghe chuyện, lòng đầy thương xót, quên luôn cả nỗi khổ tâm của mình, thấy mặt đừng lời khá lâu bèn nhắc:

- Sau đó thế nào hả bà?

Lạc Minh Ý thở dài:

- Còn thế nào nữa? Ta rời bỏ người mà ta yêu, tất nhiên là vô cùng đau khổ, lưu lạc khắp giang hồ như một cái xác không hồn. Một ngày kia ta không nén nổi niềm thương nhớ bèn len lén trở về, nào ngờ... nào ngờ âm thầm hỏi thăm mới biết sư huynh của ta đã tạ thế được mấy năm rồi.

Hiếu Sương sửng sốt:

- Vì sao ạ?

- Vì báo ứng. Đàn ông trên đời chỉ chuộng mỹ nữ. Bọn đàn bà đẹp làm gì không biết mãnh lực của mình, nên luôn dùng đầu môi khêu mắt để quyến rũ nam nhân. Nhưng người đời có câu rất đúng: "Vợ đẹp là vợ người ta"...

Hiếu Sương ngăn người:

- Tức là cô nương ngày ấy quyến...

Cô vốn tính cả thẹn, ấp úng mãi mà không thốt được nguyên từ "quyến rũ". Lạc Minh Ý bồng lộ vẻ oán hận:

- Con tiện nhân đó dâm dăng vô liêm sỉ, đáng ghét vô cùng. Sư huynh ta bận trị bệnh cứu người, không rảnh rỗi để bầu bạn với ả, thế là ả thay lòng đổi dạ, đứng núi này trông núi nọ, trốn nhà theo một bệnh nhân. Sư huynh tuyệt vọng quá đổi, chỉ muốn liễu thân, chẳng bao lâu ngã bệnh nằm liệt giường. Ông ấy tinh thông y thuật, cứu sống rất nhiều người nhưng lại không chịu chữa trị cho bản thân mình. Con có hiểu thấu cảm giác ấy không, nắm vững cách chữa mà không muốn tự cứu, biết rõ muốn sống thì phải làm thế nào, nhưng cứ nằm lì trên giường đợi chết. Người chết có khi sống lại được, nhưng trái tim mà chết thì vô phương cứu vãn... bất kể y thuật cao minh đến đâu cũng bó tay. - Lạc Minh Ý nhướn mày, động nắm tay xuống đất, hần học thốt. - Sau đó, ta điên cuồng lùng sục đôi gian phu dâm phụ kia, định sẽ hành hạ chúng nó ba ngày ba đêm khốn khổ khốn nạn rồi mới cho chết,

nhưng cuối cùng bỏ cuộc. Bởi vì, có bất chúng khóc ròng ba trăm ngày đêm thì sư huynh ta cũng đã thành người thiên cổ. Con xem, nếu ta cương quyết ngay từ đầu, lên hạ độc con tiện nhân thì làm gì sư huynh phải chết.

Mụ cau cau mày, hai hàng lệ dùng đục tuôn xuống.

Hiếu Sương kinh ngạc tự nhủ: "Bà cứ một điều sư huynh hai điều sư huynh, phải chăng đó chính là sư tổ của ta? Sư phụ chưa từng nhắc tới sư tổ, chắc là vì câu chuyện bại hoại gia môn này đây. Ôi, so với bà bà thì cảnh ngộ của ta có thảm tháp gì đâu!".

Lạc Minh Ý khóc một hồi rồi bình tĩnh lại, thủ thủ:

- Vì vậy con ngoan ạ, cái gì có thể nhường nhịn người khác được, riêng tình cảm thì phải kiên quyết giành giật.

Hiếu Sương không biết đáp lại thế nào, đành nói:

- Nhưng Liễu thư thư không phải hạng người như thế đâu bà ạ.

Lạc Minh Ý cười nhạt:

- Những con đàn bà đẹp đều không đáng tin. Con cứ đợi đấy mà xem. - Nói rồi mụ đi vào nhà, mang ra một cái tráp vuông vức bằng sắt tinh. - Tên khốn đó tuy gian xảo, nhưng quên mất một sơ hở, ta tuy lập thế không dùng độc nữa, nhưng con thì vẫn có thể dùng.

Mụ mở tráp, nhắc ra một quyển sách dày bốn tấc, ngang dọc chừng một thước, lật lật vài trang. Không hiểu giấy làm bằng chất gì mà mỏng như cánh ve, trang nào cũng chỉ chít chữ dạng tiểu khải bé li ti, bên cạnh là những bức tranh màu sắc miêu tả côn trùng bò sát, chim muông thú vật, hoa lá cỏ cây, đủ màu đủ kiểu sống động như thật.

Lạc Minh Ý nói:

- Ta và sư tổ con, mỗi người có một sở trường riêng. Ông ấy tinh thông y lý, ta thì chỉ chuyên tâm nghiên cứu dược liệu, bình sinh thích lang thang khắp núi hoang rừng rậm, chẳng thiếu chỗ nào chưa đặt chân, cóp nhặt được vô số kỳ hoa dị thảo. Bộ *Thần Nông điển* này vốn là tâm huyết tích góp một đời của ta, ở đây chứa đựng rất nhiều kiến thức về dược lý và đặc tính cây cỏ, và đều là những điều tiền nhân chưa hề đề cập. - Mụ đặt sách vào tay Hiếu Sương. - Ngoài ra còn ghi chép các phương pháp điều chế sử dụng độc dược. Con nghiên cứu cho kỹ, khi nào có thời cơ thì âm thầm kết liễu con hồ ly tinh kia đi, đảm bảo tên tiểu tử xấu xa nọ không phát hiện được chút dấu vết đáng ngờ nào hết.

Hiếu Sương ban đầu tò mò háo hức, chỉ muốn được xem cận kề, nhưng nghe đến câu cuối thì hãi hùng chối từ:

- Không được, con không thể hại ai hết.

Lạc Minh Ý trợn mắt như sắp nổi giận, nghĩ sao lại nhẫn nại kiểm chế, nụ cười nở ra trên bộ mặt xấu xí:

- Thực bụng ta còn có dụng ý khác, con là đệ tử của Ngô Thường Thanh, tất nhiên là rất thông hiểu y lý. Nếu biết cách phối hợp kiến thức hần truyền thụ để sử dụng được vật trong quyển này thì chưa chừng con có thể chữa khỏi *Cửu âm độc mạch* trong mình đó. Hơn nữa, độc được còn hiệu dụng vượt xa võ công, dùng nó vào việc thiện cũng tốt mà con, dùng nó làm việc ác mới là xấu.

Hiếu Sương nghe đến đây mới bằng lòng nhận lấy cái tráp, cúi thấp mình:

- Vậy thì con xin đa tạ bà bà!

Lạc Minh Ý cười thâm: "Nếu quả thực con thích thằng khốn đó thì sớm muộn gì chả nổi lòng ghen mà tìm cách trừ bỏ tình địch. Ha ha, đến lúc đó mới biết cuốn *Thần Nông điển* của ta hữu ích nhường nào". Nghĩ vậy, nhưng sợ Hiếu Sương gàn bướng cái cự nên mụ không mấy may để lộ tâm ý, khoát tay bảo:

- Thôi, con về đi!

Hiếu Sương ngạc nhiên:

- Về đâu ạ?

Lạc Minh Ý cười khẩy:

- Ta đã chẳng nói rồi đấy ư? Tình cảm là thứ không thể nhường nhịn.

Hiếu Sương bản thân: "Lỡ có ngày Liễu thư thư thay lòng đổi dạ như lời bà bà cảnh báo, chẳng phải ta cũng sẽ đau buồn hối hận suốt đời như bà bà hay sao?". Càng nghĩ càng thấp thỏm, cô vội vã từ biệt Lạc Minh Ý, tất tả đi về hướng nam.

Hiếu Sương không dám xuyên qua rừng Xuy Vưu lần nữa, bèn vòng xa thêm hai dặm theo một sơn đạo quanh co để lẫn đường ra. Đang khi vịn tay vào một vách đá cheo leo để lựa chỗ đặt chân, chợt nghe tiếng găt gỏng của Liễu Oanh Oanh từ đằng trước văng vẳng vọng lại, Hiếu Sương giật mình đứng ngây ra.

- Vừa xoen xoét cái miệng là không bao giờ ngó ngang đến ả nữa mà được mấy bước chân đã lộn lại tìm, người là cái giống gì vậy hả?

Lương Tiêu đáp:

- Ban nầy ta giận quá nên lỡ lời, không phải là nói thật đâu.
- Ta mặc kệ người thật hay giả, nam tử hán đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh, nói lời phải giữ lấy lời chứ.

Lương Tiêu thản nhiên:

- Vậy thì thôi, ta chẳng làm nam tử hán đại trượng phu nữa.
- Hừ, ra người muốn làm quân vô lại hay sao?

Lần này giọng Lương Tiêu nghèn nghẹn:

- Bất luận thế nào, cách ta xử sự vừa rồi cũng là sai quấy. Mụ già độc ác như vậy mà ta nỡ bỏ mặc Hiếu Sương ở lại một mình. Ta tưởng muội ấy sẽ đi theo, ngờ đâu muội ấy tin vào lời nói hồ đồ của ta mà đứng ngay ra đây, chẳng may có mệnh hệ gì, ta...

Liễu Oanh Oanh cười nhạt:

- Thâm hiểm xảo trá đến thế thì mệnh hệ gì được?

Lương Tiêu to tiếng:

- Cô thích nói gì thì nói, nhưng bảo muội ấy thâm hiểm xảo trá thì đúng là láo lếu hết sức!
- Không đúng ư? Việc trị rắn cắn trên đường thì người biết rồi nhé! Đến khi ta và mụ già đều trúng độc, ả lại cứu mụ già trước, dềnh dàng mãi mới cứu ta, rõ ràng là cố ý trì hoãn bắt ta phải chịu đòn đau vô ích. Hừ, nhìn cái mặt hiền lành tội nghiệp, ai ngờ trong bụng nhung nhúc nọc độc kẻ hiểm.

Lương Tiêu lặng đi một lúc mới nói:

- Hiếu Sương là người thế nào ta hiểu rất rõ, ta chắc muội ấy không cố ý hại cô đâu.
- Vậy là người tin ả chứ không tin ta?
- Bụng dạ cô lắt léo khôn lường, đôi lúc ta còn không đoán được giả chân, nhưng Hiếu Sương như tờ giấy trắng, thoáng nhìn là thấu hết cội rễ luôn.

Liễu Oanh Oanh cầm nín hồi lâu. Có tiếng đá lăn lục cục xuống vực. Sau cùng nàng lên tiếng:

- Ta hỏi lần nữa, người tin ả phải không?
- Đúng vậy! - Lương Tiêu đáp rành rọt.

Hiếu Sương vẫn nhón chân nín thở lắng nghe, đến đây thì máu nóng

dồn lên mặt, hai mắt bỗng cay sè. Cô bám vào vách núi òa khóc vì sung sướng, bao nhiêu tủi hờn đều hóa thành nước mắt trôi hết đi. Qua làn nước mắt nhòe nhoẹt, cô trông thấy một cái bóng xẹt đến gần. Lương Tiêu rảo bước đi tới, giọng gấp gáp:

- Hiếu Sương đây à?

Nhận ra đúng rồi, gã mừng rỡ chạy tới nắm tay cô, ngạc nhiên hỏi:

- Sao muội lại ở đây? Ô, tại sao muội khóc? Mụ già kia ức hiếp muội à? Ta phải đi tìm mụ ấy tính đủ thù cũ hận mới một lượt cho xong.

Gã hằm hằm dậm bước, Hiếu Sương vội nín gãi, lau nước mắt:

- Không liên quan gì đến bà bà đâu, chỉ vì... muội vui quá, cảm lòng không đậu nên khóc đấy thôi.

Lương Tiêu ngấm nghĩa kỹ càng, quả nhiên thấy Hiếu Sương không hề hấn gì thì mừng rỡ khôn tả, giả vờ làm mặt giận:

- Muội khờ, vui thì phải cười thật sảng khoái chứ cơn có gì mà khóc?

Hiếu Sương bật cười qua hàng lệ. Nhắc thấy Liễu Oanh Oanh đứng đằng xa, mặt đầy hờn ghen, cô bèn bước đến gần nàng nói nhỏ:

- Liễu thư thư, vừa rồi muội đã tự vấn lòng mình. Tỷ nói đúng, lúc ấy tuy muội không có ý hại tỷ, nhưng cũng không may mắn muốn cứu tỷ. Tiêu ca ca đã chịu bao nhiêu khổ sở vì tỷ mà tỷ vẫn hờn dỗi làm tình làm tội huynh ấy. Nhìn tỷ khổ sở, muội... đúng là có hơi hơi vui mừng. - Nói xong, đỏ mặt tía tai, cô cụp mắt di di chân mãi.

Nghe Hiếu Sương thẳng thắn thừa nhận, Liễu Oanh Oanh không nén được ngớ ngàng. Nàng ngây người ra một lúc rồi liếc về phía Lương Tiêu, khoe miệng nhích một nét cười đắc thắng.

Hiếu Sương thở dài, lại tiếp:

- Nhưng muội đành đầu hàng, vì cho dù tự đã thông thể nào, lòng muội cũng không dứt bỏ nổi Tiêu ca ca. Bà bà nói rất đúng, cái gì cũng có thể sẻ chia, trừ tình cảm. Muội không nhường được nữa. - Đến đây cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào mặt Oanh Oanh, hai mắt ánh lên kiên cường.

Bây giờ thì Liễu Oanh Oanh sững sốt thật sự, cũng chằm chằm nhìn trả, mặt đờ đờ sát khí.

Hai người đấu mắt hồi lâu, cuối cùng Liễu Oanh Oanh thở hắt ra:

- Được, ngươi dám tuyên chiến công khai, kẻ cũng là hạng có cốt khí. Lương Tiêu, người ta đã nói như vậy, ý ngươi ra sao?

Hai nàng cùng hướng mắt về phía Lương Tiêu. Gã ngó hết người nọ

sang người kia, chán nản nghĩ: "A Tuyết mất đi, lửa lòng ta cũng tắt, chỉ mong tránh xa được chữ tình, nào ngờ lại rơi vào cái vòng lẩn quẩn này", đoạn cúi đầu im lặng. Liễu Oanh Oanh thấy gã lừng khờng thì không khỏi tức giận, bèn giao hẹn:

- Ta cho ngươi ba ngày suy nghĩ. Ba ngày sau, nhất định ngươi phải lựa chọn, hoặc là ả đi, hoặc là... ta đi! - Nói xong xoay mình cất bước. Hiếu Sương cũng đi theo.

Lương Tiêu chong chong đôi mắt cho tới khi hai người khuất dạng phía cuối đường, lòng dạ rối bời, uể oải chạy theo. Được một đoạn, chợt nhận ra chiếc tráp sắt đựng đưa sau lưng Hiếu Sương, gã hỏi giật giọng:

- Ấy, muội đeo cái gì thế?

- Quyển sách được bà bà tặng muội ấy mà. Trong đó ghi chép rất nhiều dược liệu thần kỳ. Bà nói nếu biết cách dùng thì chưa chừng còn trị được hàn độc của muội.

Lương Tiêu nghi ngờ:

- Phải cẩn thận với đồ đạc của mụ ấy.

- Bà bà vốn là người tốt, chỉ vì số phận trên người, gánh chịu quá nhiều đau khổ mới thành ra người yếm thế như bây giờ.

Lương Tiêu thật không hiểu vì sao Hiếu Sương ngây thơ đến thế, nhưng cũng chẳng bình luận gì. Lặng lẽ đi thêm chừng mười bước, gã chợt nảy ra một ý:

- Có cách này, chưa chừng sẽ giúp ích cho bệnh tình của muội.

- Cách gì? Huynh tinh thông y lý tự lúc nào vậy?

- Muội có biết vì sao ta trục được *Ngũ hành tán* mà không cần giải dược không?

- Muội vẫn thắc mắc nãy giờ. Huynh dùng phương pháp gì?

Liễu Oanh Oanh cũng rất tò mò, liền bước chậm hơn để nghe. Lương Tiêu bèn thuật lại việc vận nội công theo phép hoán chuyển âm dương để đẩy lui *Ngũ hành tán*:

- ... kết quả kỳ diệu lạ lùng. Muội thử xem, biết đâu ép được *Cửu âm độc mạch* ra.

Hiếu Sương lắc đầu:

- Khó lắm, *Cửu âm độc mạch* ám tử trong thai, nay đã hòa tan vào huyết mạch muội. Nó liền với cơ thể muội như tay chân liền thân. Nếu

bức âm độc ra, chẳng phải chín đại âm mạch của muối cũng mất luôn ư? Nếu thiếu chín đại âm mạch thì làm sao sống được đây?

Lương Tiêu giải thích:

- *Ngũ hành tán* vào cơ thể người cũng hòa tan trong ngũ tạng đấy. *Cứu âm độc* và *Ngũ hành tán* có độc tính tương tự nhau, muối nghe Lạc Minh Ý nói rồi còn gì. Phương pháp ấy trừ được *Ngũ hành tán*, nhiều khả năng sẽ trừ được *Cứu âm độc*.

Hiếu Sương xuôi xuôi:

- Vậy để muối thử xem sao.

Lương Tiêu bèn đọc tâm pháp. Hiếu Sương đã từng giải mã *Tử phủ nguyên tông*, lại tinh thông mạch lý nên nghe Lương Tiêu giảng qua là hiểu ngay, nghiền ngẫm một hồi rồi mỉm cười:

- Có thể sẽ hiệu nghiệm đấy.

Lương Tiêu tỏ vẻ hài lòng:

- Huynh đã bảo mà...

- Lần cho đến đâu đến đâu thì tâm pháp này còn nhiều ứng dụng lắm. Nếu phối hợp với y đạo, mai sau không biết còn cứu được thêm bao nhiêu người. - Hiếu Sương càng nói càng hào hứng, má đỏ hây hây trông rất đáng yêu.

Suốt từ hôm Liễu Oanh Oanh đến ở cùng, Hiếu Sương vẫn giữ bộ dạng u buồn lặng lẽ. Hôm nay là lần đầu tiên trong mấy tháng qua Lương Tiêu mới thấy cô vui. Bất giác ngó sang Liễu Oanh Oanh, trái tim gã bỗng nhiên chùng xuống, không muốn chuyện trò gì nữa. Cả ba im lìm đi dọc sơn đạo, thỉnh linh nghe thấy bên dưới có tiếng gươm đao rồn rảng, họ cúi xuống nhìn. Một tốp lính Nguyên đang truy đuổi mấy người Tống, hai bên vừa đánh vừa chạy, dần dà tiến vào rừng Xuy Vưu. Bọn Lương Tiêu thảm than không ổn, quả nhiên những tiếng rên la thảm thiết bắt đầu vọng lên bầu trời mù sương. Ba người mới chật vật thoát khỏi cửa tử, nghe tiếng kêu không khỏi động lòng thương hại, Lương Tiêu nói:

- Lẽ nào thấy chết mà không cứu, phải nghĩ ra cách gì mới được.

Hiếu Sương đã hạ tráp sắt xuống từ nãy, lúc này cô đang cầm cuốn *Thần Nông điển*, lật tìm rồi trở vào hình vẽ một loài thực vật màu vàng, thân gãy guộc mỏng mảnh:

- Đây chính là Hạng Bạch thảo. Giống cỏ này ưa mọc chỗ cao đón ánh

nắng, thường xuất hiện gần cây Xuy Vưu. Đốt cháy nó, mùi hương sẽ tỏa ra xua đuổi được sa mù...

Liễu Oanh Oanh ghé mắt nhìn, giấu cợt:

- Bé tẹo thế kia thì làm được trò trống gì?

- Mỗi vật có một tác dụng riêng, cũng như có cái vô năng riêng, tương tự chim bay được nhưng không biết bơi, cá bơi được nhưng không biết bay vậy. Hạng Bạt thảo nhỏ thật, song khắc chế được loại độc tố mạnh nhất trên đời.

Hiếu Sương nhìn thẳng vào mặt Liễu Oanh Oanh, nói giọng thông thả ung dung, dáng điệu không còn vương chút gì e dè sợ sệt như ngày trước. Liễu Oanh Oanh hết sức không vui, ghét một nỗi là cô ta nói quá đúng, nàng không phản bác vào đâu được.

Lương Tiêu nói:

- Ở đây gần rừng Xuy Vưu, địa thế cũng khá cao, chúng ta chia nhau đi tìm, chắc sẽ tìm thấy đấy.

Ba người tỏa ra các hướng, Hiếu Sương chợt mừng rỡ kêu lên:

- Đây rồi! - và thò tay vào một kẻ đá bứt ra một thân cỏ nhỏ màu vàng rực. Nó cao chừng một thước, có sáu lá, mỗi cặp lá ôm quanh một quả xanh mướt, giống hệt mô tả trong *Thần Nông điển*.

Lương Tiêu hái được ba nhánh Hạng Bạt thảo nữa bèn bó cả vào một cành khô châm lửa, lại bẻ một khúc cây làm gậy chống, thận trọng đi xuống núi, tiến sâu vào rừng sa mù. Liễu Oanh Oanh và Hoa Hiếu Sương không yên tâm, bèn theo sau gã. Ngọn đuốc tỏa ra mùi thơm là lạ, sương mù gặp khói nhạt dần. Lương Tiêu đi liền mấy chục bộ, dọc đường ngón ngang toàn xác chết, chẳng thấy đâu một người sống sót. "Muộn mất rồi, chắc không ai thoát nạn", gã vừa chồm nghĩ thế thì chợt nghe xa xa vẳng lại tiếng rên rĩ khe khẽ, gã bèn lần theo âm thanh mà đi. Sương mù tan hết, đám côn trùng bò sát cũng theo nhau bỏ chạy. Bọn Lương Tiêu vào rừng lần này là lần thứ hai mà vẫn cảm thấy kinh hồn táng đờm. Đi tiếp mười mấy bộ nữa, họ gặp hai người đang nằm sấp dưới đất, rắn độc đã bò gần kín thân. Chúng mau chóng trườn đi khi Lương Tiêu tới gần, để lộ ra hai người ăn vận theo lối nhà Tống.

Lương Tiêu ngẫm nghĩ về tác dụng của Hạng Bạt thảo mà thẩm phục cho bàn tay tài hoa của tạo hóa. Gã cúi xuống xem xét. Hai người nọ

vẫn chưa tắt thở nhưng mặt mũi sưng phù, không nhận ra diện mạo thể nào. Hiếu Sương chạm tay thăm mạch, nói:

- Họ bị ong bò vẽ đốt, chạy tới đây thì hôn mê, vì thế chưa bị rắn hay bò cạp cắn, còn giữ được tính mạng.

Cây thuốc đã cháy quá nửa. Lương Tiêu sợ trùng trùn thì sẽ bị vậy khốn, bèn giục:

- Ra khỏi rừng rồi hãy nói.

Gã đưa thuốc cho Liễu Oanh Oanh, cấp hai nạn nhân chạy ra khỏi rừng. Sau đó Hiếu Sương ở lại trị bệnh, Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh đi kiểm thêm cỏ Hạng Bạt làm thuốc, cùng trở vào rừng Xuy Vưu sức sạo lần nữa, nhưng không tìm được ai còn sống cả. Lúc họ quay lại, hai người Tống đã tỉnh, mặt cũng bớt sưng, đang nằm thở dốc. Lương Tiêu nhận ra một trong hai là Hà Tung Dương, người còn lại là một thiếu niên chưa đầy đôi tám.

Hiếu Sương ngẩng đầu lên, trông thấy hai người thì mỉm cười vui vẻ:

- Họ đỡ nhiều rồi.

Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh tiến lại gần. Hà Tung Dương nghe động chống tay nhóm dậy, khàn khàn nói:

- Đa tạ các vị ân nhân cứu mạng, Hà mỗ không bao giờ dám quên ơn.

Lương Tiêu chưa kịp thắc mắc tại sao họ Hà lại khách khí với mình đến thế thì cái mặt sùng vù và đôi mắt híp tịt vì ong đốt của hắn đã giải thích minh bạch. Gã sức nảy ra một ý, giả giọng trầm trầm hỏi:

- Cơn cơ gì mà bọn Thát truy sát các người?

Hà Tung Dương không nhìn thấy gì, cũng không nhận ra Lương Tiêu qua giọng nói lạ tai, bèn thành thực kể:

- Chẳng dám giấu ân công, bọn tại hạ là bộ thuộc của Vân Thù đại hiệp. Công tử đây tên là Cạn Văn, còn tiểu nhân họ Hà, tên là Tung

¹ Tranh giành ấu đế.

Dương, năm xưa cũng có chút danh vọng trên giang hồ. Mấy bữa trước bọn tại hạ phá vòng vây thoát khỏi Nhai Sơn đi triệu tập viện binh, nào ngờ chẳng gặt hái được kết quả gì lại còn bị bọn Thất đui đánh đến thất điên bát đảo.

Lương Tiêu hơi ngạc nhiên:

- Quân Tổng đóng ở tận Nhai Sơn kia à?

Hà Tung Dương buồn bã gật đầu:

- Vâng, bắt đầu dĩ lắm mới tới cái nơi sơn cùng thủy tận ấy. Kể ra ban đầu tình hình khá là khả quan. Văn đại hiệp liên tục đánh bại thủy sư Thất khiến chúng lo lắng đến nỗi phải cầu cứu viện binh tăng cường từ bắc xuống. Nhưng đúng thời điểm quyết định chiến cuộc, lũ quan quách khôn kiếp trong triều tự dưng giờ trò hại đại hiệp. Kẻ này làm nội gián đem thành trì dâng cống ngoại bang, kẻ nọ ôm lòng đồ kỵ nhằm nhằm tìm cách diệt hết trợ thủ của đại hiệp, thậm chí không cho đại hiệp vào triều kiến giá. Ôi, đúng là sợi một khó xe, tay lẻ khó vỗ, Văn đại hiệp thân đơn lực mỏng, gần đây đã thua liền mấy trận, đành lùi hẳn ra ngoài khơi xa.

Lương Tiêu trầm ngâm:

- Vào triều kiến giá à? Đại Tổng vẫn còn Hoàng đế ư?

- Cố nhiên là còn chứ. Bây giờ điện hạ cũng đang bị vây hãm ở cùng chỗ Văn đại hiệp.

- Là Ích Vương hay Quảng Vương?

Hà Tung Dương nghe hỏi sinh bụng ngờ: "Vì sao kẻ này biết tước phong cũ của thánh thượng?". Hắn cảnh giác co mình lại sau, nắm tay Cận Văn, thận trọng đáp:

- Ích Vương hay Quảng Vương thì tại hạ chưa tường.

Lương Tiêu nhận ra tâm tư của hắn, biết rằng có lực vẫn nữa cũng chẳng nhận được câu trả lời thành thật, bèn đứng dậy dìu hai người:

- Chúng ta ra khỏi núi thôi!

Đi hết sơn đạo, gã dặn:

- Từ đây tiến thẳng về hướng đông thì sẽ ra đường cái quan, nhưng bây giờ người Nguyên đang ráo riết lùng sục, các người đừng mạo hiểm lộ diện vội, cứ kiếm một chỗ kín đáo ẩn mình vài ngày là hơn.

Cận Văn vẫn nhìn được như thường, nhưng không quen biết Lương Tiêu nên cũng không gan hỏi gì, chỉ tạ từ rồi đỡ Hà Tung Dương trèo lên dây đeo phía tây.

Bọn Lương Tiêu quay ra quan đạo. Về gần tới chỗ dừng chân lúc trước thì thấy ngổn ngang xác chết. Lương Tiêu hết hồn, thì triển khinh công chạy nhanh lại xem. Khắp một quãng đường lổng chổng toàn thi thể và đao mé mâu gãy của binh lính hai phe Tống, Nguyên, nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng dáng Hoa Sinh đâu cả. Gã sợ hãi cất tiếng gọi, giọng tự xưng khàn đặc:

- Hoa Sinh! Hoa Sinh!

Đương khi hốt hoảng, chợt nghe trong lùm cây bên đường có tiếng sột soạt rồi một cái đầu tròn xoe nhẵn bóng thò ra, mắt đảo tít mù, Lương Tiêu thở phào nhẹ nhõm. Liễu Oanh Oanh và Hoa Hiếu Sương lúc này mới đi tới nơi, chưa kịp hỏi sự thể ra sao, Hoa Sinh đã ríu rít nói:

- May quá, cuối cùng các người cũng về. Mổ đang thấp thỏm sợ các người quên bếng mổ đi rồi!

Vừa nói, chú ta vừa công hành lý, xằng xái dất Yên Chi và Khoái Tuyết ra khỏi rừng. Lương Tiêu liền bước lại xách giúp:

- Chuyện gì xảy ra ở đây thế?

Hoa Sinh nhăn mặt:

- Mổ đang ngồi ngay ngắn chờ đợi, chợt một lũ hung tợn chạy rầm rầm lại đằng này. Mổ sợ quá, bèn dắt ngựa và lừa trốn vào rừng. Ở bên ngoài, bọn kia chém giết lẫn nhau, nhiều kẻ mất mạng, máu thịt rơi bời. Mổ chứng kiến mà đứng tim, thậm chí không dám thở mạnh.

Lương Tiêu nghe xong, đoán chừng bọn này cùng nhóm với toán quân Nguyên truy đuổi Hà Tung Dương, gã thở dài, vỗ vỗ vai Hoa Sinh:

- Người nhanh trí đấy, kịp thời ẩn thân là phải.

Chú tiểu khoan khoái xoa cái đầu trọc, sực nhớ ra một chuyện liên ngành sang bảo Liễu Oanh Oanh:

- Ngựa của người hung dữ khủng khiếp, dữ hơn cả người nữa.

Liễu Oanh Oanh nhướn cao chân mày:

- Người nói xóc ta chăng?

- Không phải nói xóc, nói thật đấy. Vừa rồi mổ dắt nó đi trốn mà nó đá như trời giáng vào đây mổ. - Chú trở ra sau mông. - Vần rành rành dấu móng, người không tin, mổ cỡi ra cho người xem.

Nói là làm, Hoa Sinh lần tay tháo dải rút quần. Liễu Oanh Oanh đỏ mặt gất:

- Xem cái của khi! Người mà dám cỡi quần, ta... ta sẽ giết người...

Hoa Sinh thộn mặt:

- Như vậy là ngươi tin mỗ phải không?

Liễu Oanh Oanh ngần ngừ: "Nếu nói không tin, tên sư trọc này sẽ cời quần, nếu nói tin thì chẳng hóa tự mình thừa nhận là mình rất hung dữ hay sao?". Nghĩ tới nghĩ lui không biết đối đáp cách nào, nàng bực tức giậm chân, bĩu môi ngoảnh phất mặt đi. Nhác thấy Lương Tiêu ngồi bên vệ đường ngẩng đầu nhìn trời, vẻ mặt đăm chiêu, nàng tò mò hỏi:

- Ngươi nghĩ gì vậy?

Lương Tiêu đáp:

- Từ lúc ở trên núi xuống tới giờ, ta vẫn canh cánh bên lòng một việc.

- Việc gì, có phải việc ba ngày sau không?

Nàng tưởng tới hậu thư của mình khiến Lương Tiêu buồn phiền không biết quyết định ra sao, ai dè gã lắc đầu:

- Không. Giả sử có một đứa trẻ gọi ta là thúc thúc, bây giờ nó gặp nguy hiểm đến tính mạng, đối là cô, cô sẽ làm thế nào?

Liễu Oanh Oanh không buồn suy nghĩ, đáp ngay:

- Cố nhiên là phải gắng hết sức cứu nó chứ có gì mà cân nhắc.

Lương Tiêu gật gật đầu. Liễu Oanh Oanh trách:

- Ngươi lạ thể, vì sao tự nhiên hỏi một câu chẳng đâu vào đâu như vậy?

Lương Tiêu phui áo đứng dậy:

- Oanh Oanh! Ta xin gửi gắm Hiếu Sương cho cô. Mong cô quan tâm chăm sóc muội ấy.

Liễu Oanh Oanh rất kinh ngạc, nhưng thấy vẻ mặt gã vô cùng nghiêm túc, không gợn chút gì đùa bỡn, nàng lạnh nhạt nói:

- Ý ngươi là sao? Tại sao ta phải chăm sóc ả? Ta muốn giết ả mà còn chưa được đây này.

Lương Tiêu ngăn người tự nhủ: "Ồ nhỉ, ma xui quỷ khiến thế nào mà ta định gửi trứng cho ác cơ chứ!". Gã liền ngó sang Hoa Sinh, nhưng trông bộ dạng ngờ nghệch của chú ta lại mất hết mọi hi vọng, đang còn cào tính toán thì nghe giọng Hiếu Sương run run cất lên sau lưng:

- Tiêu ca ca, huynh ghét muội quá hả...

Lương Tiêu ngoái đầu nhìn, bắt gặp đôi mắt đỏ hoe của cô gái, gã tự trách mình nói năng mập mờ khiến cô hiểu lầm, liền vội vàng giải thích:

- Ta vừa nói chuyện đứa bé gọi ta là thúc thúc hiện đang lâm cảnh

nguy nan. Nó đã từng dập đầu lạy ta, ta cũng từng hứa sẽ đảm bảo an toàn cho nó. Trượng phu sinh ra trong trời đất không thể thất tín, huống hồ... - Lòng ngực bỗng đau nhói, giọng Lương Tiêu lạc hẳn đi. - ... đứa bé sống được tới hôm nay đều nhờ muội tử A Tuyết của ta hi sinh tính mạng để bảo vệ, nếu không cứu được nó, sau này ta còn mặt mũi nào gặp muội ấy dưới hoàng tuyền.

Liễu Oanh Oanh thông thả nói:

- Dễ giải quyết lắm. Ta theo người đi cứu nó, sống cùng sống, chết cùng chết. Người đừng hồng vin cứ này nọ để né tránh giao ước ba ngày của chúng ta.

Hiếu Sương biểu đồng tình, giọng dịu dàng nhưng vẻ mặt cương quyết:

- Liễu thư thư nói đúng lắm.

Hai đôi mắt đẹp lấp lánh soi vào mặt Lương Tiêu. Gã đâm luống cuống, không đủ lý lẽ bác bỏ nên đành miễn cưỡng bằng lòng:

- Thôi được, nhưng hãy nhớ, bất luận việc gì hai người cũng phải tuân theo sắp xếp của ta!

Hai cô gái cùng kín đáo thở phào. Lương Tiêu thầm nghĩ chuyến đi này hung hiểm muôn vàn, nếu được trợ thủ đắc lực đồng hành thì khả năng thành công sẽ cao hơn, bèn hỏi Hoa Sinh:

- Ý người thế nào?

Hoa Sinh không có chủ kiến gì, chỉ xoa đầu cười:

- Các người đi đâu, mỗ theo đi đấy. Miễn là có đủ đồ ăn thức uống...

Liễu Oanh Oanh gí ngón tay lên trán chú ta, mắng đùa:

- Khá khen nhà người còn biết nói một câu ra hồn. Nếu người không dám đi, ta sẽ khinh người không để đâu cho hết.

Hoa Sinh cười toét miệng. Lương Tiêu tủm tỉm nói:

- Thế thì hay lắm, khi lâm trận chắc phải trông cậy vào người nhiều.

Bàn bạc xong xuôi, đang khi sửa soạn khởi hành, Lương Tiêu bỗng nhớ ra một việc bèn dặn ba người:

- Đợi cả ở đây nhé, ta trở về ngay. - Rồi không để ai kịp hỏi han thêm, gã rào chân chạy vào núi.

Nửa canh giờ sau, Lương Tiêu vẫn bật tắt bật tích. Liễu Oanh Oanh này mỗi nghi ngờ: "Hay cái tên oan gia ấy thừa cơ linh luôn để đi vào chỗ chết một mình rồi?".

Càng nghĩ càng bồn chồn, nàng nôn nóng định chạy theo tìm, nhưng vừa dợm chân thì thấy khói mờ bốc lên khoảng không trên núi xa, chỉ thoáng chốc đã đùn đầy một góc trời. Đúng lúc đó, cái dáng nhanh nhẹn của Lương Tiêu trôi ra khỏi màn khói xám xịt. Chỉ thoáng chốc gã đã về đến nơi, Liễu Oanh Oanh mừng rỡ tiến tới đón, túm lấy gã đấm một cú nặng trịch vào vai:

- Người đi đâu vậy?

Lương Tiêu xoa xoa chỗ bị đấm:

- Ta vào rừng Xuy Vưu.

- Để làm gì? - Hiểu Sương hỏi.

- Châm một mối lửa thiêu sạch cánh rừng của nợ ấy đi. Mụ già kia hại ta xính vính một phen, cách gì thì cách cũng phải đòi lại công bằng chứ!

Liễu Oanh Oanh khoái chí hưởng ứng:

- Hay lắm, không thu hồi được vốn thì lấy tạm ít lãi vậy.

Khói dâng mỗi lúc một dày. Hiểu Sương nhượng mắt nhìn, thờ dài thần thờ:

- Xuy Vưu là loài cây kỳ diệu hiếm có, phá sạch thế kia thực đáng tiếc quá!

Lương Tiêu tỏ vẻ không bằng lòng:

- Mé hoặc rồi tàn sát sinh linh để làm lợi cho mình là ích kỷ. Giống độc hại như vậy đáng giữ lại chẳng?

Hiểu Sương cúi đầu nhìn xuống. Lương Tiêu sợ Lạc Minh Ý tìm tới gây gổ thì không dứt đi ngay được, bèn thúc giục ba người mau lên đường. Cả bọn mang sao đội nguyệt hồi hả đi bất kể đêm ngày. Dọc đường, hễ gặp cung tiễn giáo mác rơi vãi là Lương Tiêu lại nhặt nhanh rồi sửa chữa để dùng.

Sáng sớm hôm ấy, họ đến được vùng phụ cận Nhai Sơn. Lương Tiêu cưỡi ngựa lên một ngọn đồi nhỏ, dõi mắt nhìn ra xa, chỉ thấy biển cả xanh lấp lóa, sóng xô dào dạt trải rộng ngút mắt, chiến thuyền của quân Tống và quân Nguyên neo hàng dãy trên biển, cờ xí rờm rợp như những con rối nhỏ xíu rướn lên bạt xuống phản phật theo gió.

Lặng lẽ quan sát một lúc, Lương Tiêu lắc đầu:

- Quân Tống thua rồi.

Liễu Oanh Oanh ngạc nhiên:

- Thuyền chiến của quân Tống còn nhiều hơn kia mà, sao lại thua được?

- Quân cốt tinh không cốt nhiều. Hàng ngũ Nguyên quân rất ngay ngắn, chiến hạm phối hợp vô cùng hợp lý giữa lớn và nhỏ, lập thành thế ỷ dốc dần từ mặt đông sang mặt tây. Quân Tống hoàn toàn trái ngược, thuyền to đậu chen thuyền bé, thuyền chiến xếp chung với thuyền chài, trận thế bát nháo rời rạc, lúc lâm trận, chẳng may tiên phong sơ sẩy thì hậu quân cũng sẽ tan tác ngay, chẳng cứu vãn vào đâu được. - Gã cau mày trầm ngâm, vẻ thắc mắc. - Là thật, Văn Thù tương đối tinh thông binh pháp, tại sao dàn trận ngớ ngẩn thế nhỉ?

Liễu Oanh Oanh lườm gã:

- Toàn nói cho sướng miệng thôi, dễ thường người biết đánh trận đấy mà phê với phán.

Lương Tiêu cười ruồi, không giải thích. Hiểu Sương buồn buồn nói:

- Bất kể thắng hay thua thì đánh giết cũng là việc xấu. Cổ nhân có dạy "dĩ hòa vi quý", người người hòa thuận chẳng hay hơn ư? Tiêu ca ca thử nghĩ cách hóa giải hiểu lầm giữa hai bên xem sao.

Lương Tiêu nhún vai:

- Cái mối hiểu lầm này phức tạp lắm, phức tạp đến mức không thể phức tạp hơn được nữa, chẳng ai và chẳng có cách nào hóa giải nổi đâu. Vấn đề cấp bách nhất bây giờ là cứu bằng được hai đứa bé con, còn những việc khác, ta và thanh kiếm đành cam bất lực. - Gã ngoái đầu gọi. - Hoa Sinh!

Hoa Sinh cười toe:

- Mổ nghe đây!

Lương Tiêu ngắm bộ dạng khờ khạo của chú ta, lại ngó hai cô gái, bất giác than thầm trong bụng: "Đúng là ba con nghề chưa biết sợ cọp, chẳng ai hiểu gì về sự hung hiểm của trận mạc. Ta chủ quan quá, không nên dẫn họ theo mới phải...". Nhưng sự đã rồi, hối không kịp nữa, gã đành trở đồng binh khí gom được trên đường, bảo Hoa Sinh:

- Người chọn lấy một thứ vừa tay để bảo vệ Hiểu Sương và Oanh Oanh.

Hoa Sinh gãi đầu lẩm bầm:

- Phải dùng binh khí à?

Chú ta đảo mắt nhìn quanh rồi bỏ qua đồng thương mâu, bước thẳng đến một cây hòe cổ thụ thân to bằng cái thùng gánh nước, đoạn

hạ hành lý xuống, vận thần lực vòng hai tay quanh thân cây nhỏ bật lên. Sau một tiếng "rột", cái cây với nguyên đoạn rễ cọc dài hơn một trượng đã nằm chình ình trên tay Hoa Sinh. Chú ta xoay vù vù mấy vòng như múa gậy, cười nói:

- Cái này mới tạm vừa tay.

Liễu Oanh Oanh thốt lên bằng giọng ngơ ngàng không giấu giếm:

- Đúng là ăn no... vác nặng!

Lương Tiêu tùm tùm:

- Giới lắm Hoa Sinh, ta phục ngươi rồi đấy!

Gã xuống ngựa nhặt tám thanh mâu bẻ thành các khúc dài cỡ bốn thước, đeo cả sau lưng, đoạn nhảy lên lưng ngựa, tay cầm theo một ngọn trường thương tầm tầm. Liễu Oanh Oanh nhặt một thanh đơn đao rồi ra cười chung lừa với Hiếu Sương:

- Ta ngồi đây.

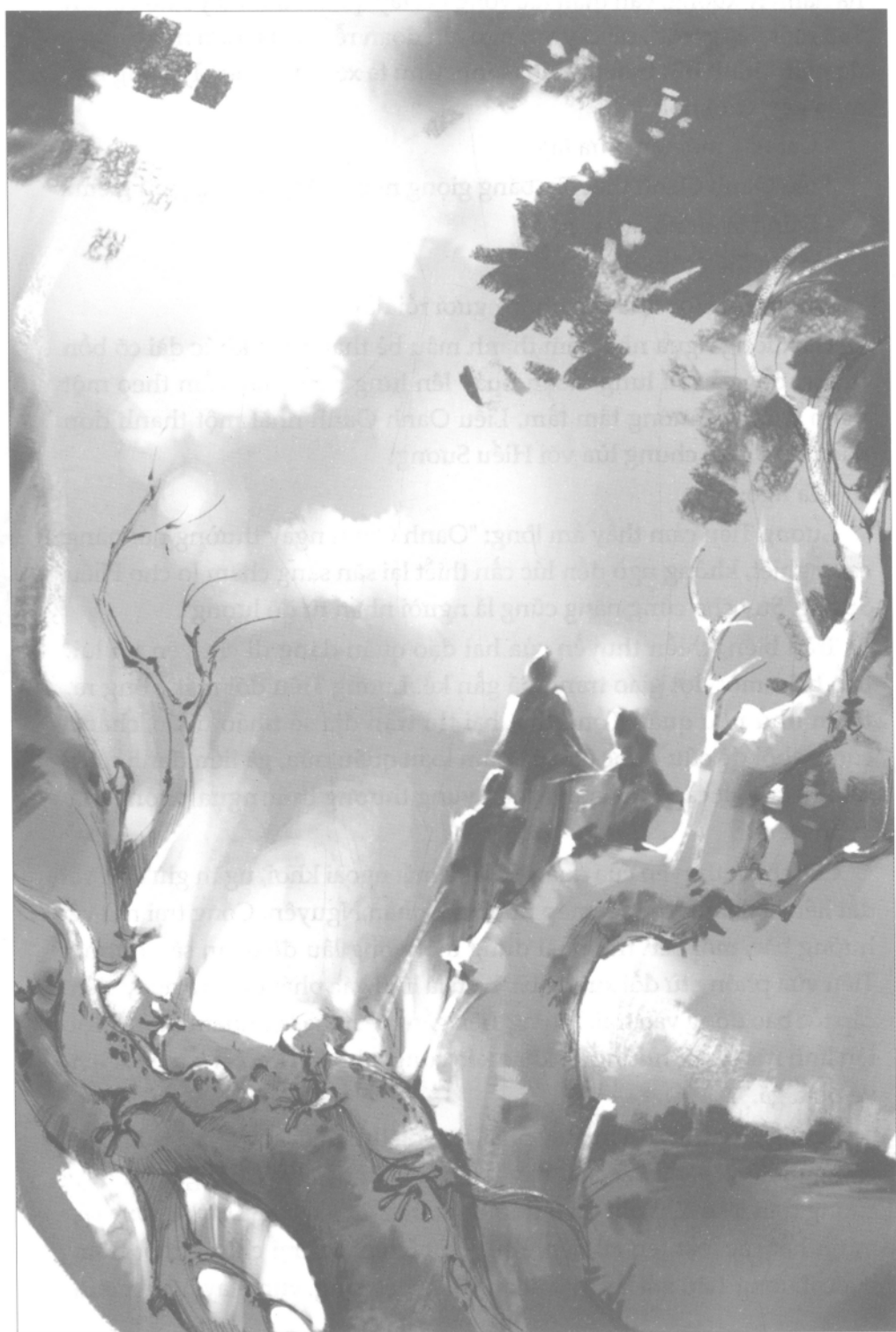
Lương Tiêu cảm thấy ấm lòng: "Oanh Oanh ngày thường nói năng cay nghiệt, không ngờ đến lúc cần thiết lại sẵn sàng chăm lo cho Hiếu Sương. Suy cho cùng nàng cũng là người nhân từ độ lượng".

Trên biển, chiến thuyền của hai đạo quân đang di chuyển tới lui, báo hiệu một đợt giao tranh đã gần kề. Lương Tiêu dõi mắt trông ra, thâm nhủ nếu quân Tống thất bại thì trận địa sẽ nháo nhác, chẳng còn cơ hội để cứu được ai giữa đám loạn quân nữa, gã liền đánh mặt, sát khí kéo sát cặp lông mày, đoạn vùng thương thúc ngựa phóng vút xuống dưới.

Các chiến thuyền của quân Tống ở mãi ngoài khơi, ngăn giữa họ và đất liền là doanh trại sát mép nước của quân Nguyên. Cổng trại mở về hướng bắc, mỗi bên trái phải dựng một vọng lâu để quan sát. Lương Tiêu vừa phóng từ đồi xuống bãi biển là lính gác phát hiện ra ngay, liền cấp tốc báo động vào trại. Lương Tiêu gắng tể ngựa lao nhanh hơn. Một tên lính rúc tù và, những kẻ khác kéo cung, nhô lên khỏi ụ bắn nhả tên về phía gã.

Lương Tiêu khua mạnh tay phải, trường thương vạch ra trong không trung một vệt sáng bạc, gạt bay lượt tên đầu tiên. Tay trái gã giật dây cương dẫn Yên Chi phi theo đường hướng lắt léo của *Thập phương bộ*, tránh hết các loạt tên kế tiếp. Khi còn cách cổng trại chừng một trăm bước, Lương Tiêu với lấy một đoạn mâu, thét vang, vùng tay ném mạnh

tới trước. Đoạn mâu băng qua khoảng cách một trăm bước ấy, đâm phập vào một ụ bắn bằng gỗ khiến nó bừa ra, chưa hết đà, tiếp tục đục thủng ngực tên Thập phu trưởng đứng ngay phía sau. Tên này gào lên thảm thiết, lộn phộc từ trên vọng lâu xuống đất, đầu vỡ toác, óc nát lầy đất, cảnh tượng ghê rợn khôn kể xiết.

Hiếu Sương tròn tròn mắt, kinh hãi thét:

- Tiêu ca ca, không được giết...

Chưa dứt câu, tiếng cô bỗng tắt lịm, cảm giác đau tê nhói lên ở cổ. Liễu Oanh Oanh mĩa mai:

- Biết ngay là người sẽ giờ bộ mặt mèo khóc chuột ra để sắm cái vai đào thương này mà. Người tưởng ta muốn bảo vệ người thật đấy à? Hừ, khôn hồn thời ngậm mồm vào, đừng gây náo loạn thêm nữa.

Ở đằng kia, Lương Tiêu vẫn tiếp tục phi ngựa tấn công bọn lính gác trên vọng lâu, gã ném các đoạn mâu theo thủ pháp phóng lao, không một phát nào sai trật. Hiếu Sương bị điểm vào Á huyết, đành câm lặng nhìn Lương Tiêu tàn sát, sau cùng không nén nổi sầu não, cô nhắm mắt, lệ châu tuôn xuống ròng ròng.

Khi Lương Tiêu dùng cựa cán mâu thì cổng trại cũng đã hiện ra ngay trước mặt, hai cánh khép kín bưng. Gã ngoái lại thét lớn:

- Hoa Sinh! Phá cửa!

Chú tiểu liền chạy tới gần, động thân cây to tướng vào cửa, "ầm" một tiếng, cả hai cánh đổ thình xuống. Lương Tiêu thúc ngựa lao vào, đón gã là những tiếng la ó như sấm động, binh lính ùn ùn kéo ra chặn đường. Lương Tiêu rung trường thương, ngù tía xoắn xuýt, màu đỏ của máu hắt tung lên quanh ánh bạc của thép, kỵ binh Nguyên triều liên tiếp rơi khỏi yên cương, đổ gục xuống đất như những thân chuối bị đốn ngang. Yên Chi bấm tính hung dữ, gặp cảnh chiến trận càng thêm phấn khích, bèn vươn cổ hí dài, tung vó đá hậu, hất bọn bộ binh ngã sấp.

Hoa Sinh lớ ngớ chạy theo Lương Tiêu, thấy lính Nguyên tên nào tên nấy nghiêng răng nghiêng lợi thi nhau nhảy xổ vào mình thì không nén nổi kinh ngạc, nhưng không kịp tháo lui nữa nên đành bấm bụng tiến lên. Đang lúc kinh hoàng lại thấy đối phương bắn tên rào rào, cực chẳng đã, chú ta phải tạm thời quên đi giáo huấn của sư môn, vừa rảo chân chạy vừa múa tít thân cây tạo thành một cái khiên khít khao để

đánh bạt làn tên. Hoa Sinh phóng tới đâu, quân Nguyên ngã ngựa, chiến mã lật vó tới đó, trong vòng sáu trượng quanh chú ta không một ai đứng vững được. Liễu Oanh Oanh bám sát bước chân Hoa Sinh, nàng vốn gan dạ, nhưng chỉ là sè non ra ràng đối với chiến trận, nay thấy bốn bề lúc nhúc những người thì không khỏi bỏ vía, đành cầm cúi thúc lừa chạy theo hai người đi trước chứ chẳng nghĩ được cách nào hay hơn. Hiểu Sương ngồi lặng trong vòng tay ôm của nàng, mắt vẫn nhắm chặt, nhưng những tiếng la thảm thiết cứ róng riệt dội từng hồi vào tai cô, đâm tới tấp vào tim cô như vỉ gai nhọn.

Bốn người, mỗi người một tâm tư, cùng mở đường máu qua rừng quân, thế tiến như lốc quét tuyết cuốn. Tướng sĩ Nguyên quân từ khắp các hướng ùn ùn kéo về. Lương Tiêu nổi sát tính, gác thương ngang lưng ngựa, gờ cung tiến xuống bắn thia lia suốt hai bên trái phải, tên bay như sấm rung chớp giật, không một phát nào trượt mục tiêu. Cuộc giao chiến đang đến hồi khấn yếu, chợt bên mé tả có người kinh ngạc thốt lên:

- Lương Tiêu!

Lương Tiêu liếc mắt ngó. Một viên Bách phu trưởng người Hán nhìn gã chằm chằm, đôi mắt lộ lộ kinh hoàng. Lương Tiêu cảm thấy rất quen mặt nhưng không nhớ ra là đã gặp ở đâu, chợt nghe mé hữu có tiếng rú:

- Đúng là Lương Tiêu!

Chỉ trong khoảnh khắc, âm điệu của cái tên ấy loang rộng như lưới lửa liếm qua toàn quân, từ miệng người này lan sang miệng người khác rồi truyền đi càng lúc càng xa. Quân sĩ khiếp đảm như gặp ma, xô đẩy la hét: "Lương Tiêu đến! Lương Tiêu đến!", mạnh ai nấy chạy, cả bọn giẫm đạp lên nhau nháo nhác rút lui về các ngả. Đám tướng lĩnh muốn giữ vững đội ngũ mà không làm nổi.

Thời tòng quân, Lương Tiêu đã rất nổi danh. Về sau ở trận chiến Tiền Đường, hình ảnh oai hùng đơn thương độc mã đánh cho quân Nguyên xác phơi ngập đất của gã thực sự đã làm chấn động ba quân. Binh lính thường thần phục những kẻ mạnh mẽ táo gan nên chẳng có gì là lạ khi câu chuyện mau chóng trở thành đề tài được ưa chuộng ở khắp các doanh trại. Dù Bá Nhan đã ra lệnh cấm bàn tán, nhưng làm sao ngăn nổi những cái mồm và những cái tai ghé sát thì thảo, tin đồn cuối cùng vẫn cứ lan đi, càng lan rộng càng thất thiệt, cuối cùng biến ra

truyền thuyết hoang đường. Trong truyền thuyết đó, Lương Tiêu được thêu dệt thành một thứ quái vật có sức bạt sơn cử đỉnh, không sợ giáo mác gươm đao, thậm chí còn biết hô phong hoán vũ, gọi được thủy triều Tiền Đường lên phá địch. Lính tráng ở thủy trại Nhai Sơn phần đông là dân Hán phương bắc, tuy chưa từng gặp Lương Tiêu, nhưng ai chả ít nhiều nghe kể về các chiến tích huyền thoại của gã. Thoạt đưng độ đã thấy kinh sợ, chưa hiểu thiên binh thiên tướng ở đâu hạ phàm, sau lại nghe có kẻ tri hô cái tên dữ dội ấy, ai nấy mới vỡ lẽ: "Hắn đây ư, hèn gì...", quyết tâm chiến đấu do đó tiêu tan, chẳng ai bảo ai đều vất chân lên cổ chạy thực mạng.

Cổ nhiên Lương Tiêu không hề hay biết nguyên do, chỉ biết hàng ngũ quân Nguyên tan tác chính là cơ hội trời cho để thoát thân, bèn theo đường trống lao ra cổng bên kia đại doanh. Ngoài biển thuyền ken thuyền dày đặc, buồm trắng san sát nối liền mây nước, không thể phân biệt được Tống hay Nguyên. Bốn người học tốc chạy dọc bờ biển, quân Nguyên đuổi sát rạt phía sau. Lương Tiêu phi ngựa bọc hậu, bắn tên yểm hộ cho bọn Hoa Sinh chạy trước. Thành linh, đằng trước rộ lên những tiếng la hét om sòm, Lương Tiêu ngẩng trông. Một tốp lính Nguyên từ phía xa phóng ngược lại. Ai nấy nai nịt cung nỏ, phát tên bắn như mưa.

Liễu Oanh Oanh lạnh toát cả người, thúc lừa chạy trở lui. Hoa Sinh múa thân cây gậy lằn tên, vừa đánh vừa lùi về trước mặt Yên Chi. Lương Tiêu mới bắn ngã được mấy gã kỵ binh thì tên cạm. Lúc này đằng trước cùng đường, đằng sau bí lối, mặt bắc là vách núi chắt ngắt, mặt nam là sóng biển mênh mang, ruột gan gã như thiêu như đốt, định liệu mình múa thương nghênh địch, thỉnh linh một con thuyền thoi từ phía đại doanh Tống lướt đến, mái chèo khua đều đặn. Tới gần bờ, một tên lính Tống đứng ở mũi thuyền vẫy tay gọi lớn:

- Tráng sĩ, mau lên đây!

Lương Tiêu cả mừng, lập tức cùng ba người nhảy lên thuyền. Lái thuyền đẩy mạnh sào tre đưa thuyền ra khỏi vùng đáy cát, đám thủy thủ bắt đầu nhíp nhàng khua mái chèo, con thuyền tiến mau ra vùng nước sâu. Quân Nguyên chạy xuống sát mé nước, gương cung bắn vun vút, tên rơi rào rào xuống biển. Quân Tống đắc ý cười vang, nhíp chèo hối hả đưa thuyền lao đi như một con cá chim, nhấp nhô liên hồi trên sóng biển.

Một binh sĩ trung niên mỉm cười hỏi:

- Tráng sĩ cũng tới góp sức vào phong trào cần vương phải không?

Lương Tiêu đáp ngắn gọn:

- Ta có việc khẩn muốn gặp thánh thượng, phiền lão ca đưa đường.

Người nọ cau mày, nhưng không nói gì. Một lát sau, thuyền thoi bơi vào thủy doanh, luồn lách giữa những chiếc thuyền lớn nhỏ để tiến lên phía trước. Lương Tiêu ngó quanh. Thủy thủ trên các thuyền ấy ăn mặc tạp nham mỗi người một kiểu, có nam có nữ, có cả các thiếu niên ngơ ngáo mới khoảng mười mười lăm tuổi, ai nấy vẻ mặt sầu khổ, da dẻ sạm súa, hoàn toàn không giống quân nhân. Gã hỏi bọn cùng thuyền mới biết đó là ngư dân ven biển đến tham dự cần vương.

Lương Tiêu cảm cảnh: "Thêm một người tham gia tức là thêm một mạng đi đời, tội tình gì mà họ phải khổ sở thế nhỉ?". Nghĩ sao gã lại cau trán: "Nhưng rơi vào hoàn cảnh tương tự, ta cũng sẽ lao ra chiến trường quyết một trận sống mái chứ chẳng chịu ở yên làm cá làm thịt để ngoại bang đến bằm vằm mổ xẻ đâu". Hiểu Sương lúc này đã mở mắt nhưng vẫn chưa nguôi sầu thảm vì cảnh chém giết đầm máu vừa rồi, lại nhìn những người Tống xung quanh, đầu óc cô càng luẩn quẩn mù mịt, lệ châu lặng lẽ tuôn dài: "Nếu đánh nhau, liệu họ có chết không?". Liễu Oanh Oanh liếc thấy, khinh miệt chửi thề: "Chắc hãi quá đây mà! Con tiện nhân vô dụng". Nàng lơ đãng đưa mắt đi chỗ khác, nhận ra Hoa Sinh đang bầu chặt mạn thuyền, mặt xanh như chàm đỏ, hai mắt đờ trệ, nàng cười nhạt:

- Đồ lừa trọc, đừng nói với ta là ngươi sợ nước nhé!

Hoa Sinh gằng gượng hé miệng đáp, mặt tái dại thêm mấy phần:

- Ngươi... ngươi không sợ à?

Liễu Oanh Oanh không biết bơi lội, nhưng bản tính hiếu thắng khiến nàng dù nao núng đến đâu cũng giữ kín tâm tư trước người ngoài, nghe hỏi bèn lạnh lùng đáp:

- Có cái quái gì mà sợ! Ta xô ngươi xuống làm ba ba cho ngươi sợ luôn một mẻ.

Nói đoạn nàng làm động tác như sắp sửa đẩy thật. Hoa Sinh tái mét mặt, khua khoắc hai tay, quát quát kêu:

- Chớ, chớ... thật ba ba thì ngon chứ làm ba ba thì không hay ho chút nào hết.

Miệng chú ta méo xệch, mắt rung rung như sắp trào lệ tới nơi. Liễu Oanh Oanh cười cười:

- Vậy thì thôi, ta không xô ngươi nữa, nhưng ngươi phải hứa, từ nay về sau nhất nhất tuân lệnh ta. Ta bảo làm cái gì ngươi phải làm cái đó, chẳng hạn bảo ngươi ngồi thì ngươi cấm được đứng.

Lúc này Hoa Sinh chỉ cầu thoát nạn, ai bảo gì mà chẳng nghe, bèn hấp tấp hứa:

- Được, được!

Liễu Oanh Oanh đảo mắt suy nghĩ rồi mỉm cười tinh quái:

- Đồng ý nhanh thế? Ta thử xem ngươi có thủ tín không, vậy thì, hãy nhảy sang mé đông ba thước!

Hoa Sinh kinh hoàng:

- Làm thế sao được? Mé đông là nước mà.

Liễu Oanh Oanh bắt bẻ:

- Người không nghe lời ta chứ gì?

Hoa Sinh tiến thoái lưỡng nan, mặt nhăn như bị, luôn mồm kêu khổ. Thực tình Liễu Oanh Oanh đang ngồi cứng đờ, thậm chí không dám nhúc nhích chứ đừng nói là dùng sức đẩy ai, chỉ vì buồn chán bầu không khí nặng nề nên cố ý đem Hoa Sinh ra chọc ghẹo cho khuây khỏa mà thôi.

Đúng lúc ấy, thuyền thoi dừng lại bên một con thuyền lớn. Thuyền lớn thả xuống xuống đón, Lương Tiêu nhảy lên trước tiên. Một viên hiệu úy bước ra vòng tay cười chào:

- Các hạ anh dũng thiện chiến thực khiến người ta khâm phục. Dám hỏi có phải thuộc hạ của Văn tướng quân?

Lương Tiêu tự nhủ: "Nếu ta xưng tên thật, chắc khó tránh nổi một trận đánh giết", bèn đáp bừa:

- Phải. Ta đến vì có việc khẩn cần yết kiến thánh thượng.

Viên hiệu úy tắt ngay nụ cười, lạnh lùng nói:

- Vậy xin miễn cho. Trần đại nhân và Lục đại nhân đã dặn, hễ là người của Văn Thù thì thánh thượng từ chối tiếp kiến.

Lương Tiêu lia mắt từ đầu xuống chân đối phương:

- Ta không gặp cái tên Trần hay Lục nào đó, chỉ gặp thánh...

Viên hiệu úy chùng như mất kiên nhẫn, xua tay ngắt lời:

- Ý của Trần đại nhân tức là chỉ ý của thánh thượng. - Hần liếc ngang Lương Tiêu, cười trâng tráo. - Còn đứng đó ư? Muốn ta đá văng ngươi xuống nước phải không?

Lương Tiêu túm luôn ngực hắn, nhắc bóng lên khỏi sàn thuyền ba thước. Viên hiệu úy giãy giụa kịch liệt, kinh hoàng la lối:

- Tào phản, tào phản! Tả hữu đâu, bắt lấy hắn!

Tên này vốn là thân tín của Tể tướng Trần Nghi Trung, quen tạt tác oai tác quái, quân sĩ ngày thường đều đứng đủ đường vì thói hồng hách của hắn, nay nghe gọi chỉ tỉnh bơ đứng nhìn. Viên hiệu úy hét mấy tiếng mà không ai đáp thì hoảng sợ đối ngay ra vẻ mặt khúm núm, nài nỉ Lương Tiêu:

- Đều là người mình cả, có gì cứ bình tĩnh giải quyết.

Lương Tiêu đành giọng:

- Ngươi có dẫn ta đi không thì bảo?

Viên hiệu úy lộ vẻ lúng túng, nhưng thấy Lương Tiêu quát mắt đe dọa, đành nhượng bộ:

- Ta dẫn, ta dẫn.

Lương Tiêu thả tay:

- Ngươi đi trước đi.

Viên hiệu úy không dám trái lời, cum cúp quay lên khoang trên. Trước cửa khoang có bốn tên thị vệ, viên hiệu úy trở vào trong khoang, áp úng:

- Ở trong... này đây...

Bọn thị vệ nhận ra sự việc bất bình thường, liền nhào tới cản. Lương Tiêu giơ cánh tay khua một cái, bốn cây thương lẳng vút lên cao còn chủ nhân chúng cùng ôm hồ khẩu rên rầm.

Lương Tiêu sải bước vào trong. Khoang tàu khá rộng, bốn vách lổm đổm những vệt nước vàng nâu, mùi thuốc lãng đãng trong không khí mằn mằn ẩm ướt. Lơ thơ dăm viên quan đang ngồi lảo xào bàn bạc, bộ dạng ủ ê. Nghe tiếng bước chân, ai nấy láo nháo ngoảnh đầu ra, một người mặt vuông râu đen mắng:

- Tại sao không bẩm báo trước?

Viên hiệu úy hoang mang phân trần:

- Bẩm Trần tể tướng, thuộc hạ của Văn Thù tới bệ kiến thánh thượng...

Trần Nghi Trung quát tháo:

- Ta dẫn người thế nào? Hễ là người do Văn Thù phái đến thì tổng cổ tuốt!

Viên hiệu úy ủ rũ thanh minh:

- Bẩm, hấn dùng vũ lực ép thuộc hạ đưa vào.

Trần Nghi Trung gầm lên:

- Định làm phản hả? Vệ binh...

Một viên quan văn gầy gò xoa tay:

- Thôi Tể tướng ạ! Ké dám liều chết xông vào đây chắc hẳn là con dân trung nghĩa của Đại Tổng ta, nếu thắng thường đuổi đi thì sẽ khiến người đời chê cười.

Trần Nghi Trung tức giận đập bệ xuống đùi:

- Lục thái phó, ông còn chưa hiểu sao? Văn Thù là tên lòng lang dạ sói, ý mình nắm binh quyền trong tay nên muốn khống chế thánh thượng...

Viên quan văn ôn tồn bảo Lương Tiêu:

- Thánh thượng long thể khiếm an, không tiện tiếp khách, có việc gì người cứ nói với Lục Tú Phu ta là được.

Lương Tiêu nghe không sót một lời cuộc đối đáp giữa hai người, đến đây vòng tay mỉm cười:

- Văn tướng quân biết tin thánh thượng hơi mệt nên đặc phái tại hạ mời đến một nữ thần y để chẩn trị cho người.

Bá quan văn vô nhìn nhau ngơ ngác. Trần Nghi Trung sừng sộ bảo Lương Tiêu:

- Chúng ta tự khắc có lang trung, không dám phiền tới đại giá thần y nào hết.

Lương Tiêu sắp sửa nổi điên với cái tên không biết cân nhắc nặng nhẹ này, chợt giọng Hiếu Sương ngập ngừng vang lên phía sau:

- Người bệnh... mắc chứng kinh phong phải không?

Trần Nghi Trung và Lục Tú Phu trao đổi nhanh một cái nhìn kinh ngạc. Lục Tú Phu hỏi:

- Vì sao cô biết?

Hiếu Sương không trả lời thẳng:

- Các ông vừa cho người bệnh uống Thọ tinh hoàn à?

Lục Tú Phu sừng sốt thật sự, gật đầu:

- Đúng vậy.

Hiếu Sương cau mày:

- Phương thuốc đó cũng được, chỉ tiếc thiếu mất mấy dược vị quan trọng nên không kiến hiệu.

Đám quan viên thất sắc. Lục Tú Phu đứng dậy, nghiêm nghị nói:

- Mong cô nương chỉ giáo rõ hơn!

- Tôi ngửi mùi thuốc thì thấy thiếu nhân sâm và thạch xương bồ. À, cân lượng của chu sa cũng chưa đủ.

Lục Tú Phu lộ vẻ mừng rỡ, vòng tay kính cẩn:

- Cô nương nhận xét đúng lắm, vì bị quân Thát bố ráp, thuốc thang khan hiếm nên thiếu mất vài vị. Dám hỏi có cách nào thay thế không?

- Tôi cần khám kỹ cho người bệnh rồi mới dám kết luận.

Trần Nghi Trung thô bạo gạt phắt:

- Không được...

Lục Tú Phu xua tay:

- Tể tướng đại nhân! Ngộ biến phải tòng quyền. Bây giờ tính mạng thánh thượng chỉ còn tính bằng sớm bằng chiều, cô nương đây vừa bước vào đã phán đoán chuẩn xác bệnh tình, lại nói rành rọt vị thuốc ta dùng, đủ thấy là người có chân tài thực học. Cứ để cô ấy thử xem, may ra vớt vát đôi chút hi vọng.

Trần Nghi Trung cau mày nhìn Hoa Hiếu Sương bằng cặp mắt xét nét, mặt đầy vẻ hồ nghi. Lục Tú Phu lại vun vào:

- Cô ấy là phận liễu yếu đào tơ, đại nhân ngại ngần gì chứ? Văn Thù đang nắm trọn quân quyền, xưa rày chỉ kiêng nể mình thánh thượng, chẳng may thánh thượng có mệnh hệ gì thì sẽ ảnh hưởng đến đại cuộc.

Trần Nghi Trung nghe phân tích cũng thấy lọt tai, bèn đồng ý:

- Được, để cô ta vào.

Lục Tú Phu vui vẻ đi trước dẫn đường:

- Mời cô nương!

Hiếu Sương bước theo. Bọn Lương Tiêu cũng đi cùng, Trần Nghi Trung bèn cản:

- Đứng cả lại đó!

Nhưng Lương Tiêu cứ rào chân đi, không buồn để ý tới. Trần Nghi Trung nổi trợn lồi đình, bèn xộc ngay ra ngoài khoang gọi quân sĩ.

Lục Tú Phu nôn nóng cứu người nên không bận lòng để ý đến họ Trần, rẽ tấm rèm trúc dẫn bọn Lương Tiêu đi thẳng vào khoang sau. Trong khoang mù mịt hơi nước và khói mờ, mùi thuốc nồng sục, hai cung nữ cúi húi quạt lửa đun thuốc, trên giường trơ trọi một đứa bé đang nằm cuộn tròn, thân hình gầy gò yếu ớt, mặt mày trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền. Lương Tiêu nhận ra là Quảng Vương Triệu Bính, gã xót xa hồi tưởng cảnh gặp gỡ ở rừng hoang hôm nào, bỗng nhớ đến Thị nhi, nghi hoặc tự hỏi: "Tại sao chỉ có thằng em, ca ca của nó đâu rồi?".

Hiếu Sương ngồi xuống bên Triệu Bính, đưa tay thăm mạch, đầu mày nhu nhu. Lục Tú Phu lo lắng quan sát sắc mặt cô, chưa kịp hỏi, Lương Tiêu đã cướp lời:

- Thế nào?

Hiếu Sương thở dài:

- Kinh sợ quá đối dẫn đến mù mắt thần trí, ngoài ra gan và thận yếu, ăn mà không hấp thu được nên cơ thể vẫn hao mòn. Chà, hai bệnh cùng phát tác một lúc, thật là khổ cho cậu bé!

Lục Tú Phu vận vẹo đôi tay:

- Có cách nào cứu được không?

Mặt Lương Tiêu trĩu buồn. Hiếu Sương liếc thấy, sức nghĩ ra: "Đây chắc là tiểu hài nhi mà Tiêu ca ca kể hôm trước". Cô thương xót nhìn Triệu Bính, mím cười nói:

- Mọi người đừng lo, tôi khắc có cách, chỉ nội hôm nay đứa bé sẽ hoạt bát sôi nổi lên ngay.

Lục Tú Phu và Lương Tiêu cùng thở phào. Giọng Trần Nghi Trung chọt vọng vào lạnh lùng:

- Hồn xược! Đây là dương kim thánh thượng, tại sao người dám gọi đứa này đứa nọ?

Ai nấy ngoảnh đầu nhìn ra. Viên tể tướng hai tay chống nạnh, mặt nặng như chì, dắt theo mấy tên vệ binh đang đứng ngay ngoài rèm, chỉ vì ngại kinh động đến Triệu Bính nên chưa dám mạo muội tiến vào. Lục Tú Phu gật đầu:

- Trần đại nhân nói phải. Cô nương ạ, đây là thiên tử của Đại Tổng chúng ta. Sau này cô phải hết sức cẩn trọng trong xưng hô, đừng đảo

lộn quy củ. Nếu phạm tội khi quân thì ta không dám bảo đảm an toàn cho cô đâu.

Hiếu Sương mở to mắt ngạc nhiên. Lương Tiêu lạnh lùng xen ngang:

- Đàng nào cũng là trẻ con, gọi kiểu gì chả được?

Trần Nghi Trung phẫn nộ thét:

- Vô lễ...

Hắn định hô vệ binh vào bắt, đúng lúc đó ngoài cửa khoang vang lên một giọng nói khàn đặc mệt mỏi nhưng từng câu từng chữ đều đùng đùng sức nặng:

- Thỉnh bẩm thánh thượng, Đô Thống chế Văn Thù cầu kiến!

Kế đó là hàng tràng âm thanh rồn rảng như binh khí chạm nhau lẫn với những tiếng hự và tiếng thân người đổ xuống sàn thành thịch. Lục Tú Phu và Trần Nghi Trung bỏ mặc bọn Lương Tiêu, vén rèm trúc lao thẳng ra ngoài. Viên Tế tướng gầm vang căm phẫn:

- Văn Thù! Ngươi thật to gan, dám tự tiện xông vào triều à? Đáng tội gì đây?

Văn Thù thở dài:

- Tế tướng đại nhân lượng thứ. Nếu không mạnh tay một chút, có khi chẳng bao giờ Văn Thù gặp được thánh thượng.

Lục Tú Phu nói như bị xúc phạm:

- Ý ngươi là sao, ngươi cho rằng chúng ta đang tìm cách chi phối triều đình chắc?

- Tự Thái phó nói thế, Văn mỗ không bình luận gì cả.

Không khí lặng đi chốc lát, rồi Trần Nghi Trung xẵng giọng hỏi:

- Vậy hôm nay ngươi đến đây có việc gì?

Văn Thù đáp:

- Chiến sự hiện rất căng thẳng, ta muốn mở đường máu đưa thánh thượng tháo thoát.

Trần Nghi Trung cười mũi:

- Nghe giọng ngươi thì hình như chúng ta thua chắc rồi?

Văn Thù điềm tĩnh thừa nhận:

- Khả năng thua nhiều hơn thắng, nhưng bất luận ra sao huyết mạch của Đại Tống cũng không thể đứt đoạn ở đây được.

Trần Nghi Trung thắc mắc:

- Dẫu thua thật thì có liên quan gì đến người? Tên họ Văn kia, người đừng quên thánh thượng đã hạ chỉ thu hồi binh quyền của người rồi nhé. Cái thân áo vải mặt hạng mà cưỡi chiếm binh phù, đến đâu cũng xưng xưng cái mồm ta đây chủ soái. Từ xưa tới nay, chỉ có hạng gian thần tiểu nhân như Tào Tháo, Vương Mãng mới hành xử kiểu ấy thôi.

Văn Thù gắng giữ bình tĩnh song vẫn không giấu nổi uất ức:

- Tể tướng nặng lời quá! Văn mỗ sống làm con dân Đại Tống, chết làm hồn ma Đại Tống, đâu thể thông tay nhìn xā tắc lung lay, cơ đồ nghiêng ngả. Thằng thần mà nói, nếu Văn Thù này có được dã tâm như Tào Tháo hay Vương Mãng thì binh mã triều đình chẳng đến nỗi loạn choạc thế kia.

Lục Tú Phu phát câu:

- Người đang ám chỉ gì vậy? Muốn rũ bỏ trách nhiệm phải không?

Giọng Văn Thù chán nản rõ rệt:

- Chắc các vị còn nhớ, trước đây Văn mỗ đã đề xuất bỏ thuyền lên bờ, chiêu binh mưu sự tại Giang Tây. Văn Thiên Tường đại nhân lại gạt đi, cho rằng sẽ ảnh hưởng đến sự an nguy của thánh thượng nên cứ khăng khăng duy trì lối đánh du kích trên biển. Văn đại nhân xuất thân thư sinh, không tỏ tường binh pháp còn cố gánh vác trọng trách đại tướng đến nỗi thua chạy liên tục cả ngàn dặm, để mất thời cơ quét khỏi. Đó là nguyên nhân thứ nhất dẫn đến cục diện hôm nay.

Trần Nghi Trung cười khẩy:

- Có thứ nhất, chắc không thể thiếu thứ hai?

- Phải. Nguyên nhân thứ hai chính là chiến dịch Ôn Châu. Quý vị không biết phân biệt lợi hại, nhẹ dạ tin lời Bồ Thọ Canh mà trọng dụng hắn. Tên đó là người Hồ ở Tây Vực, bọn ngoại tộc lúc nào chẳng ôm một bụng mưu toan riêng. Văn mỗ đã từng nhắc nhở: phàm là người Hồ đều không đáng tin. Đáng tiếc các vị coi lời Văn mỗ như gió thoảng ngoài tai khiến quân ta thất bại hết đường cứu vãn.

Trần Nghi Trung nhếch môi khinh thị:

- Tóm lại cục diện trước mắt đều bắt nguồn từ sai lầm của chúng ta?

- Nói cho đúng Văn mỗ cũng chẳng hoàn toàn vô can, bởi đã không dám kiên quyết chính kiến đến cùng. Binh lính Đại Tống hiện nay tuy nhiều nhưng ô hợp, phần lớn là dân đen chưa từng kinh qua thao luyện vũ trang, chống cự sao được bách vạn hùng sư hung tàn của Nguyên

triều? Tập hợp một lực lượng hổ lớn như vậy vừa vô bổ cho đại cục vừa làm hại đến thân gia họ. Trước đây ta đã can gián việc thu nạp dân thường tòng quân nhưng quý vị không thềm đếm xỉa. Bây giờ nhìn xem, tình thế mỗi ngày một xấu! Đó là nguyên nhân thứ ba.

Lương Tiêu bỗng ngâm ngùi thay cho Văn Thù: "Thì ra lợi hại mọi đường hẳn đều thông tỏ, tiếc thay quyền quyết định lại thuộc về kẻ khác". Ở ngoài kia, Lục Tú Phu nổi nóng:

- Đại Tổng ta đề cao nhân nghĩa, cư xử hợp lòng người mới được bách tính tin yêu góp sức gia nhập. Mạnh Tử từng nói: "Người nhân ái là vô địch, chẳng cần tranh đoạt mà nghiêng nhiên chiến thắng". Quân ta đông đảo, muôn lòng như một, chắc chắn sẽ đánh bại Thất Đất, quang phục Hoa Hạ. Hạng vũ biến như người thì hiểu cái gì! Ta hằng hỏi tàm, người đọc được mấy pho sách, bỏ túi được mấy vốc đạo lý thánh hiền mà phân tích nông cạn như thế?

Văn Thù nói với giọng pha chút nhạo báng:

- Lôi đạo lý thánh hiền ra đong đếm thì Văn mỗ giơ tay đầu hàng Thái phó rồi. Nhưng Văn mỗ thâm thía một điều: làm con phải giữ đạo hiếu, làm tôi phải giữ tâm trung. Vì vậy Văn mỗ quyết không giương mắt nhìn thánh thượng mất mạng. Ngộ nhớ thánh thượng có mệnh hệ gì thì Đại Tổng cầm bằng tiêu vong.

Lục Tú Phu tức bực ngắt lời:

- Người đường đột xông vào triều đã là phạm thượng, còn dám trơ trên nhắc đến trung hiếu nữa ư? Nếu ông trời không phù hộ Đại Tổng khiến chiến dịch này thất bại, Lục mỗ sẽ công thánh thượng nhày xuống biển tự tận. Năm xưa Thái Tổ mượn chén rượu giải trừ binh quyền của tướng soái cốt nêu cao việc trị quốc bằng văn đức. Cơ nghiệp ba trăm năm của Đại Tổng mà phải diệt vong thì sẽ kết thúc bởi tay bọn sĩ đại phu chúng ta chứ quyết không lụn bại trong tay cái kẻ lỗ mãng năm lần bảy lượt kháng cự thánh chỉ, ráo riết chiêu mộ binh mã để củng cố quyền bính như người.

Văn Thù nín lặng một thoáng rồi dứt khoát bảo:

- Văn mỗ đã nói hết nước hết cái mà các vị vẫn không để vào tai. Thôi thì đành mang cái danh bất trung bất nghĩa vậy.

Liên theo lời gã là một tràng hự hự bình bịch. Trần Nghi Trung rống lên:

- Tặc tử, tạo phản...

Giọng hần lạng tắt nửa chừng. Lương Tiêu chưa kịp nghĩ xem hần bị làm sao thì gió ở đâu bỗng thốc vào khoang, rèm trúc khua lạnh canh, Vân Thù lập tức hiện ra ở cửa. Lúc ấy, cho dù Thái Sơn sụp đổ, Trường Giang cạn nước ngay trước mặt cũng không khiến Vân Thù sợ hãi đến thế. Gã đứng chết sững như mọc rễ ở bậc cửa, không nhúc nhích nổi lấy một ngón tay. Lương Tiêu điềm tĩnh nhìn lại kẻ thù, một mối thương cảm khó hiểu lặng lẽ nhen nhóm trong lòng. Mới hơn một năm không gặp mà Vân Thù võ vàng xác xơ đến khiếp, mặt mũi khô quắt, hai má hõm sâu, bên mai đã lốm đốm vài sợi bạc.

Vân Thù đứng chết trân hồi lâu, bất chợt liếc mắt nhìn quanh, toàn thân lại được phen chấn động, gã khàn khàn thốt:

- Liễu cô nương...

Liễu Oanh Oanh cũng sững sờ chẳng kém:

- Già biệt mấy năm, công tử tiểu tụy đi nhiều quá!

Vân Thù tự nhiên chua xót, hai mắt bỗng ướt nhoèn, gắng gượng lắm mới giữ được vẻ ngoài bình tĩnh. Gã ngoảnh sang Lương Tiêu gằn giọng:

- Người làm cái quỷ gì ở đây?

Lương Tiêu lấp lửng:

- Làm điều người định làm.

Vân Thù tưởng Lương Tiêu nhận lệnh Nguyên triều đến bắt Triệu Bính, lòng sục sôi căm hận. Nhìn Triệu Bính thoi thóp trên giường, hai mắt gã lạnh băng:

- Tốt lắm!

Lương Tiêu vô tình phụ họa:

- Tốt quá chứ còn gì nữa...

Vân Thù âm thầm xòe song chương trong ống tay áo rồi thành linh chém tới. Lương Tiêu phát hiện hai vai Vân Thù hơi nhô cao là biết gã sắp xuất thủ, bèn rùn thân, đẩy kính xuống tay đón sẵn. Chương đôi bên vừa chớm va nhau, cả hai cùng lao đảo. Lương Tiêu giật thót, những tưởng bao nhiêu bí quyết công phu và kiến thức võ học linh hội được từ các cao thủ cổ kim sẽ đảm bảo cho mình cầm chắc phần thắng, không ngờ chỉ hơn một năm kể từ lần cuối cùng bọn họ chạm mặt mà Vân Thù đã tấn tới ghê gớm.

Vân Thù cũng kinh hoàng vô kể. Thảm ước lượng nội lực của đối phương có phần nhỉnh hơn mình, gã bỏ giao chương trực diện, lập tức

xoay chân đảo từ trái sang phải Lương Tiêu, sử chiêu *Võng lưỡng vắn cánh* đập chát vào hai màng tang đối thủ.

Lương Tiêu không nhích bước, chỉ xoay gót chân, vừa vận xòe chương chặn đứng đòn tấn công của Văn Thù, nhưng Văn Thù chưa chạm tới điểm đã buông ra ngay, không dùng trọn một chiêu nhưng xuất thủ nhanh đến nỗi người ngoài nhìn vào phải hoa cả mắt. Chương thứ hai mới đưa đi một nửa, gã bỗng thụp người xuống, biến chiêu *Phong dao ảnh động*, chân phải lảo tới như gió lốc. Chương thể của Lương Tiêu hầu như không biến hóa, hai tay che chắn phần ngực và bụng, mũi chân đá xéo vào huyết Phụ dương ở mắt cá ngoài chân phải đối phương. Văn Thù rút chân né đòn rồi đẩy mạnh song chương xuống dưới, kinh phong phóng ra nâng vọt gã lên cao. Văn Thù xoay nửa vòng trên không quanh mình Lương Tiêu, chém liền bốn chiêu thuộc lộ *Kinh ảnh diệt hình quyền* do gã tự sáng tạo. Ngàn ấy biến hóa chỉ thực hiện trong vòng một hơi thở, nhanh không bút nào tả xiết. Yếu lĩnh võ học của Công Dương Vũ là "đò tâm ý đối thủ" và "hậu phát chế nhân", nhưng Văn Thù càng tu tập, nhân lực càng tinh tường, chỉ cần đối thủ chớp mắt hay nhấp gót chân là gã đã đoán ra ý định và tiến hành tiên phát chế nhân khiến họ không giờ nổi một chiêu một thức nào. *Kinh ảnh diệt hình quyền* phản ánh sự đúc rút đó nên có ưu điểm là tốc độ cực cao, khả năng giành được tiên cơ rất lớn, đấu sĩ di chuyển nhanh hơn mọi mắt nhìn, người ngoài trông vào sẽ chỉ thấy một vệt bóng mờ xẹt qua nháng lại mà thôi.

Lương Tiêu xuất chương yểm kín khắp toàn thân, ngăn cản Văn Thù áp sát. Chương phong của Văn Thù đổ tới đều bị gã dùng nội kinh dẫn tạt ra bốn phía, quét mạnh vào tấm rèm trúc ở cửa khoang khiến những dây trúc mỏng bật ngang lên như những sợi dây thép bị bẻ. Sau mấy chương vận toàn lực, Văn Thù lật mình đáp xuống đất, khí huyết bùng bùng, Lương Tiêu cũng bị đẩy giật lui ba bước, gã gắng dận gót trụ lại, vô tình giẫm nút một lỗ trên sàn thuyền. Văn Thù toan nhún mình nhảy tới nữa, chợt nghe phía cửa vang lên những tiếng lách cách giòn giã. Tấm rèm đã bị âm kinh của họ giật đứt, những mấu trúc nhỏ vàng tung tóe ra sàn. Văn Thù rợn cả người, thẳm nhủ chương phong mà bị đẩy chệch đi chút nữa, lỡ rớt vào người Triệu Bình thì đã xảy ra đại họa rồi. Gã dậm chân.

Trận giao đấu giữa Lương Tiêu và Văn Thù diễn ra quá bất ngờ và thần tốc. Ai nấy sững sờ theo dõi, không nói năng gì được. Nhân lúc họ ngừng tay, Liễu Oanh Oanh gọi:

- Từ từ bàn bạc là hơn, đừng nên động thủ!

Nàng nói trống không, tướng chừng nói với cả hai nhưng ánh mắt chỉ dừng ở Lương Tiêu, lời lẽ cứ chi đều đây về quan thiết. Lửa nóng rần rật bốc lên trong đầu Văn Thù, gã vụt bằng mình tới, vung tả chưởng vỗ vào bụng dưới Lương Tiêu, hữu trảo như gió vươn về phía Triệu Bính. Chưởng trảo trông rất bình thường, thực chất ngằm ẩn biến hóa kỳ diệu. Lương Tiêu không dám chậm trễ, tả chưởng phóng chéo, hữu chưởng chắn ngang. Bốn bàn tay áp vào nhau, hai người chấn động toàn thân. Mắt Lương Tiêu rực sáng hung tợn, chân dấn mạnh tới một bước. Văn Thù giật lui, mặt rúm ró vì đau. Lương Tiêu hô vang, dấn tiếp bước nữa.

Liễu Oanh Oanh nhận ra hai người đang độ nội lực, tim nàng bỗng đập dồn đập khác thường, nhưng không biết làm sao để tách được họ ra.

Lúc này, Lương Tiêu đang dùng thuật hoán chuyển âm dương, nội lực thoát âm thoát dương, thoát nhu thoát cương, chỉ trong khoảnh khắc hoán đổi không biết bao nhiêu lần mà kể. Văn Thù chưa bao giờ gặp phải loại công phu kỳ lạ đến thế, giật lui một mạch sáu bảy bộ cho đến khi sống lưng áp vào vách khoang, trán rịn ra những hạt mồ hôi to tướng. Đồi bên giữ tư thế ghìm cự chốc lát, hai mắt Lương Tiêu bỗng chốc lồi tướng, song chưởng vụt đẩy mạnh tới trước. Con thuyền chao nghiêng, rồi "rắc" một tiếng, vách thuyền bất ngờ vỡ bung, Văn Thù lộn một vòng, nhảy ra sau ba thước, đáp xuống khoang ngoài.

Lương Tiêu mỉm cười, thu tay về tấn thưởng:

- Khá thật! Phải dùng cảm lăm mới dám dùng cách ấy.

Văn Thù gắng đè nén huyết khí đang trào lên trong ngực, hai tay vẫn còn run bần bật. Vừa rồi gã mạo hiểm ngừng vận nội kinh, để mặc chưởng lực của Lương Tiêu tràn vào cơ thể mình, sau đó dồn nó ra lưng chấn vỡ vách thuyền. Nội lực chảy ào đi hết, Lương Tiêu chưa kịp vận thêm kinh thì Văn Thù đã thừa cơ vùng khỏi tay gã.

Trần Nghi Trung bị điểm huyết, đang nằm thẳng cẳng trên sàn. Thấy Lương Tiêu chiếm thế thượng phong, hân mừng rỡ gọi:

- Mau bắt lấy tên phản tặc, bản tướng sẽ trọng thưởng cho người.

Lương Tiêu nhếch mép:

- E rằng người không thưởng nổi thứ ta đòi.

Trần Nghi Trung nghĩ bụng: "Thì cũng đòi đến quan cao lộc hậu là cùng chứ gì?", bèn cười mơn:

- Cứ bắt được Văn Thù đi, bản tướng sẽ gắng hết sức thu xếp món quà xứng đáng.

- Được, nếu ta muốn cái mũ ô sa trên đầu người, người có bằng lòng thu xếp không?

Trần Nghi Trung sầm mặt:

- Hồn xược, người là cái giống gì mà đòi làm Tể tướng?

Lương Tiêu cười vang:

- Đúng lắm, hạng tể tướng hèn nhát nằm quay đơ dưới đất thì tại hạ không làm nổi thật.

Miệng đối đáp với Trần Nghi Trung nhưng ánh mắt gã vẫn chăm chăm đeo sát nhất cử nhất động của Văn Thù.

Hai người gườm gườm nhìn nhau, sửa soạn lao vào một đợt quyết đấu mới. Liễu Oanh Oanh cuống quýt chạy đến đứng án giữa họ:

- Dừng tay!

Lương Tiêu lắc đầu:

- Đây là việc của đàn ông, cô mau tránh ra!

Liễu Oanh Oanh trợn mắt:

- Người học ở đâu cái giọng xem thường nữ nhân ấy? Ta cứ ngăn cản đây, người muốn đánh thì đánh vào đây này.

Nàng trở tay vào vòng ngực căng mẩy của mình. Lương Tiêu bỗng nghẹn họng. Liễu Oanh Oanh bèn dịu dàng nói:

- Lùi một bước trời cao đất rộng, hà tất quyết liệt sống mái như vậy?

- Cô không biết đâu. Oán thù lâu năm giữa ta và hắn chỉ có thể hóa giải bằng cái chết của ít nhất một trong hai.

Liễu Oanh Oanh biến sắc nghĩ bụng: "Oán thù lâu năm? Lẽ nào là... vì ta?". Nàng ngoảnh lại nhìn Văn Thù. Bất gặp ánh mắt khẩn khoản của nàng, Văn Thù mềm lòng đến nỗi suýt nữa buông tay, nhưng nghĩ tới thù nhà nợ nước, ý chí lại trở nên sắt đá, gã bèn lắc mình vòng qua nàng, vung chưởng đập mạnh lên vai Lương Tiêu. Lương Tiêu rùn người tránh, lập tức nện trả một quyền. Thấy hai người vẫn ngoan cố giao đấu, hoàn toàn phớt lờ lời khuyên của mình, Liễu Oanh Oanh vừa tức vừa thẹn, không thêm hòa giải ngăn cản nữa, khoanh tay lùi sang một bên, dần hất thẳm trong bụng: "Để xem các người giao đấu được đến lúc nào!".

Lương Tiêu và Vân Thù bắt đầu thi triển sát chiêu lao vào cuộc huyết chiến một mất một còn. Hiểu Sương trông mà hãi hùng, ngồi bấu cứng lấy mép giường. Đương lúc thất thần, chợt nghe sau lưng có tiếng rên rầm khe khẽ, cô ngó lại thì bắt gặp Triệu Bính, đã hồi tỉnh do tác dụng của việc châm cứu vừa rồi, đang giương cặp mắt lơ lảo nhìn mình. Phải cái cô còn nóng ruột lo cho sự an nguy của Lương Tiêu nên cũng không lòng dạ nào hỏi han thành bé ngay, lại ngoảnh luôn ra theo dõi trận chiến. Triệu Bính bỗng thốt lên:

- Thúc thúc!

Lương Tiêu phân tâm vì tiếng gọi, tốc độ xuất chiêu đột ngột chậm lại. Vân Thù lập tức triển khai một đợt tấn công nhanh đánh cho gã không kịp thở.

Triệu Bính bỗng the thé quát, giọng đầy oán hận:

- Vân Thù dừng tay!

¹ Không phân biệt được địch hay bạn.

Vân Thù khựng lại. Trần Nghi Trung châm chích:

- Thánh thượng hạ lệnh dừng tay, ngươi lại định kháng chỉ ư?

Vân Thù cau mày, hết liếc Lương Tiêu lại nhìn Triệu Bính, mồm miệng tự dưng đắng nghét, gã nghiêng răng lui ra khỏi vòng chiến, nói một cách khó nhọc:

- Hạ thần Vân Thù khấu kiến thánh thượng.

Triệu Bính không buồn để ý đến gã, chỉ chăm chăm nhìn Lương Tiêu, nước mắt chảy ròng ròng xuống đôi má non tơ, giọng nghẹn tắc:

- Thúc thúc...

Hiếu Sương nghe gọi thương xót, bèn vươn tay ôm nó vào lòng. Triệu Bính nhếch mồm mếu máo. Vân Thù sợ nó khóc, vội nói:

- Mong thánh thượng giữ lễ tiết...

Triệu Bính nhoài tới đập tay vào mặt gã, la chói lói:

- Cút, cút ra...

Vân Thù sững người vì cái tát tai, ngược lên thấy đôi mắt rung rung của Triệu Bính bắn ra đầy những tia căm hận, gã không hiểu ra sao, lại toan vỗ vể. Triệu Bính bèn khua loạn hai tay, hét lên the thé:

- Cút đi! Người đã giết chết ca ca ta, lại định hại cả ta nữa à...

Vân Thù nghe vậy, cơ mặt giãn giật, ánh mắt động đầy đau đớn.

Lương Tiêu hỏi giật giọng:

- Bính nhi, con nói gì vậy? Thị nhi làm sao?

Từ khi gia biệt ở Lâm An, Triệu Bính đã trải qua bao nhiêu biến cố thâm trầm, lúc nào cũng cảm thấy xa lạ và ghê sợ những người xung quanh, nay nghe Lương Tiêu gọi mình là Bính nhi, hết như tìm lại được chỗ dựa, nó khóc òa lên. Khốn nỗi mang bệnh đã lâu, khóc rưng rức một lúc thì kiệt sức, phổi như bị rút sạch không khí, nó hỗn hển trở Vân Thù:

- Ca ca chết rồi, ca ca bị hấn đẩy đến chỗ chết...

Lương Tiêu không tin nổi vào tai mình, vội hỏi:

- Hấn đẩy thế nào?

Triệu Bính kể:

- Sau khi thúc thúc đi, Uyển di đưa chúng con đến một nơi rất thoải mái, chính ở đó, con và ca ca gặp kẻ... kẻ xấu này! - Nó trổ vào mặt Vân Thù. - Hấn khẳng khẳng ép ca ca lên ngôi Hoàng đế, ca ca nói không làm được, hấn bèn dọa dẫm, ca ca sợ quá khóc mãi, cuối cùng... cuối

cùng đành phải vâng lời. Kế đó, hấn dẫn chúng con xuống thuyền, thuyền đi tới đâu thì hấn giết người tới đó, giết nhiều lắm lắm, máu chảy đầu rơi không ngơi nghỉ, ca ca hết hồn không dám nhìn, hấn liền ép ca ca phải nhìn, còn bảo mai sau ca ca cũng sẽ phải giết người như thế, ca ca khiếp đảm, ngày nào cũng khóc đến rạc cả hơi. Bỗng một hôm, có rất nhiều người nhảy lên thuyền, càng chạy sâu vào càng kêu gào thảm thiết, máu loang khắp nơi...

Hồi tưởng cảnh tượng khủng khiếp ngày nào, khuôn mặt nhỏ rúm ró lại trong cơn kinh hoàng khôn tả, hai bàn tay bé xiu núu chặt tay áo Hiếu Sương, người run bần bật. Hiếu Sương xót xa, gương vuốt tóc nó thật nhẹ.

Triệu Bính nói năng không mạch lạc nhưng Lương Tiêu cũng đoán được đại ý, đợi nó bình tĩnh đôi chút, lại hỏi:

- Sau đó thì sao?

- Sau đó... có rất nhiều người đổ vật xuống trước mặt ca ca, máu này, thịt này, đều bắn tóe loe lên người huynh ấy. Đêm xuống, ca ca không nói được nữa, con gọi thế nào, ca ca cũng chỉ nhìn lên trời mà rên: "Ờ... ờ... ờ...".

Nó bắt chước giọng Triệu Thị rên rảm một hồi, rùng rợn như cú rúc đêm khuya, ai nghe cũng thất ruột. Văn Thù nhắm mắt, thờ dài nặng nhọc. Lương Tiêu nín lặng hồi lâu, mặt trắng nhợt:

- Sau đó thì sao?

Triệu Bính nức lên:

- Ca ca rên ờ ờ suốt, lâu lắm, đột nhiên trợn đứng mắt, há hốc mồm, không kêu ca gì nữa. Con sờ vào mặt huynh ấy thì thấy lạnh băng, con tưởng huynh ấy ngủ, bèn lay mạnh để đánh thức, nhưng ai cũng nói ca ca chết rồi, không thể nào tỉnh dậy được nữa...

Nói đến đây, thằng bé tuyệt vọng đến ghen cả họng, thở khò khè, nằm gục xuống lòng Hiếu Sương. Cô gái bèn rút kim bạc châm hai mũi lên các huyệt Chí đường và Nhân trung của thằng bé. Một lát sau, Triệu Bính mở mắt, ngây dại nhìn trời, lệ tràn như mưa:

- Ca ca chết rồi, không bao giờ tỉnh dậy nữa...

Lương Tiêu thần thờ, tay chân rời rã, bao nhiêu sát cơ tan biến hết, song quyền thả lỏng ra. Triệu Bính ngoảnh nhìn Văn Thù, nghiêng răng kết tội:

- Nếu người không bắt ca ca làm Hoàng đế thì huynh ấy vẫn còn sống. Người ép hết ca ca lại đến ta, ta hận người tới chết. - Nó trò ra

phía Trần Nghi Trung. - Hắn nói ngươi là kẻ xấu xa, ta gạt đầu. Hắn nói đừng để ngươi điều quân đi đánh trận, ta đồng ý. Hắn viết chữ gì trên giấy, ta đều điểm chỉ vào. Hừ, ngươi là kẻ hăm hại ca ca, chỉ cần khiến ngươi điều đứng thì ta sẵn lòng làm mọi việc...

Trần Nghi Trung đỏ mặt, ho khùng khục:

- Thánh thượng... sao lại nói thế...

Vân Thù đau nhói ở tim: "Thánh thượng thường gây khó dễ cho ta, ra là vì vậy. Ta lại không hề hay biết". Gã đang mài nghĩ ngợi, thành linh đằng xa vắng đến tiếng pháo nổ, tiếng chém giết ồn ào, Vân Thù đứng bật dậy. Một tên lính xộc vào khoang, gào to:

- Văn soái, bọn Thát đánh đến nơi rồi!

Vân Thù liếc Triệu Bính rồi mau chóng lấy lại vẻ mặt điềm tĩnh. Một tên lính khác lao đảo chạy vào:

- Văn soái, khu tiền quân đang cháy!

Vân Thù chưa kịp nói gì, Lương Tiêu đã hỏi chen:

- Gió hướng nào?

- Hướng đông bắc. - Kẻ báo tin đáp.

Vân Thù sắt mặt lại:

- Tên họ Lương kia, bây giờ Đại Tổng sắp tiêu ma, chắc ngươi vui mừng lắm nhỉ?

Trần Nghi Trung mắng:

- Ngươi nói năng nhăng cuội gì vậy, còn không mau ra chống cự đi?

Vân Thù giải khai huyết đạo cho đám quan viên và vệ binh, lạnh lùng nói:

- Quân Thát phóng hỏa thuận chiều gió, không ngăn nổi đâu, mạnh ai nấy chạy thôi.

Gã bước nhanh lại gần Triệu Bính, Lương Tiêu giơ tay ngăn:

- Ngươi định mang nó đi đâu?

- Tránh ra! - Vân Thù quát, vung chương vỗ mạnh.

Lương Tiêu xòe tay chặn đòn:

- Oanh Oanh, cô cùng Hiếu Sương đem đứa bé đi trước đi.

Vân Thù quát:

- Không được, ba quân nghe lệnh, bắt luận sống chết cứ bắt hết những kẻ này cho ta.

Binh lính đang ngơ ngáo theo dõi, nay được lệnh Văn Thù thì múa đao nhào vào. Liễu Oanh Oanh rùn người xuất cước đá bay mấy tên, phần nộ thét:

- Một lũ mù quáng, không thấu hiểu lòng tốt của người ta gì cả!

Hiếu Sương sợ xanh mặt, vội vàng ôm chặt Triệu Bính lùi sang một bên, vừa lúc một tên lính cầm đao chém đến sau lưng. Hiếu Sương đang cơn hoảng hốt, mãi tránh cảnh rối loạn trước mặt mà cứ nhích chân liên hồi về sau, thành thử đưa người đến ngay lưỡi đao. Hoa Sinh trông thấy liền nhảy vù lại, đâm một quyền, sau mấy tiếng "keng keng" liên tiếp, lưỡi đao gãy luôn thành mấy đoạn, chưa đủ, lại thụ dư lực của *Đại Kim cương thần lực* nên nhất loạt cắm lút xuống sàn thuyền, y hết những mũi tên đang đà lao mạnh. Tên lính nọ sững sờ nhìn chuôi đao còn lại trong tay mình. Văn Thù liếc thấy, kinh hãi vô kể: "Trông người ngợm không có gì đặc biệt mà tài nghệ cao cường thật. Xem chừng tên gian tặc đã chuẩn bị kỹ càng cho chuyến xâm nhập này, ta sơ suất quá". Gã mãi lo lắng, liền bị Lương Tiêu đẩy lui.

Hiếu Sương hoàn hồn, lắp bắp nói với Hoa Sinh:

- Đa... đa tạ!

Hoa Sinh gãi đầu cười hì hì, đúng lúc một tên lính phóng thương đâm tới, chú liền lắc mình né tránh, tiện thể trở tay nắm cán thương rút mạnh, chẳng ngờ khí lực quá dồi dào, tên lính nọ liền mang theo cả thương bắn vút ra xa như đằng vân giá vũ, đâm sầm vào vách thuyền khiến nó thủng một lỗ to tướng. Hoa Sinh xuất xoa:

- Chết rồi! - đoạn bay theo, tốc độ so với tên lính nọ còn nhanh hơn, đi sau mà tới trước, túm lại tên đó ngay giữa lưng chừng không. Thành linh một cái bóng nháng lên, vươn tay túm ngay lấy tên lính, lôi hẳn qua cái lỗ trở vào, đùng đánh cốp vào đầu chú ta.

Hoa Sinh không kịp nghĩ nhiều, dồn nhanh thần lực xuống chân. Kẻ mới xuất hiện bị chú người tới trước, tiện tay xuất chưởng đánh bộp vào ngực chú tiểu. Hoa Sinh đứng vững như cây đại thụ mọc rễ sâu, không mấy may nhúc nhích, kẻ tấn công chú ta ngã ngửa ra sau, loạng choạng một bước rồi ngồi bệt xuống. Hoa Sinh nhìn lại, đó là một người lạ tóc hung mắt biếc, chú hết sức ngạc nhiên, liền kêu lên thích thú:

- Xin lỗi lông vàng. Để mỗ dìu người dậy.

Chú cúi xuống toan đỡ, kẻ đó liền đập đánh đét lên tay chú ta, nhưng chỉ thấy chính tay mình đau ngâm ngấm, bèn tức giận chửi:

- Xin lỗi mà cha người! - đoạn vo nắm tay đâm mạnh vào vai Hoa Sinh.
Chú tiểu trùng đôn, đảo mình hóa giải quyền kinh rồi ngớ ngàng hỏi:
- Tại sao người đánh người ta?

Người nọ bất giác rợn mình. Cú đâm vừa rồi gói ghém toàn bộ sức lực bình sinh của hắn, vậy mà tên nhà sư hoàn toàn không hề hấn gì. Hắn liền nhắc cao chân phải đập một phát vào hạ bộ chú tiểu. Hạ bộ là phần cơ thể yếu nhất của con người, *Đại Kim cương thần lực* tuy là môn nội công vô cùng lợi hại nhưng cũng khó lòng luyện thấu đáo hết mọi nơi chốn trên thân thể. Hoa Sinh chẳng còn cách nào khác, đành che tay ngăn. Người nọ chồn hết bắp chân, liền gằn giọng:

- Con mẹ người! - đoạn lật cổ tay rút ra một thanh loan đao chém vút tới như chớp đánh.

Hoa Sinh cả kinh giật lùi. Lương Tiêu ngó thấy hết vạng:

- Cáp Lý Tư, người tới đúng lúc lắm!

Người Hồ nghe tiếng biến sắc, hú lên một tràng dài, tiếng hú vừa dứt, ngoài khoang lại có thêm hai tiếng hú nữa phụ họa.

Lương Tiêu vung tay gạt phẳng Văn Thù, phóng mình về phía Cáp Lý Tư. Tên này vội múa loan đao rút lui. Lương Tiêu định truy kích thì tái mặt nhận ra Văn Thù đang lách mình lao tới chỗ Hiếu Sương, gã đảo chân đổi bước tiến thành lui, vỗ một chưởng vào lưng Văn Thù. Văn Thù không dám sơ suất, lật chưởng đỡ ngay. Tay hai người chưa chạm nhau thì nóc khoang chọt kêu rầm một tiếng, rồi một lỗ thủng hiện ra. A Than tôn giả từ trên đó nhảy xuống, lẳng mạnh cánh tay, vòng kim cô lao vút đến gáy Lương Tiêu kèm theo một tiếng rít chói tai.

Trước sau đều có địch, Lương Tiêu liền thu hữu chưởng hóa giải chưởng kinh của Văn Thù, tả chưởng như gió quăng mạnh ra sau. Vòng kim cô bị chưởng lực của gã quét trúng, đột nhiên bay nhanh gấp đôi, đổi hướng vòng qua mình gã, phóng vút ra ngoài khoang. Đúng lúc đó, khuôn cửa lóa sáng, rồi một người áo trắng lách mình vào khoang, nhẹ nhàng đón lấy vòng kim cô, cười rộ:

- Bình chương đại nhân thân thể kiện khang, vẫn còn ở lại dương gian đây à? Sái gia mừng không để đâu cho hết.

Văn Thù thấy Lương Tiêu thu chưởng lực thì định lao tới áp sát, xảy đâu thấy người áo trắng nọ thì triển thủ pháp nắm bắt thì hết sức sung sốt. Vòng kim cô mang theo lực ném của A Than, cộng thêm chưởng lực

của Lương Tiêu, hai lực cộng gộp ắt phải vô cùng dữ dội, ngay bản thân gã cũng chưa chắc đón được trực diện. Nghe người áo trắng nói, Văn Thù càng căng thẳng: "Gay thật, tên khốn Lương Tiêu lại được một viện thủ lợi hại nữa tới tương trợ rồi!".

Lương Tiêu mím môi:

- Chẳng dám phiền tức hạ quan tâm lo lắng. Tức hạ còn sống thì Lương Tiêu đã chết sao được!

Hạ Đà La tủm tỉm:

- Nói hay lắm, hay lắm!

Hắn liếc nhanh Văn Thù rồi ném trả vòng kim cô cho A Than, ánh mắt thót dừng lại chỗ Triệu Bính, hắn liền vỗ tay cười lớn:

- Ô cái tên hoàng đế ranh con nhà Tống đây phải không? Quả tình trông rất tinh khôn hoạt bát...

Chữ "bát" vừa buông, hắn cũng biến mất tăm. Văn Thù ngớ người, Lương Tiêu thét vang:

- Cẩn thận!

Tiếng thét chưa dứt, Văn Thù đã cảm thấy kinh phong ở đầu đổ ập tới mình. Số là Hạ Đà La dương đông kích tây, miệng nói muốn bắt Triệu Bính, thực ra xuất kỳ bất ý tấn công Văn Thù.

Hạ Đà La vốn rất nổi tiếng ở Tây Vực, uy danh lan xa đến cả Đại Tần, Cao Lô¹, chuyển này vào trung thổ, ngoài việc trả món thù cũ với Cửu Như còn hùng hục hùng tâm tráng chí, nung nấu ý định thực hiện một việc gì đó kinh thiên động địa; vậy mà trước sau thua hết Cửu Như đến Thích Thiên Phong, ở núi Phụ Đường lại bị khí thế của Lương Tiêu đẩy lui, chưa đâu đã phải cong đuôi chạy, càng ngẫm càng thấy nhục nhã. Minh Quy vốn bất hòa với hắn, liền thừa cơ sắp đặt, kích động Hòa Chân Nhân và Thường Ninh gièm pha Hạ Đà La trước mặt Thoát Hoan. Hạ Đà La mất hết thể diện nên nôn nóng muốn lập đại công để挽回 danh dự. Biết tin đang có chiến trận ở Nhai Sơn, hắn bèn dẫn Cáp Lý Tư xuống nam, định bắt sống Tống đế để dương danh thiên hạ. A Than tôn giả nghe Cáp Lý Tư ngon ngọt rủ rê nên bùi tai cũng đến góp một tay.

Đội quân Nguyên phóng hỏa xong, bên Tống đang rối loạn, ba người liền thừa cơ đột nhập quân doanh của họ. Hạ Đà La đã biết

¹ Túc Gaulois.

Lương Tiêu hiện diện tại đây nên chuẩn bị nhiều dự chiêu và phòng bị rất kỹ càng, không ngờ còn gặp một tên trẻ tuổi bản lĩnh không thua kém gì Lương Tiêu, hấn rất kinh ngạc, thấy Văn Thù vận trang phục đại tướng Nam triều thì suy đoán: "Lâu nay từng nghe trong Tổng quân có một kẻ tên là Văn Thù, võ công rất lợi hại, chắc chính là tên này đây". Hấn lại cân nhắc rằng Lương Tiêu quen thuộc với chiêu thức của hấn quá rồi, nếu tấn công gã thì chẳng dễ mà đánh nhanh thắng nhanh, nhưng Văn Thù mới gặp buổi đầu, xuất kỳ bất ý tấn công sẽ nhiều khả năng đã thương được ngay.

Nghĩ là làm, Hạ Đà La thi triển thân pháp *Hư không động*, lạng người tới sát mé phải Văn Thù, phổ *Hỏa xà* vào song quyền nhưng lại kìm hãm nội kinh, chiêu thức tấn công hết như rắn độc ẩn mình trong cỏ, đợi cơ hội thích hợp là ngoi ra cắn người. Văn Thù tuy được Lương Tiêu nhắc nhở, song diễn biến quá bất ngờ, gã không chống đỡ kịp, chỉ đành gắng sức né mình sang trái. Hạ Đà La mừng thầm, liền phóng mạnh hai cánh tay tới trước, định xuất quyền kết liễu tính mạng địch thủ, chột nghe kinh phong rít ầm sau lưng, không cần ngoái đầu cũng biết Lương Tiêu đã lao tới. Hấn vẫn nghĩ chỉ cần đã thương Văn Thù rồi quay lại dồn toàn lực là giải quyết được Lương Tiêu, đánh hạ từng người một, ai ngờ Lương Tiêu lại xuất thủ tương trợ Văn Thù. Hạ Đà La dùng dùng nói giạ, chân vẫn bất động nhưng thân trên vận xoay, song quyền vốn dĩ định giáng vào Văn Thù lại đổi hướng đánh sang Lương Tiêu.

Hồi ở núi Phụ Đường, Lương Tiêu đã từng giao thủ với Hạ Đà La một lần, vì vậy hết sức chú tâm phòng bị, lập tức thi triển thuật hoán chuyển âm dương, cương kinh biến nhu kinh, nhu kinh biến cương kinh. Biến đến nửa đường, Lương Tiêu chột nhận ra xà kinh trong nắm tay của Hạ Đà La không hề chịu tác động của thuật hoán chuyển âm dương, cứ thế sùng sục như sôi đi thẳng vào kinh mạch mình, gã bắt giác hự lên một tiếng, buông chưởng giật lui. Hạ Đà La là cao thủ, lần trước vì sơ suất khinh địch mới tạm thời yếu thế, sau đó đã ra công nghiền ngẫm, cuối cùng đúc rút được rằng chỉ có dĩ bất biến ứng vạn biến mới chống đỡ được sự biến ảo trong nội công của đối phương. Lương Tiêu thi triển lộ công phu này thực đúng với dự tính của Hạ Đà La, bất kể đối phương thay đổi thế nào hấn vẫn giữ vững đường lối nội công của mình, vì vậy chỉ một cất tay là phá được chiêu thức của Lương Tiêu, không để gã kịp rút lui, hấn duỗi cánh tay dài thêm nửa thước,

chặn song chưởng lên hai cổ tay Lương Tiêu, chân trái điểm đất, chân phải nửa như vô tình nửa như cố ý đá về phía Lương Tiêu. Hai tay hai chân của hắn xuất chiêu thành thoi như thể tự chúng hoạt động, không phụ thuộc sự điều khiển của chủ nhân.

Vân Thù bị Hạ Đà La ám toán, vốn hết sức kinh hãi, lúc này thấy hắn xuất cước tấn công Lương Tiêu, hạ bàn để lộ sơ hở rất lớn, gã lập tức rùn người xuống, quét chân sát đất.

Hạ Đà La bất ngờ vận hồng một cái, chân phải đột ngột quay về. Vân Thù không ngờ cú lạng chân mạnh mẽ ấy chỉ là hư chiêu. Cảm thấy kinh phong đổ tới như riu chém rất mật, gã hoang mang lật mình nhảy xéo lên trên. Lương Tiêu thừa lúc Hạ Đà La chia trí tấn công Vân Thù thì thoát khỏi bàn tay của hắn. Hạ Đà La cười khà một tiếng, nhào tới trước phát tay áo xuất quyền, Lương Tiêu không dám đấu nội lực với hắn, hai bên đánh nhanh, chỉ trong chớp mắt đã chiết bảy tám chiêu.

Vân Thù theo dõi với cặp mắt ngỡ ngàng: "Hai tên này là đồng bọn cơ mà, vì sao tự nhiên lại đấu đá nhau?". Gã thắc mắc vì điều ấy một thì việc Lương Tiêu xuất thủ tương cứu khiến gã thắc mắc mười. Thấy Hạ Đà La ra chiêu quá sức bạo liệt, Lương Tiêu dần dần rơi vào thế hạ phong, Vân Thù sinh lòng căm ghét: "Lão áo trắng đến đây chắc chẳng có ý tốt lành gì, võ công lại cao cường thế kia, nếu tên khốn họ Lương mà thất bại thì một mình ta cũng khó lòng cự lại lão". Gã tinh thông binh pháp, biết rõ đạo lý nước yếu phải liên thủ với nhau mà chống kẻ địch mạnh, nghĩ vậy liền tung mình lên, cùng Lương Tiêu giáp kích Hạ Đà La. Chống đỡ hai đại cao thủ cùng một lúc có vẻ là một việc quá sức đối với Hạ Đà La, hắn gắng ứng dụng lối đánh biến báo, thân hình thoát ẩn thoát hiện như long xà trong mây, dùng những chiêu thức mà kẻ địch không thể ngờ tới.

Lúc bảy giờ Liễu Oanh Oanh đã nhặt lên một thanh đơn đao giao đấu với A Than tôn giả. Được chốc lát, nhận ra tên lạt ma hau hấu nhìn mình, nàng chợt nảy ra một kế, liền nhoén miệng mỉm cười với hắn, nụ cười in rõ hai lúm đồng tiền trên má, trông như nước trong lồng lánh, hoa thơm nở rộ, diễm lệ không bút nào tả xiết, A Than vốn là dạng hiểu sắc, bèn thuôn mặt ra mà ngắm. Thời khắc sinh tử đâu dung thứ một thoáng phân tâm, trong lúc ý loạn tình mê, A Than chợt cảm thấy gió lướt qua vai, đồng thời thanh đao của Liễu Oanh Oanh chém vù xuống đầu hắn. A Than lắc mình nhưng không kịp tránh, ngọn đao

lướt xoẹt qua cạnh đầu, hốt luôn nửa vành tai tên lạt ma, máu rùng rùng chảy xuống.

A Than nổi giận, bèn rửa xả bằng tiếng Thổ Phồn, Liễu Oanh Oanh cười khanh khách:

- Con lừa trọc thối tha, người dùng tiếng Phiên để lèo bòng cô nương chứ gì? Hừ, thế thì ta đếm số lượng nhé. Người chửi bao nhiêu câu ta chém người bấy nhiêu nhất. Xem mồm người sắc hay dao ta sắc?

A Than đực mặt cân nhắc: "Tất nhiên là dao của người sắc hơn rồi, ta chửi người một trăm câu cũng không địch nổi một nhát chém của người". Đúng lúc định gồng mình lao lên, lại thấy Liễu Oanh Oanh mỉm cười, gương mặt kiêu diễm rạng ngời, tức thì hấn ngậy ngất tâm hồn, điên đảo thần trí, chẳng mấy chốc suýt trúng hiểm chiêu lần nữa.

Ở bên kia, Hạ Đà La cũng đang giao đấu mù trời mù đất. Đến chiêu thứ một trăm, Lương Tiêu và Vân Thù đột ngột cùng đổi cách đánh. Vân Thù chạy vòng quanh, thi triển *Tam tài quy nguyên chương*, còn Lương Tiêu vận dụng *Đại nghịch tru tâm chương*. *Tam tài quy nguyên* là lộ chương pháp bậc nhất để dò xét địch thủ, *Đại nghịch tru tâm chương* là lộ công phu bậc nhất để đánh lạc hướng đối phương. Hai gã trẻ tuổi diễn được mấy chiêu, không nhìn được phải đưa mắt nhìn nhau kinh ngạc. Hai lộ chương pháp này như nước với lửa, liên tục khắc chế lẫn nhau, ngầm ẩn trong nhau nguyên lý tương khắc lại tương sinh, không ngờ khi phối hợp tấn công, uy lực tăng thêm rất nhiều lần. *Đại nghịch tru tâm chương* mạnh về lửa địch, hễ địch thủ mất bình tĩnh mà lộ ra sơ hở thì *Tam tài quy nguyên chương* liền thừa cơ lách vào ra đòn quyết định, khác nào trên chiến trường, một cánh quân chuyên lung lạc làm mờ mắt kẻ thù, còn một cánh quân theo dõi sát sao để đánh phá vào sơ hở.

Ngay Tiêu Thiên Tuyết và Công Dương Vũ cũng chưa bao giờ nghĩ đến sự phối hợp kỳ diệu ấy.

Hạ Đà La lúc đầu còn ứng phó được, nhưng càng đấu càng mất sức, cảm thấy Lương Tiêu xuất thủ lóe phốt mà không tài nào nắm bắt nổi, song chương của Vân Thù thì ken dày khắp mọi chỗ, hấn bắt giắc kinh sợ: "Hai tên khốn kiếp này phối hợp kín kẽ quá, không ổn rồi". Tuy chưa chắc rằng mình sẽ thua, nhưng tính vốn cẩn trọng, không làm những việc mạo hiểm bao giờ, hấn lập tức nhảy ra xa mấy trượng, mỉm cười:

- Bình chương đại nhân định câu kết với người Tổng để giết sái gia, độc chiếm công lao hả?

Lương Tiêu biết hắn cố ý giờ trò li gián, bèn đưa mắt quan sát Văn Thù, quả nhiên thấy gã lộ vẻ nghi ngờ. Thật vậy, Văn Thù đang rơi vào hoàn cảnh hiểm nghèo nên cảnh giác cao độ, nghe Hạ Đà La xúc xiểm không khỏi dao động. Hạ Đà La cười tươi:

- Cũng được, Bình chương đại nhân, chúng ta liên thủ giết tên này, thủ cấp hắn tính phần sái gia còn đứa trẻ kia tính phần đại nhân. Thế là thỏa đáng rồi chứ gì?

Lương Tiêu vốn không ưa những kẻ vô liêm sỉ, nghe Hạ Đà La đặt điều thì rất bực mình, nhưng cũng không buồn giải thích với Văn Thù, chỉ cười nhạt, chẳng nhận rằng có cũng chẳng chối rằng không. Văn Thù trông bộ dạng Lương Tiêu, mỗi nghi ngờ càng được củng cố: "Quả thật Sở Uyển đã dối trá khi kể rằng hắn cứu thánh thượng. Chẳng hiểu cô ta bịa ra chuyện hoang đường ấy nhằm mục đích gì! Hai tên này cùng một bầy lang sói, nực cười thay đầu óc ta u mê, những tưởng tên ác tặc họ Lương tới đây cốt để giải vây cho thánh thượng". Gã thắng thốt sức nhớ ra mình mãi giao đấu mà quên băng Triệu Bính, liền ngoái đầu tìm. Khoang sau trống không, Triệu Bính đã biến mất tăm. Văn Thù căm giận trợn mắt nhìn Lương Tiêu, hần học nói:

- Kẻ dương đông kích tây của ngươi hay lắm!

Lương Tiêu đoán nhân lúc hỗn loạn Hiểu Tương đã ẵm Triệu Bính đi, lòng nhẹ nhõm như cất được tảng đá nặng, liền mỉm cười. Hạ Đà La đảo mắt nhìn hai gã trẻ tuổi, chợt cất tiếng cười dài, nhảy vút ra khỏi khoang. Văn Thù biết hắn nhảy đi bắt Triệu Bính, khi nào để cho hắn toại nguyện, liền hét một tiếng, tung mình lên cao, phóng chưởng lực tấn công từ khoảng cách xa. Hạ Đà La lắc mình tránh, chợt cảm thấy bên hông lại có luồng kinh phong lướt tới, biết là của Lương Tiêu, thẳm chứ rửa tội tã, xòe tay chắn đỡ, đoạn liếc mắt nhìn quanh. Văn Thù đang định lao ra khỏi khoang, Hạ Đà La liền nhún trên chưởng lực của Lương Tiêu, nhao người bật tới, cùng tung quyền cước tấn công. Văn Thù quay mình lại chống cự. Hai người chiết vài chiêu trên cao, thấy bên dưới Lương Tiêu đã ra gần đến cửa, cùng hét lên: "Chạy đâu?", rồi đồng thời đập bước lao theo. Kinh khí ùn ùn đổ tới Lương Tiêu, gã lập tức thi triển *Đại nghịch tru tâm chưởng* biến xuôi thành ngược, co mình lặn ngược vào khoang như một cuộn gió, ngược mắt nhìn lên thì thấy hai người đang đứng ngáng cửa ra, đầu đá kịch liệt.

Lại nói Hoa Hiểu Tương ngồi ẵm Triệu Bính, thấy đao kiếm chí chất

hỗn loạn quá chừng, Triệu Bính cứ run lên từng chập, cô nghĩ: "Trẻ con mà xem đánh giết mãi thì không tránh khỏi hoảng sợ". Cô bèn che mắt đứa bé, khom mình chui qua cái lỗ Hoa Sinh đựng thùng ban nãy để tuồn ra ngoài.

Hoa Sinh đang giao đấu kịch liệt với Cáp Lý Tư. Tên này múa tít thanh loan đao thành một quãng trắng bạc, vây kín Hoa Sinh ở trong. Chú tiểu không chống cự, chỉ nghiêng bên nọ đeo bên kia ngả tránh mũi đao. Cáp Lý Tư không sao chạm nổi vào một chéo áo của chú ta, trong lòng vô cùng bất an. Dần dần nhận ra chú ta chỉ thủ không công, hấn lừa thế vung đao chém thật mạnh. Hoa Sinh bắt gặp ánh mắt dữ tợn và cái quai hàm nghiêng trèo treo của hắn thì không khỏi rung mình, nhác thấy Hiếu Sương chui ra khỏi khoang, chú vội gọi: "Đợi mỗ với!", đoạn vươn người theo thế *Vô câu nê tướng*, lướt qua bên mình đối thủ. Cáp Lý Tư nghe chú ta nói đi là đi ngay được, lòng không sao nén nổi căm tức, lại nghĩ con lừa trọc này võ công tuy cao, nhưng nếu không hoàn thủ thì cũng chẳng có gì đáng sợ, lập tức nhảy theo ra, đúng lúc đằng xa lửa cháy rực trời hết như con rồng cuồng nộ ngoằn ngoèo bay tới, nuốt chửng vô số chiến thuyền của quân Tống. Quân dân Đại Tống kinh hồn táng đờm, mất hết ý chí chiến đấu, ai nấy la lối inh tai, nhao nhao đẩy thuyền chạy trốn, thuyền lớn thuyền nhỏ va đụng vào nhau, vỡ chìm vô số.

Cáp Lý Tư tuy tàn nhẫn hiếu sát, nhưng trông thấy cảnh thê thảm ấy cũng không khỏi kinh tâm động phách. Hắn quay mặt đi, đúng lúc trông thấy Hiếu Sương và Hoa Sinh đang đứng mé trái mình, mắt mở trừng trừng dõi ra mặt sông, hắn mừng húm: "Tên kia chưa từng chứng kiến cảnh này, chắc sợ đến mức đần người luôn rồi!". Hắn bèn thu loan đao, rón rén đi lại gần, đột ngột xòe hai ngón trỏ và giữa của bàn tay phải điểm tới huyệt tâm Hoa Sinh, tay trái như vuốt chim móc vào vai Hiếu Sương.

Hiếu Sương đang chết đuối vì cảnh tượng trước mắt, đầu óc rối không, vừa cảm thấy vai đau nhói là đã bị Cáp Lý Tư bấu trúng huyệt Kiên tình, cô tê dại cả người, hai tay buông thõng, Triệu Bính rơi luôn xuống sàn thuyền. Cáp Lý Tư tay này túm Hiếu Sương, tay kia điểm vào huyệt Chí dương của Hoa Sinh, nhưng đầu ngón tay bỗng đau thốn như chọc vào vách sắt. Hoa Sinh kêu lên:

- Ôi chà, đau quá!

Cáp Lý Tư thấy chú ta trúng ngón tay mình rồi mà còn kêu đau được thì rất khiếp đảm, định thu tay về. Không ngờ Hoa Sinh đã luyện *Đại Kim cương thần lực* tới trình độ nội công hòa hợp với phản ứng của thân thể, kinh khí nhanh hơn ý nghĩ, trí óc chưa kịp cân nhắc, kinh lực đã hoạt động rồi, vì vậy Hoa Sinh đang phân tâm vào việc khác mà kinh lực vẫn chạy khắp toàn thân, tự động phản kích khi huyết đạo bị tấn công. Sau một tiếng "rắc" nhỏ, hai ngón tay của Cáp Lý Tư nhất loạt gãy rời.

Cáp Lý Tư rống lên đau đớn, lùi Hoa Hiểu Sương nhảy lui lại sau. Hoa Sinh quay lại tròn xoe cặp mắt, vùng quyền đâm luôn vào cánh tay trái hắn ta.

Cáp Lý Tư bị kinh lực của Hoa Sinh chấn gãy ngón tay đã đủ khiếp đảm, thậm chí nếu trúng một quyền này nữa thì cánh tay hẳn là nát vụn, vội vàng buông Hiểu Sương, gắng gượng nhảy vọt ra sau. Hiểu Sương mắt đà ngã ngửa về đằng sau, Hoa Sinh vội vàng thu quyền, đỡ lấy cô, xáy đầu gió rít vang trên đỉnh đầu chú ta. Cáp Lý Tư lại khua loan đao tới, thẳng tay chém xuống.

Hoa Sinh kéo Hiểu Sương dậy, đảo thân tránh đi. Cáp Lý Tư tách lìa được hai người khỏi Triệu Bính, liền vươn tay chụp thẳng bé. Hiểu Sương nói như khóc:

- Nguy rồi!

Hoa Sinh nhảy tới, vo nắm tay quét ngang, quyền phong lướt rất mặt Cáp Lý Tư khiến mồ hôi hắn đều ngạt thở. Hắn không dám gắng gượng bắt người nữa, chỉ lo lách tránh. Đúng lúc ấy Hoa Sinh cúi xuống ôm Triệu Bính để lộ ra một sơ hở rất lớn, Cáp Lý Tư hùng hổ uốn mình phóng tới, xé loan đao từ dưới lên mặt chú tiểu. Đường đao phát xuất từ bộ vị hết sức kỳ quái, Hoa Sinh hoàn toàn bất ngờ, tự nhủ nếu không né tránh tất bị chém trúng hai mắt, đành lật đật nhảy lùi.

Cứ thế, hai người liên tục vờn quanh Triệu Bính, tiến lui đều cực nhanh. Hoa Sinh võ công tuy cao nhưng bị ràng buộc bởi sư mệnh nên không dám tấn công địch thủ, chỉ né hết bên nọ đến bên kia tìm cơ hội đoạt lại Triệu Bính. Mấy ngón tay bị gãy của Cáp Lý Tư vẫn dọi lên đau nhói nhắc nhở hắn về bản lĩnh ghê gớm của chú tiểu. Hắn liền thi triển bản lĩnh di chuyển trơn tru thừa hưởng ở cha, múa loan đao xoay xoay nhưng không tấn công, hể Hoa Sinh tìm cách cứu Triệu Bính là

hắn chém đao túi bụi buộc chú phải rút lui. Thằng bé bị mắc kẹt giữa vòng chiến, bốn bề kinh phong sắc lèm, đao quang nhấp nháy loạn xạ, nó sợ hãi khóc ầm ĩ.

Hiếu Sương sốt gan sốt ruột, tìm cách nhích tới cứu. Cáp Lý Tư liền xoay mình chém một đao về phía cô. Hoa Sinh sợ Hiếu Sương bị thương, vội vàng tung quyền đẩy lui hắn. Cáp Lý Tư sực nảy ra một ý, châm chọc:

- Tiểu hòa thượng chẳng lẽ đã động lòng phàm rồi ư?

Hoa Sinh ngơ ngác:

- Động lòng phàm là thế nào?

Cáp Lý Tư thảm tức giận: "Đồ lừa trọc như bản, người còn dám giả vờ giả vệt với lão tử nữa à?", nhưng ngoài miệng hắn vẫn cười tươi:

- Động lòng phàm tức là mê gái ấy!

Vừa nói, hắn vừa chém một đao về phía Triệu Bính. Hoa Sinh đang định ngăn cản, Cáp Lý Tư lập tức chuyển mũi đao tới chém Hiếu Sương. Hoa Sinh linh quýnh giơ quyền ra cứu, Cáp Lý Tư lại vặn người sang phải, chém ngang loạn đao, Hoa Sinh cuống quá, suýt nữa đưa tay đến trước mũi đao của hắn.

Cáp Lý Tư thấy kiến hiệu, liền phát đao hết bên nọ đến bên kia vòng Hiếu Sương và Triệu Bính. Hoa Sinh cản trái chắn phải, chóng hết cả mặt. Cáp Lý Tư đang đắc ý, từ mé bên bỗng nhảy phốc ra một người ôm choàng lấy Triệu Bính rồi trườn sát đất thoát khỏi vòng vây. Hao tâm tổn sức đối phó với Hiếu Sương và Hoa Sinh để rồi bị kẻ khác phỗng tay trên, Cáp Lý Tư căm giận khôn tả, rảo chân đuổi theo. Hoa Sinh bèn dạng đùi ra cản đường. Hai chân chạm nhau, Cáp Lý Tư tưởng chừng vấp trúng một cây cột sắt, méo mồm giật lui.

Người vừa xuất hiện ngoài nhìn, thấy Hoa Sinh đẩy bật Cáp Lý Tư thì rất mừng rỡ, bèn công Triệu Bính bỏ chạy. Triệu Bính hoàn hồn, nhận ra người mới đến là ai, liền hôn hờ reo:

- Lục Thái phó! Ông chưa chạy trốn à?

Lục Tú Phu không giải thích, cứ phăm phăm chạy gần đến đuôi thuyền mới ngược mắt nhìn lên, chột điếng người. Trần Nghi Trung đang đứng trên một con thuyền nhỏ, dong buồm lướt về hướng nam.

Lục Tú Phu vốn đã giao ước với Trần Nghi Trung, một người giữ chiếc thuyền, còn một người đi cứu Triệu Bính, nào ngờ tên Tế tướng

giáo hoạt thấy tình thế nguy hiểm đã cướp thuyền cao chạy xa bay một mình. Lục Tú Phu lạnh toát cả người, ngoảnh đầu nhìn lại thì thấy xa xa ánh lửa trùm lấp đất trời, chiến hạm của quân Nguyên đang nối đuôi nhau tấn công tới. Lục Tú Phu nhắm nghiền mắt, ngửa mặt thờ dài, nghẹn ngào khóc nức:

- Thánh thượng ôi! Việc đã tới nước này, hạ thần đành cam đắc tội.

Triệu Bính không hiểu ra sao, vội vàng giục:

- Đừng nói nữa, ông chạy mau...

Lục Tú Phu chợt gào lên cất ngang lời nó:

- Cao xanh ôi... - rồi chạy nhanh lấy đà, lao đầu tới trước.

Triệu Bính chỉ kịp nghe gió rít một nhịp bên tai là thân mình đã ở trên lưng chừng trời. Nó không hiểu chuyện gì xảy ra, cứ há hốc mồm, không kêu nổi lấy một tiếng.

Cáp Lý Tư giao đầu với Hoa Sinh được mấy hiệp chợt giờ mẹo dương đông kích tây, nhấp chân nhao ra mé phải, khua dao chém Hiếu Sương. Hoa Sinh không biết là nguy kế, bèn trở mình che chắn cho Hiếu Sương. Cáp Lý Tư dụ được Hoa Sinh tránh đường xong thì nhảy vọt sang mé trái. Chạy chừng mười bước, trông thấy trung niên hán tử nọ công tiểu Hoàng đế đứng ngay trước mắt thì rất vui mừng, hần mới nhắc chân thì Lục Tú Phu đã tung mình nhảy lên cao rồi rơi vút xuống biển.

Cáp Lý Tư hoảng hồn. Cha con hần bốn ba ngàn dặm xuống miền nam cốt để lòng bắt đứa bé kia. Thế này thì chẳng phải là công dã tràng ư? Máu nóng trời dậy, hần vọt quăng loan đao, phóng mình lên tóm lấy hai người, nhưng do khoảng cách quá xa, tuy đã dùng hết toàn lực nhưng Cáp Lý Tư vẫn còn cách Triệu Bính chừng nửa thước nữa. Đối là người khác nhất định phải bó tay bỏ cuộc ở đây, nhưng Cáp Lý Tư từng luyện *Du già thuật* nên xương khớp đàn hồi dễ dàng. Cú chụp đầu tiên vừa trượt, hần thét: "Mau!", cánh tay liền vươn dài thêm một thước, móc trúng vai Triệu Bính, lôi tuột nó lại. Lục Tú Phu thấy lưng nhẹ bỗng thì kinh hồn khiếp vía, chưa kịp quay đầu nhìn đã rơi tòm xuống biển. Y phần nộ cùng cực, giơ hai tay lên trời cầu gào đấm đánh, cuối cùng không gượng nổi nữa, bị nước biển mặn chát lừa vào ống ọc trong cái miệng há hốc, vị Thái phó của Hoàng đế từ từ chìm xuống làn sóng lô xô xanh thẳm.

Tóm được Triệu Bình, Cáp Lý Tư hoan hỉ vô cùng, chụm hai chân định móc vào dây thuyền, ngờ đầu chân hẫng một cái, thì ra đã trượt khỏi vị trí đầu thuyền khá xa, tìm hần bỗng chốc nặng trĩu: "Chết toi, ta tính sai một nước để rồi mất mạng vì thằng nhóc của nợ này...". Thành linh có ai đó chụp lấy cổ chân hắn. Cáp Lý Tư như được hồi sinh, lé mắt nhìn lên. Hoa Sinh đang treo mình lơ lửng trong không trung, một tay bấu đầu thuyền, một tay nắm cổ chân Cáp Lý Tư. Tên vô giá Tây Vực hể hả hô to:

- Con lừa... à không, tiểu sư phụ, phải giữ chắc đấy nhé!

Số là Hoa Sinh trông thấy Cáp Lý Tư truy đuổi Lục Tú Phu bèn cùng Hiếu Sương chạy theo tới nơi. Khi Cáp Lý Tư lao xuống biển túm Triệu Bình, chú tiểu nôn nóng cứu người nên quên rằng là mình không biết bơi, cứ thế nhảy theo túm lấy hắn. Lúc này mới kinh hoàng nhớ ra thì mặt đã đối diện với sóng biển xanh cồn cào, nhớ lại lời Liễu Oanh Oanh từng dọa, chú khiếp vía, run rẩy gọi:

- Hiếu Sương, toi rồi, mỗ xuống nước làm ba ba đây!

Hiếu Sương chạy tới nơi, thấy ba người vẫn bình yên thì thở phào, nhưng không thấy Lục Tú Phu đâu, đoán chừng y đã chết đuối, lòng cô bỗng trào lên niềm thương cảm. Đàng xa, vô số quân sĩ Tổng triều đang giã giũa dưới biển, tiếng la gào khóc lóc vang thấu tầng mây, cảnh tượng đáng sợ khiến Hiếu Sương như bị nhiếp hồn, cô đứng ngơ ra, tim đau tựa dao cắt.

Hoa Sinh gọi mãi mà Hiếu Sương không trả lời. Chú tiểu càng thêm sợ hãi, chân tay run bắn, nước mắt lã chã. Lúc này, mũi thuyền không chịu được sức nặng của ba người nên bắt đầu rạn nứt. Cáp Lý Tư sợ hãi hét:

- Tiểu sư phụ, mau kéo ta lên!

Hoa Sinh không nói gì, chỉ nhếch miệng khóc. Cáp Lý Tư van vì mọi mồm vẫn vô hiệu, tức thì nổi giận chửi bới loạn xạ, nào là "Thằng trọc súc sinh", nào là "Đồ trụi khốn nạn"...

Tiếng khóc tiếng chửi chộn rộn làm Hiếu Sương bừng tỉnh, cô thất thần hỏi:

- Hoa Sinh, ngươi khóc gì thế...

Bỗng đâu nhiều luồng kinh phong rú rít sau lưng cô, tốc độ phóng cực nhanh, rồi tiếng Lương Tiêu vang lên lạnh lùng:

- Các người mà tiến thêm một bước thì ta sẽ bảo hòa thượng buông tay để tất cả cùng chết luôn!

Giọng nói ấy khác nào điệu nhạc an ủi đối với một Hiếu Sương đang cơn bàng hoàng thảng thốt. Cô vội ngoái đầu nhìn. Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh kẻ vai đứng bên nhau, lưng quay về phía cô. Mé trái phía trước họ là bộ mặt rắn danh của Hạ Đà La và A Than, Vân Thù đứng một mình bên mé phải. Năm người lờ lờ nhìn nhau tức giận.

Lương Tiêu vừa trông chừng đối thủ vừa gọi:

- Hoa Sinh, kéo họ lên!

Hoa Sinh vẫn không động đậy. Liễu Oanh Oanh phát bực, thét to:

- Sao im thít vậy? Người mà không lên, ta đá văng người xuống bây giờ!

Hoa Sinh hoảng vía, tự nhiên chẳng biết lấy đâu ra sức mạnh, vịn mạnh tay tạo đà nhảy ngược lên sàn thuyền, cùng lúc nhấc theo cả hai người kia. Cáp Lý Tư đã chuẩn bị sẵn, vừa chạm sàn thuyền là tung chân đá thẳng vào mặt Hoa Sinh, chú tiểu bối rồi hụp đầu tránh. Cáp Lý Tư không thu chân về kịp, chẳng may quét đúng cái đầu trọc lóc. Bắp chân đau như nứt toác, hấn rống lên, đang định biến chiêu thì cổ chân đã bị Hoa Sinh túm chặt, nội kinh hùng hậu của chú chạy dòng lên người Cáp Lý Tư khiến toàn thân tên này bủn rủn, hấn ngã bẹp xuống sàn thuyền.

Vân Thù và Hạ Đà La xăm xăm chạy tới. Lương Tiêu và Liễu Oanh nhìn nhau thật nhanh rồi một người tóm cổ Cáp Lý Tư, một người ẵm gọn Triệu Bính. Vân Thù và Hạ Đà La e dè dừng bước. Hạ Đà La lạnh lùng hỏi:

- Người định làm gì đây?

Lương Tiêu giao hẹn:

- Người không động thủ thì ta sẽ để con trai người yên.

Hạ Đà La đắn đo một thoáng rồi nói:

- Được! Sái gia đồng ý.

Lương Tiêu thừa biết Hạ Đà La miệng một đằng bụng một nẻo, nhưng ngại võ công của hắn nên không dám bức bách thái quá. Nhắc thấy chiến hạm của quân Nguyên đã nườm nượp kéo tới gần, gã bảo Vân Thù:

- Người hạ lệnh cho thủy thủ lái về phía nam.

Vân Thù căm hận đến thấu xương cốt, nhưng quân Tống đang chiến

bại, Triệu Bính lại rơi vào tay kẻ khác, gã không còn cách nào khác đành tuân theo, chỉ ngạc nhiên tự hỏi: "Vì sao hắn không sai lái thuyền theo hướng bắc vào doanh trại Nguyên quân mà lại bảo lái xuống nam?". Thắc mắc đầy một bụng, nhưng tính ra cũng có lợi cho mình nên gã tiến ngay vào khoang ra lệnh cho thủy thủ kéo buồm đi về hướng nam. Đợi thuyền khởi hành, Lương Tiêu xách Cáp Lý Tư lùi vào khoang. Con thuyền chiến này vốn được cải tạo từ thuyền đánh cá, diện tích rất rộng, chia làm ba khoang: khoang trước để ở, khoang sau làm kho, còn khoang hằm làm chỗ ngủ cho thủy thủ.

Lương Tiêu tiến vào khoang xong, Hạ Đà La cũng cùng A Than bước theo, mặt lăm lăm, ngồi tựa vào vách. Lương Tiêu thầm lo: "Tên này vô công quá cao, để sát bên mình trước sau sẽ sinh hậu họa, phải nghĩ cách trừ khử mới được".

Hai bên đều tập trung toan tính, bầu không khí do đó trầm lắng hẳn.

Triệu Bính khiếp sợ đến nỗi ngất xỉu đi từ lâu. Hiểu Sương châm cứu một lát nó mới tỉnh dậy, khóc gọi:

- Thúc thúc!

Lương Tiêu giật mình nhìn sang, mỉm cười với thằng bé. Gã vươn người nắm bàn tay nhỏ xíu của nó, lặng đi vì thương xót khi thấy tay nó gầy trơ xương lại lạnh như băng. Triệu Bính tìm được chỗ dựa, dần dần vững bụng, bắt đầu láu táu:

- Thúc thúc ơi, thăm thăm vẫn khỏe chứ?

Lương Tiêu sững người. Hiểu Sương xanh mặt, Liễu Oanh Oanh không giấu được nét oán giận kinh hoàng.

Lương Tiêu lặng thinh hồi lâu, cuối cùng nín nhịn không kể thật, chỉ thờ dài:

- Thăm thăm vẫn khỏe.

Triệu Bính trách móc:

- Vẫn khỏe mà sao không đến thăm con?

Lương Tiêu đau nhói trong ngực, khàn giọng đáp:

- Thăm thăm đang bận... ta thay mặt đến thăm con, thế còn chưa được ư?

Triệu Bính thất vọng rõ rệt. Liễu Oanh Oanh lạnh lùng hỏi:

- Bính nhi, thăm thăm người trông đáng vẻ ra sao?

Triệu Bính nghệt mặt, cố sức nhớ một chốc rồi vui vẻ đáp:

- Thấm thắm xinh lắm, nhưng hình như không xinh bằng cô thì phải. - Nó ngó nghiêng, trỏ Hiếu Sương. - Song con chắc chắn là xinh hơn cô kia.

Hiếu Sương cúi gằm đầu, mặt xám ngoét. Liễu Oanh Oanh phóng những tia mắt lạnh băng về phía Lương Tiêu. Gã im lìm nhìn xuống. Liễu Oanh Oanh chắc mẩm gã có tật giật mình, lòng càng thêm hờn giận, sắp sửa nổi điên tới nơi. Đúng lúc ấy, một tiếng động như sấm nổ rền ngoài khoang, thân tàu chao một nhịp rất mạnh, rồi trông trà trông trắng.

Lương Tiêu đứng bật dậy. Đuôi tàu lại trỗi lên một tiếng rít điếc tai, nghe như tiếng tên bật khỏi dây cung. Trầm bổng liên tiếp mấy tiếng liền, sau cùng Vân Thù chạy xộc vào khoang, lạnh lùng thông báo:

- Quân Thát đuổi tới nơi rồi!

Lương Tiêu hỏi:

- Bao nhiêu thuyền?

Vân Thù đáp:

- Tà vừa bắn chìm một chiếc, còn chừng mười chiếc đang dội đá lại đây, chỉ e lát nữa thì thuyền này cũng thủng.

Hạ Đà La uốn thẳng người dậy, vỗ tay cười:

- Các vị mau đầu hàng đi, còn đợi đến bao giờ nữa?

Vân Thù trừng mắt nhìn hán, nghiêm trang nói:

- Thà làm ngọc nát, còn hơn ngói lành. Đại tướng phu sống về vang chết vinh quang, không khi nào quỳ gối đầu hàng kẻ địch.

Hạ Đà La ớn ớn người trước ánh mắt sắc lạnh của Vân Thù, nín lặng nhìn lảng đi chỗ khác. Vân Thù cười nhạt, phất tay áo bước ra. Lương Tiêu túm Cáp Lý Tư lên:

- Chúng ta cũng đi xem sao!

Liễu Oanh Oanh bị chiến sự làm gián đoạn, không tiện tính sổ với Lương Tiêu nữa, hậm hực giậm chân theo cả bọn ra đuôi thuyền.

Lúc này mây phủ tầng tầng, gió bắc gào rú, mười chiếc thuyền màu hoàng yến với lá buồm phồng căng đón gió đang rẽ nước tiến lại bao vây thuyền họ. Lương Tiêu quan sát chốc lát rồi nhặt một cánh cung lên kéo căng, mũi tên lao thẳng tới thuyền đi đầu, bắn đứt nửa thân sợi dây chèo căng cánh buồm. Quân Nguyên chưa hiểu xảy ra chuyện gì, mũi tên thứ hai của Lương Tiêu đã phóng tới nơi, đà bay rất dữ dội,

bắn đứt nốt nửa còn lại khiến dây chèo đứt rời. Buồm không còn chỗ níu, rơi ập xuống, quân Nguyên tức điên, sa sả chửi bới. Con thuyền mất sức gió, tốc độ di chuyển chậm hẳn.

Vân Thù chứng kiến mà giật mình thon thót: "Bắn trúng một sợi dây đã khó, lại còn bắn hai mũi tên đến cùng một điểm đích thì thật phức tạp khôn cùng. Giao binh đã bao nhiêu lần với tên khốn này, tài kỹ xạ của ta đều kém xa hẳn, hôm nay chứng kiến phải thừa nhận rằng thua cũng không oan!". Đang mãi suy nghĩ, chợt nghe mấy tiếng soàn soạt rất to, gã hoảng hốt ngoái đầu lại nhìn. Ba lá buồm lớn đang cuối thuyền họ đã rơi xuống. Vân Thù thót tim. Lương Tiêu gào:

- Hạ Đà La, ra đây!

Sau một tràng cười, Hạ Đà La đứng đình bước ra khỏi cửa khoang:

- Binh chương đại nhân có gì dạy bảo?

Lương Tiêu nói:

- Cáp Lý Tư đang ở trong tay ta, ngươi không sợ con trai ngươi mất mạng à?

Gã chìa mũi chân vào thái dương Cáp Lý Tư, chỉ thúc nhẹ tới trước một chút thôi là đầu tên này sẽ vỡ toác, cái chết cầm chắc trong tay.

Hạ Đà La nhún nha nói:

- Lương đại nhân là anh tài đương thế, hành sự luôn luôn thấu tình đạt lý. Vừa nãy sai gia ngồi trong khoang chẳng nhích mông đi đâu cả. A, ta đoán ra rồi, chắc mấy tay thủy thủ của chúng ta ăn cây táo rào cây sung, tháo buồm xong nhảy xuống biển lẩn trốn. A Than tôn giả, tôn giả bảo có phải không?

A Than cười đáp:

- Đúng lắm, đúng lắm!

Liễu Oanh Oanh mắng:

- Quân gian giáo, các người giết người chặt buồm, còn muốn trí trá ư?

Hạ Đà La bình thản mỉm cười, vặn hỏi:

- Vô bằng vô cớ, sao có thể to mồm đổ tội như vậy được? Cô nương chỉ là một dân nữ, lời nói chẳng giá trị gì, nhưng chẳng may làm đại quan, một lời vu khống như thế có thể giết oan bao nhiêu bách tính? Ha ha, dám hỏi cô nương, con mắt nào của cô nhìn thấy ta giết người chặt buồm?

Liễu Oanh Oanh biết rõ hẳn đã giết sạch thủy thủ, tháo bỏ lá buồm,

nhưng khổ nỗi không tận mắt trông thấy nên khó lòng kết tội, đành chỉ giậm chân thành thịch mà căm hận.

Lương Tiêu trách mình nhất thời sơ suất gây nên sai lầm không thể vãn hồi. Nhưng tình hình hiện thời quá nguy cấp, tốc độ con thuyền đang giảm, kẻ thù đã ở sát ngay trước mắt, chẳng đủ thời gian phân xử nữa, gã bèn giương cung, tập trung tinh thần quan sát, chỉ đợi thuyền địch tiến vào tầm bắn là sẽ lập tức nhả tên. Quân Nguyên cũng rút kinh nghiệm vụ đứt buồm vừa rồi nên chỉ bám theo xa xa, không dám áp sát quá.

Hai bên đang gườm gườm nhìn nhau, chợt Triệu Bính tri hô:

- Ôi, chết rồi! Núi ở đâu mọc ra trên biển thế kia?

Tất cả ngoái trông. Thật vậy, một hòn đảo thù lù và đen bóng xuất hiện trên mặt nước tự lúc nào, chẳng ai nén nổi kinh ngạc: "Ban nãy còn trập trùng những sóng, sao bây giờ lại có đảo ở đây?". Đột ngột hòn đảo phun lên một vòi rồng cao vút, những hạt nước to long lanh bắn tung ra tứ phía. Liểu Oanh Oanh lạnh toát cả người, la thất thanh:

- Hòn đảo di động!

Mọi người chăm chú nhìn kỹ, quả nhiên hòn đảo đang lừ lừ di chuyển về hướng đoàn thuyền chiến của quân Nguyên. Văn Thù nhếch mép:

- Đảo đâu mà đảo? Cá voi đấy thôi.

Triệu Bính ngạc nhiên:

¹ Khói sóng mịt mù.

- Cá voi là con gì... - Chưa dứt câu, nó chọt cong môi. - Hứ, ta không thèm nói chuyện với người.

Vân Thù nghe mà buồn khổ.

Lúc này, quân Nguyên cũng đang nhón nháo khiếp sợ trước sự xuất hiện của con cá voi khổng lồ. Binh lính toàn là người phương bắc, chưa từng nhìn thấy hay nghe nói đến giống sinh vật biển nào to lớn như thế, bèn giương cung, mạnh ai nấy bắn. Con cá voi bị trúng mấy mũi tên, rít ken két chói tai rồi hụp vào làn nước, lặn sâu xuống bên dưới đoàn thuyền rồi đột ngột húc mạnh lên. Thuyền chiến của quân Nguyên phần lớn nhỏ và nhẹ, một chiếc bị con cá voi đội trúng liền lật nhào, đổ hết sĩ tốt ra biển y như nghiêng nôi trút sỏi cào. Tiếng kêu la và những cánh tay vùng vẫy làm náo loạn cả một khoảng trời. Các thuyền khác bèn giương cung bắn hỗ trợ, con cá voi lại hụp xuống, khi trồi lên thì đồng thời lật nghiêng hai chiếc thuyền đi sát nhau. Quân Nguyên sợ mất vía, vừa bắn tên vừa khua mạnh chèo tháo chạy. Con cá voi khi nổi khi lặn, nhưng không rời đi đâu khác mà cứ nhằng nhẵng đeo bám tốp thủy sư Nguyên triều. Chỉ lát sau, sáu chiếc thuyền nữa lại bị lật úp. Binh lính ở chiếc cuối cùng luống cuống như kiến bò chảo nóng, cật lực kéo buồm đẩy chèo hốt hải đông đi biệt tăm biệt tích.

Trận giao chiến giữa người và cá voi khiến cả bọn trên thuyền Tống đều trở mất kinh ngạc. Vân Thù quỳ xuống trước mặt Triệu Bính, vui mừng tâu:

- Nhờ hồng phúc của thánh thượng mà trời giáng thần ngư, dù thấy Đại Tống ta chưa đến nổi mặt vận, còn cơ vân hồi, ha ha, còn cơ vân hồi...

Bỗng dưng gặp điềm lành sau mấy tháng trời kiệt quệ vì chiến bại liên miên, Vân Thù xúc động quá đến nỗi nói năng lộn xộn, nước mắt rờn rờn, lòng vui sướng như điên dại. Triệu Bính phát khiếp, răng đánh lập cập:

- Người làm nhầm những gì, ta... ta không hiểu...

Vân Thù thét vang:

- Trời phù hộ Đại Tống, Đại Tống không thể diệt vong...

Gã hoan hỉ vô cùng, ngửa mặt phá lên cười, không ngờ tiếng cười bật ra lại âm ỉ khàn đặc như tiếng cú kêu đêm. Triệu Bính thấy gã cười chẳng giống cười, khóc không ra khóc thì thập phần kinh hãi, túm chặt lấy áo Hiếu Sương, người run bần bật.

Cặp mắt xanh của Hạ Đà La thao láo nhìn ra biển. Đó đây, những chiếc thuyền lật úp nửa chìm nửa nổi, cung tên giáo mác và những bộ giáp không ngừng nhấp nhô theo sóng nước. Đường đường một đội thủy sư Nguyên triều mà bị một con cá voi đánh cho thất điên bát đảo, hần càn nghĩ càng không sao tin nổi, đúng lúc câu nói vừa rồi của Văn Thù lọt vào tai khiến sống lưng hần ớn lạnh: "Thảm thay trời khéo ghẹo người! Chẳng lẽ hoàng thiên phù hộ Đại Tổng thật? Nếu không phải thế thì vì sao vào thời khắc nguy khốn nhất, con cá voi ấy lại hiện ra?".

Đương khi thắc mắc đầy một bụng, chợt nghe Lương Tiêu cười nhạt:

- Thần ngư cóc khô gì! Nó đâu biết phân biệt Tổng hay Nguyên, mở to mắt nhìn cho rõ rồi hãy ba hoa.

Hạ Đà La ngược mắt trông. Quả nhiên con cá voi đang cắn đầu bơi về phía thuyền họ. Hạ Đà La tái mét mặt:

- Nó cũng coi chúng ta là kẻ thù à?

Lương Tiêu nói cụt ngắn:

- Người hiểu nhanh đấy!

Hạ Đà La đảo mắt lia lịa, vẻ lo lắng rõ rệt.

Văn Thù thoát tiên chưa tin, nhưng khi con cá voi cứ phăm phăm tiến lại gần, gã bắt đầu dao động, đưa mắt về phía Hiểu Sương. Cô gái đang trân trối nhìn con cá, không mảy may đề phòng. Văn Thù tự nhủ: "Thánh thượng mình vàng thanh cao, dù thế nào cũng không thể chết chung với phường gian tặc này được!". Gã liền tung tả chương quét hốt tới mặt Hiểu Sương. Cô gái giật mình ngoảnh ra, nhưng Văn Thù không có ý làm hại, chương vừa rồi chỉ là hư chiêu cốt phân tán sự chú ý của cô, thực tế gã vươn trào phải túm vai Triệu Bính giằng về. Hoa Sinh nhào tới vùng quyền ngăn cản. Văn Thù liền khum tả chương thành trào tiếp lấy nắm đấm của chú ta. Hoa Sinh dồn quyền kinh, Văn Thù không gượng nổi phải giật lùi nửa bước:

- Hòa thượng khá lắm!

Chợt nghe đỉnh đầu có tiếng gió rít, biết Lương Tiêu đã phát chương tới, Văn Thù không rút lui, chỉ hơi rùn mình rồi phóng chương lên đỡ. Chương lực vừa chạm nhau, Văn Thù liền xoay tít tại chỗ theo chiêu thế *Thiên toàn địa chuyển*. Lương Tiêu quát huyệt, kinh lực bị xả hết, chưa kịp biến chiêu thì chợt nghe tiếng thét của Liễu Oanh Oanh. Gã liền ngoái đầu nhìn, ở đằng kia Liễu Oanh Oanh đang chơi với giạt lui, gương

mặt tái mét. Hạ Đà La đã giảng được Cáp Lý Tư về, mỗi vương nộ cười đắc thắng.

Lương Tiêu bỏ Vân Thù đấy, nhảy bổ về nắm tay Liễu Oanh Oanh, đẩy nội lực sang giúp nàng hóa giải xà kinh của Hạ Đà La, hỏi dồn:

- Không sao chứ?

Liễu Oanh Oanh xúc động hồng hồng đôi má, thỉnh linh biến sắc giật tay ra, lạnh lùng nói:

- Đứng đấy một chút đi! Người đã có vợ, còn chọc ghẹo ta làm gì?

Lương Tiêu ngó người:

- Cô nói thế là thế nào?

Mất Oanh Oanh động đậy ánh lệ:

- Còn chối? Thằng bé kia gọi người là thúc thúc, gọi ả nào đó là thẩm thẩm. Thúc thúc thẩm thẩm chả phải phu phụ thì còn là gì nữa? Lương Tiêu, ta coi người là hảo hán, người lại xem ta như con ngốc, định lừa ta...

Đang lúc nguy cơ trùng trùng, đại địch vây quanh mà Liễu Oanh Oanh còn tâm trí hoạnh hộc những chuyện đầu đầu, Lương Tiêu nghĩ mà bực, nhưng gắng giữ giọng ôn tồn:

- Sự việc không phải như cô tưởng tượng đâu, để sau ta sẽ giải thích ngọn ngành.

Liễu Oanh Oanh dẫu môi, vươn tay ghì chặt gã:

- Không, người còn chối quanh chống chế thì ta quyết không buông tha người.

Tiếng bác quăng đi tiếng chửi quăng lại khiến Hạ Đà La đằng kia mừng quýnh. Hắn thẩm cân đong hai đối thủ trước mặt. Lương Tiêu thực lực kể như tương đương với hắn, muốn kết liễu cũng không dễ dàng gì. Vân Thù võ công cao cường nhưng chỉ có một thân một mình, chưa kể phải vất vả chắn đỡ bảo vệ Triệu Bính, tốt nhất là giết gã trước rồi dùng Triệu Bính làm con tin để khống chế bọn Lương Tiêu, coi như một mũi tên trúng ba đích. Tính toán xong xuôi, hắn bật cười, phóng quyền trái lao vào Vân Thù.

Đòn tấn công quá đột ngột, Vân Thù không kịp cân nhắc, vô thức thu mình đảo chân theo *Quy nguyên bộ* để né tránh. Hạ Đà La đã giao thủ với gã mấy lần, hiểu rõ đường đi nước bước của lộ công phu ấy, liền dẫn chân chạy chặn, quét ngang tay trái cản bước Vân Thù, tay phải lật ra sau rút lấy Bát Nhã phong.

Bát Nhã phong là binh khí do Hạ Đà La tự sáng chế, kết hợp với lộ công phu đặc biệt *Đề Bà chi vũ*¹ thì uy lực tăng lên nhiều lần. Hạ Đà La coi đây là tuyệt kỹ bình sinh của mình, chỉ thi triển khi thật cần thiết. Trước đây giao thủ với Lương Tiêu và Văn Thù, hắn tự trọng thân phận nên đều không dùng đến binh khí, nhưng bây giờ tự nhủ còn ém tuyệt chiêu thì khó lòng tốc chiến tốc thắng, bèn vận đao pháp vào Bát Nhã phong, lẳng vòng cung lên cao rồi chém xuống đầu đối thủ. Văn Thù co mình tránh, đánh trả bằng chiêu *Võng lương vấn cảnh*. Hạ Đà La hất cổ tay như sử câu liêm, Bát Nhã phong nhô ra trước rồi móc về sau, khóa cổ tay Văn Thù, trong đao ẩn móc, chiêu thức vô cùng hóc hiểm. Văn Thù hấp tấp thu chiêu gạt lui. Hạ Đà La bám sát như bóng theo hình, tấn công theo lối liên hoàn cả đao và câu, được một chốc bỗng có tiếng vải toạc khô khốc, ngực áo Văn Thù bị móc rách bươm. Triệu Bính bị lôi kéo quay giật theo trận đấu, kinh hãi nhắm chặt mắt lại, khóc ằng ặc trong khi kinh khí phóng vun vút xung quanh cửa vào mặt vào tay nó đau nhoi nhói.

Lương Tiêu vốn bất bình về việc Văn Thù đánh lén nên không muốn tương trợ, nhưng nghe tiếng Triệu Bính khóc lại không nén nổi mũi lòng. Đang tần ngần, chợt cảm thấy nơi bàn tay Liễu Oanh Oanh nín vào mình rịn mồ hôi ướt ướt, gã ngạc nhiên liếc sang, bắt gặp ánh mắt nàng thẳng thốt dõi theo Văn Thù, một cảm giác như ghen tuông trào dâng trong tim, gã lạnh nhạt nói:

- Miệng cô hờn dối với ta mà bụng dạ chỉ lo nghĩ cho tên họ Văn kia thôi phải không?

Liễu Oanh Oanh buông ngay tay gã:

- Người bảo sao? - Lệ ằng ặng trong mắt, nàng gay gắt kết tội. - Ừ, ta lo nghĩ đấy! Người cưới vợ được mà ta không tìm tình nhân được ư? Người là cái quái gì của ta, ai khiến người chớ vào việc ta quan tâm đến người nào?

Lương Tiêu cảm thấy cơn thất vọng bóp nghẹt gan ruột, nhưng cố giữ bộ mặt thản nhiên:

- Đúng, cô quan tâm đến ai không tới lượt ta can thiệp. Và cô hãy nhớ, ta làm mọi việc không phải vì cứu hắn, cũng không phải vì muốn giúp cô đâu!

¹ Điệu múa của thần Deva.

Dứt lời, gã lao ra, duỗi chân gầy một thanh trường thương rơi trên sàn thuyền, bắt lấy phóng đâm vào lưng Hạ Đà La, khinh bỉ nói:

- Dùng vũ khí đầu tay không, ngượng mặt quá đi!

Gã đâm trước rồi mới lên tiếng, thành thử mũi thương và lời nói tới điểm cùng lúc, thoạt trông thì tưởng quang minh chính đại, thực ra không khác gì đánh lén. Hạ Đà La rửa thắm trong bụng, lật tay khua Bát Nhã phong về phía sau, các cánh quay vù vù như chong chóng, tiện dứt mũi thương. Lương Tiêu không ngờ Bát Nhã phong linh hoạt đến thế, liền gật gù tán thưởng:

- Hảo công phu!

Vẫn giữ nguyên tư thế tấn công, gã hạ thấp cán thương bằng gỗ bạch lập xuống, quét ngang theo chiều thức *Hoành tảo thiên quân* thuộc lộ *Thái Tổ côn pháp*. *Thái Tổ côn pháp* là phép đánh gậy được lưu truyền rất rộng rãi dưới thời nhà Tống. Khởi nguồn từ tích Triệu Khuông Dẫn chỉ dùng một cây gậy mà thu phục được bốn trăm châu quận, các võ sinh thời nhà Tống đều học theo và đều giỏi múa gậy, cổ nhiên bản lĩnh khác nhau thì hiệu quả khác nhau, với cán thương gầy, Lương Tiêu xoay tít hai tay như giao long giỡn nước, cô hạc xuyên mây, chiêu thức bình thường mà tạo ra uy lực vô cùng đặc biệt.

Hai bên chiết liền mấy chiêu vẫn không phân thắng phụ, Hạ Đà La dần dần rã cả tay trước *Thái Tổ côn pháp*, ruột gan cồn cào vì lo lắng, nhưng hấn vẫn gắng nhướn cao hàng chân mày trắng bạc, rít lên khinh thường:

- Triệu Khuông Dẫn thì đáng kể gì?

Bát Nhã phong chạy xè xè như tuyết phủ ngập trời, lấp kín từng khoảng không gian, xén cắt liên tiếp khiến cán thương đứt dần từng đoạn, chẳng mấy chốc chỉ còn một khúc chừng bốn thước. Lương Tiêu cười khẩy:

- Anh tài trung thổ đông đảo lắm, đâu chỉ riêng Triệu Khuông Dẫn.

Gã uốn mình thoát khỏi những cánh sắt sắc bén của Bát Nhã phong, vung khúc gỗ đâm thẳng vào ngực đối phương. Hạ Đà La nhếch mép:

- Gớm thực, côn pháp không xong lại giờ kiếm pháp ra ư?

Quả nhiên, Lương Tiêu bắt đầu thi triển *Quy Tàng kiếm*, đường hướng chiêu thức rõ ràng trác việt hơn hẳn *Thái Tổ côn pháp*, Hạ Đà La không dám lơ lửng, liền luôn tay vũ lộng Bát Nhã phong, tập trung tinh thần đối địch.

Vân Thù sử quyền đẩy lui Cáp Lý Tư, đang thu tay về thì nghe lọt tai câu nói của Lương Tiêu, cảm thấy khí huyết bỗng tràn căng lồng ngực: "Kẻ gian tặc này tuy đáng ghét nhưng nói được một câu thực chí lý, trung thổ đông đảo anh tài, đời nào có chuyện diệt vong, chỉ một thời gian nữa thôi nhất định chúng ta sẽ quét sạch rợ Thát, trung hưng Hán tộc...". Gã nồn nao xúc động, cúi đầu nhìn xuống Triệu Bính, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ xanh lét, hai mắt nhắm chặt, thằng bé sợ quá đã ngất lịm đi tự bao giờ rồi. Vân Thù cố nén tiếng thở dài, thỉnh linh con thuyền này mạnh, ai nấy liều xiêu. Vân Thù rùn mình xuống tấn để trụ vững, hoảng hốt nghĩ thầm: "Cơ khổ, con cá voi lại tác oai tác quái nữa rồi".

Lương Tiêu và Hạ Đà La cũng bị chấn động, cùng lui một bước. Hạ Đà La nghĩ: "Tên họ Lương kia đã phá hỏng hết việc lớn của ta. Sái gia lâm vào tình cảnh này đều tại nó gây ra cả". Lòng căm phẫn dâng trào, hấn thét vang, vung Bát Nhã phong chặt ngang chém dọc. Lương Tiêu mới gờ gây chiết mấy chiêu thì bỗng lại chồn chân, thân thuyền chúi sang một bên. Gã suy tính rất nhanh, tận dụng đà nghiêng xoay gót dịch sang mé bên Hạ Đà La, múa gậy đâm vào huyết Ngũ khu của hấn. Chiêu này tận dụng được cả thiên thời địa lợi, Hạ Đà La không kịp lắc tránh, đành hít sâu một hơi, huyết Ngũ khu lập tức lồm vào ba tấc, thành thử mũi gậy có đâm tới da cũng không cán đích. Lương Tiêu đang ngăn người kinh ngạc thì Hạ Đà La đã quét rẹt Bát Nhã phong vào mặt gã.

Lương Tiêu liền trụ chắc hai chân, ngửa mạnh thân trên ra sau, vừa lúc Bát Nhã phong bay xẹt qua mặt đau rát. Nghĩ rằng Hạ Đà La đế tuột binh khí chính là thời cơ cho mình tấn công, gã bật ngay người lên, vung gậy nện thẳng xuống ngực địch thủ. Hạ Đà La khê vẩy tay, Bát Nhã phong lập tức quay về với hấn, hàn quang lấp lóe. Sau hai tiếng rảng rắc, khúc gậy của Lương Tiêu gãy luôn làm ba đoạn.

Động tác quăng ra thu về của Hạ Đà La chỉ kéo dài một tích tắc, vốn là sát chiêu vô địch trong *Đề Bà chi vũ*, chưa bao giờ khiến hấn phải thất thủ. Chặt đứt binh khí đối phương xong, hấn thò tả chưởng đập bốp vào ngực phải Lương Tiêu. Gã tuổi trẻ hự lên đau đón, văng ngược ra sau chừng một trượng, chưa kịp đứng vững thì một luồng kinh phong bất ngờ từ mé trái xô đến. Người phát chưởng ra tay cực mạnh, bình thường dẫu có phòng bị cẩn thận cũng khó lòng tránh được, huống hồ Lương Tiêu vừa bị thương, chỉ mong lấy lại thăng bằng thì làm sao chống đỡ nổi. Con đau ghê gớm đẩy thốc vào sườn trái Lương

Tiêu, thân hình gã như con diều đứt dây, theo đà chương bật thốc ra xa hai trượng, vượt qua mạn thuyền, lăn tòm xuống biển. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, gã lơ mờ nhận ra Văn Thù đứng trên mũi thuyền, một tay nắm chặt, nét mặt nham hiểm lạ thường. Nổi điên giận khôn tả trào ú trong ngực rồi hóa thành bùm máu ộc ra khỏi miệng Lương Tiêu. Sau cùng "oap" một tiếng, nước biển lạnh buốt trùn lên, nhận chìm gã xuống.

Văn Thù hồi hộp theo dõi cho tới khi Lương Tiêu khuất dạng. Vừa rồi Lương Tiêu trúng chiêu giạt lui, ngẫu nhiên chìa mạng mỡ đến ngay trước mặt gã. Văn Thù nghe hỏa bốc bừng bừng trong đầu, không kiểm nổi ác tâm liền phóng chương ám toán. Chứng kiến kẻ thù gặp họa dồn họa, gã vừa phấn khởi vừa sảng khoái, bèn ngửa mặt lên trời khấn thầm: "Thật đúng trời xanh có mắt! Mầu thân, tỷ tỷ, các vị đồng môn, Phương lão tiên bối và ngàn vạn tướng sĩ Đại Tổng ơi, rốt cục tên ác tặc họ Lương đã đi đời... rốt cục đã đi đời...". Gã sung sướng phá lên cười khằng khặc. Thành linh có tiếng la thảm thiết, một bóng xanh lục vọt ngang qua mặt gã, lao ra phía biển. Văn Thù nhận ra Liễu Oanh Oanh, bèn quỳnh quáng nú tay nàng lại.

Liễu Oanh Oanh mắt đà, chân trượt loạn xạ, bắn loạn bầu tay vào vai Văn Thù, đến lúc tỉnh táo muốn vùng ra thì đầu gối bủn rủn, toàn thân rời rã không thể đề khí được nữa, nàng nhào người qua mạn thuyền, rên rĩ gọi:

- Lương Tiêu...

Mặt biển vắng ngắt và âm u trĩu nặng, Liễu Oanh Oanh nôn nao nhìn xuống, hai tai ong ong, chợt nghe đâu đó giọng Hoa Sinh vắng vắng vọng lại, tiếng được tiếng mất:

- Đừng làm mớ sợ! Hiếu Sương sắp chết rồi... sắp chết rồi...

Hạ Đà La cười hô hô:

- Văn đại nhân, cứ như thế chúng ta có giao ước ngầm ấy nhỉ, phát chương thật đúng lúc! Ha ha, nói theo lời Hán các người thì là... "trời xui đất khiến", tên Lương Tiêu toi mạng hẳn rồi...

Liễu Oanh Oanh ôm đầu choáng váng, cái giọng rín rít của Hạ Đà La vang đi vọng lại trong màng nhĩ nàng: "Toi mạng rồi... toi mạng rồi... toi mạng rồi...". Trái tim buốt nhói như bị muôn vàn mũi kim châm chích, nàng phần uất lẳng mạnh tay quất chương vào ngực Văn Thù. Gã đảo người tránh chiêu rồi nghiêm trang nói:

- Liễu cô nương! Lương Tiêu là quân đại gian đại ác, đáng bị cả thiên hạ này tru diệt...

Liễu Oanh Oanh nhảy bổ tới, khua hai tay đập túi bụi, miệng kêu the thé:

- Người nói láo, hần liễu mạng chỉ để cứu đứa bé người đang ôm kia. Hần mà là kẻ xấu thì trên đời này còn ai tốt nữa?

Vân Thù nghe mà giật mình, vừa né đòn theo bản năng vừa điểm lại cử chỉ hành vi của Lương Tiêu, đầu óc bỗng dưng rối rắm.

Hạ Đà La đứng bên quan sát, mặt dửng dưng nhưng bụng hể hả không để đâu cho hết. Hần thăm nhủ Lương Tiêu trúng chưởng rơi xuống biển thì chỉ có nước chết. Trong lúc ấy con cá voi khổng lồ sau vài lần húc thuyền không thành công đã từ bỏ nỗ lực tấn công. Coi như dẹp xong hai chướng ngại vật, nếu được thêm Liễu Oanh Oanh xích mích giao tranh với Vân Thù thì chẳng còn cơ may nào hơn. Thấy Vân Thù lộ vẻ bản thân, sợ gã dao động, hần bèn can thiệp:

- Đúng rồi, Lương Tiêu kẻ cũng là người tốt thật đấy, tiếc rằng người tốt thường đoản mạng, kẻ xấu sống ngàn năm...

Hần cố ý dùng lời lẽ bóng gió nói móc nói máy, Vân Thù nổi điên:

- Rợ Hồ, chính người mới là hạng xấu xa sống dai gây hại cho đời, kẻ mà người khen tốt ắt là thứ chẳng ra gì.

Ngắm lại thảm cảnh mất nước, tâm tính bắt đầu cực đoan méo mó, gã thăm nghĩ: "Tên Lương Tiêu đại gian đại ác, giết hần là đúng. Nếu hần đừng công phá Tương Dương thì Đại Tổng ta làm gì đến nỗi lụn bại như ngày hôm nay?". Chỉ trong khoảnh khắc, cảm giác áy náy vừa nhen nhúm lập tức bị quét sạch, gã phóng chưởng đẩy Liễu Oanh Oanh bật ra xa ba bước, chống nạnh ưỡn ngực thét vang:

- Giết thì đã giết rồi, Vân Thù ta không bao giờ hối hận về việc đã làm!

Liễu Oanh Oanh trừng trừng nhìn gã, cặp mắt lạnh băng, vầng trán tối sầm sất khí. Vân Thù rùng mình, liền ngưng thần đề phòng. Hai người đang gườm gườm đối mặt, chợt Hoa Sinh gào lên thảm thiết:

- Hiếu Sương chết mất thôi...

Liễu Oanh Oanh liếc trông. Hiếu Sương cắn chặt răng, mặt trắng bệch, vầng trán nổi khí xanh, hần vì trông thấy Lương Tiêu rơi xuống biển, tâm trạng suy sụp nên hàn độc tái phát. Liễu Oanh Oanh đã từng bắt gặp triệu chứng đó nhiều lần, biết tính mệnh Hiếu Sương đang lâm

nguy, tự nhiên mùi lòng: "Tên háo sắc đối đãi với ả rất tử tế. Nay ta thấy chết không cứu, ở dưới suối vàng hẳn mà hay nhất định sẽ oán ta...". Vừa nhớ tới Lương Tiêu, mỗi thương cảm mong manh với Hiếu Sương lập tức tan biến, lòng dạ nàng trở nên sắt đá: "Không được, nếu ta cứu con tiện nhân ấy, chẳng phải mua dây buộc mình hay sao?", nghĩ rồi lại thay đổi chủ kiến: "Bây giờ ta chỉ mong đi theo Lương Tiêu, cùng hắn kết thành đôi uyên ương đoán mệnh cho trọn tình vẹn nghĩa. Nhưng nếu ả cũng xuống âm tào địa phủ, chắc chắn ả sẽ tiếp tục giở trò đeo bám dai như đĩa dúi. Chi bằng để ả sống cô quạnh, chịu sầu khổ một mình thì hơn...". Muôn vạn ý nghĩ giằng xé kịch liệt trong lòng Oanh Oanh, sau cùng nàng thờ dãi quyết định:

- Hoa Sinh! Người áp tả chương lên huyết Thiên tuyền của ả, hữu chương áp lên huyết Dương trì, đẩy nội kinh vào, nhớ đẩy từ từ, đừng hấp tấp!

Hoa Sinh đang luống cuống bản loạn, nghe Oanh Oanh hướng dẫn thì khác nào chết đuối vớ được cọc, liền bắt tay thực hiện. Nội lực của chú tiểu rất hùng hậu, chân khí vào tới đâu, chân mày Hiếu Sương giãn ra tới đó. Hạ Đà La đang nôn nóng đợi Oanh Oanh và Vân Thù tàn sát lẫn nhau nên không muốn nhắc nhở nàng tới sự có mặt của mình, mặc dù rất muốn ngăn cản sự gián đoạn nợ nhưng cuối cùng chỉ khoanh tay đứng nhìn.

Mặt Hiếu Sương dần chuyển sắc hồng, Liễu Oanh Oanh gật gật đầu, tiếp tục hướng dẫn:

- Đối bên tay: tả chương áp huyết Dương trì, hữu chương áp huyết Thiên tuyền.

Đây vốn là cách Lương Tiêu vẫn làm mỗi khi Hiếu Sương trở bệnh, Liễu Oanh Oanh tinh tế tỉ mỉ, có khiếu quan sát, bất kể sự gì gặp một lần là nhớ ngay, khác hẳn Hiếu Sương vô tâm bực tuệch vốn chẳng bao giờ để ý sâu xa. Hoa Sinh y lời làm theo, *Đại Kim cương thần lục* có đặc tính chí đại chí cương, đủ khả năng đè nén âm độc. Chỉ chốc lát Hiếu Sương đã thở học một tiếng, mở mắt nhìn quanh, hàng mi nhợt nhạt, giọng yếu ớt:

- Liễu thư thư, huynh... huynh ấy đâu rồi...

Giả như ngày thường, đáng vẻ cô có đáng thương đến đâu chắc cũng chỉ gọi nên sự chán ghét nơi Liễu Oanh Oanh, nhưng bây giờ, khi cả hai đều mất đi người thương yêu nhất, đều bàng hoàng đau khổ như

nhau thì Liễu Oanh Oanh không nén nổi mối đồng cảm. Nàng bỗng ôm choàng Hiếu Sương vào lòng, nước mắt tuôn rơi.

Hiếu Sương ngây dại trong vòng tay Liễu Oanh Oanh, chỉ muốn khóc òa lên như nàng cho vợ bớt đau thương, khổ nỗi không tìm đâu được một giọt nước mắt, tâm hồn trống rỗng như căn nhà vừa bị cướp bóc, chỉ còn muôn vàn ảo ảnh quá khứ cứ ào ào lướt qua tim như gió lùa nhà trống: nhớ buổi đầu gặp nhau thời thơ ấu, nhớ những lúc học toán vai kề vai, nhớ ngày nào gã xá thân tương cứu, núi Phụ Đường hôm tái ngộ gần đây, và mới nhất là quãng thời gian Lương Tiêu cùng cô đi khắp nơi hành nghề y... Nhất cử nhất động, tiếng cười tiếng khóc của Lương Tiêu sao mà rõ rệt, y như thể gã vẫn còn bên cô. Cảm giác rã rời bỗng xâm chiếm cả tinh thần và thể chất Hiếu Sương, cô chỉ muốn nhắm mắt ngủ, ngủ thật say, và khi tỉnh dậy thì Lương Tiêu đã ở trước mặt, nhẹ nhàng lau ngấn lệ cho cô. Tiếc thay đó chỉ là những ý nghĩ hoang đường hư ảo, còn sự thực thì mười ngón tay của Liễu Oanh Oanh đang bầu sâu vào da thịt cô, buốt xói tới tận óc tựa hồ nhấn mạnh: "Lương Tiêu đã chết, Lương Tiêu đã chết rồi...". Ý nghĩ ấy chẳng khác nào một lời tuyên án tử hình, nó tàn nhẫn bóp nghẹt trí não, làm đông cứng chân tay cô. Hiếu Sương cảm thấy trái tim lạnh toát, hai mắt tối sầm, lại dờ dẩn chìm vào hôn mê.

Liễu Oanh Oanh giật mình buông cô ra, kêu to:

- Người đang lạnh dần, mau đẩy thêm nội lực vào!

Hoa Sinh dồn mạnh chân khí. Chỉ thoáng chốc, thân thể Hiếu Sương bắt đầu ấm lên, cô tức tưởi sa lệ:

- Thư thư ngừng cứu muội đi, muội không muốn sống nữa đâu!

Liễu Oanh Oanh nổi điên tát bóp vào mặt Hiếu Sương:

- Người lại nhài gì thế, cái đồ không tim không óc, người không muốn báo thù cho Lương Tiêu ư?

Hiếu Sương đau quá, nước mắt lăn dài trên gò má sưng vù:

- Võ công muội kém cỏi, đánh đấm được ai.

- Chẳng phải người đánh bại được cả Hàn Ngưng Tử đấy ư?

Hiếu Sương cúi đầu:

- Đó là do Tiêu ca ca trợ giúp muội... huynh ấy mất rồi, muội thành vô dụng.

Bộ dạng yếu ớt khổ não của cô gái bỗng khiến Liễu Oanh Oanh mềm lòng, nàng gắng gượng đè nén nỗi đau, vòng tay ôm chặt Hiếu Sương, thủ thủ vào tai cô:

- Vắng Lương Tiêu nhưng vẫn còn ta, chúng ta đồng tâm hiệp lực thì sợ nỗi gì!

Hiếu Sương run bần bật, liếc Vân Thù qua khóe mắt, lắc đầu lia lịa:

- Muội... không làm được...

- Miễn là người sống, ta sẽ lo việc báo thù.

Hiếu Sương không cãi vào đâu được nữa, đành yếu ớt gật đầu.

Thấy Liễu Oanh Oanh lè mề mải, Hạ Đà La đâm sốt ruột: "Bọn đàn bà đúng là giống lời thôi rách việc, chẳng bao giờ làm nên đại sự". Hấn hừ mũi gọi:

- A Than! Người đi điều khiển bánh lái. Cáp Lý Tư! Người đi kéo buồm.

Hai tên dạ ran. Vân Thù thét:

- Khoan, người định làm gì?

Hạ Đà La cười khẩy:

- Tất nhiên là dong thuyền về bắc.

Mặt Vân Thù rần đanh, Hạ Đà La nhìn thẳng vào mắt gã, ngạo nghễ nói:

- Người đời có câu: sợi một khó xe, tay lẻ khó võ. Vân đại nhân tự phụ võ công cao cường hơn sái gia chẳng?

Vân Thù lo lắng tự nhủ: "Riêng mình hấn ta đã không đấu nổi, huống chi còn hai tên trợ thủ, và chẳng ta phải bảo vệ thánh thượng nữa...".

Hạ Đà La cười ngất, lại liếc mắt sang bọn Liễu Oanh Oanh, thầm tính toán: "Con bé lang băm là đệ tử của Ác Hoa Đà, cuốn y gia bảo điển *Thanh hạnh quyển* chắc chắn ở trên mình ả. Sái gia cần nó cho thuật dưỡng sinh trụ nhan. Nữ lang áo xanh kia thì tư dung diễm lệ, bình sinh sái gia chưa gặp ai sánh bằng, tốt nhất là phế bỏ võ công thu làm cơ thiếp mà hưởng thụ khoái lạc một đời! Ha ha, còn tiểu hòa thượng, tên này luyện được *Đại Kim cương thần lực*, tất có quan hệ với Cửu Như, lão lừa trọc đó đã mấy lần phá hỏng dự định của ta, trước sau gì cũng phải tính sổ với hấn, vì vậy nếu bắt sống được thằng tiểu thì mai sau có thể đem ra uy hiếp lão sư già...". Càng nghĩ càng mừng, hấn xoa xoa cái cằm nhẵn thín, nhe răng cười toe toét.

Đồn nội lực được chốc lát, cảm thấy âm độc trong người Hiếu Sương

lui dần đi, Hoa Sinh mừng rỡ định đẩy mạnh một hơi hàng phục hẳn nó, chợt nghe Liễu Oanh Oanh bảo nhỏ:

- Hoa Sinh! Lão già tóc bạc kia đang mưu toan những chuyện xấu xa, sắp sửa động thủ rồi đó. Người nhớ nhất nhất phải tuân theo sắp xếp của ta kéo cả bọn đều gặp nguy hiểm.

Hoa Sinh gật gật đầu, đột nhiên cất giọng hỏi:

- Lương Tiêu rơi xuống biển xong còn bò lên được nữa không?

Liễu Oanh Oanh nói như sắp khóc:

- Ở vào hoàn cảnh ấy, người bò nổi chắc?

Hoa Sinh mở tròn mắt, lắc đầu lia lịa:

- Mồ mà rơi xuống thì đi đời nhà ma... - Chú ngừng bật, sức hiểu. - Vậy là Lương Tiêu đã đi đời nhà ma rồi ư?

Liễu Oanh Oanh sầu khổ vô bờ, không tâm trí đâu mà bắt bẻ câu nói lẩn thẩn của chú tiểu. Mắt đỏ hoe, nàng khẽ gật đầu. Hoa Sinh khịt khịt mũi, nước mắt trào ra. Liễu Oanh Oanh gắng nén đau thương, nhẹ nhàng khuyên giải:

- Tiểu hòa thượng, đừng khóc nữa, đừng để bọn ác độc kia được dịp cười cợt.

Hoa Sinh nghe phải, bặm mồm gật lẹ:

- Lương Tiêu đối xử với mồ... tử tế lắm.

Liễu Oanh Oanh gật đầu thờ dãi. Hiểu Sương thờ dãi:

- Hoa Sinh! *Cửu âm độc mạch* đã cấy rễ sâu vào cơ thể ta, dẫu người dồn nội lực mạnh bằng mấy cũng không có tác dụng gì đâu. Tiêu ca ca từng dạy ta một cách ép độc xem chừng hữu hiệu, đáng tiếc ta chưa luyện xong thì huynh ấy... huynh ấy đã...

Nước mắt cô lại thánh thót tuôn rơi.

Liễu Oanh Oanh chỉ muốn gục xuống mà khóc như Hiểu Sương, ngất nổi tình thế nguy ngập hiện tại không cho phép nàng tỏ ra mềm yếu. Nàng bèn nghiêng răng nuốt lệ, đưa mắt ngó quanh. Trông thấy Cáp Lý Tư đang kéo buồm lên, nàng sức nghĩ ra một cách, bèn rí tai Hoa Sinh:

- Hể nghe tiếng ta huýt sáo thì người và Hiểu Sương chạy ngay đến chân cột buồm nhé.

Hoa Sinh gật đầu. Liễu Oanh Oanh hít một hơi, búng mình bay về phía Hạ Đà La, xuất chương tán công. Hạ Đà La đang mài trông chừng

Vân Thù, chợt nghe tiếng gió thì cười nhạt nghĩ thầm: "Sái gia để người yên, người lại dám vuốt râu hùm à?". Hắn bèn vận bảy thành công lực lên song chương, rắp tâm giết gà dọa khỉ, không chế Oanh Oanh để uy hiếp Vân Thù, chẳng dè chưa kịp xuất thủ, Liễu Oanh Oanh đã đột ngột thu thế nhảy tuốt lại sau hơn một trượng mới tà tà đáp xuống.

Hạ Đà La ngạc nhiên nghĩ bụng: "Rõ rách việc, tự dưng chạy đi chạy lại, định giờ cái trò quý gì không biết!". Liễu Oanh Oanh lạnh lùng nói:

- Tên họ Vân kia, ai cần người can thiệp? Động một tí là giờ trò ám toán đã thương người khác. Vô liêm sỉ quá thế!

Vân Thù ghệt mặt ra, không hiểu nàng nặng lời với mình vì lẽ gì. Hạ Đà La chợt dạ: "À, chắc tên họ Vân toan lợi dụng lúc sái gia sơ suất để đánh lén đây mà. Hẳn quả là một kẻ địch đáng gờm, võ công cao cường, trí óc tinh ranh, phải không chế hắn mới mong kê cao gối mà ngủ yên. Còn những kẻ khác chẳng mấy nả sức, hà hà, bốn bề sóng biển mênh mang, lên trời không thang dẫn, xuống nước không đường đi, cứ thông thả xử lý từng đứa một!". Tính toán xong xuôi, hắn ngoảnh lại mỉm cười:

- Vân đại nhân muốn giờ mừng cũ hả? Sái gia không như tên khờ Lương Tiêu kia đâu!

Sự thực là Liễu Oanh Oanh bịa đặt chọc phá chứ làm gì có chuyện Vân Thù tập kích Hạ Đà La. Nhưng Vân Thù không buồn phân trần, chỉ im lặng cười nhạt. Hạ Đà La càng thêm tin chắc vào phỏng đoán của mình, bèn phóng song quyền tấn công. Vân Thù xoạc bước vận hồng, chống đỡ bằng *Kinh ánh diệt hình quyền*. Tốc độ giao thủ cực cao, hai bóng người nhấp nhô chuyển động hết sức linh hoạt, khó lòng phân biệt được ai với ai.

Thấy đối thủ đã mắc mưu, Liễu Oanh Oanh hả dạ chum môi huyết sáo. Hoa Sinh công Hiểu Sương nhảy vút lên, chạy hộc tốc về phía cột buồm. Hạ Đà La hiểu ngay sự tình, nhao mình dầm theo một cú. Vân Thù đoán được ý định của Liễu Oanh Oanh và cũng muốn giúp nàng toại nguyện, đúng lúc Hạ Đà La định nhấc chân đuổi theo ba người kia, gã lập tức biến thủ thành công, nhào tới ra chiêu:

- Thắng bại chưa phân, định trốn đi đâu?

Cáp Lý Tư kéo xong buồm, đang trở bước lên khoang trước thì gặp bọn Hoa Sinh rầm rầm chạy ngược lại. Liễu Oanh Oanh không dừng chân, đập ngang hai lòng bàn tay vào nhau theo thế *Thiên hàn địa đông* làm hàn khí li ti bắn loang ra. Cáp Lý Tư ngựa người lùi lại, sử *Long*

trường quyền hóa giải. Quyền chưởng chưa chạm nhau, Hoa Sinh đã chạy tới dưới cột buồm. Liễu Oanh Oanh đảo mình vẩy dứ một chiêu cản bước địch thủ rồi nhảy vút ra sau, thét lớn:

- Đứng im đó, bằng không ta sẽ bảo tiểu hòa thượng đánh gãy cột buồm.

Cáp Lý Tư hoảng hồn dừng bước, Liễu Oanh Oanh thét:

- Hoa Sinh, hạ buồm xuống!

Hoa Sinh nắm dây chèo giật mạnh, sau mấy tiếng "bựt bựt" trảm đục, sợi dây to bằng bắp tay người đã bị rút đứt, cánh buồm trượt ào ào xuống. Cáp Lý Tư trợn mắt, càn không dám động đậy. Đúng lúc ấy Hạ Đà La vùng thoát được Vân Thù, hùng hổ chạy lại. Cáp Lý Tư lắp bắp:

- Phụ... à... tôn sư! Gay quá!

Hạ Đà La ký từ "phụ thân" bởi nó nhắc nhở hần về tuổi tác, vì vậy Cáp Lý Tư thường gọi cha bằng "tôn sư".

Liễu Oanh Oanh cười nhạt:

- Hoa Sinh, chặt đổ một cột buồm!

Hoa Sinh không cần vận khí, vung nắm tay đâm bừa một phát, cột bên trái gãy gập. Hạ Đà La dừng bước, hai mắt tóe lửa:

- Tên họ Vân kia gây oán với cô, nhưng cũng là đối thủ của sái gia. Người Hán có câu: kẻ thù của kẻ thù là bạn ta. Con có chi cô vợ dứa cà nắm như vậy? Chỉ cần cô đừng động đến cột buồm, sái gia sẽ không gây khó dễ cho cô.

Hạ Đà La bấm tính gian xảo thất tín, đối với hần, lời thề bắt quá chỉ như một bãi nước bọt, nhổ ra là xong. Vì vậy ngoài miệng hần lựa lời ngon ngọt thuyết phục Liễu Oanh Oanh giữ lại cột buồm, nhưng trong bụng hần sôi sục căm giận, chỉ đợi thời cơ lật ngược tình thế.

Liễu Oanh Oanh xua xua tay:

- Ai bạn bè với ngươi? Cút mau ra xa! Hễ ngươi mon men vượt qua khoảng cách ba trượng từ chỗ chúng ta, ta sẽ hủy hết cột buồm rồi nhảy xuống biển tự tận, đảng nào Lương Tiêu cũng đã chết, sự sống chẳng còn ý nghĩa gì đối với ta nữa đâu.

Mắt hoe đỏ, nàng trượt dần lưng theo thân cột buồm rồi ngồi bệt xuống.

Hạ Đà La nhìn quanh, mặt xám như tro. Con thuyền đang lênh đênh giữa muôn trùng sóng nước, mất buồm cầm bằng mất khả năng di chuyển, chỉ còn cách dập dềnh tại chỗ cho đến khi vùi thân giữa ngàn khơi. Cáp Lý Tư thì thào:

- Làm sao bây giờ, tôn sư?

Hạ Đà La cau đôi mày bạc, cười nhạt:

- Được, sái gia sẽ chống mắt lên xem bọn ấy canh cái cột được bao lâu. Bây giờ chúng ta vào khoang kiểm tra nước ngọt và lương thực cái đã.

Dứt lời, hắn cùng con trai lững thững bước đi.

Liễu Oanh Oanh nghe thấy giạt thót: "Gay thực, tính kỹ đến thế mà còn sơ hở, quên băng cái cầu "có thực mới vực được đạo". Thiếu lương ăn nước uống thì chịu sao nổi đây...". Chân nản quá chừng, nàng dậm liều: "Có chết cũng chết cả, đâu chỉ riêng ta mà ngại".

Ở bên cạnh, Hiếu Sương đang ngồi xếp bằng, vận công trừ độc theo đúng tâm pháp Lương Tiêu hướng dẫn. Hoa Sinh đôi mắt ra biển, mặt mày thần thờ. Liễu Oanh Oanh thở dài nghĩ bụng: "Họ chẳng hề lo lắng gì cả thì phải. Kể ra người ngốc cũng có chỗ hay, chí ít cũng bớt được phiền não...". Ngẫm nghĩ vẩn vơ một hồi, nàng lại nhớ đến Lương Tiêu, lòng buồn bã khôn tả, bèn ngồi xoay lưng lại hai người kia, tựa cằm xuống đầu gối khóc rầm rút.

Nửa đêm, gió bắc nổi lên dữ dội, vụn vụn gào rú như phát cuồng. Hạ Đà La bé ba thanh ván lát làm mái chèo, cùng Cáp Lý Tư và A Than gắng sức chèo về hướng nam. Ngặt nổi thuyền quá lớn lại ngược chiều gió, ba người hí húi chèo đến hừng đông thì mệt phờ, đành quay về khoang trước ngồi nghỉ. Thuyền rời đất liền càng lúc càng xa, Hạ Đà La vô cùng hối hận. Nhớ lại hành động tàn sát thủy thủ đoàn và hắt cả bọn xuống biển ban sáng, hắn tiếc nuối nghĩ: "Sớm biết thế này thì đã giữ lại vài tên, người đông sức mạnh là việc đâu vào đấy rồi...". Ánh mắt lơ đãng chợt dừng lại ở chỗ la bàn, Hạ Đà La rùng mình choáng váng. Mặt la bàn đã bị ai đó đập nát. Biển rộng mênh mang thế kia, xác định phương hướng đâu phải việc đơn giản, ban ngày còn đỡ, đêm xuống mà thiếu la bàn thì biết đi đúng vào đâu. Hạ Đà La tức nổ máu mắt, muốn ngoác mồm ra mà chửi cho đỡ uất nhưng không biết nên nhằm vào ai. Liễu Oanh Oanh và Văn Thủ đều đáng nghi, song hạch hỏi thì thật không hay, bởi chí ít bây giờ vẫn còn một trong hai phe chưa biết việc này, tự nhiên làm ầm lên thì khác nào vạch áo cho người xem lưng, cầm bằng cổ vũ tinh thần bọn họ. Sôi sục cảm tức hồi lâu, hắn quyết ý chiếm giữ kho lương, cắt đứt nguồn nước và thực phẩm của địch thủ để tính bài điều kiện.

Thêm một ngày nữa trôi qua, đã mấy lần Hạ Đà La định áp sát đánh lén, nhưng đều bị Liễu Oanh Oanh phát hiện sớm nên thất bại. Trong lúc ấy, Văn Thù và Triệu Bính ngồi ru rú ở khoang sau. Triệu Bính chán ghét Văn Thù nên kêu la dằn dỗi suốt. Văn Thù khuyên giải không được đành nén lòng mặc kệ. Gã rắp tâm khiến Hạ Đà La lạc giữa trùng dương nên ban đêm đã tìm cơ hội đập vỡ la bàn, sau đó lặn vào khoang lương lấy một lượng đủ dùng vài ngày chờ tới khi có dịp thoát thân. Hạ Đà La một là toàn tâm toàn ý đối phó bọn Liễu Oanh Oanh nên không rảnh rỗi bận tâm đến gã, hai là sợ con giun xéo mãi cũng quằn, chẳng may Văn Thù giờ chiều liều thân, dẫn Triệu Bính lao xuống biển cho nát ngọc tan vàng một thể thì chí nguy, vì vậy hắn cũng không bức bách thái quá, thậm chí còn chuyển thêm ít nhiều lương khô nước ngọt cho Văn Thù, rồi ngọt ngào chiều hàng gã. Văn Thù tu nước ừng ực, chén lương tí ti, nhưng chẳng buồn để vào tai những lời phỉnh phờ của Hạ Đà La.

Một đêm một ngày trôi qua mà chưa được hột cơm nào vào bụng, Liễu Oanh Oanh, Hiếu Sương và Hoa Sinh đều đói ngấu, miệng lưỡi khô bỏng. Đến chừng giờ Ngọ, Hoa Sinh bị kiến bò bụng dữ quá, bắt đầu méo mào:

- Ôi chao, mổ sắp chết rồi!

Liễu Oanh Oanh gắt:

- Đang yên đang lành, tại sao lại gở mồm gở miệng như thế?

- Mổ đói lắm, không chịu nổi nữa rồi!

- Nam tử hán đại trượng phu phải có ý chí...

- Mổ là hòa thượng, không phải nam tử hán đại trượng phu...

Liễu Oanh Oanh phát bản:

- Và cũng chả phải hòa thượng! Ngươi là con lừa trọc, thử rên thềm một tiếng xem ta có làm thịt ngươi như mổ lừa không.

Hoa Sinh không sợ mà lại mừng, nuốt nước bọt đánh ực:

- Nói phải đó, mổ con lừa trắng đi, chí ít còn được mấy bữa no nê.

Hiếu Sương hoảng hồn can:

- Không được, Khoái Tuyết ngoan thế cơ mà!

- Không thì làm thịt con chó vậy, no bữa nào đỡ bữa đó.

Hiếu Sương trào nước mắt:

- Bạch Si Nhi được Tiêu ca ca nuôi từ bé đến lớn...

Hoa Sinh liếc con ngựa, chưa kịp đề xuất thì Liễu Oanh Oanh đã thét:

- Người mà dám ngó nghiêng Yên Chi, ta sẽ cho người biết tay.

Hoa Sinh nổi cáu, đập chát:

- Thế này không được, thế kia không được, các người xoen xoét cái gì cũng có lý cả.

Nói rồi giáng nắm tay đầm thũng một lỗ trên sàn thuyền. Liễu Oanh Oanh lo cuống, mắng:

- Người mà còn lâu nhàu, ta sẽ ném người xuống biển cho chết đuối luôn!

Hoa Sinh điên tiết gào:

- Chết đuối còn hơn chết đói, sư phụ mỗ nói: "Thà làm quỷ no, còn hơn người đói". Bụng dạ rộng không, chết khó chịu lắm.

Hạ Đà La đứng xa nghe hơi nổi chồ, mừng không để đầu cho hết, lập tức gọi A Than mang thịt rượu ra. Hắn bắt đầu ăn uống nhồm nhoàm trước mặt ba người, lại cố ý xuýt xoa khen ngon. Hoa Sinh chảy nước dãi ròng ròng, Hạ Đà La giơ tảng thịt lên lúc lắc dụ dỗ:

- Tiểu hòa thượng muốn ăn không? Nếu muốn thì sang đây!

Hoa Sinh nuốt nước bọt đánh ực, đứng phắt dậy, sai bước tới gần. Liễu Oanh Oanh hoảng sợ thét:

- Không được sang đó!

Hoa Sinh dừng bước, nhưng mắt vẫn gắn vào mồm Hạ Đà La. Nghĩ thế nào chú lại ngó Hiếu Sương, rú:

- Hiếu Sương, người đi cùng với mỗ nhớ!

Hiếu Sương lắc đầu:

- Ta ở đây với Liễu thư thư. Người đúng là đói cào gan cào ruột rồi, thôi cứ đi đi! Để người phải vật vã ta cũng áy náy lắm.

Hoa Sinh nhíu mày lộ vẻ trù trừ, giẫm chân vòng quanh một lúc, chợt vỗ mông tiu nghỉu quay về:

- Thôi, người ở lại đây thì mỗ cũng không ra đàng ấy nữa.

Liễu Oanh Oanh đang ứa nước mắt lo lắng, nghe vậy thở dài, gi ngón tay vào trán chú ta, mắng:

- Đồ đói khát! Kể như người còn có chút lương tâm.

Hạ Đà La không dụ được Hoa Sinh, chửi liên mấy tiếng "lừa trọc" rồi hậm hực bỏ đi. Liễu Oanh Oanh tự nhủ: "Hú hồn hú vía, nhưng tiểu hòa thượng chống chọi được một lần, chưa chắc đã chống chọi được tới lần thứ hai". Chợt nghe có tiếng chim kéc kéc huyền não, nàng

ngẩng đầu nhìn. Một đàn hải diều đang bay vùn trên biển. Liễu Oanh Oanh sức nghĩ ra một cách, mặt lộ vẻ mừng, liền quăng Độn thiên trảo ra. "Sột" một tiếng, lông trắng bay toả, một con hải diều đã bị móc trúng lông tuột xuống.

Liễu Oanh Oanh tóm con chim, lấy chủy thủ ra cửa cổ nó, húp một ngụm máu rồi đưa cho Hiếu Sương, quát:

- Há miệng!

Hiếu Sương lộ vẻ khiếp đảm, co cụm mình lại. Liễu Oanh Oanh bực bội nhào tới trước bóp miệng cô ra, rỏ máu con chim vào. Vị tanh khiến Hiếu Sương nôn nao, cô quay đi mưa thốc mưa tháo. Liễu Oanh Oanh vốn đã lo lắng phiền muộn, thấy thế thì tức giận nói:

- Chết đi cho rảnh! - Rồi túm cứng Hiếu Sương, giơ tay định đánh, chợt thấy mặt cô đầy nước mắt trông rất đáng thương, nàng thống tay thờ dài. - Nha đầu ngốc, người không ăn không uống thì làm sao kinh chống được bọn xấu mà trả thù cho Lương Tiêu?

Hiếu Sương co quắp chân tay, khuôn mặt ngoa nguếch nước mắt, giọng run rẩy:

- Muội không muốn báo thù, muội chỉ muốn nhảy xuống biển cho xong chuyện...

Liễu Oanh Oanh nhìn cô khóc rưng rức, chợt xót xa trong lòng, liền vuốt tóc cô cười buồn:

- Lương Tiêu luôn muốn che chắn bảo vệ ngươi khỏi mọi khổ sở. Nếu ngươi chết thật, ở dưới cửu tuyền hắn cũng chẳng vui đâu.

Hiếu Sương run bần bật, gục vào lòng nàng khóc òa lên:

- Muội biết rõ người ca ca yêu mến thật sự là thư thư, vậy mà không thể dẫn lòng ra đi. Muội chẳng cần gì khác ngoài Tiêu ca ca, hể nghĩ đến việc già biệt huynh ấy là muội đau khổ cùng cực, đau khổ hơn cả khi phải lìa cha xa mẹ, đau khổ hơn cả khi sự phụ từ trần... Ca ca mất đi, lòng muội tan nát hết rồi. Thư thư ơi, sống thế này thì nghiệt ngã lắm...

Liễu Oanh Oanh xúc động lây, tim nhoi nhói từng cơn như ai cào ai xé, nàng nuốt lệ thờ dài:

- Đừng nói linh tinh nữa!

Hiếu Sương thút thít:

- Muội nói thật đấy. Tiêu ca ca rất trọng tình nghĩa, ai đối xử tử tế với huynh ấy một ngày, huynh ấy nhiệt thành đền đáp lại cả đời. Tiêu ca

ca không muốn làm thư thư khó chịu, cũng không muốn làm muối tui thân, nên đành cắn răng chịu đựng giày vò...

Liễu Oanh Oanh lắc đầu:

- Chính ra cái thói lằn khân không biết đường dứt khoát của hần lại khiến người ta bức mình thêm.

Hiếu Sương ngồi lặng hồi lâu rồi ủ rũ nói:

- Quả có vậy, nhưng ca ca là con người như thế đấy. Nếu huynh ấy sống lại được, nhất định muối sẽ đi thật xa, vĩnh viễn không xuất hiện quấy rầy hai người, không bao giờ... không bao giờ để thư thư phải bận mắt nữa...

Nói là nói vậy, nhưng nghĩ rằng biển sâu thăm thẳm, chẳng còn đường nào để Lương Tiêu thoát cả, cô lại sụt sùi, nước mắt thấm ướt áo Oanh Oanh. Nàng vuốt lưng cô, bàn thần im lặng.

Hiếu Sương khóc một hồi thì kiệt sức, từ từ chìm vào giấc ngủ. Liễu Oanh Oanh thở dài thườn thượt, đứng lên nhìn quanh biển rộng mênh mông, chợt hứa với lòng: "Chỉ cần Lương Tiêu thoát nạn, thân này dầu phải chết cũng không mảy may tiếc nuối. Bất kể hần làm gì hay cư xử với ta thế nào, ta cũng không cầu kinh bức bỏ. Thậm chí hần có cưới con bé ngọc này, ta cũng để hần tự do quyết định, tuyệt đối không ngăn trở...". Nghĩ tới đây, nước mắt tự nhiên tuôn rơi, Liễu Oanh Oanh vội vàng lau đi, nhìn sang Hiếu Sương, lòng nàng bỗng gợn lên niềm thương xót: "Con bé này vốn vô tâm nông cạn, lại khờ khạo yếu đuối, chẳng may phải sống một thân một mình thì nhất định sẽ bị kẻ xấu bắt nạt. Chả trách trước đây Lương Tiêu bất chấp mọi giá, kể cả trở mặt với ta để bảo vệ à". Giả như bình thường, ý nghĩ này không thể nào nhen nhóm trong tâm trí Liễu Oanh Oanh, nhưng lúc này chúng cứ tự nhiên ùn ra như đã sắp sẵn hàng, khiến bản thân nàng cũng phải lấy làm kinh ngạc.

Liễu Oanh Oanh tư lự chốc lát, ngoảnh đầu nhìn quanh thì bắt gặp Hoa Sinh đang bắn khoản lật đi lật lại con chim chết, bèn hỏi:

- Người làm gì thế?

Hoa Sinh gãi gãi đầu:

- Con chim này ăn thế nào?

Liễu Oanh Oanh lườm chú ta, vung tay giăng lấy con chim, vật sạch lông, rồi chặt ít gỗ chẻ nhỏ nhóm lửa, quay đến lúc thịt tái thì chia nhau ăn. Đến chập tối, Oanh Oanh quăng móc bắt tiếp hai con hải diều.

Một đêm nữa lê thê trôi qua. Tối gần sáng, Liễu Oanh Oanh lại phóng phi trao móc hải điếu. Hạ Đà La trông thấy liền thổi tiêu đuổi lũ chim tránh xa Độn thiên trảo. Liễu Oanh Oanh không tài nào bắt được, trợn mắt bực tức rồi chửi bới ầm ĩ. Hiếu Sương vốn chỉ mong lũ chim bay thật cao thật xa để không bị bắt nữa, nhưng nhìn Oanh Oanh vừa tức vừa buồn lại cảm thấy suy nghĩ của mình có lỗi với nàng, đành nén lòng coi như không biết, nhắm mắt vận công. Mấy hôm nay, cô đều đặn tu luyện thuật hoán chuyển âm dương, hiện đã đẩy được toàn bộ *Cửu âm độc* trong cơ thể ra đến huyết Lao cung ở hai lòng bàn tay. Ở đó, độc chất ngưng tụ thành một đốm tím đen liên tục giãn to co nhỏ. Hiếu Sương đã gắng tìm mọi cách trục nốt nó ra nhưng vô ích. Y thuật tuy cao nhưng kiến thức võ học có hạn, cô nghiền ngẫm mãi mà vẫn không tìm được nguyên nhân.

Liễu Oanh Oanh mắng chửi một thôi một hồi, chợt trông thấy một con hải điếu đang cánh bay lên giữa vòm trời rồi đột ngột xếp cánh, lao thẳng mình xuống nước như mũi tên. Khi quay trở lên, nó mang theo một con cá to giữa những móng chân quắp chặt, thông thả đậu xuống mạn thuyền, dũi mỏ mổ con cá khiến vẩy bạc bắn tung tóe. Liễu Oanh Oanh liền nhích đến gần mạn thuyền, ló đầu ra chăm chú quan sát, quả nhiên thấy bóng cá loang loáng dưới làn nước. Nàng liền quăng Độn thiên trảo xuống móc thử. Kiên nhẫn một lúc lâu, sau cùng nàng móc trúng một con cá to cỡ bảy tám cân, khi mổ ra thì lấy được cả một ổ trứng đen lớn trong bụng nó. Liễu Oanh Oanh mừng vui đem nướng ngay. Cứ thế, trong hôm ấy nàng móc liền tù tì ba con cá to lấp đầy dạ dày mọi người. Hiếu Sương lúc đầu không quen uống tiết cá tiết chim, nhưng bấm tính vốn yếu mềm, bị Oanh Oanh cưỡng ép mấy lần, kháng cự không nổi đành cắn răng nghe theo.

Hạ Đà La giữ rịt khoang lương mấy hôm liền, thi thoảng chạy ra xem xét tình hình, chỉ mong trông thấy ba người đói khát kiệt quệ. Nào ngờ bọn họ lại khỏe lên, da dẻ Liễu Oanh Oanh nhẵn bóng như ngọc, chú tiểu mặt mũi hồng hào, Hiếu Sương cũng không thở hơi như mấy hôm trước nữa. Hạ Đà La không hiểu ra sao, quan sát kỹ càng mới biết Liễu Oanh Oanh câu cá làm thức ăn. Dù bản lĩnh cao cường đến đâu, hấn cũng không thể đánh chết hết cá biển, lại thấy con thuyền càng lúc càng trôi xa về nam, nộ khí xung thiên, hấn liền lôi hai tên đồng hành ra đánh mắng. A Than vốn lỗ mãng bèn hung hăng kháng cự ngay. Hạ

Đà La chột dạ nên đành thôi. Hắn cũng không dám liều lĩnh tấn công bọn Liễu Oanh Oanh, sợ rằng cột buồm gãy hết thì vĩnh viễn không còn ngày trở về đất liền nữa.

Hai phe giờ đủ mọi mưu kế để đấu với nhau, mười ngày trôi đi nhanh chóng. Sáng tinh mơ hôm ấy, biển bỗng trở nên hung dữ, những con sóng khổng lồ thi nhau xô tới làm chiếc thuyền rung lắc kịch liệt. Hạ Đà La kinh hoàng cùng đồng bọn ra xem, chỉ thấy sóng nước sừng sục như sôi, những hạt mưa to tưng tưng từ trời tây ào ào hắt xuống, gió mận rú gào riết róng, chớp giật chói lòa, sấm rền inh ỏi cả không gian.

Trước cảnh biển trời ra oai, Hoa Sinh khiếp đảm ôm chặt lấy cột buồm, mặt tái mét. Hiếu Sương lấy bẫy tựa vào vai Liễu Oanh Oanh. Liễu Oanh Oanh cũng hãi hùng lắm nhưng không dám để lộ, sợ hai người kia càng mất tinh thần. Nàng gắng trấn tĩnh, lựa lời vỗ về an ủi họ. Khốn nỗi sóng gió gầm gào, chẳng ai nghe được nàng nói gì cả. Thành linh một cơn sóng lớn dềnh cao như ngọn núi trước mặt họ, cột buồm vạn kéo kẹt, Hiếu Sương nghĩ thầm: "Nhiều cặp phu thê được chôn chung một mộ, nếu bây giờ thuyền lật, ta sẽ mãi mãi ở bên Tiêu ca ca, không bao giờ xa cách nữa". Nỗi sợ hãi chợt nhiên tan chảy, sự sinh tử bỗng biến thành vô nghĩa, ánh mắt cô trở nên bình thản trước cảnh bão táp phong ba.

Hạ Đà La đứng xa quan sát, thầm nhủ tình hình đang xấu đi, nếu để mặc cột buồm lay vạn mãi thì trước sau gì thuyền cũng sẽ lật nghiêng. Lúc này hắn chỉ mong bảo toàn mạng sống, chẳng cần biết tương lai sẽ ra sao, liền phóng thốc tới chỗ Liễu Oanh Oanh. Bỗng dưng vấp chân suýt ngã, hắn cúi nhìn thì thấy một sợi chèo đang quẩn vào cổ chân phải mình. Số là mấy hôm nay Liễu Oanh Oanh đã giăng đặt cơ quan xung quanh cột buồm. Hạ Đà La chưa kịp hiểu đầu đuôi, cũng chưa kịp thu chân về thì một luồng lực mạnh ở đâu đã lùa tới định lôi thốc chân hắn đi. Hạ Đà La thảm cười khẩy: "Cái bẫy ranh con này mà kiếm chế nổi sái gia ư?", đoạn gầm lên một tiếng, đẩy suốt kinh xuống chân để trụ vững thân mình.

Nào ngờ sự cưỡng chống đó đã dẫn động cơ quan thứ hai. Chỉ nháy mắt, mấy chục mũi tên gỗ kéo theo kinh phong từ bốn phương tám hướng ràn rạt bắn về. Hạ Đà La khua khoáng hai tay gạt rơi được một số, song do tình huống bất ngờ, tên bắn lại quá dày, cuối cùng vẫn có một mũi lọt qua. Nó thúc vào vai hắn, tuy không gây thương tích nhưng

cũng khiến da thịt đau điếng. Hạ Đà La vừa tức vừa ngượng, bèn khép khít các ngón tay thành kiếm, lia xuống dưới để chặt sợi chèo đang ràng chân mình. Sợi chèo vừa đứt bung lại có tiếng gió rít liên bên, một đoạn cột buồm gãy quét vù qua bên mình hần như sấm sét. Ba dạng tấn công gói gọn trong một cơ quan có tên là Quý khốc thần sầu tam liên hoàn, ngày xưa đã từng khiến Vân Thù lao đao trên sông, nay được Liễu Oanh Oanh bắt chước bố trí để đối phó với Hạ Đà La.

Chỉ vì một thoáng sơ suất, Hạ Đà La đã lần lượt lãnh chịu ba phen khôn đồn. Thấy cột buồm gãy thần tốc lao tới, tính rằng không kịp né tránh, hần đành duỗi tay ra cản. Khúc gỗ bị cơ quan dẫn động, lao đến quá nặng, vừa chạm phải cánh tay Hạ Đà La thì gãy luôn. Hạ Đà La cũng bị đẩy đến liêu xiêu cả người, đang ghì mình đứng vững thì lại nghe kinh phong rít đến sau lưng. Lần này là đích thân Liễu Oanh Oanh, nhân lúc hần sơ hở lập tức phát chương tập kích.

Hạ Đà La liên tiếp trúng cơ quan, chiêu trước dùng sắp hết, chiêu sau chưa nổi theo, cũng không kịp gồng nội công ra lưng nữa, đành trăn mình hứng chương lực của Liễu Oanh Oanh. Song chương đẩy tới nơi, Liễu Oanh Oanh vui mừng nhận thấy lưng đối thủ lồm xuống giòn rụm dưới lòng bàn tay mình. Hần khí chạy xộc vào tâm phế khiến Hạ Đà La run cầm cập, hần gắng trấn định tinh thần, thét lên:

- Đánh lên sau lưng đầu phải hảo hán?

Đoạn quay phắt mình lại, đẩy tả chương ra. Liễu Oanh Oanh xuất chiêu trúng đích là lập tức rút lui, lúc này đang đứng đằng xa cười nhạo:

- Ta là tiểu nữ tử, không phải hảo hán!

Hạ Đà La tức giận hừ một tiếng. Hần vừa mắc bẫy liếng xiếng, đầu dễ dàng buông tha Liễu Oanh Oanh, bèn lác mình thi triển *Hư không động* đuổi tới. Đúng lúc định tóm bắt, chợt thấy ánh mắt Liễu Oanh Oanh hướng về phía sau lưng mình có dáng vui mừng. Hạ Đà La vừa qua cơn điều đứng, tự nhiên như chim sợ cành cong, cảnh giác nghĩ: "Tiểu hòa thượng mai phục hay sao?". Hần vốn úy kỵ *Đại Kim cương thần lực* của Hoa Sinh, liền ngoái ngay đầu tìm nhưng không thấy bóng dáng ai cả. Liễu Oanh Oanh thừa cơ rút về chân cột buồm. Chỉ bằng ánh mắt mà khiến một cao thủ đương thế phải hải hùng, nàng càng ngấm càng đắc chí, liền chống nạnh cười khanh khách:

- Vậy truy đuổi động thủ với nữ nhân thì là hạng hảo hán gì? Tiểu nhân thì có! Ờ nhưng biết đâu người mong cả thiên hạ đều là hảo hán

để một mình người được làm tiểu nhân? Cũng đúng, hảo hán quang minh chính đại thường mắc mưu bọn tiểu nhân ti tiện dê hèn mà.

Hạ Đà La giậm chân nhảy tới, những lời phỉ báng khiến hấn điên giận chỉ muốn kết liễu ngay Liễu Oanh Oanh. Chợt một đợt sóng khổng lồ đánh mạnh vào mạn khiến con thuyền tròn trĩnh dữ dội, Hạ Đà La vội vàng xuống tấn trụ vững, hít một hơi dài rồi thình lình lao thẳng đến Hoa Sinh.

Liễu Oanh Oanh thấy hấn bị tấn công liền tiếp mà còn linh hoạt như vậy thì hơi hoảng, bèn thét lớn cảnh báo chú tiểu:

- Hoa Sinh!

Hoa Sinh đang mất hồn mất vía vì sóng to gió cả, nghe Liễu Oanh Oanh gọi lại thấy Hạ Đà La nhảy bổ tới, tưởng nàng bảo mình đánh gãy cột buồm liền đâm một cú, cột chính đổ sụm. Hạ Đà La cười vang:

- Đánh hay lắm!

Hấn phát tả chưởng đẩy bật Liễu Oanh Oanh đi, hữu thủ nắm lại thành quyền nện gãy nốt cột buồm cuối cùng.

Liễu Oanh Oanh sững sờ, hoàn toàn bất ngờ, hóa ra mục tiêu của Hạ Đà La lại là phá cột buồm. Đúng lúc cột buồm chạm sà, con thuyền bắt đầu bứt nghiêng ngả. Hạ Đà La đã hóa giải được nguy cơ lật thuyền, nhưng lòng không khỏi tê tái khi nghĩ đến quãng thời gian lênh đênh trôi giữa biển nay mai, chẳng biết ngày nào mới được trở về đất liền. Hấn liếc ba người, bất giác sinh ác tâm: "Lũ tai quái này năm lần bảy lượt cản trở, phá hoại đại sự của sái gia. Dứt khoát phải dạy cho chúng bay một bài học, bằng không ta thả đi đầu xuống đất". Liễu Oanh Oanh thấy mắt Hạ Đà La lộ hung quang, định nhắc: "Cẩn thận...", nhưng chưa kịp thốt thành tiếng thì Hạ Đà La đã nhảy bổ tới Hoa Sinh, hấn quyết không chế chú tiểu trước rồi sẽ thông thả xử lý hai cô gái sau. Hoa Sinh linh quỳnh tay chân, vội vàng thi triển *Vô câu nê tướng* né tránh rồi vung về hoàn trả một quyền, Hạ Đà La khuynh cánh tay đỡ, Hoa Sinh đứng không vững, giật lui hai bước.

Hạ Đà La đẩy lui được Hoa Sinh, nhưng cánh tay cũng phát đau vì va chạm, bèn thét:

- Đỡ tiếp ba quyền nữa của sái gia đây!

Hấn gắng trấn tĩnh, vung song quyền đâm mạnh ra, quyền mới đi nửa đường bỗng ngoặt sang trái rồi uốn sang phải, tiếp tục tiến lên

trong tư thế ngoằn ngoèo rổng rần đó. Hoa Sinh kinh hãi vô cùng, ngoài sự phụ Cửu Như, chú chưa bao giờ đối đầu với địch thủ nào bản lĩnh cao cường thế này. Huống hồ Cửu Như xuất thủ đầu nặng nhưng không bao giờ đả thương chú ta, còn Hạ Đà La thì từng chiêu từng thức đều đầy uy lực, chạm phải không chết cũng bị thương.

Hoa Sinh ngờ nghệch thật nhưng võ công cực cao, ngày thường qua loa thể nào xong thôi, nhưng đến lúc cần thiết thì chú dồn toàn lực, kẻ địch càng mạnh, chú càng cố công gắng sức. Lúc này gió bão điên cuồng, mưa to như trút, sóng tràn ào ào, lại gặp phải cường địch như vậy, hoàn cảnh đã vô tình kích thích hết tiềm lực của chú tiểu, giúp chú vỡ vạc dần nhiều chỗ diệu kỳ mới mẻ của *Tam thập nhị pháp tướng*. Phật pháp vô biên, pháp tướng của Như Lai đâu thể chỉ gói gọn trong con số ba mươi hai! Chú tiểu càng thi triển càng nhuần nhuyễn, mỗi động tác tay chân, mỗi cái lắc mình đều thâm trầm huyền ảo khác hẳn ngày thường, tư thế vững vàng như thần Kim cương đả tọa, cử động uy nghi như thiên tướng giáng trần, biến hóa phong phú khác nào cát bãi sông Hằng.

Cứ thế, cuộc giao thủ giữa kẻ quái khách Tây phương và truyền nhân của thần tăng trung thổ diễn ra vô cùng tốc độ, người ngoài nhìn vào chỉ thấy hai bóng mờ di chuyển tới lui, không thể phân biệt được ai với ai cả. Hạ Đà La phát hoảng: "Con lừa con này lợi hại quá, chưa chừng mai sau cũng chẳng kém gì lão lừa già. Sái gia cẩn thận trọng đối phó, chết sông chết suối chứ ai lại chết đuối dơi đèn... Suy cho cùng chỉ giao đấu thì sái gia chẳng thua đâu, nhưng cương quyết phải trừ bằng được nó kéo sinh hậu họa".

Ý đã quyết, sát cơ càng nặng, Hạ Đà La phát chiêu liên tiếp đẩy lùi Hoa Sinh. Liễu Oanh Oanh thấy tình thế không ổn, liền vỗ chuông tương cứu. Hạ Đà La quay mình ra đỡ, Hoa Sinh lập tức áp sát kẻ địch đâm thật nhanh hai cú. Ba người xoay vòng vòng y như đèn kéo quân, Hạ Đà La tuy giao đấu với cả hai nhưng dồn đến chín thành công lực vào Hoa Sinh, chỉ chừa một thành đối phó với Liễu Oanh Oanh mà thôi.

Trong lúc họ giao đấu, sấm sét nổ vang làm rung chuyển bầu trời, sóng gió bão bùng càng thêm ghê gớm, con thuyền lớn lắc lư nghiêng ngả hết như một kẻ say khướt, các khớp mộng phát ra những tiếng kêu kệt chói tai. Hiểu Sương âu lo nhìn ba bóng người thoát ẩn thoát hiện giữa lớp quyền cước đan dày như chiếc chiếu, bất chợt nghe thấy một tràng cười

xé gió vọng lại, âm thanh vô cùng thê thảm, nghe mà sờn gai ốc. Hiếu Sương nhận ra tiếng Văn Thù, chợt sinh lòng thương xót: "Chẳng hiểu ông ta có phải chịu đựng nỗi niềm gì không mà cười đau đớn thế?". Văn Thù cười sằng sặc hồi lâu, đột nhiên dừng bật, rồi gào lên:

- Ông trời ơi! Ông bất chấp thiên ác, chẳng biết ngay gian, khăng khăng hủy diệt Đại Tổng ta thì mới vừa lòng phải không? Được, Văn Thù đây này, ông xuống mà diệt, gió quất mạnh vào, sóng trùn cao nữa lên... lại đây... lật tung con thuyền rách rưới này đi, ha ha, lật thuyền đi, Đại Tổng ta cũng sụp đổ theo, gió rú mạnh lên... quật thuyền úp ngược, người giết quân thần của ta, Đại Tổng sẽ diệt vong đây, ha ha...

Gã ngưng cười để chửi, chửi xong lại khóc, khóc cạn nước mắt lại cười, lẫn trong tràng âm thanh phức tạp đó là tiếng khóc ngằn ngặt của Triệu Bính.

Hiếu Sương lo lắng cho đứa bé, bèn nín thở rón rén đi ra phía đuôi thuyền. Trước mặt cô là một vùng tối như hủ nút, chỉ nghe được âm thanh chứ không nhìn thấy người đâu. Thình lình có tiếng "rẹt" khủng khiếp, rồi một luồng chớp trắng sáng loảng ngoảng rạch ngang bầu trời, soi rọi một Văn Thù tóc tai rũ rượi đang nhảy nhót như hồn ma, mặt mũi méo mó đi trong một điệu khóc cười man dại. Triệu Bính nằm co quắp gần chân gã, người giật lên theo tiếng nắc nghen. Hiếu Sương nhìn thẳng bé trơ trọi khóc khản cả tiếng, ngực đau như bị ai đâm: "Tại sao đối xử tàn tệ với trẻ con thế kia? Dù chết ta cũng phải giành lại nó". Tâm ý đã quyết, cô định nhấc chân thì thấy hai bóng đen từ đâu đó im lìm hiện ra, lom khom băng qua bên cạnh mình.

Hiếu Sương giật thót nhường mắt nhìn. Nhận ra Cáp Lý Tư và A Than, cô thầm nhủ chắc họ sắp làm việc xấu thì mới phải âm thầm lén lút như vậy. Diễn biến sau đó lập tức khẳng định phỏng đoán của cô. Hai bóng đen đến gần mục tiêu thì nhòe dấy, Cáp Lý Tư lao vào Văn Thù, A Than chớp bắt Triệu Bính. Hiếu Sương định lên tiếng cảnh báo Văn Thù, nhưng đã muộn. A Than xuất thủ rất chuẩn xác, vớt luôn Triệu Bính vào lòng. Cáp Lý Tư tổng mạnh song quyền ra, nện bịch lên lưng Văn Thù như giã gạo.

Số là mấy hôm nay Văn Thù khổ sở vắt óc tính kế trung hưng đất nước, dần dà cay đắng thừa nhận Nguyên triều quá đổi hùng mạnh, còn thân mình lưu lạc trên biển cùng vị tiểu Hoàng đế chỉ biết dẫn dõi khóc lóc, xem chừng không đủ cơ sở nuôi chút hi vọng phục quốc nào. Gã ôn một lượt khắp Tam phần Ngũ điển Bát sách Cửu khâu, bế tắc vẫn hoàn bế tắc, cứ thế nghiền ngẫm ngày đêm đến rạc cả người. Văn Thù vốn thông minh, nhưng do thường xuyên tự giày vò bản thân, càng loay hoay suy tính càng không tìm ra lối thoát nên đầu óc mụ mẫm mãi đi. Hôm ấy, trong một lúc suy nghĩ mông lung như thường lệ, chợt thấy sấm rền gió lốc, con thuyền chao đảo lắc lư giữa sóng biển cuộn trào, gã lẩn thẩn tự hỏi: "Trời muốn Đại Tổng phải diệt vong ư?". Tự dưng bao nhiêu oán hận dồn nén trong lòng bị đẩy dồn lên óc, gã rơi vào trạng thái cuồng loạn, liền bế Triệu Bính nhảy ra ngoài khoang, gào trời kêu đất như điên như dại.

Cũng may Văn Thù vốn là cao thủ, tuy quần trí nhưng vẫn còn

nguyên vẹn công phu. Ngay khi quyền phong của Cáp Lý Tư vừa chạm da, gã liền nghiêng người theo bản năng, di chuyển điểm yếu hại trên lưng ra khỏi tầm tấn công, để Cáp Lý Tư thoi đúng vào bả vai mình. Con đau từ cú đâm dội lên buốt nhói như lưỡi gươm nhọn xuyên xoẹt qua đầu, gã nhổ ra một búng máu rồi phóng đòn chưởng phản kích kẻ địch. Song Cáp Lý Tư cực kỳ cơ cảnh, vừa nện trúng đối thủ là lập tức nhảy tốt ra xa, đánh dứt một chiêu rồi lui liền hai bước, vừa đánh vừa chạy, dẫn dụ Văn Thù vận sức để nội thương mau phát tác.

Trong khi đó A Than bắt được Triệu Bính, hí hửng vì đã đạt được mục đích chuyển đi, hấn ngửa mặt cười khoái trá. Triệu Bính vừa sợ vừa ghét, thừa lúc hấn phân tâm liền ngoác miệng ngoạm một miếng vào cánh tay hấn, ngờ đâu hàm răng thốn lên đau điếng như cạp phải đá, nước mắt ứa ra. A Than hằm hè định nện cho nó một trận nên thân thì bỗng nghe sau lưng có tiếng không khí chuyển động, bèn quay phắt lại nhìn. Hiếu Sương đang sè sẹ lẩn tới, A Than chẳng coi cô ra gì, bèn giơ Triệu Bính lên trước ngực:

- Muốn giành nó phải không? Ta cho ngươi luôn.

Hấn duỗi tay đưa thẳng thẳng bé ra, Hiếu Sương không may may nghi ngờ, vui mừng cảm tạ:

- Đại sư thật là người tốt.

Cô toan đón lấy, nào ngờ tay phải A Than lắc lắc Triệu Bính để thu hút sự chú ý, còn tay trái nhanh như chớp móc một phát trúng mạch môn ở tay phải cô. Hấn cười hềnh hếch:

- Tưởng cá dài, ta nổi sợi dây dài...

Hấn chưa sôi tiếng Hấn nhưng lại thích nói kiêu vãn vè. Hiếu Sương trúng bẫy, bán thân tê dại mất hết sức lực, nhưng nghe lời nói ngô nghê quá đâm bứt rút, bèn đánh chính:

- Tưởng cá to, ta nổi sợi dây dài...

A Than trợn mắt, vận kinh xuống chưởng, mắng:

- Bậy! Ta nói đúng mà. Ngươi là một con cá bé xiu ngắn ngắn, không phải cá dài, cũng chẳng phải cá to...

Hiếu Sương bị hấn bấm mạch môn mạnh quá, cổ tay đau điếng như muốn gãy, không chịu nổi bèn vận công chống cự. A Than đang cười vang đắc ý, chợt cảm thấy một sợi khí buồn buốt luồn thẳng vào huyết Lao cung, bàn tay tự dưng tê dại hấn đi. Hấn thẳm kinh ngạc, định vận

kính vận tay Hiếu Sương, nào ngờ sợi khí đột ngột phình to, liu liu đẩy thốc lên cổ tay hắn, A Than kinh sợ thốt:

- Ô, quái lạ!

Hắn vận kính vào chương, định bóp chặt tay Hiếu Sương hơn, ai dè sợi khí đặc quánh, theo kinh mạch hắn lừ lừ luồn cao dần dọc cánh tay mà không gì cản trở nổi. A Than hoảng hồn, vội vàng thu kính về chống cự. Hiếu Sương mừng rỡ nhận ra gọng kim đối phương đã buông lỏng, bèn vùng tay ra định thoát. A Than không để cô được như ý, lập tức gồng sức nắm lại, chỉ khác là kính lực không mạnh như ban đầu. Hiếu Sương nhủ thầm: "Thích giữ thì ta cho giữ, sợ đến lúc người muốn buông cũng không kịp nữa đâu". Nghĩ là làm, cô bèn ngửa các ngón ra nắm ngược lại cổ tay A Than sao cho huyết Lao cung của mình kẻ sát huyết Nội quan của địch thủ. Nội quan là yếu huyết thuộc Thủ quyết âm tâm bao kinh, Hiếu Sương đẩy nội kính đến đâu, sợi khí ban đầu phồng ra đến đấy, chui qua huyết Nội quan rồi luồn theo Thủ quyết âm tâm bao kinh chạy thấu suốt cánh tay A Than. Nếu hắn tỉnh táo một chút, vận kính hất ngay Hiếu Sương ra thì đã xong, khổ nỗi tự phụ rằng mình đường đường là cao thủ Mật tông, đời nào đầu hàng trước nội lực của một đứa con gái yếu ớt, hắn bèn nín thở, cương quyết không buông tay, mặt khác gồng sức vận công chống cự. Nhưng sợi khí, mà lúc này đã phình to thành dòng khí, khác hẳn nội kính bình thường, nó lạnh rờn rợn lại nặng lạ lùng, hữu hình nhưng vô chất, không hóa giải nổi cũng không chống đỡ nổi. Chỉ trong khoảnh khắc, cả cánh tay hắn đã mềm oặt ẹo, nhưng dòng khí vẫn dày nặng mãi lên, ùn ùn đỏ sang.

A Than khiếp đảm nghiêng răng kèn kẹt: "Tiểu nhân tiện...", rồi quảng Triệu Bính xuống, quát chương tấn công Hiếu Sương. Phần lớn nội lực của hắn đã dùng để cản chống dòng khí lạnh quái dị nọ nên phát chương đi rất chậm. Hiếu Sương hoảng hốt giơ tay trái đón, chương hai người đập bốp vào nhau. Hiếu Sương yếu sức nên bị đẩy giật lùi. Vừa mới đứng vững thì nội kính từ hữu chương của A Than đã tràn sang, chẳng còn cách nào khác, cô đành vận công chống cự. A Than đang mừng rỡ vì chiếm được thượng phong, chợt cảm thấy lòng bàn tay lạnh toát, dòng hàn khí thứ hai chảy vào gây tê điếng toàn bộ kinh Tam tiêu, hắn vội thu kính về chống cự. Hiếu Sương thấy cơ mặt hắn rúm rỏ, mắt sáng quắc dữ tợn, hơi thở phì phò thì sợ hãi vô cùng, không dám nhìn thẳng hắn nữa, bèn nhắm mắt lo vận công giao đấu. Cô càng

vận công ráo riết, dòng hàn khí càng dày nặng và mạnh mẽ. Chỉ chốc lát, tên lạt ma hung tợn đã tái xám cả người, mồ hôi rỏ lộp độp, đôi chân đảo lạt bật như sàng gạo, mồm thì rú lên từng hồi:

- Tiểu nhân tiện, tiểu nhân tiện...

Hiếu Sương dần dần chế ngự được đối phương, sau cùng cảm thấy nội kinh của hắn chỉ còn loe ngoe như giun kim thì hết sức kinh ngạc, bụng bảo dạ: "Hắn cũng không khỏe mấy nhỉ!". Lúc này mới nhận ra lời chửi mắng lạ tai, cô ngạc nhiên hỏi:

- Đại sư nói gì vậy?

A Than rùn gối ngã khuỵu xuống đất, bộ răng bàn cuộc đánh còm cộp, nhưng vẫn găng rống lên:

- Tiểu nhân tiện... tiểu nhân tiện... ái ôi...

Hắn vốn định mắng Hiếu Sương là "tiểu tiện nhân", nhưng lúc bật ra lời không hiểu thế nào lại gọi sai. Hiếu Sương kinh ngạc nghĩ: "Vị đại sư này thật kỳ quái, quỳ xuống đã đủ tổn thọ ta rồi, lại còn tự trách mình là tiểu nhân...". Cô cau mày trầm ngâm chốc lát thì vỡ lẽ, bèn bùi ngùi nói:

- Người muốn bỏ ác theo thiện phải không? Biết hối hận là hay lắm, nhưng nên quỳ lạy Phật tổ chứ không phải quỳ lạy ta, càng đừng nên xỉ vả bản thân. Tuy người không phải người tốt, nhưng Phật tổ rất nhân từ độ lượng, chỉ cần người thành tâm sửa đổi bản thân, nhất định Phật tổ sẽ khoan thứ cho người...

Hiếu Sương một lòng chân tình khuyên giải, song A Than lại tưởng cô đã nắm chắc phần thắng nên cố ý cười cợt bại tướng, hắn càng thêm tức giận, hú hét liên hồi:

- Chó chết, ái ôi, tiểu nhân tiện... ái ôi, người hạ độc ám toán bản Phật gia, đâu có phải là trang hảo hán...

Hiếu Sương phản đối ngay:

- Liều thư thư bảo bọn ta là nữ nhân, không phải hảo hán... Nhưng ta hạ độc bao giờ?

Cô vốn nhút nhát, e ngại bản lĩnh cao cường của đối thủ nên luôn đề dả đề phòng, vừa đối đáp vừa vận công không ngơi tay. Thành linh A Than trợn trắng hai mắt, hự lên một tiếng rồi rã rời đổ vật xuống.

Lúc này sóng gió dần yên, bình minh đỏ thắm đang kéo rạng chân trời. Hiếu Sương cúi xuống nhìn kỹ. Tên lạt ma thở không ra hơi, mặt

xám như tro tàn, thân hình to lớn nằm cuộn một đống, biểu hiện trúng độc rõ ràng. Hiếu Sương kinh hãi lần tay bắt mạch thì bàng hoàng nhận ra là *Cửu âm độc*. Cô buông A Than rồi thảng thốt giật lui, vô thức ngửa tay soi lên ánh sáng. Đốm tròn tím đen giữa lòng bàn tay đã ngả sang màu hồng nhạt. Chắc hẳn lúc giao đấu cô ngẫu nhiên thi triển thuật hoán chuyển âm dương khiến *Cửu âm độc* bị đẩy ra huyết Lao cung. Hiếu Sương luyện tập chưa lâu, công lực còn non, mới đủ sức dồn *Cửu âm độc* vào một chỗ chứ chưa thể đẩy bật nó ra khỏi cơ thể, chỉ có cách dùng sinh vật sống làm trung gian, chuyển âm độc sang để triệt tiêu dần, nhưng sinh vật trung gian đó cũng sẽ mất mạng hoặc bị thương. A Than chưa đủ tu vi để kháng *Cửu âm độc* mà dám kinh đấu nội lực với Hiếu Sương thì khác nào thiêu thân lao vào ngọn lửa.

Hiếu Sương tinh thông y thuật nên suy luận ra ngay: thể chất mình bẩm sinh khác người, luyện công phu chữa bệnh lại đưa đến kết quả trái khoáy, vô tình biến đôi tay thành độc chương khốc hại. Cô thần thờ nhìn đốm hồng hồng, muốn khóc mà không ra nước mắt. Triệu Bính hớn hờ vì chiến thắng của cô, chạy ào tới gọi:

- A di!

Hiếu Sương rung mình giật lui, Triệu Bính mắt đà ngã chúi đầu xuống, khóc òa lên. Hiếu Sương ăn năn ngập lòng, dốc lấy một viên Kim phong ngọc lộ hoàn cho A Than uống rồi ngồi thụp xuống đỡ Triệu Bính:

- Nín đi con, giờ ôm cổ ta, ta bế con lên!

Cô rút tay vào trong ống tay áo, vươn cổ ra chờ thằng bé. Triệu Bính rất thắc mắc vì cứ chỉ lạ lòng ấy nhưng cũng không gạn hỏi, nó gạt nước mắt quàng tay quanh cổ cô gái. Hiếu Sương đứng thẳng lên, vẫn buông thông hai tay để ngăn chúng tiếp xúc với thân thể thằng bé, thần thờ nghĩ bụng: "Sư phụ thường dặn: không được phép dùng độc hại người, đâu ngờ có ngày ta luyện ra độc chương. Một y sinh mang đôi bàn tay tử thần thì còn sống làm gì nữa...".

Hướng theo ánh mắt Hiếu Sương, Triệu Bính nhìn xuống A Than, khâm phục thủ thi:

- A di lợi hại nhỉ!

Hiếu Sương nhăn mặt, lắc đầu ngó quanh. Gần đây, Văn Thù nằm lẫn lóc, ngực áo đẫm máu, hẳn rằng bị thương khá nặng. Ở đằng kia, Hoa Sinh đang dồn bước tấn công Hạ Đà La, trong khi tên này lật đật

lùi hoài, Liễu Oanh Oanh triển khai lối đánh tia, chạy lòng vòng xung quanh, tìm thời cơ đả thương địch thủ. Hiểu Sương thấy hai người đã chiếm thế thượng phong thì rất mừng.

Đấu hơn một trăm chiêu, kinh lực của Hạ Đà La sa sút dần, Hoa Sinh đối phó trơn tru hơn hẳn, không đến nỗi chật vật như lúc đầu nữa. Liễu Oanh Oanh náo nức tự nhủ: "Chắc tại lão ta đã lớn tuổi nên không đủ sức giao đấu với tiểu hòa thượng trẻ khỏe nữa". Hạ Đà La liên tục lùi ra đuôi thuyền, Hoa Sinh hăm hở khoa chân bước dồn truy đuổi đối thủ. Khi Hạ Đà La áp sát mạn thuyền, Hoa Sinh đã tích đủ thể tấn công, chú hơi co mình, song quyền vẫn giấu trong tay áo lúc này mới bung ra theo chiêu thức *Nhất hợp tướng* thuộc *Tam thập nhị pháp tướng*. *Nhất hợp tướng* là khái niệm bắt nguồn từ kinh Phật, chỉ sự hợp nhất của vạn vật trên đời, trước khi thi triển phải dồn tụ toàn bộ sức mạnh vốn có, tạo nên uy lực oai hùng không gì lay chuyển nổi, nhưng cũng vì uy lực quá lớn nên dễ phát mà khó thu, nếu không đủ khả năng đả thương địch nhân trong vòng một chiêu thì sẽ tạo sơ hở rất lớn để kẻ thù phản kích. Tuy vậy nhìn khắp thiên hạ, hiện tại rất ít cao thủ đỡ nổi chiêu này, do đó tính riêng về mặt sức mạnh thì có thể nói *Nhất hợp tướng* là chiêu thức vô địch.

Thi triển xong *Nhất hợp tướng*, Hoa Sinh hết sức bối rối, không ngờ nổi mình xuất thủ dễ dàng đến vậy, tưởng chừng không phải định ý mà do hoàn cảnh thúc đẩy, bị Hạ Đà La dẫn dụ nên vận dụng mà thôi. Kinh khí của chú ta vừa tràn tới, Hạ Đà La đột ngột uốn éo thân hình để tránh đòn, đoạn đặt hữu thủ lên cánh tay Hoa Sinh, đánh hông lấy đà xoay tít người, chiêu thức vừa nhanh vừa dẻo, đột nhiên hắt thét:

- Xuống!

Hoa Sinh lập tức bị giật cao lên khỏi sàn thuyền, hăng chân, lộn đầu qua lan can rơi tòm xuống biển.

Hạ Đà La ra chiêu trúng đích, liền cười phá lên. Số là hắn đã tính ý nhận ra chú tiểu thu phát kinh lực vẫn chưa hoàn toàn thành thực nên cố ý để lộ sơ hở, dẫn dụ Hoa Sinh sử chiêu *Nhất hợp tướng*, sau đó tá lực đả lực hất chú ta xuống biển. Biến cố diễn ra quá bất ngờ, Liễu Oanh Oanh cứ ngỡ ra mà nhìn. Hạ Đà La cười dứt liền nhảy ngay tới, chưa đầy ba chiêu đã điểm ngã nàng. Liễu Oanh Oanh vốn hao mòn suy kiệt vì bao căng thẳng suốt những ngày qua, nay rơi vào tay Hạ Đà La, chỉ sợ sẽ bị hắn giày vò làm nhục, nàng sợ hãi và tuyệt vọng đến độ suýt ngất lịm đi.

Hạ Đà La điểm ngã Liễu Oanh Oanh xong, ngó sang nơi Cáp Lý Tư và Văn Thù đang giao đấu kịch liệt, chống tay vào nạnh gọi:

- Con ta ơi, ra chăm sóc ả này để sai gia thù tiếp Văn tướng quân cho.

Hắn sai chân chạy tới đứng thay vào vị trí của Cáp Lý Tư. Văn Thù vốn thua sút Hạ Đà La, lại thêm đang bị nội thương, không đủ sức giữ thể cân bằng với hắn. Hạ Đà La mới thì triển dăm ba miếng quyền cước là đã khiến gã luống cuống chân tay, giật lui liên tục.

Cáp Lý Tư rời trận tiến về chỗ Liễu Oanh Oanh đang nằm bất động. Thần sắc nàng xanh xao ừ dột nhưng vẻ thanh tú không hề giảm sút, thân hình óng ả mềm mại trông càng thêm đáng yêu. Cáp Lý Tư ngấm một hồi, mồm miệng bỗng khô rang, hắn liếm liếm mép, cười gằn sán tới gần. Hoảng hồn trước ánh mắt chòng chọc của hắn, Liễu Oanh Oanh toan cần lười tự tận, nhưng huyết đạo đã bị khống chế, không sao điều động nổi kinh lực nữa. Cảm giác khôn quần xâm chiếm tâm tư, huyết khí xộc lên não khiến nàng suýt ngất xỉu. Đúng lúc đó, chợt nghe tiếng gọi: "Thư thư...", Liễu Oanh Oanh giật mình liếc mắt trông. Hiếu Sương với vẻ mặt hời hợt đang ôm Triệu Bính chạy thực mạng tới. Cáp Lý Tư không thấy A Than đâu, chợt dạ nghĩ: "Chẳng lẽ tôn giả vô dụng đến nỗi bị tiểu cô nương này đánh ngã? Vô công tôn giả cũng ngang ngửa với ta kia mà...". Ngập ngừng một hồi, hắn suy đoán: "Chắc tiểu cô nương có phép thuật kỳ lạ nào đây. Tôn sư dạy rất đúng: thắng cả trăm lần không đáng kể, thất bại một phen cũng quá nhiều. Ta phải cẩn thận mới được". Hắn lập tức túm tóc Oanh Oanh, cất giọng đe dọa:

- Người mà dám lại gần thì gia gia sẽ đập cho ả một chưởng chết tươi.

Hiếu Sương nhìn hết Cáp Lý Tư đến Liễu Oanh Oanh, sau cùng ôn tồn bảo:

- Chúng ta trao đổi vậy. Người thả Liễu thư thư, ta đứng yên cho người bắt.

Liễu Oanh Oanh chưa xót ứa lệ: "Ngốc ơi là ngốc, chỉ giỏi nói năng nhăng cuội thôi, đối với chác cái gì? Sớm biết thế này, ta chẳng rồi hơi lo lắng cho người, cứ gieo mình xuống biển là yên chuyện...".

Cáp Lý Tư đảo mắt về suy tính, rồi bằng lòng:

- Cũng được, người đưa tay đây.

Hiếu Sương thả Triệu Bính xuống, liếc nhanh Liễu Oanh Oanh rồi

đuổi tay ra. Cáp Lý Tư ngó cánh tay khẳng khiu, tặc lưỡi: "Mặt mũi cũng xinh xẻo mà người ngợm gầy gò quá... Chà, bắt một hay hai đứa đều mang tiếng là bắt, thôi thì thu nhận cả, miễn là gái đẹp, ta chẳng bao giờ chê nhiều". Hắn cũng vươn tay ra, cười đều giả.

Hiếu Sương dẫu hơi ngây ngô thật thà song không phải dạng tồi tệ, mấy hôm nay thường xuyên va chạm với kẻ xấu, tai nghe mắt thấy nhiều cảnh tàn nhẫn lừa lọc, ít nhiều nhận thức được rằng trên đời này còn tồn tại vô khối kẻ trái ngược với mình. Lúc này cô hạ quyết tâm cứu Liễu Oanh Oanh nên âm thầm vận thuật hoán chuyển âm dương, miễn cưỡng tự bào chữa: "Ta đánh độc hạ người xong rồi sẽ chữa trị cho người mà". Tuy vậy bản tính lương thiện cố hữu vẫn không kham nổi hành động này, khi cô chìa tay ra, mặt đã đầm đìa nước mắt. Triệu Bính đứng bên, lo lắng nhắc:

- A di đừng tin lời kẻ xấu, hắn muốn hại a di đó!

Cáp Lý Tư cười khẩy, định phóng tay ra chụp, chợt nghe thấy tiếng "phập" kỳ lạ vẳng tới, hắn vội rút tay về, mặt đầy vẻ hốt hoảng. Một tiếng "phập" tương tự lại vang lên. Cáp Lý Tư bỏ mặc Hiếu Sương, túm tóc Oanh Oanh lôi vào đèn bên mạn thuyền, ngó xuống dưới rồi cười ha hả:

- Con lừa trọc! Người giỏi đấy!

Liễu Oanh Oanh rướn đầu ra khỏi mạn thuyền, bỗng mừng phát khóc. Hoa Sinh đang đu người lủng lẳng giữa lưng chừng không, quần áo ướt như chuột lột, mười ngón tay chọc sâu vào vách thuyền, tay này vừa bấu vững, chú liền đu mình lên hai thước, lại đến lượt năm ngón tay bên kia cắm vào vách thuyền.

Số là khi rơi xuống nước, Hoa Sinh sợ bị chìm nên hoảng hốt khoa chân múa tay loạn xạ, đột nhiên chạm phải đáy thuyền, chú bèn đẩy kinh chạy suốt các đầu ngón tay khiến chúng cứng chắc không kém gì các mũi dùi thép rồi bấu chặt vào mé ngoài thuyền, nín thở bò dần từ đáy thuyền lên. Cáp Lý Tư ý mình có ưu thế vì ở chỗ cao hơn, nên tuy ngạc nhiên nhưng cũng không sợ hãi gì, bắt đầu nghĩ cách đối phó. Đúng lúc ấy dưới làn nước loáng hiện bóng mấy con cá với những tấm lưng xám nhẵn. Thành linh một con trong bọn nhô đầu khỏi mặt nước, phô ra cặp mắt dài và bộ răng nhọn hoắt, bắt đồ nó quăng mình nhảy tốt lên, há mõm tấp chú tiểu. Hoa Sinh vội co cao chân. Con cá chỉ kịp đớp một chiếc giày rách rồi rơi trở xuống biển, nhưng cũng đã khiến gót

chân Hoa Sinh trượt da chảy máu, chú tiểu kinh hoàng đến nổi tứ chi bủn rủn, tốc độ trèo chậm hẳn lại.

Nhận ra đó là cá mập, Cáp Lý Tư vui sướng điên cuồng, bỗng linh tính có sự khác thường sau lưng, hẳn bèn ngoái đầu thét:

- Con ranh con, cút mau!

Hiếu Sương đang định giải cứu Liễu Oanh Oanh, nghe vậy đành dừng bước, thăm giận mình chân tay vụng về. Cáp Lý Tư đưa mắt ngó quanh, nhận ra cạnh đó có một chiếc mỏ neo nặng gần trăm cân cùng một sợi xích sắt to tướng, hẳn với lấy, liếc Oanh Oanh cười hiểm độc:

- Mỹ nhân ơi, xem ta quật con thạch sùng trọc lóc này xuống cho cá ăn nhé...

Hắn đẩy Liễu Oanh Oanh nằm quay ra bên mạn thuyền, đoạn nắm cả hai tay vào sợi xích sắt, gồng sức lẳng cái mỏ neo vài vòng rồi quết vù xuống Hoa Sinh. Liễu Oanh Oanh không nỡ chứng kiến tình cảnh thảm thiết của Hoa Sinh nên nhắm nghiền mắt. Nhưng thay vì tiếng gào xé ruột của chú tiểu, nàng lại nghe thấy Cáp Lý Tư thét lên khùng khiếp, đồng thời một luồng gió hắt ngược qua trán nàng rất buốt, và cuối cùng là một tiếng "ùm" tựa hồ có vật gì nặng trĩu rơi xuống nước.

Liễu Oanh Oanh rất lấy làm lạ, len lén mở mắt nhìn, tự nhiên vui mừng đến không dám tin là sự thật. Hoa Sinh đang dán sát mình vào vách ngoài con thuyền, còn Cáp Lý Tư thì đang bị bõm dưới nước, mồm nhoè nhoét máu. Chẳng là khi Cáp Lý Tư quất mỏ neo xuống, chú tiểu ước chừng không thể tránh nổi, bèn liều lĩnh buông bớt một tay để ứng phó. Khi chiếc mỏ neo lao tới đúng tầm, chú bèn vo tay đâm mạnh một phát. Mỏ neo đang trên đà phóng cực mạnh, nhưng mạnh đến đâu cũng không thể đương cự nổi *Đại Kim cương thần lục*, tức thì đổi hướng, bay chéch lên cao, xa khỏi lưng chú tiểu, văng ngược lên trên mạn thuyền, Cáp Lý Tư không kịp phán đoán tình hình nên bị quật trúng.

Ở đằng kia, Hạ Đà La đã chiếm hoàn toàn thượng phong, bấy giờ vỗ ba chương liên hoàn đánh gục Văn Thù, gã trẻ tuổi ộc máu, yếu ớt khuyu xuống. Hạ Đà La đánh bại liền tù tì ba cao thủ, đang dương dương tự đắc thì nghe thấy tiếng con trai gào lạc cả giọng. Hắn thót tim, ngoái trông đúng lúc Cáp Lý Tư quất mỏ neo lộn nhào xuống biển, hắn liền bỏ Văn Thù đấy, chạy ào ra lan can nhưng đã muộn, bèn vội vàng thò đầu nhìn theo. Cảnh tượng bên dưới rừng rợn khôn tả.

Mấy con cá mập đang ráo riết bơi xoáy vòng như nan hoa xe quanh Cáp Lý Tư, còn tên này bị nội thương rất nặng, gắng gượng xuất quyền đâm dạt một con cá mập, con cá lùi ra đôi chút rồi lại phăm phăm lao vào. Cá mập là chúa tể đại dương, thiên tính tàn bạo lạ thường, không bắt được con mồi thì không bao giờ chịu bỏ cuộc. Trong đàn cá có một con lợi dụng lúc lộn xộn lặn sâu xuống nước, Cáp Lý Tư chỉ chăm chăm đối phó bên trên, không thể bao quát cả bên dưới, chợt cảm giác đau nhói từ chân phải dội lên buốt óc, hấn rống vang, suýt nữa ngất lịm đi.

Hạ Đà La thấy máu loang đỏ một khoảng biển thì kinh hãi khôn tả, bèn bẻ luôn một đoạn ván lát nhằm ném con cá mập vừa tấn công Cáp Lý Tư. Mẩu gỗ chứa đựng nội công tuyệt đỉnh nên uy lực mạnh mẽ không kém gì chì thời hay đá tảng, nó lao thẳng vào lòng nước, đánh bửa đầu con cá mập nọ, con cá chìm ngay xuống đáy biển. Hạ Đà La thử nghiệm thành công liền xuất thủ nhanh hơn, hai tay liên tục đưa lên hạ xuống bẻ ván lát ngấm ném lần lượt từng con cá dữ. Ngặt nổi biển đâu thiếu cá, một bầy cá mập đang sục mồi ở vùng nước gần đó, ngửi thấy mùi máu tanh liền ùn ùn kéo đến, con thì xé xác đồng loại, con thì lao thẳng vào Cáp Lý Tư. Chỉ trong khoảnh khắc, dưới thuyền đã quần tụ đến hơn hai mươi con cá mập. Hạ Đà La gầm rú hung tợn, hai mắt vằn máu, bẻ ván lát thuyền ném luôn tay, khổ nỗi đàn cá càng lúc càng đông, Cáp Lý Tư dờ sống dờ chết, chìm dần xuống biển. Hạ Đà La sốt ruột sốt gan, tay thì ném cá, mồm thì quát mắng con bằng tiếng Đại Tàn, bảo hấn phải gắng chịu đựng.

Hoa Sinh nhân cơ hội ấy dùng cả tay lẫn chân thoăn thoắt trèo lên boong thuyền. Hạ Đà La lo cứu con trai, chẳng lòng dạ nào để ý đến nữa. Hiếu Sương nâng Liễu Oanh Oanh dậy, định giải huyết cho nàng, nhưng thủ pháp điểm huyết của Hạ Đà La quá cao cường, cô thử liên mấy lần đều công cốc, đành thông tay chịu thua. Ngó bộ dạng cuống quýt lo lắng của Hạ Đà La, cô bỗng động lòng trắc ẩn, bèn gọi ý:

- Sao tiền bối không thả mỏ neo xuống kéo lệnh lang lên?

Liễu Oanh Oanh đang hí hửng vì cảnh ngộ khốn đốn của cha con Hạ Đà La, chợt nghe Hiếu Sương mách nước cho kẻ thù thì phát tức đến ngứa ngáy khắp người, suýt nữa đã thông được cả huyết đạo.

Hạ Đà La sực tỉnh ngộ: "Sái gia lắm cảm thế không biết!". Hấn liền vớ mỏ neo quăng thật mạnh xuống nước, gọi to:

- Tóm lấy!

Cáp Lý Tư vẫn chưa ngắt hẳn, liền vươn tay ghì chặt mỏ neo, Hạ Đà La đề khí giật con trai lên thì thấy chân phải của hắn đã cụt sát đến bẹn, vết thương nham nhở đỏ lôm, máu nhều ra nhoe nhoét. Cáp Lý Tư thoát cơn hung hiểm, không cần gồng mình chống đỡ nữa, tinh thần được thả lỏng, lập tức cơn đau thể xác bao trùm trí óc, hắn hự khế một tiếng, chìm vào hôn mê.

Hạ Đà La cau mày, đặt Cáp Lý Tư nằm ngay ngắn rồi xé áo băng bó. Hiếu Sương theo dõi một lát rồi báo:

- Làm như vậy quả có cảm máu được tạm thời, song về lâu về dài, thân dưới sẽ mưng mủ và hoại tử, huống hồ lệnh lang đang bị nội thương, cấp cứu sai cách là mất mạng đấy.

Hạ Đà La sẵn cơn buồn khổ, nghe vậy liền ném dải vải đi, đánh mặt đứng thẳng dậy, quét mắt một lượt khắp bốn người, hắn học hỏi:

- Đứa nào đẩy nó xuống nước?

Hoa Sinh sồn gai ốc, bắt giắc rụt cổ, Hạ Đà La gằn giọng:

- Người phải không, tiểu hòa thượng?

Hoa Sinh không biết dối trá, đành cứ tình thực phân trần:

- Tại hắn quăng mỏ neo đánh mõ trước...

Liễu Oanh Oanh không nói được, thấy chú tiểu thật thà như đêm thì lo lắng vô cùng. Hạ Đà La nhìn Hoa Sinh hồi lâu, chợt ngửa mặt lên trời cười há há, rồi cũng đột ngột như khi cất lên, tiếng cười tắt ngấm:

- Hay lắm, người đã dám làm dám chịu như vậy thì sái gia cũng chẳng hẹp hòi gì mà không cho người một cơ hội. - Hắn rút Bát Nhã phong xuống. - Người mà đỡ được mười chiêu, sái gia sẽ tha mạng cho.

Sát khí âm âm trong mắt hắn khiến Liễu Oanh Oanh ớn lạnh, ruột gan rối như tơ vò. Nàng biết, mười chiêu này chắc chắn là các sát chiêu đoạt mệnh, nhưng lúc này lực lượng bên nàng hoàn toàn kém sút so với Hạ Đà La, dẫu có trăm ngàn phương án giao tranh cũng không đủ lực thi hành. Hoa Sinh mấy môi ngấp ngừng, Hiếu Sương chợt xen vào:

- Dẫu có giết sạch chúng tôi, tiền bối cũng không cứu được lệnh lang.

Hạ Đà La hừ mũi:

- Nó chẳng còn ra hồn người nữa, sống hay chết có gì khác nhau đâu?

Hiếu Sương lắc đầu:

- Tính mệnh là đáng quý... - Ngừng một lát, cô lúng búng. - Nhưng nếu ông còn giết hại ai, tôi thà chết chứ không cứu hắn.

Dù tự nhủ bất đắc dĩ lắm mới phải lợi dụng yếu điểm của đối phương, Hiếu Sương vẫn nghe miệng đắng nghét khi đặt điều kiện với Hạ Đà La. Cáp Lý Tư lơ mơ câu được câu chăng, vội thu hết hơi tàn rên rí:

- Tôn sư ơi... con không muốn chết...

Hạ Đà La định bụng giết sạch bọn Văn Thù, Liễu Oanh Oanh để báo thù cho Cáp Lý Tư rồi sẽ quật một chương chấm dứt kiếp sống tàn cho đứa con trai, nhưng nghe hần tuyệt vọng van vi cũng nhói lòng thương xót, liền hắng giọng:

- Người là đại phu, sái gia chỉ hỏi người một câu: nó bị thương đến mức này, còn cách nào cứu chữa được không? - Hần nhìn chằm chằm vào mặt Hiếu Sương, chỉ đợi cô thốt ra một tiếng "không" là sẽ thẳng tay tàn sát cả bọn.

Hiếu Sương lộ vẻ trầm ngâm:

- Chân thì không thể chữa lành được nữa, nhưng tôi sẽ gắng hết sức cứu vãn tính mạng cho lệnh lang...

Hạ Đà La vụt nắm nghiêng cổ tay cô. Hiếu Sương kinh hoàng, vô thức thi triển thuật hoán chuyển âm dương. Hạ Đà La giật thót, vội vận kinh áp đảo dòng hàn khí rờn rợn đang nhăm nhe chui vào lòng bàn tay mình. Nội lực hần quả nhiên cực cao, chỉ một thoáng sau, *Cửu âm độc* đã chìm lìm như đá lặn xuống nước, hần cười nhạt:

- Cũng được, nếu người cứu sống Cáp Lý Tư, sái gia hoan hỉ sẽ tha mạng cho mấy đứa các người. Còn chẳng may nó có mệnh hệ gì... - Hần quắc mắt, chìa cái nhìn đe dọa vào khắp mặt mọi người, chậm rãi nói. - Sái gia khắc có cách khiến các người muốn sống không được muốn chết chẳng xong.

Dứt lời, hần ẵm con trai lên và túm gáy Hiếu Sương lôi xềnh xệch vào khoang. A Than sợ ở lại thân cô thể cô sẽ bị ức hiếp, vừa may đã trực bát được hàn độc trong mình, hần cũng đủ sức theo Hạ Đà La chệnh choạng đi vào.

Hoa Sinh không mấy may nhúc nhích, chỉ giương cặp mắt mờ mờ dẫn trông theo bốn người. Bấy giờ huyết đạo của Liễu Oanh Oanh cũng dần thông suốt, nàng bật nói được:

- Hoa Sinh, người bế Bính nhi và dìu ta đến gần khoang.

Hồn vía Hoa Sinh đang để đầu đầu, nghe vậy cũng không hỏi han

một câu, mấy móc đưa hai người đến sát vách khoang rồi thẩn thờ ngó xuống sàn thuyền. Đại địch đang ở ngay trước mắt, tranh thủ thời gian là điều tối quan trọng, thừa lúc Hạ Đà La chưa đổi ý, Liễu Oanh Oanh ngưng thần vận công giải khai huyết đạo. Triệu Bính vừa mệt vừa sợ, ngồi thuôn ra chốc lát thì lơ mơ thiếp ngủ.

Sau khi khám kỹ tình trạng của Cáp Lý Tư, Hiểu Sương đun nước thật sôi rửa sạch vết thương, lại lục hành lý lấy thuốc cầm máu rịt cho hấn. Chỗ chân cụt vừa bớt đau thì đến lượt nội thương phát tác, Cáp Lý Tư liên tục ho ra máu. Hiểu Sương băn khoăn:

- Nội tạng lênh lang bị hư tổn quá độ, chữa cũng không khó, nhưng thiếu mất mấy vị thuốc.

Hạ Đà La lạnh lùng cất ngang:

- Muốn làm thế nào thì làm, chỉ biết hể ngươi không chữa được, sái gia sẽ cho ngươi ném mùi khốn khổ.

Nói đoạn, hấn gỡ Bát Nhã phong trên lưng xuống. Hiểu Sương phát hoảng, tưởng hấn sắp hành hạ mình, nhưng Hạ Đà La chỉ dùng ngón dao sáng loáng liếc quanh đầu để chải mái tóc rồi bù cho mượt, bộ dạng chăm chút y hệt một thiếu nữ trong cảnh trướng rủ màn che. Xong xuôi, hấn hé miệng cười hỏi Hiểu Sương:

- Nha đầu, ngươi trông ta trẻ hơn khi nãy không?

Hiểu Sương ngơ ngác, chưa kịp đáp lời thì A Than đã xun xoe xen vào:

- Chỉ ít cũng phải trẻ ra đến hơn mười tuổi ấy.

Hạ Đà La liếc xéo hấn, mắt có sắc giận. A Than giật thót, vội lấp liếm:

- À không, nếu nhìn kỹ... phải trẻ lại hấn ba mươi tuổi chứ chẳng ít.

Bây giờ Hạ Đà La mới tỏ vẻ mãn nguyện:

- Không dám, trẻ được chừng hai mươi tuổi là tốt lắm rồi.

A Than ngoài miệng xuýt xoa, nhưng trong lòng chửi rủa tơi tả: "Đồ khộm già la sát, vừa nhăn nheo vừa xấu xí mà còn ra vẻ anh tuấn non tơ".

Hiểu Sương qua cơn sợ hãi, cúi xuống Cáp Lý Tư:

- Thiếu vị thuốc thích hợp, đành phải tìm một thứ khác để thay thế tạm thời.

- Thứ gì? - Hạ Đà La hỏi.

- Nước giải của Bính nhi.

Hạ Đà La nhảy nhồm ngay dậy, tức giận quát:

- Người bắt con ta uống nước đái à? Lếu láo ở đâu...

Hiếu Sương thờ dài:

- Tiên sinh đừng nóng, bây giờ thuyền ta lênh đênh trên biển, thuốc thang thiếu thốn, bắt đắc dĩ phải dùng thứ khác thay thế thôi. Nước giải của trẻ con được dân gian gọi là Luân hồi tửu hoặc Hoàn nguyên thang, chuyên trị thổ huyết, ho ra máu và cả vấp ngã bị thương đấy!

Hạ Đà La bán tín bán nghi, soi mói nhìn Hiếu Sương từ đầu xuống chân tưởng như muốn tìm xem có nét nào là bốn cột hay sỉ nhục mình không. Cuối cùng bị thuyết phục bởi vẻ mặt bình thân ung dung của cô gái, hần hừ mũi bước ra ngoài khoang, túm lấy Triệu Bính. Hoa Sinh giờ tay cản:

- Lão già, người làm gì vậy?

Hạ Đà La bình sinh chúa ghét kẻ khác dùng từ "già" với mình. Nay thấy Hoa Sinh chẳng kiêng nể gì, công nhiên gọi hần là "lão già" trước mặt bao nhiêu người, Hạ Đà La sầm mặt, co tay trái về để đánh lạc hướng Hoa Sinh rồi vụt vung tay phải táng bốp vào mặt chú ta. Hoa Sinh dẫu có thần lực hộ thân nhưng không tránh khỏi cảm giác choáng váng, mở mắt chỉ thấy hoa cà hoa cải, máu lờ lợ ộc ra đầy miệng.

Hạ Đà La xách Triệu Bính quay vào khoang, nhặt một cái bát sứ thét:

- Đái vào đây!

Triệu Bính đang lơ mơ ngủ, thấy động thì dụi mắt ngơ ngác. Hạ Đà La sốt ruột gắt:

- Nghe rõ chưa?

Triệu Bính nhếch miệng định khóc, liền ăn ngay một cái bạt tai, Hạ Đà La giữ chặt nó, xé toạc quần rồi đẩy nội lực vào lưng, buộc nó phải tiểu tiện. Khốn thay Triệu Bính kinh hoàng quá độ, nội lực chưa chạm thân mà phân và nước giải đã chảy tồ tồ ra bát. Hạ Đà La vội mắng:

- Khoan, khoan, ta bảo mày đái chứ có bảo mày ỉa chảy đâu!

Hần cuống quýt lấy tay bưng miệng bát, nhưng không che kín được lại còn dính một tay đầy phân thối hoắc. A Than ngồi bên, chứng kiến cảnh tượng hoạt kê ấy, không nhịn được bèn cười lăn cười lộn.

Hạ Đà La tức giận trừng mắt, A Than hoảng hồn im thít, cúi gằm đầu xuống. Hạ Đà La đem bát cứt đái đổ hết ra biển rồi quay vào cầu kính bảo:

- Lại lần nữa!

Hắn túm Triệu Bính, định ép mấy giọt nước tiểu chảy ra, nhưng bây giờ Triệu Bính hãỉ quá lại không đái được. Hạ Đà La thấy nước mắt nó chảy như suối mà nước tiểu thì tắc tị, mới biết xi tè trẻ con là việc không nôn nóng được. Hắn vừa tức tối vừa buồn phiền, mắng chửi om sòm đến mỏi mồm rồi đi lấy lương khô nước ngọt dỗ Triệu Bính ăn uống cho no, sau cùng nhẹ nhàng vỗ về để lừa lấy một bát nước giải của nó. Hiếu Sương điều chế thuốc xong, đem cho Cáp Lý Tư uống, nửa canh giờ trôi qua, quả nhiên hắn không ho ra máu nữa.

Hạ Đà La thẳm tán thưởng: "Y thuật trung thổ cao thâm thật đấy, nước đái người mà cũng dùng làm thuốc được. Ừ, muốn trẻ mãi không già chắc phải thỉnh giáo con bé thôi". Ý đã quyết, hắn đổi ngay sang vẻ mặt hiền từ.

Hiếu Sương vốn rộng rãi độ lượng, không bao giờ để lòng vướng bận chuyện ân oán, thấy Cáp Lý Tư quần quai vật vã, cô liền dốc sức chăm sóc chữa trị, chỉ mong giảm bớt đau đớn cho hắn. Dần dần, mặt Cáp Lý Tư phục hồi được huyết sắc, mạch tượng cũng ổn định hơn. Hạ Đà La tự nhiên buột miệng:

- Thật may mà có đại phu!

A Than đang nhấp nhồm bên cạnh, liền chộp ngay lấy câu ấy, cực lực tán dương:

- Đại phu đại nhân đại lượng, xin hãy trị độc cho ta.

Hiếu Sương vẫn áy náy vì vụ hạ độc A Than, nghe nhắc bèn nói:

- Người chìa tay ra đây!

A Than do dự một thoáng rồi vươn cổ tay sang. Hiếu Sương im lặng bắt mạch, cảm thấy *Cửu âm độc* chập chờn rất lạ, không đóng cặn bám chặt như trong người mình. Ngẫm nghĩ chốc lát, cô bảo:

- Người nghe ta đọc khẩu quyết, kiên trì luyện theo là sẽ hóa giải được độc chất.

Đoạn trích một phần trong tâm pháp hoán chuyển âm dương giảng cho A Than nghe. Tâm pháp này hòa hợp đến tận chân tơ kẽ tóc với y thuật và Đạo gia trung nguyên, A Than xuất thân tăng lữ Thố Phồn, làm sao nắm bắt được lớp ý nghĩa sâu xa bên dưới, dòng tai nghe hồi lâu mà vẫn mù mờ như cũ.

Hạ Đà La là cao thủ võ học đương thế, đồng thời thông hiểu Hán văn, nghe qua là hiểu ngay, bèn xen vào:

- Đoạn tâm pháp ấy dường như ẩn chứa một loại nội công rất cao thâm.

Hiếu Sương gật đầu:

- Đúng vậy, đây là bí quyết tu tiên của Đạo gia kết hợp với thuật dưỡng sinh của y gia.

Hạ Đà La sáng mắt, vỗ tay cười:

- Sái gia ngưỡng mộ phép tu tiên của Đạo gia lắm, liệu đại phu có thể chỉ giáo chút ít chăng?

Hiếu Sương nghĩ cũng chẳng có gì đáng giấu giếm, bèn đáp ngay:

- Được chứ, nhưng tôi phải giải độc cho đại sư đây trước.

Hạ Đà La nhú mày:

- Môn nội công mà hần tu tập là Mật tông Thổ Phồn, cũng như Du già xứ Thiên Trúc của sái gia, đường hướng khác hẳn nội công trung thổ, người có trình bày thế nào hần cũng không hiểu đâu. Hay là để sái gia giải thích sơ qua khái niệm, người nghiền ngẫm đối chiếu xem sao.

Hần bèn ngồi ngay ngắn lại, giới thiệu về hệ thống kinh lạc Thiên Trúc cho Hiếu Sương nghe.

Lý thuyết kinh mạch Thiên Trúc được đạo Bà La Môn xây dựng, hầu như không có gì tương đồng với mạch lý trung thổ. Mạch lý trung thổ gắn liền với mười bốn kinh mạch và kỳ kinh bát mạch, còn mạch lý Thiên Trúc có ba khí mạch và bảy luân xa. Ba khí mạch gồm Trung mạch, Tả mạch và Hữu mạch, bảy luân xa gồm luân xa đỉnh sọ, luân xa trán, luân xa họng, luân xa tim, luân xa đốt sống cùng và luân xa xương cụt, tạo thành một hệ thống khái niệm riêng biệt và kỳ diệu khác. Hiếu Sương vốn tinh thông y đạo, vừa nghe Hạ Đà La giảng vừa đối chiếu với mạch lý trung thổ, chỗ nào không hiểu thì hỏi cặn kẽ thêm. Hạ Đà La muốn lấy lòng Hiếu Sương để học phép trường sinh của Đạo gia nên cố ý tỏ ra chân thành, không giấu giếm gì hết, biết bao nhiêu nói bấy nhiêu. Hạ Đà La vừa nuôi tham vọng trở thành cao thủ vô địch thiên hạ, vừa khao khát tìm ra phép tu luyện trường sinh nên đã dày công tinh nghiên y học Thiên Trúc, thành thử nhìn khắp thiên hạ bấy giờ chẳng còn ai tinh thông nội công Thiên Trúc hơn hẳn. Hiếu Sương nghe hẳn giảng, lĩnh hội được rất nhiều kiến thức, thầm cảm ơn rằng không ngờ ngoài trung thổ còn có một hệ thống y thuật khác tinh thâm đến vậy.

Liễu Oanh Oanh vận công hồi lâu mới đã thông hết huyết đạo. Khi mở mắt, bất gặp chú tiểu đang ngồi chồm hổm gần đấy, nàng bèn gọi:

- Hoa Sinh...

Hoa Sinh ngoái lại, mắt long lanh lệ. Liễu Oanh Oanh ngẩn người, chưa kịp hỏi han thêm thì chú tiểu bỗng hành động rất kỳ lạ. Chú chống hai tay xuống sàn, động mạnh cái đầu trục xuống làm ván thuyền thủng luôn một lỗ, xong xuôi nhảy sang trái, lại động đầu xuống, một lỗ nữa xuất hiện. Cứ nhát một nhát một như thế, sau mấy tiếng khô khốc đều đặn, trên sàn thuyền đã xuất hiện đến năm sáu lỗ hổng. Hoa Sinh vừa già đầu vừa rơi nước mắt. Liễu Oanh Oanh rất ngạc nhiên, vội hỏi:

- Người làm gì thế? Đập nát thuyền là mọi người đều làm mỗi cho cá mập đấy.

Hoa Sinh tỉnh ngộ, liền dừng đập đầu, sụt sùi nói:

- Không cứu nổi Hiếu Thương, mổ thực vô dụng...

Liễu Oanh Oanh nhảy dựng lên, quát phớt tay qua cái đầu trục của chú ta, mắng:

- Người chưa hành động, vì sao đã biết là không cứu nổi?

Hoa Sinh sụt sịt:

- Mổ đánh không lại lão già kia.

Liễu Oanh Oanh buồn hẳn đi: "Ừ, lão tóc bạc quả thực khó đối phó". Không nghĩ ngay được cách gì, nàng vợ vẫn nhìn quanh quất, ánh mắt dừng lại chỗ Văn Thù. Gã đang ngồi tựa vào vách khoang gần đó, mặt vàng như nghệ.

Bộ dạng thiếu não của gã khiến Liễu Oanh Oanh mủi lòng, nàng bước tới gần, ghen ngào nói:

- Khi ám toán Lương Tiêu, người có hình dung được cảnh ngộ hiện nay không? Người từng cứu giúp ta, nhưng... người giết Lương Tiêu, mối thù này ta nhất định phải báo...

Lời vừa dứt, đơn chương của nàng cũng phóng ra, mặt Văn Thù bỗng méo mó đi trong một điệu cười thê lương:

- Nước mất nhà tan, còn trơ trọi mỗi thân này thôi, sống chẳng niềm vui, chết không đáng sợ...

Bộ dạng thất thần của gã khiến Liễu Oanh Oanh thương xót, nàng đành hạ tay xuống ngậm ngùi:

- Lênh đênh giữa biển mêh mang, ta không giết thì rồi ông trời cũng diệt người thôi. - Nàng quay về chỗ Hoa Sinh. - Người sợ chết không?

- Sợ chứ! - Hoa Sinh đáp.

Liều Oanh Oanh cau mày:

- Người có muốn cứu Hiếu Sương không?

- Muốn chứ.

Liều Oanh Oanh phát bần:

- Đã muốn cứu người ta lại còn sợ chết, có nhẽ đâu thế? Việc đã tới nước này, chỉ còn đường liều một trận sống mái với lão tặc bạc đồ thôi. Nếu người sợ thì khỏi cần đi với ta.

Nàng xoay gót bước về phía cửa khoang. Vân Thù chợt mở bừng mắt:

- Liều cô nương, đợi ta khỏi mấy vết thương, có thể ta sẽ giúp cô một tay.

Liều Oanh Oanh chun mũi khinh ghét:

- Ta thà chết còn hơn nhận sự trợ giúp của người.

Vân Thù nhìn bóng nàng ngoặt vào phía cửa khoang, lòng đau khổ muôn trùng, găng nhúc nhắc chân tay nhưng không gượng dậy nổi, đành khép mi mắt, hai hàng lệ lăn dài.

Liều Oanh Oanh bước tới cửa khoang, tìm đập thành thịch: "Tiểu hòa thượng là đồ nhát chết, giờ chỉ còn trông cậy vào một mình ta thôi". Bấy giờ Hạ Đà La đang giải thích cho Hiếu Sương về luân xa huyệt:

- Luân xa huyệt có mười sáu cánh, nếu không sạch sẽ thì lòng bất an, dẫn đến tâm trạng phiền não và thể chất ốm o bệnh tật, vì vậy khi luyện *Du già thuật* người ta phải dùng vải trắng thông sạch thực quản.

Hiếu Sương nhúh mày:

- Cách này thô bạo quá, ai mà chịu nổi. Trong trường hợp tương tự, trung thổ có hướng điều trị khác. Lấy rễ sắn tươi lột sạch vỏ, luộc nó qua vòm họng vào thực quản là rửa thông. Hai phương pháp có xuất xứ riêng rẽ nhưng nguyên tắc tương tự...

Hạ Đà La chợt nhướng mày, đưa mắt về phía cửa:

- Người vào đây làm gì?

Hiếu Sương ngoảnh nhìn theo. Liều Oanh Oanh đang nghiêng rặng nghiêng lợi đứng ở lối vào, mặt lạnh như băng:

- Hồi vớ vẩn, cổ nhiên là ta vào đòi Hiếu Sương.

Hạ Đà La uể oải đứng dậy, đôi mắt dâm tà sục sạo khắp người Oanh Oanh:

- Người liệu được mấy nả sức mà dám đến chọc giận sái gia? Nếu không niệm tình người nỡ nà mơn mơn thì sái gia đã đập chết người từ lâu rồi.

Hiếu Sương lo sợ nài nỉ:

- Muội ổn mà, tỳ ra ngoài mau đi, tỳ đâu không lại ông ta đâu.

Liễu Oanh Oanh trừng mắt:

- Người dám đem tính mạng ra đánh đổi để cứu ta, chẳng lẽ ta cư xử bất nghĩa được ư?

Hiếu Sương cảm động quá, nước mắt tuôn rơi. Liễu Oanh Oanh quát:

- Đừng thút thút kéo kẻ thù nó cười cho!

Hạ Đà La cười nhạt:

- Cũng được, người đã vào rồi thì ở lại hầu hạ cho sái gia tiêu sầu.

Giọng điệu khá ồ của hắn khiến Liễu Oanh Oanh rợn người. Hạ Đà La đắc ý nhận ra, liền tung quyền tấn công. Liễu Oanh Oanh giơ chưởng đón. Hạ Đà La chủ đích bắt sống nên không muốn làm nàng bị thương, đưa quyền đi nửa chừng là khum tay chúc xuống móc vào mạch môn nàng. Liễu Oanh Oanh hụp mình luồn sang bên phải, khép chưởng chém ngược lên cánh tay hắn. Hạ Đà La rùn vai trái, đẩy bắp tay trườn đi uốn éo như con rắn, vươn bàn tay lên cánh tay Liễu Oanh Oanh. Thiếu nữ không rút tay về kịp, nội kinh của Hạ Đà La như độc xà, lập tức luồn sâu vào cơ thể nàng.

Hiếu Sương lao bổ tới cứu. Hạ Đà La đẩy kinh ra tả chưởng không chế Liễu Oanh Oanh, đoạn khê vận nghiêng hông, thò hữu thủ tóm gọn song chưởng của Hiếu Sương, xà kinh theo đó lan sang, Hiếu Sương nhột nhột khắp người, tưởng chừng mấy chục con rắn nhỏ theo lòng bàn tay trườn vào người mình. Hạ Đà La cười khùng khục:

- Đại phu à, đây là nội công *Quân đồ lệ* của Thiên Trúc ta, người thấy mùi vị thế nào?

Đương khi tự đắc, chợt cảm thấy một luồng hàn khí chập chờn len qua chân khí của mình để chạy ngược lên người, Hạ Đà La hãi hùng nghĩ: "Vô công gì thế này?", rồi găm lên, vội dồn nội lực ào ạt để đẩy bật Hiếu Sương đi.

Liễu Oanh Oanh bị xà kinh của Hạ Đà La xung phá tấn công khắp

các kinh mạch, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, đúng lúc nàng sắp quy ngã đến nơi thì có ai đó đầm khê vào vai nàng. Chính bản thân nàng không phát hiện điều gì khác lạ, nhưng Hạ Đà La nhận ra rõ rệt một dòng lực mạnh mẽ theo cánh tay mình chạy xộc lên thân thể, bất giác chấn động cả người. Người vừa xuất hiện đầm tiếp cú thứ hai, rồi cú thứ ba, Hạ Đà La đau đớn muốn toác hở khẩu, không chịu đựng nổi nữa, liền buông tay thét vang:

- Đồ trọc con, người đến đúng lúc lắm!

Liễu Oanh Oanh ngoái đầu nhìn. Hoa Sinh đang quay quay cái mỏ neo trong tay khiến nó va vào dây xích kêu lanh canh, hai mắt tròn xoe, chú trỏ tay vào mặt Hạ Đà La:

- Người... bắt nạt Hiếu Suong, lại bắt nạt cả Liễu cô nương, thật là một kẻ xấu xa man rợ, mỗ... mỗ phải liều một trận sống mái với người.

Lời lẽ hào sảng nhưng tuôn ra bằng một giọng rụt rè lấp bắp nên chẳng toát lên chút khí thế nào, Liễu Oanh Oanh vừa tức vừa buồn cười: "Cừ lắm, nhưng mồm mép vụng về quá". Nàng bảo:

- Hoa Sinh, lại đứng cạnh ta đây!

Hoa Sinh gạt đầu, vụt vung tay phải lẳng cái mỏ neo lên phía trước, ba lưỡi móc sắt kéo theo kinh phong hất thẳng đến mặt Hạ Đà La. Thế tấn công hết sức hung hiểm, Hạ Đà La không dám đón đỡ trực diện, bèn tung mình nhảy ra sau. Hoa Sinh giật tay trái, theo sau mỏ neo là sợi xích sắt dài hơn một trượng to bằng bắp tay người phóng thẳng đến Hạ Đà La như mãng xà xuất động. Cứ thế, chiếc mỏ neo trở thành một món binh khí lợi hại vô song trên tay chú tiểu, mỏ quặp để móc, xích sắt để quật, lúc cương lúc nhu, quay vù vù đến nỗi cả khoang ào ào những gió. Liễu Oanh Oanh vui mừng hỏi:

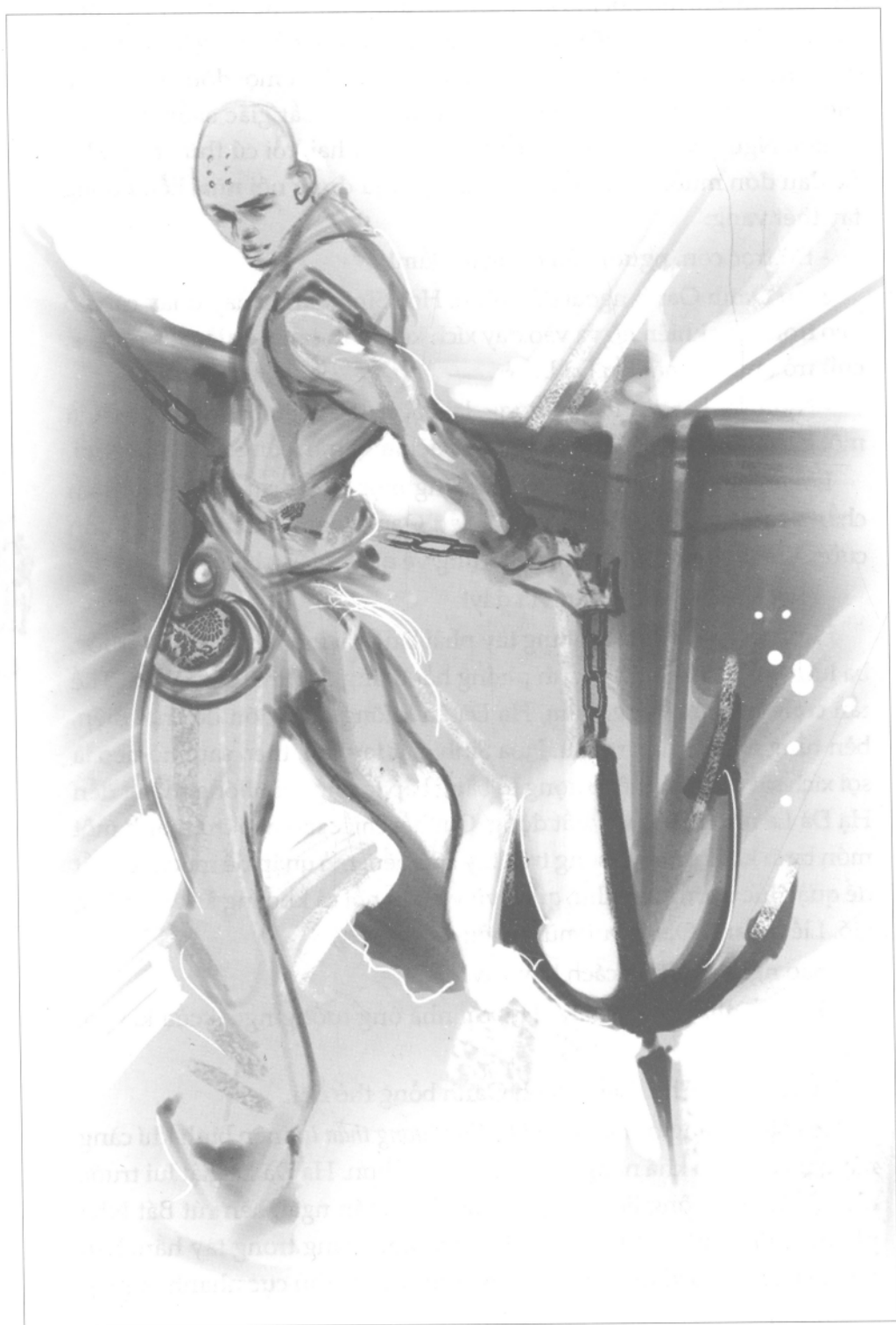
- Sao người nghĩ ra cách hay vậy?

- Không phải mỗ nghĩ ra đâu, cái nhà ông tướng ngoài cửa kia gợi ý đấy.

Thì ra là Vân Thù. Liễu Oanh Oanh bồng thờ dài.

Hoa Sinh mang trong mình *Đại Kim cương thần lực* nên binh khí càng nặng thì càng có khả năng tạo ra uy lực lớn hơn. Hạ Đà La giật lui trước những đợt tấn công liên tiếp, không khỏi ngán ngại, bèn rút Bát Nhã phong xuống, những lưỡi dao sắc lạnh sáng loáng trong tay hắn, hàn quang tràn ngập không gian. Hai bên cùng xuất thủ cực nhanh, không

thể nhận ra binh khí của họ có hình thù gì nữa, chiếc mỏ neo nặng nề đen bóng, Bát Nhã phong nhanh nhẹ sáng bóng, từ ngoài nhìn vào trông giống một đám mây đen xoáy vun vút quanh một vàng trắng bạc, cuộn cuộn đùn dày che phủ không ngừng. Tuy nhiên mây đen dù dày nặng đến đâu cũng có khi không bùng kín nổi vàng trắng. Trận đấu càng lúc càng căng thẳng, Liễu Oanh Oanh không kiếm ra kế hờ nào để tham chiến, bèn cúi thấp mình luồn ra khỏi vòng đấu, đến diu Hiếu Sương dậy. A Than hoảng vía túm ngay Triệu Bính, dọa dẫm:

- Người mà dám tới gần, ta sẽ vắn cổ nó.

Liễu Oanh Oanh ném chuột sợ vỡ đồ, thành ra hai bên cứ dè dứ lừa miêng hồi lâu. Thành linh có tiếng răng rắc, Hoa Sinh vừa lẳng huyệt mục tiêu, táng luôn cái mỏ neo vào vách khoang làm bung hết cả ván, vừa đấu vừa dẫn dă cùng Hạ Đà La di chuyển về phía mũi thuyền. Liễu Oanh Oanh không biết thắng bại ra sao, tạm thời bỏ mặc Triệu Bính, đỡ Hiếu Sương chạy theo xem.

Nhờ món binh khí lạ lùng, thoát tiên Hoa Sinh chiếm thế thượng phong, nhưng khi Hạ Đà La trấn tĩnh lại thì chính hắn bắt đầu làm chủ tình thế, thi triển hết khả năng, không chỉ dùng hai tay mà còn tận dụng cả những mấu thịt nhỏ nhất ở đầu, cổ và ngực để điều khiển Bát Nhã phong khiến nó bay nhanh đến nỗi đan thành những vòng ngân quang dày đặc quanh mình. Đó chính là chỗ diệu kỳ của *Đề Bà chi vũ*, Hạ Đà La đã luyện *Du già thuật* tới mức xuất thần nhập hóa, gân cốt cơ bắp toàn thân nhô ra thụt vào tùy ý, hễ được tâm tưởng dẫn hướng thì cũng cử động linh hoạt chẳng kém gì hai tay. Người thường sử dụng binh khí bằng tay, còn Hạ Đà La thì có thể dùng tất cả các bộ phận cơ thể như bàn chân, đầu, nách, mạng mỡ, ngực để điều khiển Bát Nhã phong, đối thủ không thể nào lường được.

Trận giao tranh đang đến hồi gay cấn, Hạ Đà La chợt thét vang:

- Trúng!

Chân Hoa Sinh lập tức trúng chiêu, tước cả máu.

Liễu Oanh Oanh thấy Hoa Sinh yếu thế, lo lắng nhào tới, Hạ Đà La bèn giật ngược cánh tay, Bát Nhã phong liền bay vòng về vai hắn. Liễu Oanh Oanh chỉ kịp thấy ánh bạc loang loáng trước mắt, rồi đỉnh đầu lạnh tê, một búp tóc lả tả rụng xuống, nàng kinh hoàng đến toát mồ hôi. Hạ Đà La cười:

- Lần này chỉ là tóc, lần sau sẽ là da mặt, thử tưởng tượng xem, nếu sái gia vạch chữ thập lên má người ắt hẳn cảnh tượng sẽ đẹp mắt lắm đó.

Trong lúc cợt ghẹo Liễu Oanh Oanh, Hạ Đà La vẫn không ngừng điều khiển Bát Nhã phong, món binh khí bay vun vút, thoáng một cái, Hoa Sinh lại trúng ba chiêu nữa, máu tươi hắt tung tóe rồi chảy ròng ròng trên cơ thể chú ta, rớt xuống thành những đốm tròn trên sàn thuyền. Hoa Sinh mở to mắt, nghiến răng gồng sức giao tranh, chân tay mỗi lúc một nặng nề trĩu trĩu, đường bay của mỏ neo bắt đầu loạn xạ. Liễu Oanh Oanh tự trách: "Tiểu hòa thượng không sợ chết, ta há sợ sao?", rồi định lao bổ vào vòng đầu, chợt một tiếng hú dài ở đâu vọng tới tai nàng, nghe như tiếng vượt hót nơi núi vắng, lại như tiếng rỗng gầm lồng lộng bầu trời, xộc thẳng lên chân mây, chấn vỡ cả đá vàng. Liễu Oanh Oanh hết như bị ai đâm một phát vào giữa ngực, đầu óc choáng váng, nàng ngẩn ngơ đứng sững ra, cùng lúc Hiếu Sương thẳng thốt kêu lên:

- Ối!

Liễu Oanh vội hỏi:

- Người... cũng nghe thấy phải không?

Hiếu Sương run cầm cập, lắp bắp đáp:

- Huynh... ấy đấy, chính là huynh ấy...

Liễu Oanh Oanh lúc này mới dám tin hẳn, liền nhìn theo hướng tiếng hú. Đàng ấy, trên biển xa, một hòn đảo nhỏ nổi lên, càng nhô cao càng phình to, dần dần hiện rõ hình dáng một con cá voi khổng lồ đang rẽ nước vùn vụt lao tới. Trên lưng con cá voi lơ lửng một bóng người với mái tóc dài bay lộng theo gió. Người ấy đang đứng thẳng, vụt chống tay vào hông, ưỡn ngực ngửa mặt hú lên lần nữa, tiếng hú trầm hùng như gió lộng trên biển, vang vọng mãi không thôi.

Liễu Oanh Oanh mờ hết cả mắt, chẳng vì một nguyên nhân gì mà chân tay bỗng bủn rủn, yếu ớt quỵ gối xuống đất. Hiếu Sương cuống quýt đỡ nàng dậy:

- Thư thư sao vậy?

Liễu Oanh Oanh cũng không hiểu nổi cảm giác của mình, chẳng rõ vui hay buồn, mừng hay tủi, chỉ biết trái tim trống rỗng, không còn cả sức mà trả lời:

- Người nhìn kỹ hộ ta, có phải là... hẳn không?

Giọng nàng run run, hầu như không thành tiếng. Hiểu Sương cũng mừng đến rơi lệ, nước mắt chảy ròng ròng xuống má, gật đầu thật mạnh:

- Huynh ấy đây!

Liễu Oanh Oanh thốn thức:

- Không phải mơ chứ?

Hiểu Sương lắc đầu, cười qua hàng lệ:

- Không phải mơ đâu. - Cô cầu cổ tay trắng ngần như ngọc của Liễu Oanh Oanh. - Đau không nào?

Liễu Oanh Oanh ngẩn người, chợt ôm chặt Hiểu Sương cười khanh khách:

- Ta biết mà, tên háo sắc đó chẳng dễ chết thế đâu...

Sực nhớ lại bao nhiêu tủi cực suốt mấy hôm nay, họng nàng bỗng nghẹn lại, nước mắt như chuỗi hạt châu rỏ tong tong xuống cổ Hiểu Sương. Cô gái ôm nàng vào lòng, khuôn mặt ngấn ngời.

Lại nói chuyện hôm nào, Lương Tiêu bị thương rơi xuống biển liền ngất đi ngay, không biết bao lâu mới lơ mơ tỉnh dậy. Khi gã mở mắt ra thì vàng thái dương đã lún xuống phía tây, ráng tà rải thắm trời biển.

Lương Tiêu giãy giụa muốn nhóm dậy, nhưng gân cốt rã rời, thử đề khí mà Đan điền trống không, đành nhắm mắt tập trung tinh thần, kiên nhẫn tích tụ lại chân lực. Ước chừng thời gian tàn ba cây nhang, một dòng khí lạnh từ huyệt Cưu vĩ dần dà nhen lên, một quãng khí nóng chậm chạp dần đầy trong huyệt Thần khuyết, hai luồng chân khí yếu ớt di chuyển theo kinh mạch, vỗ nhẹ vào các vết thương mỗi khi chúng chảy qua.

Vật vã mấy canh giờ, Lương Tiêu mới tập hợp lại được chân khí, đưa nó dạo hết một vòng quanh thân thể, khi tinh lực hơi hơi hồi phục, gã mở mắt ra. Lúc ấy ánh sáng ban ngày đã tắt, trời chiều nhuộm màu u ám, đặng đông chơm chớm mấy đốm sao giá lạnh. Lương Tiêu gắng ngồi dậy, khắc ra hai búng máu, cơn ho động đến vết thương làm gã đau tái cả người, bèn lần tay kiểm tra thì phát hiện gãy mất hai giẻ sườn. Lương Tiêu mày mò nắn xương, thắc mắc tự hỏi: "Ta rơi xuống biển cơ mà. Đây là đâu nhỉ?". Gã nghi hoặc sờ soạn xung quanh. Chỗ này trơn láng mịn màng, còn lún xuống theo các đầu ngón tay ấn. Gã đang kinh ngạc, chợt nghe "phiu" một tiếng, khoảnh đất chìm xuống, Lương Tiêu chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao thì đã ngập mình trong nước, nước

biển mặn òng ọc tràn vào tai mắt mũi mồm gã, một tia sáng xẹt qua óc, gã sức hiểu: "Ừa, ta rơi lên lưng con cá voi!". Gã khiếp vía bầu chặt lấy sống lưng con cá, không dám nhúc nhích nữa.

Con cá voi mau chóng chìm xuống thật sâu, khuấy động một luồng nước ngầm mạnh dữ dội khiến Lương Tiêu lao đảo, phải gắng bầu hết mười đầu ngón tay vào lưng nó, không dám buông ra. Thời ở Hoa Sơn, gã đã luyện được thuật *Quy tức* nên cũng có thể nhịn thở dưới nước một khoảng thời gian. Con cá voi bị gã đeo bám nhằng nhẵng trên lưng, cảm thấy vướng bận vô cùng nên cố ý đâm mình xuống thật sâu, thậm chí còn vòng vèo quay lượn dưới lòng nước. Lương Tiêu biết rằng biển rộng vô bờ, con cá này chỉ là một lá thuyền nhỏ giữa đại dương, nếu bị nó vút bỏ thì mình tất chết. Gã vừa vận thuật *Quy tức* vừa gắng trụ vững trước những luồng nước ngầm xoáy xuýt. Những luồng nước ấy quả thực hung dữ, cứ cuốn cuộn xô đẩy khiến gã suýt tuột tay mấy lần. Thường khi nguy cấp, con người có thể phát huy những khả năng tiềm ẩn mà ngày thường không khai thác tới. Lương Tiêu cũng vậy, chẳng hiểu lấy đâu ra sức lực mà mỗi lần tuột tay gã lại gồng mình bơi đuổi theo và trèo được về lưng con cá.

Lên lên xuống xuống liên hồi, cá và người khắc xuất khắc nhập mấy hiệp liền, Lương Tiêu đang bị thương nặng, dần dần không gượng nổi nữa, tai nghe thấy cả tiếng tim đập, kinh mạch trương căng tới mức gần như nứt vỡ, trong đầu chỉ còn mỗi một ý nghĩ rời rạc: "Ta không... thể chết... Oanh Oanh... Hiếu Suơng... đang gặp nguy hiểm. Ta không thể... chết". Nhớ rằng hai cô gái đang lâm cảnh nguy nan, ý thức cầu sinh bỗng trở dậy mạnh mẽ trong lòng Lương Tiêu, hai tay gã vươn ngay ra như móc sắt, bầu chặt vào lưng con cá voi. Nhưng sức người hữu hạn, dẫu có ý chí mạnh mẽ, Lương Tiêu cũng khó lòng đương cự với một sinh vật khổng lồ như vậy, chỉ lát sau người gã đã nhẹ hẫng, tuột khỏi lưng cá, tri giác dần dần từ bỏ thân thể, nước biển ào ào tràn vào mồm vào mũi gã. Đúng lúc Lương Tiêu sắp thò một chân vào cõi chết thì con cá voi rít vang. Cảm giác về không khí và trọng lượng trở lại với Lương Tiêu, thân hình gã theo con cá voi nổi lên mặt biển.

Lương Tiêu may mắn thoát hiểm nhưng thần trí nửa tỉnh nửa mê, hai tay từ từ buông lỏng, thân mình trống rỗng như một cái vỏ, tưởng chừng chẳng còn chút máu thịt nào, lâu lắm gã mới khạc ra một ổ nước biển, mơ màng trông thấy hình bóng một cô gái nhỏ bé yếu điệu mà

mong manh như khói sương, giông giông Hiếu Sương, giông giông Oanh Oanh, lại giông giông A Tuyết, gã vươn tay ra sờ thì cái bóng băng đi xa tít. Mê man không biết bao lâu, sức cảm thấy mặt rất bỏng, Lương Tiêu rung mình bừng tỉnh, nhận ra một dòng nước ấm áp đổ xối xả trên đầu trên cổ, gã gắng hé mắt nhìn, dòng nước bắt nguồn từ một vòi phun trên lưng con cá voi, tán xạ lung linh dưới ánh sáng tự nhiên, nước phụt rất cao và rất lâu, mãi mới thấp ngọn xuống rồi tắt lịm.

Lương Tiêu nhận ra mặt mình vừa rất vừa tê, biết là trong vòi nước chứa độc chất, gã vội vàng lúc lắc đầu cho văng hết đi rồi vớt nước rửa. Hồi tưởng cơn ảo giác, nhớ ra hai cô gái đang đối mặt với nguy hiểm còn mình thì sa lầy ở đây, gã lo lắng khôn cùng. Dối mắt ra xa, biển rộng xanh thẳm trời sục nhấp nhô, trời nước bao la, chỉ có tiếng khua vảy chút chút của con cá là vang vọng, dội từng hồi như thúc giục vào tim gã. Lương Tiêu thuôn mặt ngồi nhìn trời sao biển nước, đến một lúc nhận ra mắt đã ướt nhoèn, gã hạ quyết tâm: "Dẫu chỉ còn một tia hi vọng, ta cũng quyết bám víu lấy mà phấn đấu, nhất định phải gặp lại Oanh Oanh và Hiếu Sương...".

Lần này con cá voi nổi khá lâu, ngay cả khi phương đông hừng lên ánh sáng ngày mới, nó vẫn chưa lặn xuống. Lương Tiêu vận công suốt một đêm, đã ngưng tụ được đôi chút chân khí, bèn vận mình đứng dậy, lúc này mới cảm thấy đói ngấu, cổ họng khát khô. Gã nhấp nhòm ngó quanh, chợt phát hiện phía trước có một vật nằm lù lù, định thần nhìn kỹ thì nhận ra một con bạch tuộc to cỡ đầu người đậu im lìm như chết, tám cái tua nhũn nhẽo của nó bám dính vào lưng con cá voi. Lương Tiêu nghĩ: "Lại thêm một kẻ quá giang", rồi bò lên, vươn tay rút nó nhưng vô ích, loay hoay một lúc mới gỡ được con bạch tuộc, xé một nửa, ăn luôn cả chất thịt lẫn nước dịch trong bụng nó, tới khi cảm giác đói khát đã vơi bớt mới rảnh óc băn khoăn: "Con vật này thân mềm, không có vuốt có nanh, làm sao mà bám chặt thế nhỉ?". Gã quan sát kỹ các đề xúc tu, nhận thấy bề mặt chúng giăng đầy những chiếc giác hút nhỏ xíu, bất giác nghĩ ra: "Ờ phải rồi, lưng cá voi nhẵn bóng, nếu dồn nội kinh tạo lực hút thì có thể tiết kiệm sức lực". Nghĩ đoạn, gã cởi áo bọc nửa con bạch tuộc khoác lên vai, sau đó nằm sấp xuống lưng cá voi, đẩy kinh ra lòng bàn tay và bụng dưới, tạo nên ba giác hút, một to hai nhỏ, hít sát mình vào lưng con cá. Chỉ lát sau, cá voi lại rít lên một tràng rồi lặn xuống biển sâu.

Do đã chuẩn bị tâm lý, lần này Lương Tiêu không hoảng loạn, lập tức vận *Quy tức thuật* thả mình theo chuyển động của con cá voi. Mãi hai canh giờ sau, cá voi mới nổi lại, Lương Tiêu bả hoãn cả người, chỉ muốn lặn quay ra ngủ, nhưng không biết khi nào cá voi sẽ lặn xuống tiếp, đành gắng gượng giữ vững tinh táo, ăn nốt nửa con bạch tuộc còn thừa rồi nhắm mắt vận công.

Cứ nổi lên chìm xuống như thế nhiều lần, thêm một ngày nữa trôi qua. Lương Tiêu bắt đầu hiểu ra con cá lặn xuống nước để tìm thức ăn. Chẳng biết nó đã sống mấy trăm mấy ngàn năm mà to lừng lững như quả núi, mỗi lần sục mỗi là ráo riết truy đuổi hàng đàn cá đông lúc nhúc, khi tới gần, nó chỉ cần lắc lư râu mép là lừa được vô số cá mú cùng nước biển vào mồm, nuốt ực một cái hết cả đàn rồi phun nước biển ra. Lương Tiêu nằm chìm dưới nước, tuy không mở nổi mắt nhưng tri giác rất tinh nhạy, hễ gặp cá đàn bơi qua bên mình thì thò tay chộp bừa, ngày đầu bắt được bốn con cá to, bụng con nào cũng có trứng đen, tươi rói lạ thường, Lương Tiêu ăn đầy bụng, toàn thân trở nên ấm áp, sức lực tăng lên rất nhiều.

Lại hai ngày nữa trôi qua, Lương Tiêu quen dần với cuộc sống trên lưng cá voi, khi nổi thì hít thở bình thường, khi chìm thì vận dụng thuật *Quy tức*. Dầu vậy vẫn có khá nhiều rủi ro, chẳng hạn hễ nổi hứng là con cá voi thường lặn rất sâu, mà càng xuống sâu áp lực nước càng lớn, nén chặt người Lương Tiêu đến nổi khí huyết trong cơ thể gã nhộn nhạo hết cả, chịu đựng được có chăng hoàn toàn nhờ vào ý chí cầu sinh mãnh liệt. Nhưng sau mỗi lần như thế, khi trở lên mặt biển gã lại tiêu tụy như vừa ốm dậy.

Nói kể cũng lạ, đêm ngày thức chong chong, chỉ biết vận công cho qua thì giờ mà chân khí Lương Tiêu không hề yếu đi, thậm chí còn thâm hậu thêm lên. Chưa đầy ba ngày, hai vết thương do chương lực đã lành lặn, khí mạch lưu thông hơn hẳn xưa kia. Sáu ngày trôi qua, chân khí trong cơ thể Lương Tiêu mỗi tích mỗi dày, gần như hữu chất hữu hình, tưởng chừng chạm tay vào được. Gã chưa gặp tình huống thể này bao giờ, suy nghĩ mãi cũng không thông, chỉ biết lắc đầu ngắc nhen mà thôi.

Hôm ấy, con cá voi lặn sâu xuống. Lương Tiêu nằm úp sát trên lưng nó như thường lệ, đồng thời vận công để chống lại dòng hải lưu ngầm, thành linh gã nghe có tiếng động lạ lùng âm âm vọng tới qua làn nước,

giai điệu trầm bổng như bản nhạc, lúc hào hùng vút cao, lúc uyển chuyển luyến thấp, khi dữ dội dồn dập, khi êm ả lững lờ. Tiết tấu biến hóa hết sức phong phú, khác hẳn tiếng nhạc của loài người, có nhiều quãng âm Lương Tiêu chưa từng nghe bao giờ. Gã kinh ngạc hết chỗ nói, găng nghiêng tai chặt lọc, cuối cùng phát giác âm thanh đó bắt nguồn từ con cá voi. Bài ca lạ lùng dần dần bốc cao, phô diễn niềm vui sướng khoan khoái khó tả. Lương Tiêu chìm trong không gian âm thanh ấy, khí huyết tự động vận hành theo giai điệu của nó, lúc sôi sục nóng nảy, lúc lại khoan thai ôn hòa. Hễ khí cơ rối loạn là thuật *Quy tức* cũng bị gây nhiễu, Lương Tiêu sặc liễn mấy ngụm nước mới sực tỉnh, vội vàng trấn tĩnh để khép mình về trạng thái nín thở lúc trước.

Con cá voi ngân nga hát mãi, ngay cả khi nổi lên mặt nước nó vẫn hào hứng hát không ngừng. Lương Tiêu ngồi khoanh chân điều tức, nhưng mấy lần bị giai điệu khuấy đục chân khí, đành phải tạm ngừng để lắng nghe. Trong một lần như thế, gã hồi hộp nhớ lại hồi ở ngoại thành Lâm An, gã đã từng bị rối loạn hô hấp vì tiếng thở của Thích Thiên Phong, đến nỗi phải guồng chân chạy thực mạng: "Mỗi nhịp thở ra hít vào của Thích đảo chủ đều làm chấn động hồn phách người ta, đó là do nội công của ông quá cao cường, không có gì là lạ, nhưng vì sao bài ca của con cá voi cũng có uy lực ghê gớm như thế?". Gã chợt nảy ra một ý tưởng mới mẻ: "Nhịp hô hấp của Thích đảo chủ đã khơi nguồn cho tâm pháp nội công *Thừa phong đạo hải*, hay ta thử xem nhịp thở của con cá voi này sẽ khơi nguồn cho cái gì?". Tính hiếu kỳ trời dấy, gã quên bẵng hoàn cảnh gian nan của mình, lập tức thả lỏng hoàn toàn chân khí, mặc nó chảy theo giai điệu bài ca của con cá voi. Chỉ thoáng chốc, quả nhiên chân khí bị tiếng ca lèo lái, trở nên linh hoạt như có sức sống riêng, lúc luồn lên chỗ này, lúc rúc xuống chỗ nọ theo cung bậc tương ứng. Và thật đáng ngạc nhiên, kết quả là nội tạng, gân cốt, rồi da dẻ và chân lông Lương Tiêu đều được bơm đầy chân khí.

Lương Tiêu luyện chừng bốn canh giờ thì con cá voi lặn xuống. Gã tỉnh tâm cảm nhận biến đổi trong cơ thể, cảm thấy chân khí âm ập khắp mọi chỗ, tưởng chừng không bao giờ dùng hết, gã hân hoan vô kể. Sau hai canh giờ chìm lìm trong nước, gã nổi lên lại trong trạng thái hoàn toàn khỏe khoắn, không cảm thấy một chút nhọc mệt nào như trước kia.

Biểu hiện của con cá voi thật khác thường. Bất kể trời hay lặn, nó

đều hát không ngơi nghỉ. Hể được nổi lên mặt nước là Lương Tiêu lại nhắm mắt luyện công theo tiết điệu bài ca, dần dần, gã phát hiện ra con cá voi không hát nguyên một bài trường ca, mà hát mười ba đoạn nhạc riêng biệt, cứ ngân nga hết một lượt là nó quay lại từ đầu, nhịp nhàng đều đặn. Chân khí của gã vẫn chuyển theo vòng tuần hoàn của mười ba đoạn đó, vô hình trung sản sinh ra mười ba biến hóa khác nhau. Thoạt tiên, Lương Tiêu chỉ tu luyện nội công khi nổi lên mặt biển, nhưng về sau, ngay cả trong môi trường nước gã vẫn tập luyện trơn tru như thường.

Luyện tập suốt ba ngày ba đêm, đến đêm thứ tư, Lương Tiêu cảm thấy chân khí trong cơ thể ùn ùn như đại dương dào dạt đòi thoát ra, gã không nhịn được bèn xuất chương đánh xuống nước. Bình thường gã chỉ đánh trúng con cá nào cách mình trong khoảng một thước đổ lại, nhưng lần này, gã chỉ mới khoắc đơn chương mà một luồng nước xoáy đã xuất hiện, đánh ngất xỉu một con cá to từ khoảng cách bảy thước. Lương Tiêu thuận tay đẩy một hơi sáu chương, làm tê liệt liền sáu con cá, con xa nhất đã đến hơn một trượng. Đúng lúc này, cá voi bỗng ngừng hát, im lìm trôi lên mặt biển.

Lương Tiêu ngồi dậy, cảm thấy chân khí trong người hỗn độn, không phân rạch rời âm dương, chỉ khi chú ý điều động thì âm dương mới tách ra minh bạch. Gã gần như không dám tin, bất thần nháy mắt lên, ngửa mặt cười lớn. Thì ra, được bài ca của cá voi dẫn hướng, mấy ngày qua vẫn chuyển càn khôn, đêm ngày khổ luyện, cuối cùng gã đã khai phá được cách thức mới để luyện thành một môn nội công tuyệt thế chưa từng xuất hiện trên đời.

Lương Tiêu mê man sung sướng một lúc, rồi phân tích: "Ta cứ nổi lên lặn xuống theo con cá voi, liên tục nhịn thở để vật lộn níu giữ sự sống, vì vậy thuật *Quy tức* không ngừng tấn tới, cho tới khi được tiếng hát cá voi dẫn hướng thì coi như tự thành. Môn nội công này phát nguyên từ *Tử phủ nguyên tông*, viên mãn nhờ cá voi, giai điệu bài hát hòa hợp với nhịp hô hấp của nó, tốt nhất nên đặt tên là *Kinh tức công*". Nghĩ đến đây, gã vươn vai đứng dậy, đôi mắt trông khắp biển rộng, niềm vui mới nhen nhóm chưa bao lâu bỗng lại xẹp xuống như bong bóng xì hơi, nỗi buồn cũ kéo về: "Ta trôi giữa biển mênh mang, dẫu luyện thành cao thủ vô địch thiên hạ thì cũng có tác dụng gì đâu?". Ngâm ngùi chán, gã cảm cảnh ngồi xuống.

Buồn thương thờ vắn than dài hồi lâu, gã chợt nghe thấy tiếng éc éc tương tự tiếng cá voi, chỉ khác là nhỏ và yếu hơn nhiều. Lương Tiêu rất lấy làm lạ, liền đưa mắt tìm thì thấy bên cạnh con cá voi mình đang cười nổi lên hai con cá voi nhỏ hơn, đầu tròn, dúi vào mình con cá voi to ra chiều âu yếm. Một tia sáng xẹt qua óc, Lương Tiêu sực hiểu: "Đây là con cá voi cái, nó hát hò vì sắp sinh em bé. Hèn gì tiếng ca của nó dạt dào sinh khí". Nhìn hai con cá voi nhỏ, Lương Tiêu nổi tính trẻ con, cúi xuống vuốt ve lưng chúng, hai con cá voi nô giỡn lượn vòng quanh như múa nghịch với gã.

Hai canh giờ trôi qua, cá voi mẹ lặn xuống. Lương Tiêu đã luyện thành *Kinh tức công*, hô hấp tương tự như cá voi nên cứ thả lỏng nhịp thở theo nó, không phải gắng sức mệt mỏi gì cả. Được một lát, gã nhận ra dòng nước chảy qua bên mình thoát nóng thoát lạnh, nhiệt độ thay đổi rất kỳ lạ. Trước đây gã trải trải bám víu để sống sót, đã bao giờ thành thói mà để ý đến điều gì khác, bây giờ nội công tăng tiến mới phát giác ra. Nổi kinh ngạc qua đi, gã lắng thần cảm nhận sự biến đổi về nhiệt độ của dòng hải lưu, bất giác liên tưởng: "Đại dương, thoáng trông thì tưởng chừng thuần nhất, thực ra cũng chia âm dương như cơ thể người, vì vậy mới tồn tại hai luồng âm lưu lạnh nóng khác nhau. *Tứ phủ nguyên tông* viết rằng: "Thuở mới hình thành, vũ trụ vốn không có trời đất, mãi về sau từ cái không ấy mới xuất hiện cái có. Cái có thoát tiên hỗn độn, hỗn độn tách riêng thì tạo âm dương". Xem ra, bất kể trời đất, con người hay biển khơi đều không tách rời được lẽ âm dương". Trong lúc tư tưởng Lương Tiêu hoạt động dữ dội thì những luồng hải lưu âm lạnh vẫn cuộn cuộn chảy qua bên mình gã, xô đẩy va chạm rồi thay nhau biến đổi. Chỉ tích tắc, một ý nghĩ mơ hồ vụt nảy ra trong trí gã.

Lương Tiêu chưa kịp bóc tách ý nghĩ mới mẻ đó thì con cá voi đã trôi lên mặt nước, lắc đầu quẫy đuôi bơi đi. Thành linh, đôi cá voi con kêu éc éc, giọng lo sợ rõ rệt. Rất nhanh chóng, nguyên nhân của thái độ bất an ấy hiện hình trước mắt Lương Tiêu. Từ đằng xa, một con cá mập xám thon dài bơi lại. Đôi cá con cuống cuống lượn quanh con cá voi lớn, kêu ríu rít. Mẹ chúng cũng khịt khịt gằm gừ tựa như muốn uy hiếp địch nhân. Nhưng con cá mập xám không buồn để ý, nó lao đến cực nhanh, há hoác cái mõm lồm chồm những răng định táp cá voi con. Lương Tiêu vội vỗ ra một chương, chương phong bật tới, đẩy con cá mập văng tuốt lên khỏi mặt nước, oằn ẻo trượt véo đi xa đến mấy

trượng mới rớt trở xuống, nó lúc lắc đuôi lấy thăng bằng, lại từ dưới biển nhảy bổ lên.

Với tám thân quá khổ, cá voi mẹ xoay trở rất chậm chạp, trong khi đó con cá mập linh hoạt hơn nhiều, tuy không làm gì được con cá voi mẹ, nhưng nó thừa sức xé xác hai con cá sơ sinh. Lương Tiêu không kịp cân nhắc nhiều, liền tung mình lặn sâu xuống nước, nghe tiếng nước vỗ để định vị, đoạn phóng trào mổ lên bụng con cá mập. Sau khi luyện thành *Kinh tức công*, bàn tay gã đã trở nên cứng rắn lạ thường, đầu ngón tay sắc nhọn không kém gì lưỡi câu. Chỉ một cú móc và một động tác giật, cái bụng trắng ớn của con cá mập vỡ bung, ruột gan phòi hết ra ngoài. Con cá mập vốn tham ăn, nhất thời còn chưa biết đến đau đớn. Đánh hơi được mùi máu tanh, nó chẳng buồn phân biệt địch ta bèn ngoảnh đầu lại xơi hết cả bộ lòng ruột. Lương Tiêu từng nghe kể có một viên tướng dám ăn con mắt của chính mình, nhưng chưa bao giờ chứng kiến con cá quái gở nào tự tàn sát bản thân như vậy. Kinh ngạc chưa nguôi, chợt nghe nước dâng mé phải vỗ oàm oạp, gã nheo mắt nhìn thì thấy một con cá mập cực to đang phóng vèo vèo lại. Lương Tiêu chuẩn bị xuất chương, nhưng con cá không thèm để ý tới gã mà hăm hăm lao thẳng vào con cá mập đến trước, hăm hờ ngón ngấu nội tạng của nó. Nhanh như vết dầu loang, mười mấy con cá mập từ bốn phương tám hướng ầm ầm đổ về, cùng ngấu nghiến cắn xé con cá mập đầu tiên, cuối cùng nó chết, da thịt bung lờ mỗi nơi một miếng.

Lương Tiêu khiếp đảm vô cùng, chẳng hiểu cá mập ở đâu ra mà lắm thế, chỉ biết hể chúng làm thịt xong đồng loại thì nhất định sẽ bước xé bọn cá voi con. Cái khó ló cái khôn, gã vọt bơi lại gần, khấp khịt các ngón tay thành đao, tiếp tục rạch bụng một con cá mập, hai con cá mập khác lập tức xô đến. Lương Tiêu phóng chương đẩy lui rồi co mình về dưới bụng con cá voi mẹ. Quả đúng như gã dự đoán, con cá mập vừa phơi nội tạng, bầy đàn nó lại ồa vào nhai giềng gấu gấu. Lương Tiêu thừa cơ xuất thủ, lần lượt móc bụng từng con cá một. Mặt biển ngầu bọt đỏ, đàn cá thi nhau cắn xé đồng loại và chén thịt chính mình trong thảm cảnh tương tàn. Lương Tiêu núp dưới bụng cá voi mẹ bảo vệ đàn con, hể thấy có cá mập mới đến lại lao ra móc bụng nó. Mấy chục con cá hung hãn hỗn chiến với nhau, không hơi đâu bận tâm đến việc ăn nuốt bọn cá voi con nữa. Nửa canh giờ trôi qua, tất cả đám cá mập ấy đã nổi tanh banh trên mặt biển, không sót một mạng nào.

Đợi một lúc, không thấy cá mập đến nữa, Lương Tiêu mới yên tâm trôi lên, hai con cá con quần quýt dụi đầu vào người gã. Lương Tiêu trèo lên lưng cá voi mẹ, ngó những mảnh xác và vảy tan tành, tim vẫn đập thình thịch: "Bọn quái ngư này tàn bạo quá! Đúng là thiên hạ rộng lớn, chẳng thiếu sự lạ!". Sự liên tưởng đến việc đời, gã lại ngậm ngùi: "Người với người chẳng thế hay sao, đồng loại tương tàn, chinh chiến không thôi". Nhớ tới thảm cảnh chiến tranh, gã nặng nề thở dài.

Mẹ con cá voi chọt cất tiếng kêu xen kẽ tựa hồ đang hỏi han nhau. lát sau, cá voi mẹ lặn xuống nước, nó di chuyển ngậm gần hai canh giờ mới trôi lên mặt biển, rồi ba mẹ con đồng thanh cất tiếng kêu. Lương Tiêu ngơ ngác nhìn quanh, chợt phát hiện xa xa lơ mờ có bóng thuyền, đến khi nhìn rõ, gã suýt phát khóc vì mừng, chỉ biết nháy mắt lên để diễn tả tâm trạng. Con cá chờ gã rít một tràng dài, lúc lắc đuôi tiến tới. Khoảng cách rút ngắn, chiếc thuyền kênh càng thêm sắc nét. Lương Tiêu mừng rỡ gào:

- Cá voi đại thẩm muốn đưa ta về thuyền phải không?

Sự phì cười vì lời nói hoang đường của mình, Lương Tiêu tự giễu: "Cá voi là sinh vật vô tri, đời nào biết báo ơn, chắc là trùng hợp đây thôi". Cuối cùng vì vui mừng quá, gã không bận tâm thắc mắc nữa, cứ nhún chân lộn nhào mấy vòng trên lưng cá voi. Để thoát thân, Lương Tiêu đã tính đường chuẩn bị từ trước, mỗi lần ăn hết cá to gã đều giữ bong bóng lại, xì hết hơi cất vào trong người, nửa tháng qua cũng để dành được mấy chục cái, mục đích là tích lũy đủ vài trăm, đợi khi nào trông thấy đất liền, gã sẽ thổi căng chúng lên, kết thành một chiếc bè nhỏ mà vượt vào bờ. Bây giờ không cần phải chờ đợi nữa, gã bèn lấy ra thổi từng cái một rồi giắt vào hông.

Nhờ một may mắn tình cờ là con cá voi rong ruổi săn đàn cá nên vẫn di chuyển loanh quanh trong luồng hải lưu lạnh, không rời xa chiếc thuyền là bao. Lương Tiêu mới thổi được mười mấy trái bóng thì cá voi đã rút ngắn khoảng cách về phía chiếc thuyền, đủ để gã trông thấy đằng mũi có mấy người đang đấu đá kịch liệt. Hoa Sinh đã rơi vào thế hạ phong, tình thế có vẻ nguy hiểm. Lương Tiêu lo cuống, tự đứng để khí hú dài.

Hạ Đà La nghe tiếng, hiếng mắt nhìn ra, tim giật thột: "Ban ngày ban mặt mà ma quỷ mọc đâu ra thế kia?". Hấn hơi hoang mang khiến chiêu thức của Bát Nhã phong có phần rối loạn. Hoa Sinh lên tinh thần, múa

mỏ neo với một sức lực mới, buộc đôi thủ phải giật lui mấy bước liền. Hạ Đà La nghiêng răng tức giận: "Nhất định không để hai tên này liên thủ với nhau, trước tiên hạ gục hòa thượng, sau đó giết chết Lương Tiêu". Tính toán xong đầu đuôi, hấn gằm lên thị uy, tung ra đòn sát thủ. Hoa Sinh không kịp né tránh, cánh tay phải trúng chiêu trượt cả lằn xương trắng ớn. Chú đau đớn rú lên, mỏ neo tuột tay rơi đánh cộc xuống sàn thuyền. Hai cô gái cùng hét vang kinh hãi.

Ở đằng xa chứng kiến tất cả, Lương Tiêu sốt ruột đến nỗi không đợi con cá chờ lại gần đã lẳng tay ra. Một cái bong bóng thụ lực bay vù tới trước, Lương Tiêu tung mình đập lên nó, lướt véo đi trên mặt biển, bàn chân sục nước trượt băng băng được chừng một trượng, khi gần hết đà, gã bèn quăng tiếp một cái bóng cá, tung mình đập lên, lặn đi lặn lại ba lần như thế là đã vượt đi xa hơn hai mươi trượng. Lộ công phu này chính là *Thừa phong đạo hải*, trước đây Lương Tiêu vẫn hơi gặp trục trặc khi vận dụng, nhưng nay công phu tấn tới nên thi triển nhuần nhuyễn, động tác nhẹ nhàng như hải âu đùa sóng, chẳng mất sức chút nào. Gã đập sóng lướt đi, mái tóc dài xỏa tung trong gió, cốt cách hệt như một vị tiên xứ Bồng lai vượt biển xanh. Chỉ tích tắc đã tới gần thuyền, Lương Tiêu lắc mình một cái, trước khi mọi người kịp nhìn rõ, gã đã nhảy tót đến trước mặt Hoa Sinh, phất tà chương đẩy chệch Bát Nhã phong đi đến cả thước, hạ hữu chương đập bốp vào ngực Hạ Đà La.

Chuyến này gã thoát hiểm, lại còn cười cá voi vượt biển trượt sóng mà về, thực là thần kỳ, vừa tái xuất hiện là khí thế đã hoàn toàn áp đảo đối phương. Hạ Đà La đang khiếp đảm vì bộ dạng uy nghi của Lương Tiêu, nay thấy gã tung chương tới thì càng không dám sơ suất, liền xuống tấn vận đơn chương, dốc toàn lực đón đỡ. Song chương chạm nhau, hai người cùng lắc lư, Hạ Đà La nhảy vút ra đến cả trượng, cười khà khà:

- Bình chương tinh tiến thần tốc, thật đáng chúc mừng!

Nhìn bề ngoài, có vẻ như Lương Tiêu ngang tài ngang sức với Hạ Đà La, thực chất phần lớn là nhờ sự tham chiến đột ngột và tấn công bất ngờ, chứ xét tương quan nội lực thì gã còn thua sút Hạ Đà La về mặt tinh thuần dày dạn. Đối phương nói dứt, gã cũng cười ha hả tiếp lời:

- Đa tạ các hạ đã nương tay! Nếu các hạ không ghét bỏ, kẻ bắt tài này xin lãnh giáo vài chiêu nữa.

Hạ Đà La giao đấu với Hoa Sinh đã lâu, đang bắt đầu mệt mỏi, tự nhiên một Lương Tiêu sung sức, võ công cao cường hơn hẳn trước đây nhảy vào tham chiến. Hạ Đà La thâm hiểu hôm nay khó lòng giành được thắng lợi, đành hậm hực nhảy ra khỏi trận, cười nham hiểm:

- Ngày tháng còn dài, Bình chương đại nhân chẳng nên nôn nóng, - rồi xoay người đi vào trong khoang.

Cuộc chiến vừa ngưng, Lương Tiêu liền ngoảnh ra biển, chỉ thấy sóng xanh lô xô muôn trùng, mẹ con cá voi đã bơi đi mất tự khi nào. Gã nín lặng chốc lát rồi đưa mắt về phía Liễu Oanh Oanh và Hoa Hiểu Sương. Liễu Oanh Oanh nửa khóc nửa cười, cong môi nhảy xổ đến nắm tay đầm thùm thụp lên ngực gã. Lương Tiêu không né tránh, lại vòng tay ôm thiếu nữ vào lòng, Liễu Oanh Oanh khóc thút thít.

Hiểu Sương liếc nhanh hai người, ngần ngợ một thoáng rồi lặng lẽ kéo Hoa Sinh đến, lúi húi băng bó vết thương cho chú ta. Lương Tiêu ngó cô, nhẹ răng hỏi:

- Muội vẫn khỏe chứ?

Hiếu Sương khẽ gạt đầu. Liễu Oanh Oanh đẩy Lương Tiêu ra, gạt lệ bảo Hiếu Sương:

- Lại đây, tại hấn mà người khóc vật khóc vã, lại đâm hấn ba trăm cái cho bỏ tức đi.

Không lời nào diễn tả được cảm giác hạnh phúc của Lương Tiêu khi được trở về lành lặn và sum họp với hai cô gái, nghe vậy gã nhún vai cười rộng lượng:

- Miễn là Hiếu Sương muốn, dầu phải hứng ba vạn nắm đấm ta cũng không sợ.

Hiếu Sương nhoẻn cười:

- Tiêu ca ca bình an trở về, muội mừng còn không hết, sao nỡ đánh đấm!

Liễu Oanh Oanh trừng mắt:

- Ghê thực, người định ám chỉ rằng ta không mừng, rằng lời cư xử của ta thất thường trái khoáy chứ gì?

Hiếu Sương bấu môi trêu nàng, đoạn cúi xuống băng bó nốt cho Hoa Sinh.

Cử chỉ thân thiết khác thường của hai cô gái khiến Lương Tiêu thắc mắc đầy một bụng, không đoán nổi cặp oan gia này trở nên hữu hảo với nhau bằng cách nào. Tạm gác bản khoản sang một bên, gã đưa mắt nhìn Vân Thù:

- Hôm ấy hứng một chương của người, đến giờ ta vẫn chưa dám quên. Ta chúa ghét trò đánh lén, người hăng đứng lên tiếp nhận khiêu chiến của ta đây.

Vân Thù nghiêng răng vịn vách khoang, run rẩy đứng dậy. Liễu Oanh Oanh nhói lòng, muốn ngăn cản nhưng không biết nên mở lời thế nào. Lương Tiêu lia mắt từ đầu xuống chân Vân Thù, chột cau mày:

- Người bị thương à? - Trầm ngâm một thoáng, gã tiếp. - Người bị thương mà ta lành lặn, hạ gục người trong tình cảnh này thì cũng chẳng đáng mặt hảo hán.

Vân Thù nóng tai:

- Ai cần người làm hảo hán? Ta ám toán khiến người rơi xuống biển, người cũng chẳng cần vờ vịt giữ cái vỏ hảo hán làm cóc gì. Tính mạng Vân mỗ đây, người cứ lại mà lấy.

Gã nhào tới Lương Tiêu, nhưng vấp chân, ngã dập mồm chảy bao nhiêu máu, không sao gượng dậy nổi. Lương Tiêu chẳng buồn liếc lấy một cái, quay mình đi. Hoa Sinh đi. Liễu Oanh Oanh nhẹ nhàng đỡ Văn Thù dậy, gã đang nản lòng thối chí, được nàng quan tâm thì bỗng tũn thân chưa chết, nước mắt nước mũi chứa chan.

Bộ dạng khóc mếu nhếch nhác của gã khiến Liễu Oanh Oanh thương hại. Nàng bảo Hiếu Sương:

- Người xem xem vết thương của hắn thế nào.

Hiếu Sương cúi xuống bắt mạch:

- Y bị thương nặng, nhưng được cái nội công thâm hậu nên chỉ cần uống ít đan dược và điều tức hai ba hôm là đỡ thôi. - Cô lục trong túi gấm ra một chiếc lọ ngọc, dốc lấy mấy viên thuốc đưa cho Văn Thù.

Văn Thù nhắm mắt gắng trấn tĩnh, mặt còn vương dấu lệ, ngực vẫn nhoi nhói đau.

Liễu Oanh Oanh muốn để gã nghỉ, bèn dắt Hiếu Sương đến chỗ Lương Tiêu, tí tê hỏi những chuyện xảy ra sau khi gã ngã xuống nước. Lương Tiêu thuật lại cặn kẽ, ai nấy xuýt xoa khen lạ. Liễu Oanh Oanh càng nghe càng hào hứng. Sau đó không đợi Lương Tiêu hỏi han, nàng đã náo nức kể hết mọi việc diễn ra trong hơn nửa tháng vừa qua. Vốn nhanh mồm nhanh miệng, nàng tiện hứng thêm thắt vào câu chuyện, thổi phồng các nguy hiểm hơn lên khiến Lương Tiêu sợ cứng người, chốc chốc lại siết chặt nắm tay vì căng thẳng. Đến việc Hiếu Sương chữa bệnh cho Cáp Lý Tư, nghe kể hắn uống nước giải, gã phì cười:

- Chẳng biết Cáp Lý Tư có cần uống nữa không? Nếu cần thì để lão tử tè một bãi nước giải thật to, uống cạn đảm bảo sẽ mọc được chân...

Liễu Oanh Oanh cắt ngang:

- Người ta cần là cần nước giải của đồng nam cơ. To xác mà còn nhớn nhác.

Lương Tiêu ném cho nàng một cái nhìn tinh quái:

- Ê, lạ thế, cái gì khiến cô nghĩ ta không còn là đồng nam?

Liễu Oanh Oanh đỏ mặt mắng:

- Đồ hạ lưu, ta không thèm chuyện trò với ngươi nữa.

Cuối cùng khi nghe kể Hoa Sinh liều mạng lao vào trận ác chiến với Hạ Đà La để cứu Hiếu Sương, Lương Tiêu cảm động đứng bật dậy, cúi gập mình trước chú tiểu:

- Không lời nào diễn tả hết lòng biết ơn của Lương Tiêu này. Nếu mai sau Hoa Sinh huynh đệ cần sự tương trợ thì dẫu phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng, làm trâu làm ngựa phục dịch, Lương mỗ cũng không từ nan.

Giật thót vì sự trịnh trọng của Lương Tiêu, chú tiểu hấp tấp nhảy tránh, xua tay lia lịa. Liễu Oanh Oanh trách:

- Lương Tiêu, cái thói bốc đồng của ngươi khiến tiểu hòa thượng sợ mất vía rồi kia kìa.

- Ta không bốc đồng đâu. Hoa Sinh đã năm lần bảy lượt cứu cô và Hiếu Sương, Lương Tiêu dù thịt nát xương tan cũng không báo đáp nổi.

Liễu Oanh Oanh gắng dùng giọng cự nự để trấn áp nỗi cảm động:

- Ngươi chỉ giỏi phát ngôn bừa bãi thôi. Ngươi tự xưng trâu ngựa với tiểu hòa thượng cốt để ta mất mặt theo chứ gì?

Lương Tiêu cười cười:

- Vậy theo cô nên xưng hô thế nào cho thỏa đáng? Nếu không tìm ra cách bày tỏ sự hàm ơn, e rằng từ nay về sau ta sẽ mất ngủ hàng đêm.

Liễu Oanh Oanh đảo mắt suy nghĩ:

- Ngươi vừa gọi hần là huynh đệ, sẵn tiện đó hai người kết nghĩa anh em, chẳng phải tốt lắm ư?

Hiếu Sương vỗ tay tán thưởng:

- Cách giải quyết của thư thư hay thật!

Lương Tiêu gật gật đầu, nắm tay Hoa Sinh thờ dài:

- Đáng tiếc không có hương đèn đồ cúng gì hết.

Liễu Oanh Oanh rút ngay chùy thủ cạo ra ba đồng mặt gỗ trên sàn thuyền:

- Người đời có thể đắp đất làm hương, vậy chúng ta vun dẫm bào làm hương cũng chẳng kém.

Lương Tiêu nói với Hoa Sinh:

- Ta quen thói ngông cuồng tự ngạo, chẳng mấy khi tôn trọng kính nể ai, đừng nói gì đến kết nghĩa kim lan đồng sinh cộng tử... - Sự liên tưởng chuyện cũ, gã ngậm ngùi bảo. - Kể ra trước đây cũng có một nghĩa muội, đáng tiếc ta đã làm cô ấy liên lụy đến nỗi phải mất mạng. Chưa thể dùng cái chết để đáp đền, ta vẫn thường dằn vặt tiếc hận. Nay chúng ta bèo nước gặp nhau, tuy không phải ý hợp tâm đầu, người lại tham ăn tục uống, nhưng ta quý bản tính thẳng thắn chân tình của

người. Trên thế gian giả dối phù hoa này, hai chữ "chân tình" đó hiếm hoi lắm. Trước Hoa Sinh, Lương Tiêu không có huynh đệ, và sau Hoa Sinh, chắc cũng không bao giờ có nữa.

Gã kéo chú tiểu quỳ xuống, đồng dập thề:

- Lạy chín phương trời lạy mười phương đất. Xin hoàng thiên, hậu thổ chứng giám lời này: hôm nay Lương Tiêu kết nghĩa anh em với Hoa Sinh, tuy không sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày nhưng mong được chết cùng ngày cùng tháng cùng năm. Từ giờ trở đi có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu. Ai phạm lời ước, trời tru đất diệt.

Hoa Sinh không biết cách làm lễ, cứ thuôn mặt nghe Lương Tiêu đọc. Liễu Oanh Oanh bực bội đá vào mắt cá chân chú ta:

- Ngậm hột thị thế à? Lặp lại những lời Lương Tiêu nói đi.

Hoa Sinh ậm ừ, do không hiểu lắm mới từ ngữ rắc rối của Lương Tiêu, chú bèn ngắc ngứ đọc theo ý mình:

- Lạy chín cơm rồi lại ngồi ăn hết, xin hành nêm đậu đỏ, hôm nay Lương Tiêu...

Liễu Oanh Oanh cúi kinh đá chú ta phát nữa:

- Hần nói Lương Tiêu kết nghĩa anh em với Hoa Sinh thì người phải nói là Hoa Sinh kết nghĩa anh em với Lương Tiêu.

Hoa Sinh đành tuân theo:

- ... hôm nay Hoa Sinh kết nghĩa anh em với Lương Tiêu, chỉ mong sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày, không mong chết cùng ngày cùng tháng cùng năm...

Chưa nói hết, đã bị đá bóp một phát vào hông, bên tai vang tiếng rít của Liễu Oanh Oanh: "Ngược rồi, đọc lại!", Hoa Sinh nhăn nhó, không bật ra được lời nào nữa. Lương Tiêu khoát tay cười xòa:

- Thôi thôi, đừng câu nệ tiểu tiết. Hoa Sinh bao nhiêu tuổi rồi nhỉ?

Chú tiểu gãi gãi cái đầu trọc, thề lười đáp:

- Hình như mười sáu, mà hình như mười bảy, mớ chẳng nhớ nữa.

Liễu Oanh Oanh móc má:

- Ăn thịt uống rượu thì sao mà nhớ tài thế.

Lương Tiêu tủm tỉm:

- Vậy coi như người mười bảy đi. Ta lớn hơn người hai tuổi, mạo muội nhận vai ca ca, còn người là đệ đệ.

Dứt lời gã vái Hoa Sinh ba lạy, xong xuôi đứng dậy, tự dung nhớ đến A Tuyết, lòng vừa cảm khái vừa chua xót: "Ta thường vỗ ngực thông minh, trớ trêu sao toàn kết nghĩa với những người khờ khạo ngốc nghếch".

Trùng phùng sau ngần ấy ngày li biệt, ai cũng có vô khối chuyện để hàn huyên. Liễu Oanh Oanh kiên nhẫn giảng cho Hoa Sinh biết thế nào là huynh đệ kết nghĩa, bấy giờ Hoa Sinh mới vỡ lẽ, vui vẻ gật gù. Lương Tiêu nhận thấy Hiếu Sương thường cố ý ngồi tách hẳn mình ra, có hỏi thì đáp, còn không thì chỉ mỉm cười vờ vẩn. Gã tiu nghỉu tự nhủ, già biệt bao ngày mới gặp lại, sao bỗng nhiên cô trở nên xa cách nhường ấy. Lối cư xử của Hiếu Sương cũng không thoát khỏi cặp mắt sắc sảo của Liễu Oanh Oanh, nàng buồn bực nghĩ: "Con bé này ngốc thật thôi. Hôm ấy chỉ nói chơi chơi mà nó làm thật hay sao chứ?".

Lương Tiêu nghỉ ngơi chốc lát rồi đứng lên:

- Bính nhi vẫn ở trong tay Hạ Đà La, ta phải đi cứu nó.

Liễu Oanh Oanh lo lắng:

- Võ công Hạ Đà La rất cao cường, nếu muốn thắng hắn mà không làm ảnh hưởng tới Bính nhi thì khó đấy.

- Khó gì đâu!

Lương Tiêu ghé xuống thì thầm với mọi người mấy câu, Liễu Oanh Oanh vỗ tay cười:

- Người lắm mưu mẹo quá!

Hạ Đà La ngồi điều tức cho đến khi nội lực phục hồi, sau đó kéo vò rượu đập xi uống mấy ngụm, tinh thần phần chấn trở lại, hắn bắt đầu suy tính: "Võ công Lương Tiêu dầu có tinh tiến, song chưa chắc đã thắng được sái gia. Chỉ ngại tiểu hòa thượng bình phục, hai đứa liên thủ thì sẽ rầy rà to. Ra tay trước sẽ khống chế được người, ra tay sau sẽ bị người khống chế, sái gia phải động thủ sớm mới xong, chỉ cần giết phút một đứa thì mọi sự êm đẹp ngay thôi". Hắn đang tính toán, chợt đằng mũi thuyền vọng vào tiếng hoan hô, liền đó là tiếng Hoa Sinh reo vui: "Lên bờ mau...", rồi nín bật, tựa như bị ai đó bịt mồm. Hạ Đà La nôn nao trong dạ: "Chẳng lẽ chúng đã nhìn thấy đất liền rồi ư?".

Hắn bèn nhồm dậy, định lao ngay ra ngoài khoang, đột nhiên nghi ngờ dừng bước: "Khoan hãy, Lương Tiêu lắm mưu nhiều kế, chắc chắn

có nguy trá chi đây... mặc dù nghe giọng tiểu hòa thượng rất thật...".
Lương lự một lúc, hần hắt hàm bảo A Than:

- Người đi kiểm tra, nếu thấy đất liền thì mau trở vào báo.

A Than không dám trái lời, đành nhịn đau lê bước ra xem. Hạ Đà La đợi một lúc lâu mà chẳng thấy động tĩnh gì, liền sinh nghi: "Hừ, gần đây tên lạt ma có ít nhiều bất mãn với sai gia, nếu thấy đất liền thực, chưa chừng hần vút bỏ cha con ta và một mình cao chạy xa bay rồi". Bàn tính đa nghi, nghĩ tới đây, Hạ Đà La không nén nổi nữa, bèn bảo Cáp Lý Tư:

- Đợi ta một chút...

Cáp Lý Tư hoang mang nói:

- Tôn sư... đừng bỏ mặc con...

Hạ đà La cầu nhàu:

- Đồ vô dụng, trông chừng thằng vua con này cho tử tế, ta đi xem thế nào rồi về ngay.

Hần lao ra ngoài khoang nhìn quanh nhìn quất. Chẳng thấy đất đai nào cả, chỉ thấy A Than đang nằm thẳng cẳng ở đằng xa. Hạ Đà La chợt dạ, biết là bị lừa, nhưng chưa kịp phản ứng gì thì đã nghe vách khoang vỡ bung, hần vội vàng quay mình chạy vào. Lương Tiêu đã ở trong đó tự bao giờ, Cáp Lý Tư vùng vẫy nhào tay định tóm lấy Triệu Bính. Lương Tiêu lẹ chân giẫm lên ngực hần, cười nửa miệng nhìn ra. Hạ Đà La đánh mặt hỏi:

- Họ Lương kia, người định làm gì đây?

Lương Tiêu trầm giọng:

- Người chiếm chỗ này quá lâu rồi, nên dọn ổ cuốn xéo đi thôi!

Hạ Đà La trả lời ngay:

- Cuốn thì cuốn!

Lương Tiêu cảnh cáo:

- Ta không tin người, nhưng cũng chẳng sợ người đâu. Chúng ta có bốn người, người chỉ có một mình, chưa kể còn đeo bông hai tên tàn phế, hãy suy nghĩ cẩn thận trước khi muốn giở trò.

Dứt lời, gã tung chân đá văng Cáp Lý Tư đi. Hạ Đà La chìa tay đón con trai, cười khẩy một tiếng, hăm hăm rời khỏi khoang. Triệu Bính mừng quýnh khi trông thấy Lương Tiêu, nó gọi thúc thúc rồi rít rồi chạy bổ lại, bắt chợt một người lạng đến ôm chặt lấy nó, thở hồng hộc. Triệu

Bính định thần nhìn kỹ, nhận ra bộ mặt trắng bệch của Văn Thù thì kinh hãi khóc thét.

Lương Tiêu khổ công bày mưu tính kế, không ngờ lại bị kẻ khác xen vào trục lợi, càng không ngờ Văn Thù bị thương nặng mà còn nhanh nhẹn đến thế, nhất thời gã đứng ngẩn ra, mắt nheo lại trong cơn tức giận.

Nhảy ra giữ được Triệu Bính là toàn bộ nỗ lực sau cuối của Văn Thù. Ôm thẳng bé trong tay, gã dựa vào vách thờ dốc, toàn thân bủn rủn nhưng tâm ý rất cương quyết: "Dẫu phải mất mạng cũng không thể để thánh thượng rơi vào tay bọn ác tặc". Lương Tiêu nhìn từ đầu đến chân Văn Thù, tự nhủ nếu mình dùng vũ lực giằng lấy Triệu Bính thì chắc Văn Thù cũng chẳng chống đỡ nổi, nhưng nề trọng hành động quật cường của kẻ thù, gã chột mũi lòng: "Thôi, nhường nhịn hần một lần", rồi không để ý đến nữa, quay đi gọi Hoa Sinh:

- Này đệ, có nhúc nhích tay chân được không đấy?

Hoa Sinh gật đầu lia lịa. Lương Tiêu bèn nói:

- Lão già kia thu xếp cho đứa con què của lão xong, nhất định sẽ đến gây hấn với chúng ta. Lát nữa, đệ chỉ cần gắng hết sức tấn công, đừng bận tâm phòng thủ! - lại dặn Liễu Oanh Oanh. - Cô lo bảo vệ Hiếu Sương và Bính nhi.

Liễu Oanh Oanh liếc Văn Thù: "Bính nhi ở trong tay hần, bảo vệ Bính nhi cũng tức là bảo vệ hần". Thành linh, một tràng cười đe dọa vang lên, cùng lúc cây Bát Nhã phong loáng sáng ở cửa khoang, Hạ Đà La lao bổ vào. Hoa Sinh nhớ kỹ lời Lương Tiêu dặn, bèn dốc toàn lực xuất quyền theo chiêu thể *Nhất hợp tướng*. Cảm nhận được sức nặng của khối kinh lực, Hạ Đà La không dám đón đỡ trực tiếp, bèn lắc mình né tránh. Đang định tìm sơ hở của đối phương để tấn công, chợt thấy Lương Tiêu vỗ song chương từ trên cao xuống, hần đành giật lui lại sau. Hoa Sinh cất bước rất trầm ổn, quyền cước tung ra ồ ạt, Lương Tiêu xẹt vòng qua lại như tia chớp hai bên Hoa Sinh, song chương linh hoạt vô cùng. Một chậm, một nhanh, họ bổ khuyết cho nhau, phối kết hợp rất nhuần nhuyễn, khiến Hạ Đà La không chống đỡ nổi phải lật đật lùi bước. Chỉ lát sau, cảm thấy gờ mạn thuyền đã ở gần bên, thăm hiểu nếu không hoàn thủ thì nhất định sẽ rơi xuống biển, Hạ Đà La bèn gầm vang, rung Bát Nhã phong thi triển hư chiêu đẩy lui chú tiểu rồi tung tả quyền nện trúng ngực trái Lương Tiêu, cùng lúc phản hông hần cũng bị Lương

Tiêu đá trúng, hai người đều ngã ngựa. Hoa Sinh ngăn người, quên cả truy kích, trong lúc đó Hạ Đà La chống hai tay cho khỏi đập lưng xuống đất, đồng thời lấy đà bật người lên, nháp nhồm mấy nhịp là đã chạy vù về phía đuôi thuyền.

Hoa Sinh đỡ Lương Tiêu trở vào khoang. Lương Tiêu vận công hồi lâu, cuối cùng ộc ra một ngụm máu bầm, cười nói:

- Lão già khá lắm, nhưng lần này bị thương cũng chẳng nhẹ đâu.

Liễu Oanh Oanh gợi ý:

- Đã thế, bây giờ ta và Hoa Sinh dần thêm chút nữa, đánh hấn ngã luôn xuống nước cho xong.

Lương Tiêu xua tay:

- Con giun xéo mãi cũng quằn, huống hồ Hạ Đà La là cao thủ đời nay, đã khiêu chiến tất có phòng bị, cô đừng nên vọng động. Hấn chưa an phận với thất bại này đâu, chắc chắn sẽ còn đến nữa. - Ngừng một lát, gã bảo Hoa Sinh. - Đệ có sức mạnh bạt sơn cứu đỉnh nhưng không biết đường vận dụng. Ta mới nghĩ ra một trận pháp, hai huynh đệ phối hợp thì triển có thể chiến thắng Hạ Đà La.

Gã đứng dậy, miệng giải thích tay mô tả, truyền thụ cho Hoa Sinh đường hướng tấn công.

Sáng sớm hôm sau, Hạ Đà La đã bình phục, cũng đã nghĩ ra cách khắc chế màn liên thủ của hai huynh đệ nhà kia, bèn đến khiêu chiến, nào ngờ Hoa Sinh và Lương Tiêu lại đối phó bằng trận pháp khác và đạt hiệu quả rõ rệt. Đấu đến hơn trăm chiêu, Hạ Đà La vừa đói vừa mệt, bèn vùng tháo chạy. Thay vì truy kích đối phương, Lương Tiêu đỡ chú tiểu vào khoang băng bó chỗ vết thương cũ vừa nứt ra. Đến giờ ngọ, mọi người đang quây quần nói chuyện, chợt nghe A Than rú lên ghê rợn như lợn bị chọc tiết. Liễu Oanh Oanh giật mình thốt:

- Chuyện gì xảy ra thế nhỉ? Xung đột nội bộ à?

Lương Tiêu sầm mặt, động mạnh nắm tay làm sàn thuyền thủng một chỗ:

- Không trừ được tên ác tặc này, trời không dung đất không tha.

Liễu Oanh Oanh sực hiểu ra, mặt tái đi. Ngơ ngác trước thần sắc khác lạ của họ, Hiểu Sương hỏi:

- Rốt cục xảy ra chuyện gì?

Lương Tiêu chẳng nói chẳng rằng, mặt rắn đanh. Liễu Oanh Oanh ghé tai Hiếu Sương thì thảo:

- Lão tóc bạc kia tàn ác man rợ. Hắn không bắt cá cầm hơi như chúng ta mà giết tay lật ma để uống máu ăn thịt rồi.

Hiếu Sương chết điếng người, ngồi lặng hồi lâu không nói năng gì được. Lương Tiêu bỗng nhận xét:

- Hình như A Than đang mang bệnh, cử động nặng nề hơn ngày thường nhiều.

Liễu Oanh Oanh hất mặt về phía Hiếu Sương:

- Đều nhờ Hiếu Sương đó.

Lương Tiêu ngạc nhiên:

-Ồ, muối tiền bộ từ khi nào thế?

Hiếu Sương cúi đầu, cảm giác ăn năn vò xé tâm can:

- Đều tại muối chẳng ra gì, nếu muối không làm bữa, có lẽ đại sư đã không mất mạng.

Lương Tiêu càng kinh ngạc hơn, bèn gạn hỏi ngọn ngành, Hiếu Sương mới thuật lại chuyện xảy ra hôm ấy. Lương Tiêu vỡ lẽ, mỉm cười nhẹ nhõm:

- Trong họa có phúc, trong phúc có họa, cổ nhân nói chẳng sai. Nếu không trúng *Cửu âm độc mạch* thì có lẽ muối đã gặp cơn nguy hiểm rồi.

Hiếu Sương la lên bất bình:

- Tiêu ca ca! Huynh còn cười được à, muối thà để bệnh tật hành hạ chứ không muốn dùng thứ công phu đó hại người.

Lương Tiêu cười hì hì:

- Nước có thể đẩy thuyền, cũng có thể lật thuyền, mọi sự đều mang hai mặt, muối chớ trách bản thân nữa. Giết A Than, dù hắn có bị thương hay không cũng là một việc dễ như bỡn đối với Hạ Đà La.

Hiếu Sương sa lệ:

- Nhưng muối mà vận nội công là sẽ hại người.

Lương Tiêu nói:

- Xem ra công lực muối chưa đủ nên mới phải dùng sinh vật sống làm vật dẫn để khử độc chất. Hay là muối truyền *Cửu âm độc mạch* sang đây cho ta, ta sẽ ép nó ra thay muối, chỉ cần triệt tiêu hết âm độc thì bệnh tình muối sẽ bình phục, không bao giờ đả thương ai nữa.

Hiếu Sương ngẫm nghĩ một lát rồi lo lắng hỏi:

- Nếu huynh không trực được độc thì biết làm thế nào?

Lương Tiêu trấn an cô:

- Muội đừng lo quá, *Ngũ hành tán* ta còn trực ra được, *Cửu âm độc* đã là cái thá gì?

Hiếu Sương nghe vậy mới yên tâm, bèn thi triển thuật hoán chuyển âm dương dồn hết âm độc sang cho Lương Tiêu để gã đẩy nó ra ngoài. Hai người áp chưởng vào nhau, vận công chừng một canh giờ thì Hiếu Sương cảm thấy mệt mỏi lạ thường, bèn trở tay tự bắt mạch. Nhận ra *Cửu âm độc* hoàn toàn không giảm sút mà khí huyết lại hư tổn nặng nề, cô tư lự bảo:

- Chúng ta tổn công vô ích rồi. *Cửu âm độc* cùng sinh ra và lớn lên với muội, nó cũng như dòng máu của muội, mất đi bao nhiêu sẽ sinh bù thêm bấy nhiêu, nhưng nếu hút ra nhiều quá, thiếu dương khí bổ sung thì sẽ tổn hao khí huyết, dẫn đến mất mạng.

Lương Tiêu ngao ngán:

- Thế thì biết làm sao đây?

- Không sao, *Cửu âm độc* khó trị là vì không thể ép nó ra khỏi cơ thể. Gần đây, nghiên cứu cuốn *Thần Nông điển* của bà bà, muội đã nghĩ ra mấy cách giảm âm tăng dương, đồng thời luyện thuật hoán chuyển âm dương đến một trình độ nào đó thì có thể khiến *Cửu âm độc* chảy ra với tốc độ nhanh hơn hẳn tốc độ sinh trưởng của nó, sau đó bồi bổ thêm bằng linh dược, châm cứu, chỉ chừng mười năm là sẽ bình phục hoàn toàn.

Lương Tiêu thở dài:

- Ôi, mười năm, lâu quá...

Hiếu Sương nói:

- Sư phụ bản lĩnh cao cường đến thế mà còn không điều trị nổi cho muội, bây giờ muội lại tự tìm được phương pháp chữa chạy. - Cô cười hiền. - Huynh nói rất đúng, việc qua can chẳng được nào, việc sau họa biết cách nào lần xoay, xưa chưa chắc đã bằng nay, nay chưa chắc đã sánh tày mai sau...

Cô mỉm cười, hai hàng lệ mấp mé rèm mi, vụt quay phắt mình chạy vào góc khoang, vai run bần bật. Lương Tiêu ngạc nhiên, định chạy theo an ủi, Hiếu Sương đã xua tay, nghẹn ngào cản:

- Huynh đừng lại đây.

Lương Tiêu chẳng hiểu cơn cơn vì đâu, Liễu Oanh Oanh bèn kéo gã ra ngoài khoang, mắng khê:

- Ngốc thế, còn không hiểu tâm ý của người ta ư?

Lương Tiêu ngơ ngác lắc đầu. Liễu Oanh Oanh trăn trăn nhìn gã, thở dài nói:

- Cô ấy buồn vì khi khỏi bệnh rồi, người sẽ chẳng cần chăm lo cho cô ấy nữa.

Lương Tiêu cau mày, cúi đầu im lặng. Liễu Oanh Oanh sốt ruột bảo:

- Quên đấy, hạn ba ngày đã trôi qua từ lâu, người quyết định đến đâu rồi?

Lương Tiêu lặng thinh, Liễu Oanh Oanh vụt lộ vẻ giận, vung tay tát đánh chát vào mặt gã, giậm chân tức tối:

- Người là đồ ngốc, con bé ấy cũng là đồ ngốc, một lũ ngốc, thật khiến bản cô nương tức điên lên được.

Nộ khí xung thiên, nàng chạy ào vào khoang, hằm hằm ngồi xuống, được một lúc lại thở dài, ôm Hiếu Sương vào lòng dịu dàng khuyên giải. Lương Tiêu nhìn ra biển, lòng đầy ưu tư phiền não.

Trong hai hôm tiếp theo, Hạ Đà La hoặc công khai hoặc lén lút, đã mò sang khiêu chiến mấy lần, hôm đầu ý có Bát Nhã phong lợi hại, hấn còn cầm cự với Lương Tiêu và Hoa Sinh được một lúc, nhưng càng về sau càng cảm thấy chương lực của Lương Tiêu mạnh lên. Tới hôm thứ hai, ngắm riêng đôi bàn tay bằng xương bằng thịt ấy mà đã khó đối phó, huống hồ còn Hoa Sinh trợ trận, đấu tiếp thì chỉ có thua chứ không thắng được, Hạ Đà La bèn đánh bữa hai chiêu rồi tung mình thoát khỏi vòng chiến, lại cố ý ngạo mạn chửi rủa một hồi rồi mới rút về cố thủ. Nhưng suy cho cùng thì hấn vẫn còn đủ hung hãn uy phong, khiến Lương Tiêu cũng không dám bức bách thái quá.

Hạ Đà La trở về chỗ ẩn thân, u ám ngồi im hồi lâu. Sau khi ăn cút hết thì thể A Than, hấn đã phải dùng Bát Nhã phong bắt cá, nhưng không hiểu vì sao, cá quanh thuyền họ cứ ít dần đi. Nguyên nhân là vì dòng hải lưu ở khu vực này chuyển động chậm hấn lại, nhưng cố nhiên là Hạ Đà La không biết điều ấy. Hỉ hui nửa ngày trời cũng chưa đâm được con nào, dưới biển không có cá, trên trời vắng bóng chim, sau một hồi lăm lè, Hạ Đà La bỗng quả quyết đứng dậy, soi mói nhìn Cáp Lý Tư như thể

định giá món hàng. Vốn hiểu gan ruột Hạ Đà La hơn bất cứ ai, bắt gặp ánh mắt ấy là Cáp Lý Tư biết ngay cha mình đang nung nấu điều gì, hẩn lặng người đi. Hạ Đà La trừng trừng nhìn con trai hồi lâu, sau cùng nhẹ nhàng nói:

- Đừng oán ta, cha đây chẳng còn cách nào khác cả.

Hai cha con hẩn hiem khi dùng lối xưng hô như cha con nhà người. Nghe Hạ Đà La nói vậy, hiểu rằng hẩn đã hạ quyết tâm, Cáp Lý Tư chết điếng, mắt dại đi:

- Tôn sư...

Hạ Đà La ngắt lời:

- Nếu có oán, hãy oán tên Lương Tiêu. Có điều con cứ yên tâm, cha đây ăn thịt xong sẽ đủ sức giết sạch lũ mèo mả gà đồng ấy trả thù cho con.

Hiểu rằng không còn hi vọng gì nữa, Cáp Lý Tư co rúm người lại, gắng gượng lê ra xa. Bất thần ánh mắt sáng ngời, hẩn trở tay về phía sau Hạ Đà La, reo lên hoan hỉ:

- Ấy tôn sư, trông kìa, trông kìa, đất liền... đất liền...

Hạ Đà La lắc đầu:

- Đã đến nước này, việc gì con phải nhọc công nói dối. Lương Tiêu từng dùng mưu kế ấy một lần, cha không mắc lừa nữa đâu. Con yên tâm đi, cha ra tay gọn gàng lắm, đảm bảo con chưa kịp cảm thấy đau đớn thì mọi việc đã xong xuôi rồi.

Hẩn dẫn bước tới, sửa soạn động thủ. Cáp Lý Tư òa lên nức nở, khẩn thiết vật nài:

- Con cần rơm cần cỏ lạy cha! Hãy tin con lần này, con mất chân rồi, chạy đi đâu được mà cha lo.

Nhận thấy biểu hiện của hẩn không có gì là giả trá, Hạ Đà La bèn ngoảnh đầu lại nhìn. Ở nơi giao giữa biển và trời quả nhiên có một dải rất mảnh màu thẫm, hẩn mừng quýnh:

- Đúng rồi, đúng thật!

Tinh thần phấn chấn, hẩn xốc luôn Cáp Lý Tư lên, giả là:

- Con ơi, những lời cha nói với con đều là cợt giỡn thôi. Đừng để bụng nhé!

Cáp Lý Tư thừa biết mình vừa thoát khỏi cửa tử, nhưng không dám chọc giận Hạ Đà La, đành cũng hể há gượng cười theo, nhưng

trong lòng cảm hận đến cực điểm: "Một ngày kia, khi người già yếu bệnh hoạn, không nhúc nhắc nổi nữa, lúc đó ta sẽ khiến người sống dở chết dở...".

Hai cha con mỗi người ôm một toan tính riêng, nhưng ngoài mặt vẫn thon thót nói cười. Hạ Đà La lái ra một con thuyền tam bản rồi thả Cáp Lý Tư xuống, khi sắp sửa nháy theo, nghĩ thế nào hấn bỗng đảo mắt, quay ngoắt về đầu thuyền lấy mỏ neo.

Chèo chiếc thuyền tam bản tách xa thuyền lớn một quãng, Hạ Đà La chợt găm lên, quăng mạnh mỏ neo ra. Sau một tiếng "rắc", con thuyền lớn đã thủng một lỗ, nước biển ồng ộc tràn vào.

Thuyền ngập nước lún rất nhanh, chỉ chớp mắt đã nghiêng hẳn sang một bên. Biển đổi khác thường đã đánh động những người trong khoang. Lương Tiêu lao ra trước tiên. Hai chiếc tam bản còn lại trên thuyền đã bị đập gãy. Cha con Hạ Đà La đã ở cách xa hai dặm. Bọn Liễu Oanh Oanh chạy theo sau, đều hoảng hồn thất sắc. Lương Tiêu suy nghĩ rất nhanh rồi bẻ một thanh ván lát giắt vào thắt lưng, lại nhặt một sợi chèo dài hai trượng, đưa một đầu cho Hoa Sinh, còn mình nắm lấy đầu bên kia, chạy lui ra xa, thỉnh linh phi thân lên không khiến dây chèo thẳng căng, gã gọi:

- Hoa Sinh, quay đi!

Hoa Sinh vận mười thành thần lực *Đại Kim cương*, quăng vù vù sợi chèo quanh đầu. Lương Tiêu xoay vun vút theo một đường tròn khép kín với Hoa Sinh làm tâm, tốc độ nhanh dần, thân hình nhòa thành một vệt tròn mờ trong không khí. Liễu Oanh Oanh thích thú kêu:

- A, đây chính là cách bắt ngựa hoang...

Thời thơ ấu của nàng gắn liền với cuộc sống hoang dã dưới chân Thiên Sơn. Trên thảo nguyên rất nhiều ngựa hoang, mỗi khi muốn bắt chúng, dân du mục vừa cưỡi ngựa đuổi theo vừa quay thông lọng, đến một khoảng cách nhất định thì có thể quăng mạnh thông lọng ra mà ghi bắt con vật. Hành động đó được thực hiện nhờ một nguyên lý mà hậu thế gọi là lực li tâm, cũng chính là cơ sở để xây dựng môn ném đĩa và ném tạ xích. Lương Tiêu vốn thông hiểu các kiến thức lý học, biết rằng áp dụng nguyên lý lực li tâm có thể giúp tăng thần lực của Hoa Sinh lên nhiều lần.

Quay một hồi, ước chừng lực đạo đã đủ, Lương Tiêu liền nhắm

đúng phương vị rồi đột ngột buông tay. Thân hình gã bắn vút đi như mũi tên bật khỏi dây cung, lướt ra xa đến hơn một dặm, nhằm đúng hướng con thuyền tam bản, không chệch đi đâu lấy một li. Ở giữa lưng chừng trời, Lương Tiêu rút thanh ván lát giắt bên hông, bẻ gãy một mẩu, ném xuống đập lên, thì triển khinh công *Thừa phong đạo hải* lướt sóng vèo vèo, chỉ trong khoảnh khắc đã tới rất gần con thuyền tam bản. Hạ Đà La bẻ mái chèo ném thìa lia về phía gã. Lương Tiêu vừa quăng các mẩu ván lát vừa tung mình né tránh, nhưng chẳng mấy chốc ván lát cũng hết.

Thình lình một khúc gỗ nhọn bắn trúng ngực Lương Tiêu, máu văng ra tung tóe. Gã đau đớn ôm ngực rú lên, người giật một cái. Đàng thuyền lớn, mọi người láo nháo thét vang vì kinh hãi. Hạ Đà La mừng rơn, xuất thủ chậm hẳn lại. Không ngờ Lương Tiêu chỉ hơi trữu người xuống, chột lại nhảy vọt lên, lắc tay phóng khúc gỗ nhọn xuống, phóng mình đập lên nó, trượt trên mặt sóng thêm một trượng nữa, lưng khom xuống ngửa lên một hồi là đã đuổi kịp con thuyền tam bản.

Hạ Đà La sức hiểu, lòng hối hận vô cùng. Thì ra Lương Tiêu đã dùng hết các mẩu ván lát, thấy không còn vật gì để mượn lực nữa, đúng lúc Hạ Đà La ném khúc gỗ nhọn ra, gã bèn quyết định mạo hiểm để bắt lấy. Ngặt nổi khúc gỗ đó mang theo mười thành công lực của Hạ Đà La, lại ném ở khoảng cách gần nên lực đạo rất khủng khiếp. Dầu Lương Tiêu đã cố kìm đà nhưng nó vẫn đâm sâu vào thịt gã ba phân, máu bắn tóe ra. Gã giỏi khả năng ứng biến, liền nhân đó giả vờ như bị thương nặng để đánh lừa, khiến Hạ Đà La thôi đề phòng mà giảm cường độ tấn công. Sau đó gã ném khúc gỗ nhọn xuống, mượn lực nổi của nó để nhảy lên thuyền. Hạ Đà La vung Bát Nhã phong chém ngay khi Lương Tiêu còn lơ lửng trên cao. Lương Tiêu tung cả quyền cước ra kháng cự. Con thuyền tam bản vốn nhỏ hẹp, hai người lại xuất toàn lực ở khoảng cách gần. Chỉ tích tắc, đui Lương Tiêu đã loáng ánh máu, Hạ Đà La trúng một cước vào vai ngã ngửa người ra sau. Hắn chưa kịp biến chiêu thì Lương Tiêu đã ấn tay lên gáy Cáp Lý Tư, danh giọng nói:

- Quay thuyền về, bằng không tất cả cùng chết.

Hạ Đà La sất mặt lại, không hề động đậy. Hắn đang cân nhắc. Cáp Lý Tư sống chết gì cũng chỉ là thứ yếu, nhưng chẳng may Lương Tiêu giậm chân phá thuyền, nước sẽ tràn vào. Suy đi tính lại một hồi, Hạ Đà La đành khua mái chèo quay trở về đường cũ. Lúc này con thuyền lớn

đã gần chìm hẳn, mạnh ai nấy ôm mấy phiến gỗ ván dập dềnh trên biển. Lương Tiêu kéo hai cô gái lên thuyền tam bản xong, Liễu Oanh Oanh với tay ra cứu Triệu Bính, Hạ Đà La cúi kính gất:

- Thêm người nữa là thuyền lật đổ.

Lương Tiêu cười nhạt:

- Sao, không thích đông người à?

Gã nhắc bóng Cáp Lý Tư ném xuống biển. Hạ Đà La tức điên, định ngoác miệng chửi rủa, nhưng thấy Cáp Lý Tư cứ níu tay vào mạn thuyền, khẩn thiết xin cứu, hắn đành nuốt giận lo lôi con trai lên. Lương Tiêu cười:

- Hạ Đà La, người dạy con tốt thật, nhanh nhạy lắm.

Hạ Đà La giận ứa gan mà không dám bộc lộ, chỉ hậm hực giữ trong lòng. Văn Thù không chịu buông Triệu Bính, Liễu Oanh Oanh đành kéo luôn cả gã lên. Hoa Sinh bám chặt theo mạn thuyền. Yên Chi và Bạch Sĩ Nhi đều biết bơi, Kim Linh Nhi đứng trên đỉnh đầu Hoa Sinh, cũng may mắn thoát được, chỉ tiếc Khoái Tuyết không chịu được nước, khi Lương Tiêu tới nơi thì nó đã chết sặc rồi. Hiếu Sương nhìn con lừa cưng chìm dần, nước mắt tuôn ròng ròng. Liễu Oanh Oanh ôm cô lại vỗ về an ủi, hứa sẽ tặng Yên Chi cho. Hiếu Sương bối rối gạt đi, cứ thế cũng dần vợi bớt đau lòng.

Lúc chập tối, thuyền tam bản đưa mọi người vào tới đất liền. Mọi người túa ra xem xét, đây là một hòn đảo rộng mênh mông, bốn mặt được vây bọc bởi những dãy núi đá tương đối cao, trong rừng cây cối rậm rì, suối chảy róc rách, chim bay thú chạy đông đúc. Lương Tiêu bị thương nặng ở chân, Hạ Đà La tê bại cả vai, Cáp Lý Tư què cụt, Hoa Sinh và Văn Thù càng không cần phải nói. Năm người đàn ông đều hao tổn sức lực, đành tạm thời hưu chiến, ai nấy tìm chỗ lánh thân tĩnh dưỡng. Trên đảo có nguồn nước ngọt rất phong phú, so với hoàn cảnh eo hẹp trên thuyền thì khác một trời một vực. Đêm đó Lương Tiêu săn được một con dê vàng, Liễu Oanh Oanh và Hiếu Sương đi hái dứa, chụm bếp nhóm lửa, ăn một bữa no nê rồi ai nấy tìm chỗ đánh một giấc say sưa.

Sáng hôm sau, Lương Tiêu đi sục sạo cả đảo, nhưng hoàn toàn không phát hiện ra cư dân nào, tiu nghỉu trở về gọi Hoa Sinh dậy, hai người nhặt gỗ tìm dây dựng một cái chòi. Lương Tiêu sáng ý khéo tay, Hoa Sinh thì sức vóc khỏe mạnh, chỉ một ngày là đã dựng xong một cái

nhà sàn và đóng ba cái phản. Liễu Oanh Oanh nằm chung với Hoa Hiếu Sương. Lương Tiêu còn tìm thêm cỏ cây, lông chim lông thú về đan bốn bộ chăn đệm, lại gọt đá làm bếp lò, hun đất sét làm chén bát, dựng guồng dẫn nước suối về dùng.

Sau mấy ngày lo toan sắp xếp, căn nhà đã mang không khí ấm áp của một gia đình. Liễu Oanh Oanh cười nói:

- Cứ thế này mà sống thì cũng không uống một đời.

Hiếu Sương tươi cười tán đồng. Hoa Sinh có đồ ăn thức uống, đương nhiên chẳng lo lắng bận tâm gì nữa, riêng Lương Tiêu lắc đầu:

- Nhà cửa tuy tươi tắn, nhưng không phải nơi trú ngụ lâu dài, tạm thời hẵng ở mấy hôm, sau đó sẽ tìm đường về đất liền.

Hiếu Sương tắt ngay nụ cười, lầm lũi trở vào phòng. Liễu Oanh Oanh trừng mắt nhìn Lương Tiêu rồi cũng bỏ đi luôn. Một lát sau, từ trong đó vọng ra tiếng chuyện trò riu riu và tiếng cười giòn giã của hai nàng. Liễu Oanh Oanh còn nổi hứng hò hát, nàng hát rất hay, Hiếu Sương cũng hòa theo, giọng ca êm ái dịu dàng khiến người nghe quên hết lụy trần.

Lương Tiêu nghe một lúc, lòng bồi hồi khó tả, bèn đứng dậy đi ra khỏi sơn cốc, đến bên bờ biển, trèo lên đứng trên một đồng đá, để ánh mắt ưu tư chầm chậm trôi khắp biển khơi, lòng cồn cào như sóng vỗ: "Nếu không vương cừu hận, được sống mãi đời với Oanh Oanh, Hiếu Sương và Hoa Sinh trên đảo này thì hay biết mấy, nhưng ta đang mang nặng huyết hận, phải quyết một trận sống mái với Tiêu Thiên Tuyệt nữa". Nhớ tới những ngày tháng vừa qua, lòng lại băng khuâng như mộng: "Trước đây ta thích Liễu Oanh Oanh, sau này tưởng nàng đã thay lòng đổi dạ, ta dành tình cảm cho A Tuyết, nhưng ngần ngừ mãi vì vương lời kết nghĩa kim lan, chưa kịp bộc bạch thì nàng đã mất rồi. Bây giờ Oanh Oanh và Hiếu Sương đều nặng tình với ta, thật là khó biết bao nhiêu. Ái tình chẳng đơn giản như gảy bàn tính là tìm được đáp số. Chà, nếu khó dứt khoát quá thì ta cắt tóc làm sư như Hoa Sinh, chấm dứt kiếp sống tàn này đi".

Gã nhìn ra biển, ỉu xiu.

Thình lình một đợt sóng lớn đánh tới, trúng vào bãi đá ngầm, bắn tung thành muôn giọt nước, hắt ướt hết mặt Lương Tiêu. Gã tỉnh hẳn người, giơ tay bắc loa hú lên âm ỉ, tiếng hú ngân dài, vang đi xa. Hết ba tiếng, Lương Tiêu đã tống khứ được cảm giác nghèn nghẹn trong

lòng, tâm trạng thành thơi hơn, ngược mắt trông ra thấy biển trời nối nhau, màu xanh ngọc bích trải đi vạn dặm, ào ạt xô đẩy tới vô cùng. Gã ngấm cảnh biển, chợt nhớ lại sự thay đổi của dòng hải lưu âm dương mà trước đây đã gọi lên trong trí mình một liên tưởng mang máng. Đứng trước cảnh biển thiên biến muôn trùng, gã lần giờ lại mọi chiêu thức mình đã sáng tạo ra khi giao thủ với Thích Thiên Phong thuở nào, gạn lọc mọi cặn đục, giữ lại những gì tinh túy, gọt giũa chỗ phức tạp cho thành đơn giản. Nghiền ngấm hồi lâu, sức nghĩ ra một điều, liền rùn mình xuống vận *Kinh tức công*, đẩy mạnh song chương lên. Chương phong lan tới đâu, đá vụn trên mặt đất bốc bay tới đó. Lương Tiêu hồi tưởng cảnh tượng dưới đáy biển, song chương vẫn tròn liên tiếp như sóng cuộn dập dồn, lúc ồn ào tựa gió biển gầm rú, sóng biển bốc cao; khi êm ả như rong gợn tầng sâu, cá voi thăm hát; dữ dội như Dạ Xoa phóng mình lên mặt nước, sóng đẩy sóng xô; khí thế như giao long vẩy đuôi xuyên không, phun sương nhả khói; thảng u ám như mây tụ mưa ngưng; thoát đùng đùng như trâu lồng ngựa hí. Chương kinh tỏa bùng ra như con sóng bạc đầu chạm tới trời khiến nhật nguyệt kinh hoàng sụp đổ, lần chớp đỏ rạch loảng ngoảng khắp nơi, tức thì nước biển như sôi, ùng ục nổi loạn, hằng hà sa số thủy tinh hải quái cười sóng vượt gió hú hét lao ra... Lương Tiêu luyện tới đây, kinh khí cuộn lên đầy ứ trong thân thể gã, bí bức đòi được xả. Cuối cùng, khi song chương đẩy mạnh tới trước, chương phong đánh trúng vào một tảng đá. Sau một tiếng "bùm", muôn vạn mảnh nhỏ bung lên, khói bụi mịt mù tỏa rộng, tảng đá to đã hóa thành một đồng đá vụn tới bời. Lương Tiêu không ngờ chương lực của mình mạnh mẽ tới nhường ấy, ngỡ ngàng thu chương về đứng lặng.

Xa xa đằng sau bỗng vang lên tiếng vỗ tay, Lương Tiêu đảo mắt nhìn, bất gặp nụ cười tươi rói của Liễu Oanh Oanh:

- Không thật thà nhé! Lén lút luyện thành môn võ công lợi hại này mà không thêm cho ta biết.

Nàng đã đến từ lâu, nhưng Lương Tiêu say sưa sáng tạo võ công nên không phát giác ra, nghe vậy cười xòa:

- Tự nhiên ta học được đấy chứ.

Liễu Oanh Oanh hừ mũi:

- Nói thế ai mà tin.

Nàng nhảy tung tăng qua các móm đá để xuống chỗ gã. Lương Tiêu

thấy nàng chuyên chọn chỗ hiểm trở mà đi, chỉ sợ nàng ngã, bèn chìa tay đón, Liễu Oanh Oanh đẩy tay gã, bấu môi mắng:

- Người tưởng ta là tiểu thư ngàn vàng gió thổi là bay hử? Hừ, toàn ý mình võ công lợi hại mà xem thường người khác thôi.

Nghe nàng hờn giận trách mắng, Lương Tiêu rất thương, dịu dàng kéo nàng ngồi xuống, cười bảo:

- Oan uống quá, đối với Liễu đại thần thâu, tường cao hào sâu còn chẳng đáng kể huống hồ là đất bằng, kẻ bất tài này đâu dám xem thường.

Liễu Oanh Oanh lườm gã, rồi cũng ngồi xuống bên cạnh. Hai người sóng vai nhau nhìn ra biển lớn. Liễu Oanh Oanh chợt hỏi:

- Môn chương pháp ghê gớm vừa rồi tên là gì vậy? Ta trông thấy mà không khỏi táng đờm kinh hồn.

- Ta ngộ ra nó từ sóng biển và từ hai dòng hải lưu ấm lạnh, chưa trọn vẹn nên cũng không nghĩ đến tên tuổi.

Liễu Oanh Oanh nháy mắt:

- Chưa luyện xong mà đã lợi hại thế rồi, nếu luyện thành thì chẳng phải là sẽ nện cho Hạ lão tặc một trận thừa sống...

- ... thiếu chết hay sao? - Lương Tiêu nói luôn theo. Cả hai cùng phá ra cười.

Liễu Oanh Oanh mỉm cười:

- Chương pháp lợi hại thế này nhất định phải có tên tuổi cho đàng hoàng. Người đã ngộ ra nó từ sóng biển, vậy thì gọi nó là *Bích hải kinh đào chương*¹, được không?

- Không được cũng phải được, ý Oanh Oanh mà lại.

Liễu Oanh Oanh chanh chua:

- Đồ giáo hoạt, miệng trơn như bôi mỡ vậy.

Hai người ngồi tựa vào nhau một lúc, Liễu Oanh Oanh chợt ngáp ngừng:

- Ta hỏi người điều này nhé. Bích nhi từng nhắc đến một phẩm phẩm, việc ấy là thế nào vậy? Nếu không hỏi rõ thì ta thật bứt rứt không yên.

¹ *Bích hải kinh đào* có nghĩa là "sóng cồn biển xanh". Truyện chỉ đề cập đến một phần nhỏ của *Bích hải kinh đào chương* là *Lục đại kỳ kinh* (sáu luồng kinh lớn), gồm: *Oa toàn kinh* (kinh xoay lốc), *Trích thủy kinh* (kinh nhỏ giọt), *Thao thiên kinh* (khí tràn cuộn cuộn), *Hãm không lực* (khí hút nén chặt), *Ấm dương lưu* (khí lạnh khí nóng), *Sinh diệt đạo* (khí ra khí vào).

Lương Tiêu nín lặng, cuối cùng đáp:

- Nghĩa muội của ta đây. Bính nhi không biết nên gọi lung tung. Liễu Oanh Oanh như cát được tảng đá trên ngực, liền vui vẻ hỏi:
- Thế bây giờ cô ấy ở đâu rồi?

Lương Tiêu ngẩng nhìn trời cao, giọng xa vắng:

- Trên kia kia.

Liễu Oanh Oanh sững sờ. Khi trấn tĩnh lại được, nàng vỗ nhè nhẹ vào mu bàn tay gầy để an ủi. Không gian lắng đi chốc lát, Liễu Oanh Oanh chợt hỏi như vô tình:

- Nếu Hiếu Sương rời bỏ người, chắc cuộc sống không còn ý nghĩa gì với người nữa phải không?

Lương Tiêu cúi mặt nhìn xuống. Liễu Oanh Oanh tự dưng khó chịu, đứng dậy lạnh lùng nói:

- Thôi đi về!

Lương Tiêu gật gật đầu đứng lên. Hai người sóng vai vòng qua các bãi đá trở về nhà sàn. Từ đằng xa, họ đã trông thấy Hạ Đà La đang đứng lù lù dưới khoảng sân, Hoa Sinh cầm một cây gậy gỗ đứng án Hiếu Sương. Lương Tiêu hoảng hồn phi thân tới nơi, Hạ Đà La ngoái lại gãi, xòe hai tay ra cười:

- Bình chương chớ đa nghi, sái gia chẳng có ác ý gì đâu.

Lương Tiêu thấy Hoa Sinh và Hiếu Sương vẫn yên lành thì mới yên tâm, nhặt nhẻo hỏi:

- Người đến đây làm gì?

Hạ Đà La ngó nghiêng quanh nhà họ rồi cười hình hích:

- Xem chừng Bình chương không chỉ là một cao thủ võ học mà còn là một tay thợ khéo léo, so với chỗ này thì cái động rách nát của sái gia chẳng khác nào địa ngục Diêm La.

- Người muốn nói gì thì mau nói ra, đừng vòng vo tam quốc nữa!

- À phải, rất thẳng thắn. Sái gia từng nghe đồn Bình chương giỏi tính toán, tinh thông các loại thuật số cơ quan, phần lớn tàu bè kiên cố trong đợt nam chinh trước đây đều được chế tạo theo thiết kế của Bình chương, phải không?

Lương Tiêu hiểu ra, cười khẩy:

- Muốn ta giúp người đóng thuyền ấy há?

- Không, - Hạ Đà La lắc đầu. - Không phải là giúp sái gia, mà giúp tất cả mọi người, biến khơi ẩn giấu nhiều bất trắc, nếu không có thuyền bè kiên cố thì khó mà vượt được, nhưng muốn có thuyền lớn như thế thì phải trông vào đôi tay và bộ óc khéo léo của Bình chương. Đóng được thuyền rồi, tất cả cùng giương buồm vượt sóng trở về đất liền, thế chẳng phải là rất tốt đẹp hay sao.

Liễu Oanh Oanh không đợi hắn nói hết, đã cắt ngang:

- Ai cùng giương buồm vượt sóng với người? Nơi đây có non có nước, có cá có chim, đầy đủ thoải mái vô cùng! Bản cô nương thành thói vui thích, không bao giờ còn muốn trở về nữa.

Hạ Đà La trợn mắt, cơn giận dữ lan dần lên khuôn mặt. Lương Tiêu xua tay cười:

- Đại sư đừng để ý đến lời cô ấy. Người cứ về đi, đợi ta phác thiết kế xong xuôi rồi ngày mai chúng ta cùng chặt cây làm thuyền.

Hạ Đà La vỗ tay cười:

- Bình chương quả nhiên là anh hùng thời đại, biết nhìn xa trông rộng, chúng ta là nam tử hán đại trượng phu, chẳng nên để mình bị chi phối bởi cái sự sâu sắc như coi đặng trầu của bọn nữ nhi thường tình.

Liễu Oanh Oanh giận quá, mặt trắng bệch, đợi Hạ Đà La đi xa rồi, nàng mới túm Lương Tiêu la lối:

- Đồ ngốc! Người bỏ ngoài tai lời ta mà lại dễ dàng để cái quân cầu tặc đó phỉnh phờ. Hạng người ấy tin tưởng sao được?

Lương Tiêu cười cười, chẳng nói chẳng rằng. Vừa lúc ấy Văn Thù xuất hiện đằng xa, tay ẩm Triệu Bính. Đến cách họ một khoảng, gã ngần ngừ không tiến tới thêm, về dần đo. Lương Tiêu cau mày, Liễu Oanh Oanh ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Văn Thù liếc Hiếu Sương:

- Thánh thượng bị bệnh nặng lắm, ta đưa người đến nhờ cô xem xem...

Ai nấy đều sùng sốt, Hiếu Sương vội giục:

- Ôm nó lên nhà đi.

Văn Thù gật gật đầu, nhưng bước chân vẫn dềnh dàng. Liễu Oanh Oanh sốt ruột gắt:

- Sao lè mề thế! - đoạn giằng lấy thằng bé xăm xăm đi trước.

Vào đến nhà, Lương Tiêu ngồi xuống sau lưng Hiếu Sương, nhóm củi đun nước.

Da Triệu Bính trắng nhợt, hơi thở thoi thóp, mặt mày rúm ró. Hiếu Sương sờ trán nó thấy nóng như lửa thiêu, biến sắc kêu lên:

- Ôm bao lâu rồi?

- Khó chịu cũng được ba hôm rồi. - Vân Thù buồn rầu đáp.

Hiếu Sương thông tay xuống, thở dài:

- Lẽ ra người nên đưa nó đến sớm hơn.

Hệt như bị sét đánh, Vân Thù trở mặt, run run hỏi:

- Ý... ý cô là không cứu được nữa ư?

Hiếu Sương phân vân một thoáng rồi nói khẽ:

- Nếu người đưa nó đến ngay khi có dấu hiệu, thì có thể còn cứu được, bây giờ ta... ta chỉ có thể gắng hết sức để giúp nó bớt đau đớn mà thôi...

Giọng cô càng về cuối càng nhỏ, hầu như không nghe rõ, tựa hồ sắp bị lấp bằng tiếng khóc đến nơi. Máu trong người Vân Thù như đông cứng lại. Gã hồi hận nghĩ chửi trách mình đẩy bao nhiêu nội lực vào người Triệu Bính cũng không kiến hiệu, thì ra thằng bé đã mắc bệnh nan y. Hiếu Sương vuốt tay trên đôi chân nhỏ của đứa bé, thở dài:

- Nếu người không tin, có thể tự bắt mạch lấy, giữa Thủ quyết âm tâm bao kinh và Thủ thiếu âm tâm kinh có một cuộn khí lạnh và nặng, đẩy thế nào cũng không đi, đủ thấy nó mắc tâm bệnh, chắc là do mấy hôm nay kinh hải quá mức mà gục ngã. Gắng công chữa trị đêm ngày thì may ra còn sống được dăm bữa nửa tháng, nhưng lỡ không may, thì e rằng... e rằng không trụ nổi đến sáng mai.

Vân Thù lần tay bắt mạch, quả nhiên nhận ra một chỗ tắc ứ giữa hai đường kinh Hiếu Sương vừa nói. Hình như vừa bị ai lấy búa nện bùm bùm vào đầu, gã thần người ra hồi lâu, cuối cùng ừ rừ đặt Triệu Bính xuống, giọng nghẹn ngào:

- Đã vậy, mong đại phu trở hết bản lĩnh để giảm bớt đau đớn cho thánh thượng... từ mai trở đi, ta không sang đây nữa.

Gã lắc lư đứng dậy, loạng choạng đi ra cửa.

Hiếu Sương đợi gã đi xa mới thở phào nhẹ nhõm:

- Tiêu ca ca, lần này là ngoại lệ, sau này dù có xảy ra chuyện gì, muội... cũng không bao giờ làm thế.

Lương Tiêu tùm tùm:

- Ta chỉ sợ muối hớ miệng, không ngờ muối làm tốt quá.

Hiếu Sương ôm Triệu Bính vào lòng, lấy kim bạc ra châm cứu cho nó, miệng nói:

- Muối không muốn Văn đại nhân mang Bính nhi đi đánh trận nữa nên mới dẫn lòng lừa y. Mong rằng từ nay về sau, Bính nhi có thể được sống vui vẻ.

- Nhất định sẽ được sống vui vẻ. - Lương Tiêu nói.

Hiếu Sương day dứt:

- Nhưng đánh đổi bằng đổi trả thế này, mai sau xuống địa ngục bị rút lưỡi, muối cũng chẳng dám kêu oan.

- Nếu muối mà phải xuống địa ngục thì trên đời này chẳng ai không bị xuống địa ngục nữa.

Liễu Oanh Oanh chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, nồn nóng hỏi:

- Hai người đang âm mưu gì thế?

Đúng lúc ấy Triệu Bính mở mắt ra, trông thấy mọi người, nó mừng quá bật khóc. Ai nấy cùng cúi xuống nhìn, Hiếu Sương vừa vỗ về nó vừa giải thích với Oanh Oanh:

- Bính nhi vốn chỉ bị phong hàn, chữa cũng chẳng có gì là khó. Nhưng Tiêu ca ca từ đằng sau dùng truyền âm nhập mật dạy muối cách lừa Văn đại nhân, thuyết phục muối rằng phải thế thì Bính nhi mới được sống thoải mái. Muối nghĩ cũng đúng nên làm theo. Còn khối tắc giữa Tâm bao kinh và Tâm kinh thì là do Tiêu ca ca dùng thuật hoán chuyển âm dương truyền cho muối, muối lại theo đúng cách đó đẩy vào người Bính nhi. Không ngờ qua mắt được Văn đại nhân.

Liễu Oanh Oanh nghe xong, trầm mặc một lúc rồi đứng dậy, bước ra ngoài cửa. Lương Tiêu hỏi với:

- Cô làm gì đấy?

Liễu Oanh Oanh không đáp, cầm đầu đi một mạch. Ra đến bờ biển, trông thấy Văn Thù đang đứng gào khóc trên một gộp đá, nàng bùi ngùi tự nhủ: "Lương Tiêu cũng quá đáng lắm cơ, Văn Thù vốn coi đứa bé là niềm hi vọng phục quốc, bây giờ tuyệt vọng thế kia, ai lường được hắn sẽ gây ra những điều đại đột gì? Lỡ hắn nhảy xuống biển, ta làm sao cứu nổi khi không biết bơi? Năm xưa hắn từng trợ giúp ta, bây giờ hắn rơi vào tình cảnh này, ta đâu thể rủ tay bỏ mặc".

Đang do dự, chợt nghe tiếng cười rin rít của Hạ Đà La, Liễu Oanh Oanh bỗng lạnh toát cả người, bèn ẩn mình dưới bóng một tảng đá lớn.

Vân Thù ngừng khóc ngay, trầm giọng hỏi:

- Người đến đây làm gì?

Hạ Đà La lắc mình một cái là xẹt ngay tới tảng đá, ôm ờ bảo:

- Nghe đồn Vân đại nhân đang khóc vì thất cơ lỡ vận, sái gia bèn lại xem sao.

Vân Thù cười nhạt:

- Người muốn đánh nhau à?

Hạ Đà La xua tay:

- Không đâu, chuyến này sái gia đến là để giúp Vân đại nhân hưng phục Hán thất đó.

- Người định chọc tức ta à? - Vân Thù buồn nản lắm lắm. - Hưng phục Hán thất? Còn có hi vọng gì nữa đây? Thánh thượng mắc bệnh nan y, chỉ thôi thóp được mấy hôm nữa thôi.

- Đứa bé con đó đáng kể gì? Chết thì chôn.

Vân Thù giận căm gan:

- Dù Vân mỗ không đấu lại người, nhưng không sợ người đâu.

Hạ Đà La mỉm cười vòng tay:

- Sái gia đã nói rồi, sái gia đến đây không phải để đánh nhau với Vân đại nhân. Vừa rồi chỉ là có sao nói vậy, chưa suy nghĩ kỹ, nếu đại nhân giận thì cho sái gia tạ lỗi.

Vân Thù nghi ngờ lắm, không biết trong bụng hắn lại đang mưu toan trò gì đây.

Hạ Đà La mỉm cười:

- Người ta nói: "Ngôi lâu còn dời chỗ, ngôi báu cũng đổi thay". Triệu Khuông Dã chẳng phải cũng đoạt lấy thiên hạ từ tay cô nhi quả phụ đó sao? Họ Triệu làm Hoàng đế được, họ Vân há lại thua kém?

Vân Thù sùng sốt, phần nộ nói:

- Đừng thở ra những lời đại nghịch bất đạo như thế mà chết không có chỗ chôn. Vân mỗ sống làm tôi nhà Tống, chết làm ma nhà Tống, đâu phải phường soán đoạt như Tào Tháo hay Vương Mãng!

Hạ Đà La hừ mũi:

- Người Tây Vực chúng ta nhìn vào chỉ thấy Tháo, Mãng là hạng

quyết đoán, dám nói dám làm, là anh hùng thực sự. Hơn nữa, chẳng may đứa bé đó chết đi, người đành lòng giương mắt nhìn người Tổng bị người Nguyên đàn áp hay sao?

Vân Thù nuốt nghẹn:

- Thánh thượng còn sống ngày nào, ta còn bảo vệ người ngày đó.
- Vậy nếu nó chết?

Vân Thù như bị đánh quỵ, thều thào đáp:

- Thì cũng chẳng liên quan gì đến người.
- Liên quan quá đi chứ. Người Hán các người có câu tục ngữ: "Khác máu, tanh lòng", hiện thời sái gia làm việc cho hoàng triều Đại Nguyên, nhưng gì thì gì cũng là người Sắc Mục chứ chẳng phải Mông Cổ.

Vân Thù rùng mình:

- Ý người là gì?
- Mông Cổ dùng chinh chiến chiếm đoạt thiên hạ. Năm xưa Thành Cát Tư Hãn múa búa phát cờ khiến thầy đồ đầy đất, vô số đồng bào sái gia đã mất mạng dưới gươm đao của họ. Người đừng nhìn sái gia cung kính ngoài mặt mà lầm tưởng trong lòng ta cũng thuận phục thế đâu.

Vân Thù khinh bỉ:

- Nhưng các người là bọn nói giáo cho giặc để diệt Đại Tổng ta, điều đó rõ ràng như ban ngày, không thể chối cãi vào đâu được nữa.

Hạ Đà La thở dài:

- Chúng ta đều là trâu ngựa cho người Mông Cổ, đã ở thế yếu, phải đặt mình dưới sự sai khiến của chúng thì làm gì còn lựa chọn nào khác. Nhưng nếu có cơ hội, chúng ta cũng muốn phản kháng. Người nên biết, người Mông Cổ rất thiện chiến nhưng vụng tính, bao nhiêu tiền bạc đều giao cho dân tộc ta quản lý hộ, mấy chục năm nay, các lái thương Sắc Mục đều giàu nứt đổ vỡ vách, chẳng phải nói ngoa, ngay nhà sái gia chín đời nay làm nghề buôn, cơ nghiệp rất vững, quan hệ với hầu khắp giới phú thương Sắc Mục, chỉ hiếm nhân lực quá ít ỏi, rùng rình tiền bạc cũng chẳng đủ sức để tranh hùng với Mông Cổ trên chiến trường. Người Hán các người thì khác, dân số đông đúc, đất đai rộng lớn, chỉ cần rèn luyện cho tốt, tận dụng hợp lý địa thế trũng thấp, nhiều ao hồ là quyết chiến được với Mông Cổ. Người Sắc Mục chúng ta có tiền, người Hán các người có sức có đất, nếu đồng tâm hiệp lực, nội hô ngoại ứng chừng mười mười lăm năm nữa, làm gì không diệt được Đại Nguyên?

Vân Thù nghe vậy, nhiệt huyết bỗng bùng bùng, nhưng vẫn mang tâm lý đề phòng Hạ Đà La, gã dần đo hỏi lâu mới nói:

- Chắc không phải tự nhiên mà người muốn giúp ta. Có điều kiện gì đây?

Hạ Đà La cười phớt lờ:

- Ủ, không phải tự nhiên mà giúp. Nếu sự nghiệp thành công, vùng Nãi Man của Mông Cổ trước đây và toàn bộ dải đất từ núi A Nhĩ Thái kéo sang phía Tây sẽ thuộc dân Sắc Mục chúng ta, phần còn lại thuộc về người Hán các người. Chưa hết, phải cho người Sắc Mục tự do qua lại thông thương ở trung thổ mà không thu thuế.

Vân Thù bực dọc:

- Thế đâu được!

Hạ Đà La cười:

- Mua bán thì mặc cả là đương nhiên. Nhưng thành công chưa chắc chắn, bây giờ mà mặc cả thì khí sớm.

Như bị một cái tát vào mặt, Vân Thù lặng thinh. Hạ Đà La lại thùng thảng:

- Song trước khi hợp tác, chúng ta phải giết một kẻ.

- Ai?

- Tên ác tặc Lương Tiêu. Hắn khác chúng ta, hắn mang trong mình huyết thống Mông Cổ, lại là sự diệt của Bá Nhan, đồ tôn của Tiêu Thiên Tuyệt. Phải giết hắn.

Vân Thù nhướng mày:

- Thật ư?

- Người đã từng giao thủ với Lương Tiêu, lẽ nào không nhận ra lai lịch vô công của hắn? Theo ta được biết, kẻ này là kỳ tài trong bọn Mông Cổ, chẳng may có một ngày hắn nắm quốc chính, nhất định sẽ trở thành Thành Cát Tư Hãn thứ hai!

Vân Thù tức giận hừ một tiếng:

- Người chẳng cần phải thổi phồng hắn lên như vậy, từ lâu, ta đã thể độc là phải giết chết hắn. Tình cờ đó cũng là ý người, vậy chúng ta liên thủ, chắc hắn không đương cự nổi.

Liễu Oanh Oanh giận quá, định lao ra mắng nhiếc Vân Thù thì bỗng cảm thấy lưng tê đi, toàn thân cứng đờ, rồi tiếng Lương Tiêu thờ dài bên tai nàng: "Kệ họ!". Liễu Oanh Oanh không sao cự quây được, lòng thì lo cuống lo cuống. Ngoài kia, Hạ Đà La đang huênh hoang:

- Việc này không cần vội, hần biết chế tạo thuyền bè, sái gia đã hứa sẽ cùng làm với hần, hoàn thành rồi giết cũng không muộn. Sau đó chúng ta sẽ cùng dong buồm về đất liền, mưu đồ phục quốc.

Vân Thù vẫn do dự, Hạ Đà La bèn bồi thêm:

- Nếu người nghi ngờ, ta xin đem con trai ta ra làm con tin.

Vân Thù lập tức đáp ngay:

- Nhất trí. Chỉ cần người thành thật, ta sẽ không động đến một sợi lông chân của con trai người.

Hạ Đà La cười khan. Cả hai bỏ đi, vừa đi vừa nói chuyện.

Lương Tiêu giải khai huyết đạo cho Liễu Oanh Oanh. Nàng cầu nhàu:

- Người theo ta làm gì vậy?

- Ta sợ cô gặp điều bất trắc.

Liễu Oanh Oanh cười nhạt:

- Có mà người sợ ta gặp Vân Thù ấy.

- Đúng thế. Ta ra đây là vì lo lắng cho cô. Nếu ta đứng đưng thì chả hóa là không quan tâm gì đến cô cả à?

Nét mặt dịu lại, Liễu Oanh Oanh mỉm cười:

- Thôi được rồi, không đòi co chuyện đó nữa. - Nàng tư lự chuyển đề tài. - Trong lòng ta có rất nhiều nghi hoặc, chẳng hạn như vì sao Vân Thù cương quyết muốn giết người?

- Nếu cô không hỏi, ta cũng không muốn kể, nhưng cô đã hỏi, ta cũng chẳng nỡ giấu.

Gã thờ dài, rồi buồn buồn thuật lại chi tiết những việc đã xảy ra suốt từ buổi họ chia tay nhau ngày trước. Liễu Oanh Oanh nghe xong, thần thờ tự nhủ: "Nếu năm đó ta đừng lìa xa Lương Tiêu thì đã chẳng xảy ra những việc này!". Nàng đắm đắm nhìn gã, ánh mắt buồn rầu vô hạn: "Dần vật về việc đó thì có tác dụng gì nữa chứ, chỉ hận nỗi số chúng ta quá bất hạnh mà thôi".

Mỗi người nặng một tâm sự, quay về được tới nhà sàn thì đã đến giờ lên đèn. Triệu Bính mới toát một trận mồ hôi, trong người dễ chịu, đang ngủ rất say. Hiểu Sương thấp đèn mở dề rồi ghé cuốn *Thần Nông điển* lại gần, chăm chú đọc. Hoa Sinh bắt tay sau lưng đi đi lại lại, bộ dạng bồn chồn như kiến bò chảo nóng, thấy Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh về tới thì rạng rỡ mặt mày, chạy ra níu tay gã bảo:

- Trời! Mổ đói quá đại ca ơi!

Bình thời chú ta đều gọi thẳng tên Lương Tiêu, chỉ khi nào kiến bò bụng mới gọi gã bằng đại ca. Lương Tiêu đang trĩu nặng tâm sự nên cũng chẳng để ý. Liễu Oanh Oanh ngồi ghé mép phản, tư lự hỏi:

- Lương Tiêu, quả thật là người định đóng thuyền cho Hạ Đà La ư?

Lương Tiêu lơ đãng đáp:

- Cổ nhiên. - Thấy nàng có vẻ thắc mắc, gã nói rõ hơn. - Ta sẽ tương kế tựu kế, hành động thực thực hư hư, một mặt đóng thuyền giả cho bọn chúng, mặt khác đóng thuyền thật cho chúng ta. Bọn chúng miệt mài với công việc, không thể phát hiện ra thuyền thật đâu.

Liễu Oanh Oanh vẫn chưa hiểu:

- Thuyền giả thuyền thật là thế nào?

Lương Tiêu bèn kể rõ mưu kế cho nàng nghe. Liễu Oanh Oanh và Hiếu Sương đều mừng rỡ gật gù. Ai nấy đang phấn khởi, chợt nghe có tiếng lục đục, rồi giọng Hoa Sinh ảo não than:

- Các người mãi chuyện phiếm quá, dạ dày mỡ cũng biết nói theo luôn.

Liễu Oanh Oanh đã hết buồn lo, khúc khích cười:

- Nó nói gì vậy?

- Thì nói: "Mỡ muốn uống rượu, tạm thời chưa có rượu thì ăn thịt, ăn cơm".

Mọi người cười phá lên, Lương Tiêu chép miệng:

- Được rồi, Hoa Sinh đại gia, ta đi nấu nướng ngay đây.

Hoa Sinh khoái chí cười vang, Liễu Oanh Oanh đá chú một cái, nhiech:

- Người là đại gia của Lương Tiêu, nhưng lại là tay sai vặt của ta, không được biếng nhác, mau đi chặt củi đun nước.

Hoa Sinh không dám cãi, bèn hối hả theo Lương Tiêu đi làm cơm.

Đêm ấy trôi qua bình thường. Hôm sau, mới tờ mờ sáng Hạ Đà La đã mò tới, gọi Lương Tiêu đi đóng thuyền, lại rủ cả Hoa Sinh đi cùng, nhưng Lương Tiêu cản:

- Hắn phải trông nhà, vả chăng chân tay vụng về, có đi cũng hỏng việc.

Hạ Đà La vốn định lợi dụng sức vóc của Hoa Sinh, nhưng nghe Lương Tiêu nói vậy, biết rằng Lương Tiêu vẫn còn nghi ngờ mình, đành buông xuôi.

Lương Tiêu vẽ sơ đồ cho hắn xem:

- Trên biển sóng to gió cả, thời tiết rất thất thường, chúng ta lại ít người, tốt nhất là đóng thuyền lâu cá thu, dưới đáy lắp tám bộ guồng đập nước, dầu gầy buồm thì vẫn có thể dùng guồng mà di chuyển.

Hạ Đà La cau mày:

- Tám bộ à, nhiều thế, chừng một hai bộ là đủ rồi.

Lương Tiêu nhăn nhau môi:

- Đây là thuyền đi biển, hải trình lại rất dài, cẩn thận vẫn hơn.

Hạ Đà La lại hỏi:

- Độ cao độ dài thế nào?

Lương Tiêu tính toán:

- Cao một trượng sáu, dài sáu trượng.

Hạ Đà La chực chờ to, nhưng sực nghĩ ra: "Chế tạo thuyền xong thì sai gia sẽ giết hết chúng nó, người ít thì cũng chẳng cần thuyền to như vậy. Nhưng hiện thời không nên để lộ ý này kéo hấn sinh nghi". Ý đã định, từ lúc đó nghe tới đề xuất nào hấn cũng gạt đầu tán đồng hết. Lương Tiêu đoán ra bụng dạ hấn, bèn được đà thao thao bất tuyệt, cố ý giới thiệu thật rườm rà phức tạp, thực chất thì rất nhiều bộ phận hoàn toàn vô dụng, nhưng Hạ Đà La vốn không thông hiểu về thuật chế tạo cơ quan, nghe gã nói trơn tru liền thoáng đã vâng cả đầu, không phân biệt được chân giả đâu nữa.

Hai người bàn thảo về thiết kế mất trọn một ngày trời, sau đó mới đi chặt cây gom dây. Công việc tiến triển rất chậm chạp, chỉ tìm gỗ làm sống thuyền mà mất mấy ngày trời, bởi Lương Tiêu hết chê ông eo thứ gỗ này không tốt, lại lắc đầu quây quây thứ cây đó cong queo. Hạ Đà La vẫn giữ bộ mặt tươi cười, nhưng trong bụng vô cùng sốt ruột.

Trong khi ở đẳng này, Lương Tiêu giả vờ ân cần nhiệt thành với Hạ Đà La thì ở đẳng kia, Liễu Oanh Oanh cùng Hoa Sinh đi tìm vật liệu theo kích thước thiết kế của Lương Tiêu để lén dựng ván thuyền sống thuyền. Đêm xuống, họ hí húi cùng Lương Tiêu đóng một con thuyền khác. Cả bọn đêm ngày ráo riết thi công. Khi sống thuyền cá thu của Hạ Đà La chưa đâu vào đâu thì ở đẳng này Lương Tiêu đã làm đến cột buồm. Khi đẳng kia mới có lỗ chỗ vài tấm ván lát thì ở đẳng này Lương Tiêu đã dệt xong buồm và máng lên cột ngay ngắn. Trong khoảng thời gian đó, Vân Thù cũng có đến thăm Triệu Bính vài lần, thằng bé đều giả vờ như sắp chết đến nơi khiến Vân Thù đau

lòng khôn nguôi. Gã ra về khổ luyện võ công, đợi thời cơ khiêu chiến rồi giết chết Lương Tiêu.

Đêm thứ mười lăm, gió nam hiu hiu, bầu trời âm u mù mịt. Hôm ấy Lương Tiêu thấy đã được hướng gió, bèn tìm cớ lừa Hạ Đà La, nghỉ làm sớm để vội vã trở về nhà sàn, cùng Hoa Sinh dùng con lăn gỗ đưa thuyền ra bờ biển, lại chất tất cả thực phẩm cần thiết lên thuyền. Hiểu Sương bế Triệu Bính lên trước, Liễu Oanh Oanh cùng Hoa Sinh theo sau. Xong xuôi, Lương Tiêu chạy tới đầu thuyền, định chặt bỏ ván cầu thì bỗng nghe thấy phía xa có tiếng cười gọi:

- Bình chương lắm mưu mẹo quá, mất bao công sức để lừa gạt sái gia, bây giờ đã có thuyền bè tử tế, định vất bỏ sái gia và con thuyền cá thu kia chứ gì?

Tất cả đều ngoảnh ra nhìn. Hai bóng người sâm sâm đang lao như bay về phía họ.

Nhận ra Hạ Đà La và Văn Thù, Liễu Oanh Oanh hoảng vía thét:

- Chết rồi!

Lương Tiêu nhú mày, bình tĩnh nói:

- Cô kéo buồm lên. Hoa Sinh, mau xoay bánh xe to kia theo cách ta bảo đệ. Hiếu Sương, đưa Bính nhi vào khoang đi!

- Còn người? - Liễu Oanh Oanh lo lắng.

- Ta sẽ theo sau.

Liễu Oanh Oanh ngăn người, Hiếu Sương vụt nhào tới ôm cứng lấy gã, nài nỉ:

- Chúng ta không đi nữa cũng được, miễn là huynh đừng mạo hiểm.

Lương Tiêu nghèn nghẹn trong ngực, nhưng gắng cười át đi:

- Có gì đâu mà mạo hiểm? Hai tên đó, ta giải quyết xong ngay.

Bấy giờ Hoa Sinh đã gồng sức quay trục lái để khởi động thuyền. Hai bên trái phải thuyền có bốn chiếc giường đập nước, nối với bánh xe

to bằng gỗ ở giữa thuyền bằng một loạt cơ cấu tinh vi phức tạp tạo thành hệ thống năm vòng chuyển động, vì vậy chiếc thuyền được gọi là Ngũ hành lâu thuyền. Nhờ hệ thống đó mà chỉ cần một người là điều khiển được cả thuyền, khi Hoa Sinh quay trục lái, bánh xe to quay theo, bốn guồng đập nước bắt đầu xoay tít, con thuyền trùng trùng rời đi.

Hạ Đà La và Văn Thù đã chạy tới rất gần. Lương Tiêu xô Hiếu Sương ra, tung mình vào bờ, chưa tiếp đất đã hét to một tiếng, phóng chương kép về phía hai kinh địch, chương phong rít vang như sóng biển cuộn trào giận dữ. Hạ Đà La và Văn Thù không khỏi kinh sợ, cùng cử chương chặn đỡ. Chỉ tích tắc, ba người cùng hự lên. Lương Tiêu lộn một vòng để giảm bớt kinh, hai chân sục sâu vào nước biển. Hạ Đà La bật lùi ba bộ, gắng gượng xuống tẩn để trụ vững, liền đó rút phát Bát Nhã phong ra, thét báo Văn Thù:

- Người mau đi chặn thuyền, sái gia sẽ đối phó với tên này!

Văn Thù biết Triệu Bính đang ở trên thuyền, lập tức đoán ra màn kịch lừa gạt của bọn Lương Tiêu hôm nọ. Gã hú lên lồng lộng, đảo chân thoát khỏi vòng đầu lao vút về phía con thuyền.

Lương Tiêu cười vang:

- Khoan đã! Muốn chặn được thuyền thì trước tiên phải vượt qua cửa ải của ta.

Gã đẩy *Kinh tức công* chạy suốt tả chương, khuấy mạnh xuống biển. Một cột nước rùng rùng kinh khí tạt thẳng ra cản đường. Văn Thù khuynh cánh tay đỡ, chột điếng người, rõ ràng là cột nước mà đụng vào thấy cứng chẳng khác nào cột sắt. Chưa kịp định thần thì đã bị dội bắn trở lại bờ biển, gã khiếp đảm rủa thầm: "Tên gian tặc, sao lợi hại thế?". Trong lúc ấy, Hạ Đà La khom mình áp sát đối thủ, Lương Tiêu đồng xuất song chương khuấy tiếp hai cột nước, một nhu một cương, một tiền một hậu nghênh đón. Hạ Đà La mới đánh nát một cột đã thấy tê dại cả tay, chưa nguôi hoảng hốt, cột nước thứ hai đã phóng thẳng qua khoảng không, linh thông như một vật sống, vòng né chương phong của Hạ Đà La để thúc thẳng vào nách hần. Hạ Đà La hét hồn nhảy bật ra sau đến hơn một trượng, chém xéo một chương mới đánh tan được cột nước. Hần hắt đầu ra dấu cho Văn Thù. Cả hai lại song song lao lên. Lương Tiêu cười nói:

- Hay lắm! - đoạn vận *Bích hải kinh* đào chương giao đấu với hai đại cao thủ.

Kỳ thực, chỉ vì ngẫu nhiên mà đêm nay Vân Thù và Hạ Đà La xuất hiện tại đây. Số là ban ngày họ Vân đến thăm Triệu Bính, tận mắt trông thấy khí sắc xanh xao, tấm thân gầy guộc như cái dải khoai của tiểu Hoàng đế, gã không khỏi bàng hoàng đau đớn, quay về cũng chẳng còn lòng dạ nào mà tĩnh tọa luyện công, tâm trí chỉ những miên man nghĩ đến thằng bé. Gắng gượng được đến tối, gã không chịu đựng nổi, nôn nóng muốn gặp Triệu Bính lần nữa, bèn bắt chấp cảm giác ngại ngùng vì làm phiền cả bọn Lương Tiêu vào lúc khuya khoắt này, xăm xăm chạy ra chỗ nhà sàn. Từ xa trông lại vẫn thấy ánh đèn lập lòe, nào ngờ tới gần xem thì nhà cửa trống toang trống hoác. Vân Thù lơ mơ nhận ra có điều khác lạ, nhưng lòng đang rối bời nên không hiểu là khác lạ ở đâu, bèn đi tìm Hạ Đà La. Hai người vốn đều nhanh trí, bàn tính với nhau một chốc là đoán ra âm mưu của Lương Tiêu, bèn sục sạo quanh chỗ nhà sàn, quả nhiên phát hiện dấu vết của con thuyền. Hạ Đà La điên cuồng gầm rú, bứt tóc bứt tai chửi loạn lên. Vân Thù phân tích theo lẽ thường, đoán rằng Lương Tiêu chưa thể đi xa. Hai người bèn mò mẫm sục sạo quanh đảo, cuối cùng đã tìm thấy.

Ba người khổ chiến hồi lâu. *Bích hải kinh đào chuồng* hóa xuất muôn hình vạn trạng sóng gió sấm chớp trên biển khơi, vốn đã vô cùng lợi hại, Lương Tiêu lại phổ *Kinh tức công* khuấy xuống biển tạo ra các cột nước mạnh mẽ để tấn công nên càng khiến bọn họ không dễ phòng nổi. Hai đại cao thủ bị gã cầm chân trên biển, chỉ biết căm giận trừng mắt nhìn con thuyền đi xa dần.

Lại nói sau khi Lương Tiêu nhảy vào bờ, Hiếu Sương cũng nhấp nhồm muốn nhảy xuống theo. Liễu Oanh Oanh bèn nhào tới giữ cô lại:

- Đừng giở trò ngốc, người nhảy xuống cũng chẳng có tác dụng gì đâu!

Mấy hôm nay, Hiếu Sương vẫn giữ lời hứa, cố ý không kể cận Lương Tiêu. Ngoài mặt cô gượng vui mỉm cười, nhưng lòng đau như nhò máu, nay đến khoảnh khắc sinh ly tử biệt thì không kìm nén nổi nữa, cô nói mà nước mắt tuôn rơi:

- Sống không được ở bên huynh ấy, lẽ nào chết cũng phải rời xa huynh ấy hay sao!

Liễu Oanh Oanh nghiêm mặt hỏi:

- Người không tin Lương Tiêu ư?

Hiếu Sương ngập ngừng:

- Nhưng địch nhân quá mạnh...

- Lương Tiêu cũng rất mạnh. - Liễu Oanh Oanh ngất lời, nhìn ba bóng người trên bờ biển, lăm lăm. - Ta tin hấn lần này, nếu hấn không trở về, ta cũng chẳng sống làm gì nữa.

Rồi nàng quay phắt lại Hiếu Sương vẫn đang chờ đợi, nói giọng cương quyết:

- Ta đi kéo buồm đây!

Hiếu Sương cuống quýt:

- Muội... muội biết làm gì bây giờ?

Liễu Oanh Oanh mỉm cười:

- Người tin Trời Phật không?

Hiếu Sương gật đầu. Liễu Oanh Oanh nói:

- Vậy thì hãy thành tâm niệm Phật, cầu trời khấn Phật phù hộ Lương Tiêu, nhớ là phải hết sức thành tâm vào.

Hiếu Sương vội đáp:

- Nhất định là muội sẽ thành tâm, - rồi lập tức ngồi xuống đằng mũi thuyền, ngược lên trời cầu khấn.

Cánh buồm được kéo lên hết mức, con thuyền bắt đầu tăng tốc. Liễu Oanh Oanh nhìn về phía bờ biển, ruột gan như lửa đốt. Hiếu Sương lần lượt niệm hết bảy Phật Tam thể, từ Tỳ Bà Thi Phật, Ca Diếp Phật cho đến Thích Ca Mâu Ni và Di Lặc Phật. Mấy bóng người trên bờ biển càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng mờ, hầu như không nhìn rõ nữa, Hiếu Sương lăm lăm niệm không ngừng mà nước mắt tuôn lã chã.

Trên bờ biển, ba người đã đấu đến hơn trăm hiệp. Thành linh, Hạ Đà La thét lên một tiếng, Bát Nhã phong lóe sáng, kéo theo ánh máu hắt ra từ chỗ hông Lương Tiêu khiến gã loạng choạng giật lui. Văn Thù liền choãi chân áp sát, phóng quyền tới trước, Lương Tiêu lắc mình tránh. Lúc đó thuyền đã đi xa, Hạ Đà La và Văn Thù liệu chừng không đuổi kịp nữa nên tức giận điên cuồng, hạ quyết tâm giết bằng được Lương Tiêu mới hả, bèn ráo bước truy cản. Chân cả ba đạp oàm oạp, bên tiến bên lui, cuối cùng bước ngập xuống nước biển. Văn Thù hoảng hồn, chột rụt chân về kêu:

- Cẩn thận mắc mưu đó!

Hạ Đà La hoảng hồn dừng bước.

Lương Tiêu thấy Văn Thù nhận ra ý đồ của mình, cười ha hả rồi lặn luôn xuống nước.

Hạ Đà La định truy kích, nhưng Văn Thù giữ hẩn lại, lắc đầu:

- Đừng đuổi nữa. Tên này bơi thạo lắm, hồi trước hẩn bị chúng ta đánh cho trọng thương rơi xuống biển mà còn sống được, hôm nay giả vờ lùì xuống nước chính là muốn dụ chúng ta giao đấu dưới nước đấy. Kể về thủy chiến thì chúng ta chỉ có thua chứ không thắng được đâu.

Hạ Đà La toát mồ hôi:

- May mà Văn tướng quân nhảy bển, nếu không ta đã mắc mưu hẩn rồi.

Tuy vậy hẩn cũng không chịu buông xuôi, bèn lượm đá ném chúi chít xuống nước.

Liễu Oanh Oanh thấy Lương Tiêu thoát thân thì mừng vô kể, bảo Hoa Sinh tạm dừng thuyền lại. Chỉ một lát sau, Lương Tiêu đã bơi đến cạnh thuyền, Liễu Oanh Oanh ròng cháo xuống kéo gã lên, ngoảnh lại cười bảo Hiếu Sương:

- Người thành tâm lắm, quả nhiên đã làm Phật tổ phải động lòng rồi.

Hiếu Sương đỏ bừng mặt. Lúc trước cô vùng vẫy muốn quyền sinh theo Lương Tiêu, nay thấy gã lên thuyền lại không vồ vập, cũng không tỏ thái độ thân mật hơn bình thường. Lương Tiêu chưa nghe rõ, vượt nước trên mặt xong hỏi lại:

- Phật tổ sao cơ?

Liễu Oanh Oanh cười:

- Đây là bí mật của ta và Hiếu Sương, không nói cho người biết đâu.

Lương Tiêu xì một tiếng:

- Thì thôi, gồm quá!

Sợ rằng nán ná lâu sẽ sinh rắc rối, gã bèn lấy chong chóng gió để xác định phương hướng, đoạn kéo buồm bẻ lái đưa thuyền chạy về hướng bắc.

Được mấy ngày đầu trời chiều lòng người nèn cuộc hành trình của họ diễn ra rất thuận lợi. Nhưng đến giờ mùi ngày thứ năm, thời tiết bỗng thay đổi, gió mạnh quạt phàn phật hết đợt này tới đợt khác, thổi gãy luôn cái chong chóng gắn đầu thuyền. Lương Tiêu phóng mắt trông ra xa, chỉ thấy mây đỏ sà thấp y như thể nằm trên mặt biển, những xoáy nước nổi nhau cuộn cuộn không ngừng. Rồi chỉ nháy mắt sau, gió nổi hù hù phà hơi lạnh buốt, sóng cả dâng cao, con thuyền bắt đầu xoay tròn như chiếc lá nhỏ trong vụng nước xoáy. Lương Tiêu vừa ghì lái vừa

hết to các mệnh lệnh. Liễu Oanh Oanh vội vã hạ buồm, Hoa Sinh xoay trục guồng đập nước. Tất cả đều gắng hết sức để chèo chống con thuyền tránh khỏi đầu sóng ngọn gió, luồn qua giữa những mỏm nước.

Thoắt một cái, mây trời sầm lại như căn mực vón cục, gió càng thêm gay gắt, sục cao những con sóng, ngạo nghễ gầm gào, hò hét xông thẳng tới như thiên quân vạn mã. Hốt nhiên hai đợt sóng liên hoàn hất ngược lên, chiếc thuyền mất thăng bằng, nghiêng hẳn sang phải. Mọi người chao đảo nghiêng ngả, cùng đổ kèn ra, kẻ ôm ghì cột buồm, kẻ bấu chặt mạn thuyền, tất cả vừa la hét đến khản họng vừa gắng gượng vật lộn. Hoa Sinh cảm thấy ruột gan lộn tùng phèo, không tìm được nôn thốc nôn tháo. Triệu Bính nằm trong vòng tay Hiếu Sương, hai mắt trợn trắng dã, sợ đến nổi ngất xỉu đi. Liễu Oanh Oanh thì gào thét:

- Lương Tiêu! Chết mất thôi, chết mất thôi...

Lương Tiêu đang vật lộn, nghe vậy tuyệt vọng nghĩ: "Ta đã hao tâm tổn sức bao nhiêu mới đóng được con thuyền này, vậy mà không cưỡng nổi ý trời ư?". Con thuyền rung giật dữ dội như sắp lật nhào. Sức mạnh ở đầu bồng trào dâng, Lương Tiêu vùng dậy, vò bánh lái lay thật mạnh, con thuyền đang xoay vòng vòng bị ghìm lại. Gã chưa kịp nghỉ lấy hơi, một đợt sóng từ mé phải thỉnh linh đổ ụp tới, thân thuyền quay tít luôn hai vòng. Lương Tiêu đẩy mạnh kinh xuống hạ bàn, hai chân liên tục sâu xuống sàn thuyền, sâu đến tận mắt cá chân. Gã đứng chắc như mọc rễ, nắm vững bánh lái bằng cả hai tay, ngựa mặt hú dài, tiếng hú trầm hùng mạnh mẽ, xé toạc cả sóng gió.

Cứ thế khổ sở chèo chống hồi lâu, bão tố chợt lắng yên, bốn người thở phào, đúng lúc đó lại có tiếng gì chấn động màng nhĩ, thì ra khoảng yên ắng vừa rồi chỉ là tạm thời, một con sóng trắng xóa mượn thể cuồng phong cuộn lên tầng tầng như núi tuyết thành bạc lưng lững kéo tới. Giữa tiếng nước réo rào rào bỗng lẫn vào âm thanh the the quen tai, Lương Tiêu đưa mắt tìm thì thấy bên mé phải thuyền nổi lên một vật khổng lồ. Ngọn sóng xô phải nó, lập tức bật ra xa. Lương Tiêu reo to, vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc:

- Cá voi đại thẩm?

Con cá voi khổng lồ ngựa mặt rít lên, hết như trả lời Lương Tiêu. Chỉ nháy mắt, bốn con cá voi khác đáp lại tiếng gọi, nhô lên đằng trước, đằng sau, bên trái và bên phải chiếc thuyền, kết thành thế trận như cái rá bọc kín xung quanh. Bên ngoài cuồng phong lồng lộn, những con

sóng cao vút xô tới quất mạnh vào lưng chúng rồi hất tung thành một trận mưa trắng lung linh.

Được bầy cá voi bảo vệ, con thuyền dần dần bớt rung lắc, yên ổn vượt qua gió to sóng cả. Mọi người vừa vui mừng vừa kinh ngạc, ai nấy trở mắt, quên cả nói năng.

Một lúc lâu sau, Hiểu Sương mới cất tiếng được:

- Tiêu ca ca, cá voi đại thẩm là vị nào?

Lương Tiêu ngó nghiêng hồi lâu, lắc đầu đáp:

- Chúng giống nhau như hệt, ta không nhận ra.

Liễu Oanh Oanh nguýt gã:

- Quá đáng, đến ân nhân cứu mạng mà cũng quên ư?

Lương Tiêu cười nói:

- Trách đúng lắm, xin cứ đánh đi! - rồi chìa mặt lại phía nàng.

Liễu Oanh Oanh bấu môi:

- Nhăn nhở nhờ nhờ, chả có tí lòng thành chịu đòn nào cả, hơn nữa cái mặt nguời dày thế, ta đánh chỉ tổ đau tay. Hiểu Sương dẫu, lại đây, đừng dùng tay, lấy mái chèo mà nện hần!

Hiểu Sương tùm tùm:

- Muội không đánh đâu, nhưng phật huynh ấy phải nhận ra cá voi đại thẩm.

Lương Tiêu nhăn mặt:

- Thôi, muội cứ đánh ta thì hơn!

Hai cô gái cùng cười rộ.

Bão táp càng lúc càng dữ dội, sóng lớn ùng ục vây kín bốn bên, chẳng nhìn thấy trời đâu. Tuy có cá voi bao bọc, nhưng những người trên thuyền vẫn không dám chợp mắt, ai nấy thức chong chong ngồi quây tròn trong khoang, cất đặt nhau kể chuyện liên tục để khỏi buồn ngủ. Kể huyền thuyên đến tận giờ thìn ngày hôm sau, trời mới hưng hửng, sóng gió xẹp dần xuống. Lại thêm ba khắc nữa thì bầy cá voi tản đi, mọi người mừng rỡ kéo ủa ra đầu thuyền, che tay ngang mày phóng mắt nhìn ra xa. Trên đầu họ là trời xanh biển biếc, mây trắng lơ thơ, vầng thái dương đỏ rực tỏa xuống những tia ấm áp khiến mặt biển óng ánh như hứng vào mình muôn vàn đốm lửa, sóng nhịp nhàng cuộn vào tở ra như làn mây mỏng nơi chân trời, vài con cá bạc loì chơi nhảy vút lên như những mũi tên rồi lại lao tùm xuống biển làm nước hắt tung tóe

như hoa. Mấy con mòng bể chóp cánh lượn vòng kêu quang quác, quang cánh hết sức vui tươi.

Tất cả thờ phào nhẹ nhõm, cảm giác khoan khoái thành thoi lan ra khắp tứ chi bách hài, cơn bão mới đây thôi mà như đã xa xôi tự kiếp nào. Đột nhiên có âm thanh chút chút, một con cá voi khổng lồ lắc đầu quẫy đuôi nhẹ nhàng lướt dọc thuyền họ, bám theo đàn cá voi đang di chuyển xa dần, bên mình nó có hai con cá voi nhỏ mũm mĩm. Lương Tiêu mừng rỡ cười toáng lên:

- Đó đó, cá voi đại thẩm!

Mẹ con cá voi nghe tiếng reo vui liền quay lại, lượn một vòng quanh thuyền kêu the thé. Lương Tiêu đoán là lời từ già, thăm nghĩ lần này ly biệt chắc là vĩnh viễn, chẳng bao giờ còn dịp tái ngộ nữa, gã bỗng thấy đau nghẹn trong ngực, bèn ngửa mặt hú dài, tiếng hú khích liệt, vang lên lồng lộng trên khoảng trời bao la. Con cá voi cũng rít những tràng thật dài, giai điệu uyển chuyển khỏe khoắn, chính là khúc nhạc ngày nào.

Cứ thế, người và cá voi xướng họa với nhau, bên hát bên hú hồi lâu không dứt. Cuối cùng mẹ con cá voi lặn xuống làn nước xanh thẳm, Lương Tiêu cũng ngừng hú, nín bật quay vào khoang. Biết gã buồn, Hiếu Sương và Liễu Oanh Oanh không hỏi han gì hết, chỉ chia sẻ trong im lặng. Tư lự đôi hồi, Lương Tiêu lấy lại tinh thần, phát lệnh khởi hành. Lúc này chong chóng gió đã gãy nhưng may sao lại có vầng mặt trời rạng rỡ trên cao, Lương Tiêu dựng một cây gậy trên sàn thuyền làm cột nêu để nhìn bóng nắng đoán định hướng thuyền. Sau kiếp nạn vừa qua, gã bắt đầu sinh lòng e dè với biển cả bao la, chỉ sợ có con sóng nào bất thành linh xô tới nữa thì nguy, bèn chia nhân số làm hai nhóm, cất cử nhau canh gác liên tục. Hoa Sinh trực ban ngày, gã và Liễu Oanh Oanh trực ban đêm, luân phiên điều khiển guồng đạp nước.

Qua cơn kinh hãi, Triệu Bính cũng dần dần bình tâm lại, người mệt rũ, ăn uống qua loa rồi lăn ra ngủ li bì. Nó ngủ đến khoảng nửa đêm ngày thứ hai mới tỉnh dậy, vốn tính trẻ con hiếu động, nó không chịu ngồi yên, bèn lẳng xằng đánh thức cả Hiếu Sương, đòi cô dắt ra ngoài khoang chơi. Trái rộng trên cao là bầu trời trong vắt, ánh sao nhấp nháy, trăng lưỡi liềm đang trượt dần về tây, buông xuống mặt thuyền thứ ánh sáng trắng mờ như voan bạc. Chợt nhiên một luồng gió thổi thốc tới, mang theo hương vị mặn mẫn và ẩm ướt của biển cả. Triệu Bính ngửa

ngựa mũi, không nhìn được liền hắt xì hơi, đằng đuôi thuyền liền vọng lại tiếng cười của Liễu Oanh Oanh:

- Bính nhi tỉnh rồi hả?

Triệu Bính lon ton chạy ra chỗ nàng, Hiếu Sương sợ nó ngã, cũng tong tả đi theo. Họ vòng xuống cuối thuyền. Liễu Oanh Oanh đang ngồi đối diện Lương Tiêu, bó gối xem gã hí húi xếp mấy mảnh gỗ hình vuông. Triệu Bính hớn hờ gọi:

- Thúc thúc! - rồi ngồi xuống cạnh Lương Tiêu.

Gã xoa đầu nó, mỉm cười:

- Đại lân, ngủ no mắt chưa?

Triệu Bính gật gật đầu, đưa mắt nhìn các mảnh gỗ, tò mò hỏi:

- Gì vậy thúc thúc?

Lương Tiêu cúi xuống cặm cụi xếp tiếp:

- Nếu con đoán được thì mới là giỏi.

Triệu Bính gãi tai gãi cổ, cuối cùng cong môi:

- Con không đoán ra, - rồi ngẩng mặt lên gọi Hiếu Sương. - A di có biết không?

Hiếu Sương đang nắm tay chuyện gẫu với Liễu Oanh Oanh, nghe vậy tùm tùm nói:

- Chắc là Khiên tinh thuật chứ gì.

Liễu Oanh Oanh vuốt má cô, cười khê:

- Người thông minh thật, vừa đoán đã trúng ngay. Ta chẳng biết gì cả, cứ bị hấn lòn mải.

Má Hiếu Sương ứng hồng:

- Muội cũng chỉ biết đại khái thôi, không hiểu cặn kẽ.

Triệu Bính mở to mắt ngạc nhiên:

- Khiên tinh thuật là thế nào ạ?

Hiếu Sương giải thích:

- Khiên tinh thuật là phương pháp giúp người ta phân biệt vị trí các chòm sao để xác định hướng thuyền cho những chuyến hải hành đêm. Gỗ vuông gọi là Khiên tinh bản, tổng cộng có mười hai miếng rộng bằng nhau, miếng lớn nhất dài tám tấc, các miếng sau đó giảm dần mỗi đầu hai phân, đến miếng bé nhất thì chỉ dài cỡ hai phân thôi. Ngoài các miếng gỗ còn một viên đá nhỏ bị khía bốn mặt gọi là Khuyết khắc thạch

bản. Dù dụng cụ rồi, người ta sẽ nắm vào phần giữa miếng gỗ, duỗi thẳng cánh tay nhắm đúng hướng sao Bắc đẩu, lúc đó ta có mặt trên miếng gỗ là sao Bắc đẩu, mặt dưới là đường giao của trời và biển. Cứ thế, dùng mười hai miếng gỗ kết hợp tính toán với viên đá nhỏ thì có thể xác định thuyền chúng ta đang ở chỗ nào. Lý thuyết ngắn gọn vậy thôi, nhưng phương pháp thực hiện và suy luận thì ta không rõ.

Triệu Bính nghe tai nọ ra tai kia, lại chớp mắt nhìn Lương Tiêu. Gã nói mà không ngẩng đầu lên:

- Cứ bình tĩnh, khi nào con lớn, ta sẽ dạy con.

Hiếu Sương mỉm cười:

- Thúc thúc giỏi toán nhất đời, được thúc thúc dạy dỗ là cái phúc của con đấy nhé!

Liễu Oanh Oanh lắc đầu:

- Mấy cái trò kỳ quặc đó có gì đáng học đâu? Bính nhi, con cứ chuyên cần luyện võ cho ta, võ nghệ đầy mình đi đâu chả được.

Lương Tiêu gật gù:

- Không thành vấn đề! Phàm là bản lĩnh sát nhân và đả thương người khác thì bất kể quyền thuật thương thuật hay cung mã đao kiếm, ta đều đủ sức dạy con. Nếu con muốn làm Hoàng đế, ta còn có thể truyền thụ binh pháp, khả năng thao lược và mưu thuật kinh bang tế thế. Chỉ cần mười năm tích lũy binh lực rồi mười năm chinh chiến, biết đập trên núi thây biển máu là con sẽ trung hưng được Đại Tống, trở thành đại anh hùng, đại hào kiệt chấn động cổ kim mà đế vương danh tướng từ xưa tới nay không ai sánh kịp.

Gã nói giọng đều đều. Triệu Bính càng nghe càng sợ, run cầm cập rồi òa khóc, Liễu Oanh Oanh ôm nó vào lòng, trừng mắt bảo Lương Tiêu:

- Người ba hoa bốc phét gì thế?

Lương Tiêu lắc đầu:

- Ba hoa bốc phét gì, người Mông Cổ chinh chiến mãi không thôi, chẳng biết dồn sức xây dựng đất nước, cục diện hiện nay khó duy trì được lâu, thiếu gì sơ hở để lợi dụng. Ngặt nổi chiến tranh nổ ra thì sinh linh lầm than, vô số dân lành sẽ phải chết. - Nhưng một lúc, gã chăm chăm nhìn Triệu Bính. - Bính nhi, ta hỏi lại con một câu, con thật sự không muốn làm Hoàng đế à?

Về mặt gã cực kỳ nghiêm khắc, giọng nói đanh thép, đề cập toàn

những chuyện đao to búa lớn khác hẳn ngày thường. Liễu Oanh Oanh đang phân vân gã đùa hay thật thì bỗng cảm thấy cổ tay đau nhói. Những móng tay run rẩy của Hiếu Sương tự nhiên cắm sâu vào da thịt nàng. Liễu Oanh Oanh giật mình, bối rối tự hỏi: "Chẳng lẽ hắn nói nghiêm túc hay sao?". Nàng biết Lương Tiêu rất trọng lời hứa, đã hứa cứu Triệu Bính là cứu được, nay Triệu Bính mà gật đầu đồng ý thì chưa chừng gã sẽ giúp nó trung hưng Đại Tống thật, dù phải trả giá khủng khiếp như gã vừa nêu.

Trước ánh mắt chăm chú của ba người, Triệu Bính sững sốt quên cả khóc, rất lâu sau mới đáp:

- Bính nhi không muốn làm Hoàng đế, cũng không muốn học công phu của thúc thúc... chỉ muốn học... Sương di.

Liễu Oanh Oanh ngạc nhiên:

- Vì sao?

Triệu Bính ngẩng cao đầu, giọng nghiêm trang:

- Nếu có bản lĩnh như Sương di, con sẽ biết chữa bệnh. Nếu trước đây con biết chữa bệnh thì ca ca đã chẳng phải chết...

Nói tới đây, Triệu Bính bỗng nghẹn họng, nước mắt trào ra.

Lương Tiêu ngửa mặt nhìn trời, than thở: "Thật đáng hổ thẹn cho hai mươi năm sống hoài sống phí, hôm nay mới biết suy nghĩ của mình không chín chắn bằng một đứa bé. Bính nhi khá lắm, chẳng uống công ta vào sinh ra tử cứu nó". Như được an ủi, gã khoan khoái phá lên cười, Liễu Oanh Oanh và Hiếu Sương không rõ nguyên do của cơn hân hoan bột phát ấy, đều đưa mắt nhìn nhau ngạc nhiên.

Hôm sau cũng là một ngày tươi sáng. Quanh thuyền họ tự nhiên xuất hiện nhiều mảnh gỗ nhỏ lênh bênh, còn có mấy khúc gỗ hình dáng như cột chống nhà. Lương Tiêu đoán chừng bờ biển không còn xa nữa, bèn cùng Hoa Sinh hợp lực điều khiển cho thuyền chạy thật nhanh. Gần đến giờ ngọ, xa xa giữa ánh bình minh sắp rạng nổi lên một dải sẫm màu nằm vắt ngang. Liễu Oanh Oanh ngồi trên cột buồm nên trông thấy trước tiên, liền reo lên:

- Đất liền kia rồi!

Mọi người chạy ào ra boong nhìn ngó, thấy đều hoan hỉ.

Đến chập tối, thuyền cập bãi cát. Tất cả bỏ thuyền lên bờ, tìm một thôn làng ven biển để tá túc, nào ngờ vào liền hai thôn mà chỉ gặp

toàn tường xiêu ngói đổ. Cả bọn nghi hoặc không hiểu ra sao, dắt díu nhau đi thêm mấy dặm nữa mới tìm thấy một gia đình, hỏi thăm mới biết chỗ này là vùng phụ cận Quảng Châu, mấy ngày trước có sóng thần nên nhà cửa ven biển đều đã bị thiên tai quét sạch cả rồi. Ai nấy nghe chuyện đều buồn rầu, đêm xuống họ nghỉ trọ tại gia đình họ, hôm sau khởi hành về phương bắc. Lúc đó nhà Tống đã bị diệt vong, Nguyên triều thiết định lại châu huyện, hạ chiếu yên ủi lòng dân. Bách tính sau cơn tai biến cũng trở về quê hương, cuộc sống dần dần ổn định.

Một hôm, nhân lúc đi ngang qua địa phận Huệ Châu, Hiếu Sương nhớ ra một chuyện bèn bảo Lương Tiêu:

- Năm xưa Đông Pha tiên sinh trải qua những ngày cuối đời trong cảnh lưu lạc khổn khổ, nhưng bên cạnh luôn có ái thiếp Triều Vân bầu bạn. Tiên sinh đã từng làm quan vùng này, Triều Vân bị nhiễm chướng khí mà chết, an táng cách đây không xa. Nàng là người giàu tình nghĩa, vất vả biết mấy vẫn không đổi lòng son. Nhân dịp đến Huệ Châu, muội nghĩ tiện đường nên ghé lại viếng nàng.

Lương Tiêu gật đầu tán đồng. Liễu Oanh Oanh cười nhạt:

- Kém cạnh gì ai mà phải làm lễ nhà người, thiếu cốt khí như vậy mà cũng đáng được viếng ư? - Thấy Hiếu Sương tỏ ra buồn rầu, nàng vội mỉm cười khóa lấp. - Ta tiện miệng đùa người cho vui thôi. Ừ, cô ta là người có tình có nghĩa, đáng kính đáng yêu, lạy một lạy cũng chẳng thiệt hại gì.

Lương Tiêu thấy nàng đồng ý, bèn đi sửa soạn cơm nước.

Ăn trưa xong, cả bọn khởi hành đến mộ Triều Vân. Trên đường, Hiếu Sương cứ giữ bộ mặt dầu dàu. Liễu Oanh Oanh thì hết sức cao hứng, huyên thiên không ngại mồm, lúc chọc ghẹo Hoa Sinh, lúc trêu đùa Triệu Bính, lúc lại đấu khẩu với Lương Tiêu.

Mộ Triều Vân nằm bên bờ hồ, bốn bề là rừng cây rạp rạp đẹp mắt. Trước cảnh nắm mộ lẻ loi nằm lọt thỏm giữa một vùng um tùm hoang sơ, ai nấy đều chạnh lòng thương xót. Bên cạnh mộ có một ngôi tiểu đình bát giác lờ lỏi xập xệ, dường như đã lâu chưa được tu sửa. Mọi người tiến lên vái lạy, Lương Tiêu nể Triều Vân trọng nghĩa trọng tình, bèn vái trước tiên, sau đó đến Hiếu Sương, Hoa Sinh và Triệu Bính ch

hiếu gì, chỉ máy móc bắt chước. Liễu Oanh Oanh đứng tít đằng xa dưới một cây liễu cong cong, lơ đãng bứt lá, tình bơ ngó lại.

Lễ bái xong xuôi, Lương Tiêu gọi Hoa Sinh cùng quét tước sửa sang ngôi tiểu đình bên mộ. Hiếu Sương bước đến gần, trên cột đình lốm đốm tróc lở còn lơ mờ một đôi câu đối, nét chữ đầy đặn và thanh nhã, chính là bút tích của Tô Thức, vẽ trên đề: "Bất tăng bất giảm bất sinh bất diệt bất cầu bất tịnh", vẽ dưới đề: "Như mộng như ảo như bào như ảnh như lộ như điện". Hiếu Sương lăm nhăm đọc câu đối mấy lượt, ngẫm đến thân thể mình mà sa lệ, cảm thấy đời người khác nào sương sớm ảo mộng, li hợp khó lường, bi hoan dễ đổi. Hoa Sinh trông thấy, lo lắng hỏi:

- Sao người khóc?

Hiếu Sương vội vã chùi nước mắt, nói làng đi:

- Ta có khóc đâu. Người biết không, vẽ dưới rất thâm trầm, bắt nguồn từ Phật pháp đấy. Trong kinh Kim Cương, Như Lai từng thuyết: "Tất cả các pháp hữu vi đều là mộng, như hình bóng, như tia chớp, như giọt móc, chớ thọ chấp các ảo ảnh đó mà trở nên u mê mù quáng". Phật pháp trên đời đều gói gọn trong phạm vi này cả.

Hoa Sinh nửa hiểu nửa không, ậm ừ trong mồm, nhưng lòng chú ta không vương tục lụy nên dù mù mờ cũng chẳng buồn nghiền ngẫm cho kỹ.

Lương Tiêu lặng lẽ nhìn cặp câu đối hồi lâu rồi thở dài:

- Đạo lý trên đời, hễ đạt tới đỉnh điểm là phần lớn tự khắc tương thông. Võ công mà luyện đến cảnh giới như mộng như ảo như bào như ảnh như lộ như điện thì nhất định sẽ trở thành vô địch thiên hạ. Hoa Sinh, võ công đệ bắt nguồn từ Phật pháp, nếu đệ muốn tiến bộ thì phải lĩnh hội được ý nghĩa của mười hai chữ này.

Hoa Sinh cau mày, càng cảm thấy khó hiểu hơn. Bấy giờ Liễu Oanh Oanh đã hạ xong đồ cúng, bèn gọi to:

- Hoa Sinh, đánh chén nào...

Hoa Sinh vỗ trán, toét miệng cười:

- Đây, đây...

Rồi mặc kệ những người khác, chú nhắc luôn một chai rượu, một tảng thịt, hai tay nhịp nhàng lên xuống, chỉ thoáng chốc đã tọng đầy một miệng thức ăn, nhai nuốt nhóp nhép. Liễu Oanh Oanh liếc Lương Tiêu và Hiếu Sương, gắng nén cười:

- Bài giảng Phật pháp và bài giảng võ công của các người đều không bằng một chữ "chén" của ta. Tiểu hòa thượng nghe nói có ăn là chạy đến nhanh như lộ như điện, uống ừng ực đến sủi bọt mép, nhai nhồm nhoàm đến bật bóng thịt xôi, thế mới gọi là như mộng như ảo, như bào như ảnh.

Cả bọn phá lên cười.

Liễu Oanh Oanh kéo Hiếu Sương lại gần bên mình, lau nước mắt cho cô, dịu dàng hỏi:

- Nha đầu ngốc, lại khóc nữa hả? Đa sầu đa cảm chỉ khổ thân mình, đã đi chơi thì phải vui vẻ thoải mái lên.

Hiếu Sương gật đầu:

- Thư thư nói đúng lắm. Lẽ ra không nên khóc, muối ngọc quá đi thôi.

Cô nhắc hồ rượu, ghé vôi vào miệng tu. Vì chưa uống rượu bao giờ, cô phát sặc vì vị cay nồng của nó nên bật ho sù sụ. Liễu Oanh Oanh vuốt lưng cô, cau mày trách:

- Học ai không học, lại bắt chước Hoa Sinh là sao?

Hiếu Sương ho rũ rượi một hồi rồi tựa vào vai Liễu Oanh Oanh uống tiếp mấy ngụm nữa. Mặt cô vốn nhợt nhạt, được hơi rượu nóng hun làn da đỏ hồng như thoa phấn, trông càng thêm đáng yêu. Liễu Oanh Oanh ngắm cô, cười bảo:

- Lương Tiêu! Mặt Hiếu Sương hồng hồng, nhìn ra đáng mỹ nhân chưa?

Lương Tiêu đang uống rượu với Hoa Sinh, nghe vậy ngoảnh lại cười khì. Liễu Oanh Oanh vuốt tóc Hiếu Sương, âu yếm nói:

- Nếu người khỏi bệnh thì phải chịu khó bồi dưỡng sức khỏe, da dẻ sẽ hồng hào tươi tắn, lúc ấy trông càng yêu kiều khả ái.

Hiếu Sương gật gật đầu, chột hạ giọng:

- Thư thư hứa với muối việc này nhé?

- Việc gì cơ?

- Việc tốt ấy mà, tỷ cứ hứa với muối đi.

Liễu Oanh Oanh phì cười:

- Đời nào, người phải nói trước để ta cân nhắc kỹ xem sao. Lỡ là ta không làm.

Hiếu Sương im lặng chốc lát rồi lí nhí:

- Mong tỷ đời này kiếp này yêu thương chăm sóc và đối xử thật tốt với Tiêu ca ca, đừng bao giờ bỏ mặc để ca ca phải cô đơn!

Liễu Oanh Oanh ngạc nhiên:

- Dở dẩn, tự nhiên người nói những điều ấy để làm gì?

Hiếu Sương nắm chặt tay cô, giọng run run:

- Tỷ hứa với muội nhé?

Liễu Oanh Oanh cau mày:

- Nếu hần xử tệ với ta thì làm sao ta yêu thương chăm sóc và không bỏ mặc hần được?

Hiếu Sương run rẩy nhìn xuống, nước mắt rõ lã chã. Liễu Oanh Oanh mỉm lòng, bèn nhẹ nhàng an ủi:

- Đừng khóc nữa, ta hứa với người vậy.

Hiếu Sương lau nước mắt, nhoén cười:

- Muội biết là tỷ sẽ đối xử tốt với Tiêu ca ca mà. - Cô rót rượu, nâng chén lên. - Hiếu Sương kính tỷ ba ly.

Liễu Oanh Oanh ngẩn người, rồi cười phá lên:

- Người định đo rượu với ta à? Đúng là đánh trống qua cửa nhà sấm!

Bị thách thức, nàng cạ ngay ba chén với Hiếu Sương. Triệu Bính mới ăn được mấy quả táo, thấy mọi người uống rượu hào hứng quá, bèn vói:

- Thúc thúc cho con uống với nhé?

Lương Tiêu bảo:

-Ừ, tu một ngụm thật to vào!

Triệu Bính cười hì hì uống luôn một hớp, bỗng đổi sắc mặt, cau mày lè lưỡi phun phì phì. Lương Tiêu tùm tùm hỏi:

- Ngon không?

Triệu Bính chảy nước mắt, há miệng hớp hớp rồi lắc đầu thật mạnh. Lương Tiêu cười ngất:

- Vậy hãy nhớ cho kỹ, trẻ con không nên uống rượu.

Liễu Oanh Oanh từ bên kia mắng với sang:

- Người toàn bắt nạt trẻ con thôi, có dám múa rìu qua mắt thợ không, lại đây đấu rượu với ta!

Lương Tiêu cười tinh quái:

- Cô mà là thợ thì ta là thầy.

Liễu Oanh Oanh nguýt:

- Có mà là con cháu chút chít của thợ ấy, toàn giỏi ăn tục nói phét, dám nói mà không dám làm.

Lương Tiêu xách luôn vò rượu sang, hai người thi nhau cụng hết chung này đến chung khác. Hiếu Sương uống hết ba chén thì say lử là, nằm lả ra một bên. Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh càng uống càng cao hứng, liền xòe tay chơi đánh toan, Lương Tiêu giỏi tính toán nên Liễu Oanh Oanh đánh mười lần thì thua hết chín, ngay cả một lần thắng cũng là do Lương Tiêu động lòng cố ý nhường nhịn. Một lát sau, Liễu Oanh Oanh bắt đầu lơ mơ chao đảo, lép nhép miệng nói linh tinh. Triệu Bình vâng vắt đầu óc, cũng ngủ li bì. Lương Tiêu lại ra uống rượu với Hoa Sinh. Hai người chén thù chén tạc đến khi tối mịt, Lương Tiêu không trụ nổi nữa bèn nằm bẹp xuống ngủ, Hoa Sinh cao hứng tợp nốt phần rượu, tọng nốt thịt xôi. Cuối cùng, no nê thỏa mãn, chú tè một bãi tướng bên tiểu đình rồi ôm một cây cột trụ, mê man ngủ thiếp đi.

Vàng trắng vàng vạc ló lên khỏi dãy núi đằng đông, mây mù dày nặng âm u rừng rùng di chuyển. Đột nhiên một trận gió lửa tới, Hiếu Sương từ từ ngồi dậy, nhả ra một hạt thuốc màu đen. Cô nhón chân bước lại gần Lương Tiêu, cúi đầu ngăm gã hồi lâu rồi buồn buồn nói:

- Muội phải đi đây! Vốn định nói lời từ giã với huynh, nhưng chẳng may huynh can ngăn thì nhất định muội không đi nổi, đành dùng hạ sách này vậy. Thực ra, muội không muốn đi, nhưng không đi thì còn cách gì đây? Huynh không thể cùng lúc chiều ý cả hai người, thư thư sẽ buồn bực, muội cũng không vui. Bà bà nói, gái đẹp thường xấu bụng, nhưng xem ra bà bà nói sai rồi. Liễu thư thư không chỉ đẹp người mà còn đẹp nét...

Hiếu Sương lướt nhẹ ngón tay qua tóc mai Lương Tiêu, bỗng nghe nghèn nghẹn ở cổ, một giọt nước mắt của cô rớt xuống trán gã, trong vắt tinh oanh, phản chiếu ánh trăng lấp lánh.

Hiếu Sương thở dài buồn bã, lại nói:

- Liễu thư thư đã hứa với muội là sẽ đối xử tốt với huynh. Tỷ ấy là nữ trung hào kiệt, nói lời nhất định giữ lời, từ nay về sau, muội không cần phải lo lắng cho huynh nữa. Vậy mà... không hiểu sao, muội vẫn buồn lắm, nhưng muội không đi thì còn cách gì khác đây...

Những giọt nước mắt rỏ tong tong xuống mặt Lương Tiêu, rồi lăn xuống đất.

Hiếu Sương lục ngực áo lấy ra một miếng sáp màu vàng:

- Muội đã bỏ mê dược vào rượu, huynh uống phải nên sẽ ngủ rất

say, nhưng người thấy Đề Hồ hương này, chừng thời gian tàn một cây nhang là tỉnh lại. Lúc đó muội đã đi xa rồi...

Xong xuôi, cô lại gần chỗ hành lý, công cái gánh tre lên nặng những sách y lên vai, ngoảnh lại nhìn tất cả mọi người một lần cuối, mũi cay xè, nước mắt chảy như mưa. Cô bậm bậm môi, gắng trấn tĩnh quay mình đi, chợt cảm thấy gáy tê dại, chân tay không sao cựa quậy nổi. Hiếu Sương phát hoảng, chưa kịp đoán hiểu việc gì xảy ra thì giọng Liễu Oanh Oanh nhẹ nhàng vang lên bên tai:

- Con bé ngốc kia, người đi đâu thế?

Hiếu Sương giật mình kinh hãi:

- Thư thư không say à?

Liễu Oanh Oanh buồn buồn nói:

- Hai chúng ta ăn cùng ăn, ngủ cùng ngủ, người giấu giếm ta sao nổi? Người mua thuốc, trộn thuốc, rồi bỏ thuốc vào rượu, ta đều trông thấy hết, vì vậy ta nhớ sạch ra, chẳng uống tí nào.

Hiếu Sương bối rối, lắp bắp mãi không nên lời. Liễu Oanh Oanh nhẹ nhàng nói:

- Muội ngủ một giấc đi, tỉnh dậy rồi sẽ không còn buồn khổ, cũng không cảm thấy khó xử nữa.

Hiếu Sương chỉ kịp thốt lên: "Thư thư..." là chỗ gáy giật lên một cái, rồi nặng đầu bất tỉnh nhân sự.

Vỗ gáy Hiếu Sương xong, Liễu Oanh Oanh chạy đến bên cạnh Yên Chi, buồn bã vuốt ve cái bờm mềm êm của nó. Đúng lúc nàng ghì cương nhảy lên ngựa, một giọng trầm ấm vang lên:

- Oanh Oanh!

Liễu Oanh Oanh giật mình, buồn buồn hỏi:

- Người cũng tỉnh rồi ư?

Lương Tiêu thở dài:

- Ta biết trong rượu có gì đó là lạ, chỉ không biết là mưu kế của ai, vốn định tương kế tựu kế, nào ngờ...

Liễu Oanh Oanh ngoái lại, bắt gặp ánh lệ ằng ạng trong mắt Lương Tiêu, ruột gan nàng quặn thắt, nàng lắc đầu bảo:

- Ta không muốn khóc, cũng không muốn người khóc.

Lương Tiêu mím môi:

- Được, ta không khóc.

Liễu Oanh Oanh nhón gót với lấy một nhành liễu, mỉm cười hỏi:
- Người nhớ không nhỉ? Buổi đầu mình gặp nhau, người đã làm hỏng cái nón liễu của ta.

- Nhớ! Lúc đó cô đội cái nón trông rất xinh.

Liễu Oanh Oanh trách:

- Nói năng kiểu gì thế? Lẽ nào bây giờ ta không xinh nữa?

Lương Tiêu dăm dăm nhìn nàng:

- Bây giờ thì cực xinh.

Liễu Oanh Oanh lườm gã:

- Miệng trơn như bôi mỡ vậy. - Cười khúc khích, nàng tiếp. - Người nhớ thì tốt, nào nào, người làm hỏng cái nón của ta, có phải đền không đây?

Lương Tiêu thở dài:

- Phải đền chứ, nhất định phải đền.

Gã ngắt mấy nhành liễu, ngồi bệt xuống, bắt đầu đan tết, bỗng Liễu Oanh Oanh nhào đến vòng tay ôm chặt hông gã, áp sát tấm thân nóng như lửa vào lưng gã, chỉ một thoáng, lưng áo Lương Tiêu đã ướt đầm một khoảng. Gió đêm êm đềm lùa tới, cuốn hương thơm dịu dịu vờn nhẹ qua mũi gã. Lương Tiêu cảm lòng không đậu, buột miệng:

- Oanh Oanh...

Liễu Oanh Oanh thì thầm:

- Người cứ đan nón đi, đừng nói năng gì hết.

Lương Tiêu chậm chạp gặt đầu, mười ngón tay run run. Gã vốn khéo tay, xưa nay đan vừa nhanh vừa đẹp, nhưng đêm nay đan lỗi đan chệch mấy lần liền, thì thoảng phải gỡ ra đan lại.

Vầng trăng bò lên giữa trời, ánh sáng xuyên qua tàng lá trên đầu rắc vụn bạc xuống đất. Sương mù trắng như đùn lên dày nặng trên mặt hồ. Dế bống ngừng ni non, bốn bề chìm vào yên lặng. Lương Tiêu thất đến nút cuối cùng, thở một hơi:

- Xong rồi đây.

Liễu Oanh Oanh hừ mũi:

- Vụng thế, làm người ta đợi dài cả cổ.

Nàng đón cái nón đội lên đầu, những đuôi liễu manh mãnh lùa xòa rũ xuống quanh vành, nàng cười:

- Tốt rồi! Bây giờ ta nhìn thấy người nhưng người không nhìn thấy ta, thế này dễ nói chuyện hơn.

Nàng đứng dậy, ngược nhìn tàng lá sâm sâm, thờ dài:

- Phải nói thật một điều. Hiểu Sương là tiểu ngọc, còn người là đại ngọc.

Lương Tiêu đang cố gắng lần tìm ẩn ý trong câu nói lấp lửng ấy, Liễu Oanh Oanh đã tiếp tục:

- Còn ta là một người khôn ngoan. Sư phụ từng dạy: người khôn ngoan chỉ nên đối phó với kẻ thông minh, đừng so đo với hạng thậm ngọc, người bảo có phải không?

Lương Tiêu cười buồn:

- Chỉ ít thì ta vẫn khôn ngoan hơn Hoa Sinh mà.

Liễu Oanh Oanh thờ dài:

- Hoa Sinh chỉ là kẻ ngọc thứ hai. Còn kẻ ngọc ghê nhất trần đời chính là người đó. Vì vậy ta không cần người nữa. Nhớ là ta bỏ người chứ không phải... người bỏ ta... nhé!

Dứt lời, nàng vội vã xoay gót chạy đến chỗ con ngựa, nhẹ nhàng tung mình lên yên. Lương Tiêu thần thờ trông theo, lẩm nhẩm:

- Phải, ta quả thực không xứng với nàng...

Một cơn đau vô cơ bóp chặt trái tim Oanh Oanh, nàng buột miệng mắng:

- Phải cái con tườu... - Nàng quát mạnh roi, một vết máu đỏ lập tức in hằn xuống trán Lương Tiêu.

Không ngờ Lương Tiêu đứng im đờ đòn, Liễu Oanh Oanh ngỡ ngàng một thoáng rồi ngoảnh phất đầu đi, giật cương ngựa, Yên Chi hí lên một tràng dài, tung vó chạy nước đại về hướng bắc. Chạy chưa đến một trăm bộ, Liễu Oanh Oanh bỗng ghì cương, hét vang:

- Lương Tiêu! Đồ chết rắp, quân háo sắc bắt lương, ta hận người muôn đời suốt kiếp...

Nàng gục người xuống lưng ngựa, lao vút đi như làn khói lục mờ mờ, mau chóng tan nhòa trong màn đêm dày nặng. Tiếng vó ngựa xa dần, càng lúc càng thấp, lộp bộp như mưa sa trên đóa sen tàn, chỉ thoáng chốc đã không còn nghe thấy nữa.

Lương Tiêu đứng im bên hồ, lòng bơ thờ tê dại. Cảm giác cô đơn, chống chọi hôm trợ trời một thân một mình trên lưng cá voi bỗng nhiên trở lại, trời đất mệnh mông thế kia, nhưng biết tìm đâu ra một nơi

nuơng tựa, một chốn chờ mong. Gió đêm thất thường lại thổi tới, ủa mặt hồ loang sóng, cành liễu cũng cuốn vào duỗi ra theo gió, kêu xào xạc, những chiếc lá khô rắc đầy xuống vai Lương Tiêu. Gã đưa tay nhặt lấy một chiếc, ngửa mặt nhìn lên, vầng trăng cong cong mảnh mai đang chìm dần xuống trời tây, bốn bề chìm trong màu u ản muôn đời của đêm, sâu thăm thẳm không biết đến đâu là cùng.

Lương Tiêu đứng thần thờ hồi lâu, cuối cùng tỉnh trí, bước đến bên Hiếu Sương, đẩy nội lực vào ngực cô. Chỉ chốc lát, Hiếu Sương đã lơ mơ tỉnh lại, thất thanh la: "Liễu thư thư...", rồi nhớn nhác nhìn quanh. Lương Tiêu lắc đầu:

- Không phải gọi nữa. Nàng đi rồi, về Thiên Sơn rồi...

Hiếu Sương ngẩn người, vụt òa khóc:

- Tại sao tỷ ấy lại đi? Tỷ ấy... đã hứa với muội sẽ đối xử tốt với huynh, tỷ ấy nói mà không giữ lời... Hu hu, tỷ ấy lừa người ta...

Cô nắm tay đầm thùm thụp xuống đất.

Lương Tiêu giữ vai cô, giọng không âm sắc:

- Muội ghét ta đến thế cơ à?

Hiếu sương ngớ người:

- Muội... ghét huynh sao được?

- Nếu không ghét ta, vì sao lúc nào cũng muốn đi? Được rồi, muội theo Oanh Oanh luôn đi, ta về làm sư với Hoa Sinh...

Hiếu Sương hoảng hốt đưa tay bịt miệng gã, hấp tấp phân bua:

- Không phải muội ghét... Chỉ vì muội... không muốn huynh khó xử...

Cô vừa thẹn vừa cuống, nói năng không mạch lạc chút nào. Lương Tiêu mỉm cười:

- Muội yên tâm, từ giờ trở đi, ta không bao giờ khó xử nữa đâu.

Hiếu Sương ngược đôi mắt nhòa lệ đăm đăm nhìn gã.

Lương Tiêu chậm rãi nói:

- Ta không say, từng lời từng chữ muội vừa nói ta đều nghe hết, và cũng nhớ hết, mãi mãi không bao giờ quên.

Hiếu Sương bịt tay vào miệng, nén lại tiếng kêu định thốt ra. Lương Tiêu gõ ngón tay vào trán cô, mỉm cười:

- Nha đầu khờ khạo, cô thậm chí không lừa nổi Liễu Oanh Oanh mà đòi lừa ta sao? Tiểu xảo của cô chỉ đánh lừa nổi Hoa Sinh thôi.

Hiếu Sương cúi gằm xuống, mặt đỏ như gấc chín, lòng rối bời bời, tai ù đi, chẳng nghe thấy gì nữa cả. Lương Tiêu vẫn nói:

- ... Khi nước mắt muối rớt trên mặt ta, ta đã quyết định ngả rẽ của lòng mình. Nên khi Oanh Oanh bỏ đi, ta không giữ nữa.

Hiếu Sương ngẩng phắt đầu lên:

- Tiêu ca ca! Huynh làm vậy là không đúng...

Lương Tiêu xua tay, ngăn cô nói hết:

- Đúng sai phải trái đều là quá khứ. Từ nay về sau, ta sẽ ở bên muối, không bao giờ lìa xa nữa...

Gã nắm chặt hai tay Hiếu Sương, nhìn thẳng vào mắt cô, khuôn mặt toát lên vẻ cương nghị:

- Đời này kiếp này, không bao giờ lìa xa nữa.

Hiếu Sương cơ hồ ngã ngất, cảnh vật trước mắt nhòa hết đi. Câu nói ấy đã vang vọng trong trái tim, trong giấc mơ của cô không biết bao nhiêu lần, nhưng đây là lần đầu tiên nó vang lên bên tai cô. Muôn mối xúc cảm đan xen, cô không biết nên buồn hay nên vui, nên xót xa hay nên sung sướng. Ngơ ngẩn hồi lâu, cô ngả vào lòng Lương Tiêu, nước mắt chan hòa.

Khóc rầm rút hồi lâu, Hiếu Sương cảm thấy bao nhiêu uất ức khổ sở của quãng đời đã qua chảy sạch theo dòng nước, thân thể lâng lâng, nhẹ hẫng như sợi lông vũ, lại rỗng không, co quắp như cái vỏ ốc rỗng. Cuối cùng, rã rời bại hoại, không còn cả hơi để thốt nên lời, Hiếu Sương ngủ thiếp đi.

Cô ngủ say mà ngón lệ chưa khô, khóe miệng còn vương nét cười. Lương Tiêu không muốn cô thức giấc, bèn cứ ngồi cứng đờ như thế. Nhưng lát sau chính gã cũng lơ mơ thiếp đi. Chẳng biết lâu hay chóng, chợt nghe có người gọi tên mình, Lương Tiêu mở bừng mắt ra. Hoa Sinh, trong cơn ngái ngủ vẫn ôm cột đình, chân đạp lung tung, miệng gọi:

- Lương Tiêu, Lương Tiêu!

Chú chấp chới bò dậy, do thuốc mê chưa tan nên chú lại vấp chân ngã dúm, nhưng vẫn lằm bằm:

- Lương Tiêu ơi, mỗ uống rượu từ nhỏ, xưa nay chưa hề say... ực, uống nữa...

Chú ôm cái vỏ rỗng ngựa cổ tu một hơi, nhưng không dốc ra

được giọt rượu nào, bèn ôm choàng cột đình, chà lên chà xuống, cười khà khà:

- Lương Tiêu ơi, ực... chân người còn to hơn súc gỗ, chà vào chân mỗ... đau quá. - Chú thuận thế mò tay ngược lên cột đình. - Ừc, ối đầu ơi, sao lại không có tóc... ực... giống một cái cột to...

Lương Tiêu vừa tức vừa buồn cười, Hiếu Sương nghe ồn cũng tỉnh dậy, ngượng chín mặt, bèn lấy Đèn Hồ hương cho Hoa Sinh ngủ. Chú tiểu choàng tỉnh, nhận ra mình đang ôm cột đình thì gãi đầu ngơ ngác:

- Ái chà, mỗ ôm cái cột này làm gì thế nhỉ?

Hiếu Sương và Lương Tiêu nhìn nhau, cúi đầu cười khỏ.

Họ không kể rõ nguồn cơn nên Hoa Sinh không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, lúng búng mấy câu rồi thôi. Một lát sau, Triệu Bính cũng thức dậy. Khi họ hỏi đến Liễu Oanh Oanh, Lương Tiêu chỉ nói ngắn gọn là nàng đã trở về Thiên Sơn. Mấy tháng qua, cả bọn đã ăn chung ở chung, cùng trải qua gian truân hoạn nạn với nhau, nay nghe nói nàng đi mà không một lời từ giã, Hoa Sinh và Triệu Bính đều buồn ra mặt. Cũng may một người còn trẻ con, một người là hòa thượng hồn nhiên ngốc nghếch, chẳng mấy chốc cũng vợi bớt thương nhớ, tâm trạng vui vẻ trở lại. Riêng Hiếu Sương cứ nghĩ Liễu Oanh Oanh thui thủi về núi một mình, không biết sẽ trải qua những khó nhọc vất vả nào trên đường thì bèn chôn lo lắng, suốt ngày mặt ủ mày chau.

Mọi người tìm chỗ nghỉ ngơi chừng nửa ngày rồi lại khởi hành lên bắc. Nạn binh đao đã qua nhưng Quảng Đông vẫn chưa hết tai ách, bệnh dịch hoành hành, người chết như ngã rạ. Dọc đường, Hiếu Sương đôn đáo hái thuốc cứu người, làm việc không ngơi tay. Vừa đi vừa nghỉ như thế, cả bọn mất chừng một tháng mới ra tới địa giới Quảng Đông. Hôm ấy, họ trèo qua dãy Mai Lĩnh, tiến vào đất Giang Tây. Trên đường đi, chợt nghe phía trước vọng lại nhiều tiếng rên la thảm thiết, hết sức đáng thương, cả bọn rảo chân chạy vội lên xem. Được khoảng ba trăm bộ thì gặp hai nông phu đang nằm lăn giữa đường, cuốc vút tung một bên, khuỷu tay đầu gối đều nứt lòi cả gân. Ai nấy cùng kinh hãi, Hiếu Sương vội vã nôi lại xương gãy cho họ. Hai người lúc đầu còn kêu rống đến rạc cả họng, nhưng Hiếu Sương chữa chạy rất tài tình, băng bó xong xuôi, cơn đau cũng giảm hẳn. Lương Tiêu hỏi:

- Kẻ nào hạ độc thủ vậy?

Hai người đều lộ vẻ hoảng sợ, một trong hai người run run nói:

- Chúng tôi đang đi rất bình thường, tự nhiên tay chân đau nhói, khi tỉnh lại thì đã nằm quay ra đất rồi.

Hiếu Sương ngạc nhiên hỏi:

- Các người không nhìn thấy ai cả ư?

Hai người đồng thanh:

- Không thấy ai cả, chắc gặp ma rồi.

Lương Tiêu mắng:

- Chỉ nói năng bậy bạ!

Hai người bị thét liền im thin thít, khuôn mặt vẫn hằn sâu nỗi khiếp hãi. Lương Tiêu tự nhủ: "Nhìn thủ pháp bẻ gãy khớp xương thì rõ ràng là do cao thủ gây ra. Nhưng đường đường một cao thủ, tại sao lại ra tay với nông dân bình thường?".

Gã gắng hỏi mấy câu, hai người vẫn trả lời là không trông thấy gì cả. Lương Tiêu đành đưa họ về nhà, sau đó giả vờ rút lui rồi vòng lại âm thầm mai phục, theo dõi suốt một đêm, nhưng không thấy động tĩnh gì cả.

Hung thủ không chịu lộ mặt. Lương Tiêu cũng hết cách, bèn cùng mọi người tiếp tục lên đường. Nào ngờ đi chưa đầy hai mươi dặm lại nghe có tiếng kêu thảm thiết, Lương Tiêu phi thân như bay tới nơi, bắt gặp một tên tiểu phu nằm lăn lóc trên sườn núi, quanh đó ngổn ngang hai gánh củi cỏ và một con dao rựa. Lương Tiêu chăm chú quan sát, tên tiểu phu cũng bị gãy tứ chi. Lương Tiêu nói xươg cho hắn, gạn hỏi nguyên do. Tiểu phu cũng kể chưa thấy hung thủ mặt ngang mũi dọc ra sao là đã gặp nạn rồi. Lương Tiêu trầm ngâm chốc lát, chợt cau mày tung mình lên, thét lớn:

- Rút đầu rút cổ đâu có phải là hảo hán! Hãy bước ra đây so tài cao hạ xem nào!

Gã phổ *Kinh tức công* vào âm thanh khiến nó vang đi rất xa. Lâu lắm từ bên kia núi mới có tiếng vọng âm âm vắng vẻ, nhưng tuyệt nhiên không ai hồi đáp. Lúc ấy ba người kia cũng đã tới nơi, Hiếu Sương hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Lương Tiêu bực bội:

- Nếu ta biết thì hay quá.

Hiếu Sương không hỏi han nhiều nữa, cúi xuống băng bó cho tay tiểu phu rồi bảo Hoa Sinh cõng hắn về nhà, cả bọn lại lên đường. Đi

chưa được bao xa, phía tây bắc lại vang lên tiếng thét thảm khốc, nhưng dồn dập, xem chừng không chỉ có một người. Đã có kinh nghiệm, bọn Lương Tiêu không kinh hoàng ngạc nhiên gì nữa, đi mau lên xem. Quả nhiên gặp bốn gã lái buôn, tay chân gãy lòi cả xương gân, ai nấy rên la đau đớn. Hiểu Sương vốn hiền từ nhân hậu mà cũng phải nổi giận:

- Vô duyên vô cớ bẻ chân bẻ tay người ta, người đầu mà xấu xa độc ác. Tiêu ca ca, chúng ta nhất định phải lòng ra hung thủ, bắt hấn cúi đầu nhận tội mới được.

Lương Tiêu cười nhạt:

- Ta mà lòng ra hung thủ, nhất định phải bẻ tay bẻ chân hấn mới được.

Sau đó, cứ khoảng mười lăm hai mươi dặm, đằng trước lại có tiếng rên la thê thảm vọng tới. Nạn nhân thuộc đủ mọi hạng: di dân trên đường trở về cố hương, tiểu thương mang hàng đi buôn, nông dân ra đồng cày cấy, thị dân phố phường đi rong, ai nấy đều gãy tay gãy chân, rên khóc khốn khổ. Tầm trạng Lương Tiêu càng lúc càng nặng nề. Hôm sau, không nhìn nổi nữa, gã bảo Hiểu Sương:

- Việc này quái gở hết sức, mười phần chắc chín là hung thủ nhằm vào chúng ta.

Hiểu Sương băn khoăn:

- Nếu hấn có ân oán gì với chúng ta thì sao không lao thẳng ra mà báo thù, lại đi trút hờn oán lên người qua đường.

Lương Tiêu nói:

- Muội có để ý không? Tiếng kêu thương vang lên ở hướng đông bắc hoặc tây bắc, tuy lúc đông lúc tây, ngoằn ngoèo thế nào thì cuối cùng vẫn dẫn về phía bắc. Hề chúng ta đi chệch hướng thì nó lại vọng tới. Xem chừng hấn muốn nhử chúng ta đến miền bắc.

Hiểu Sương buồn bã nói:

- Nên làm thế nào đây?

Lương Tiêu cười khẩy:

- Hấn muốn ta lên bắc, vậy ta cứ đi về hướng đông, xem hấn có chịu hiện thân không?

Hiểu Sương do dự:

- Nhưng nếu kẻ ác đó chỉ đơn thuần có thú vui bẻ tay bẻ chân chứ không phải nhằm vào chúng ta thì sao? Trong khi chúng ta đi về hướng đông, sẽ còn rất nhiều bà con cô bác bị gãy tay gãy chân, ai sẽ cứu họ đây?

Lương Tiêu cau mày, không biết đáp lại thế nào. Hiếu Sương lại đề xuất:

- Hẳn muốn rủ chúng ta đi về phương bắc, vậy chúng ta cứ đi về phương bắc theo ý hần, nhất định hần sẽ không hại người nữa.

Lương Tiêu cảm thấy cách này quá gò ép, không hợp với bản tính tự do của mình, bèn câu kinh đáp:

- Kẻ ác đó thập thà thập thò, dụ ta lên bắc, tất có âm mưu. Nếu chỉ có một mình ta thì tiến lui ứng chiến với hần cũng chẳng sao, nhưng còn muội và Bính nhi, ngộ nhờ có mệnh hệ gì thì biết làm thế nào?

Hiếu Sương cười đáp:

- Muội không sợ, nhưng nếu đi về hướng đông thì chắc muội sẽ dần vật suốt đời.

Hai người nhìn nhau im lặng, Hoa Sinh bồn chồn giục:

- Lương Tiêu, mặt trời đã lặn! Bỏ qua mất chỗ tá túc rồi, lại không có cơm ăn nữa.

Lương Tiêu tức khí gắt:

- Khỏi cần người dạy khôn. - Rồi xốc Bính nhi lên lưng, gã sải bước tiến về phía bắc.

Thấy gã ung thuận làm theo lời mình, Hiếu Sương rào bước chạy theo, lòng nhen lên cảm giác êm đềm dịu ngọt.

Từ khi họ xác định giữ vững hướng bắc, quả nhiên việc dả thương người giảm hẳn, đúng như Hiếu Sương đoán. Lương Tiêu chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, đợi xem kẻ đối đầu giấu mặt kia sẽ giở trò gì. Bốn người đi mãi, vượt qua Hoàng Hà, rong ruổi thêm một tháng nữa thì quang cảnh Đại Đô dần dần hiện lên phía xa. Tòa thành khang trang rộng lớn, mặt nam có tường rùa phục, mặt bắc có thể rồng bay, cổng vào như miệng thú, ngón ngấu tài sản muôn phương, sông hồ rộng rãi, húng trợn muôn ngàn con suối. Ngay lối vào nam môn có một đội binh sĩ chính tề ngay ngắn đang lục soát mọi người qua lại, Lương Tiêu trù trù chốc lát rồi tiến lên, chợt nghe có người gọi to:

- Ấy kìa Vương lão đệ, sao đệ lại ở đây?

Lương Tiêu chưa kịp ngoái đầu thì đã cảm thấy gió lướt đến lưng. Gã lật tả thủ tóm luôn cổ tay kẻ áp sát, nhưng cảm thấy người đó không có chút võ công nào, liền buông y ra, xoay mình lại nhìn. Một khuôn mặt gầy gò, một bộ râu đen và ánh nhìn sáng quắc. Lương Tiêu kinh ngạc thốt:

- Quách đại nhân!

Hiếu Sương, Hoa Sinh thấy gã nói chuyện với người lạ, cùng dừng bước cả.

Người nọ chính là Quách Thủ Kính. Không để Lương Tiêu kịp nhiều lời, y đã túm gã vào vãi:

- Vương lão đệ, duyên phận chúng ta quả không bạc. Già biệt bấy nhiêu năm, ngờ đâu lại tình cờ gặp nhau ở đây.

Vừa nói, y vừa lôi xềnh xệch Lương Tiêu đi vòng ra mé sau. Lương Tiêu nghe y gọi nhầm mình là Vương lão đệ thì rất buồn, nhưng thấy mặt y tươi tỉnh, ánh mắt linh hoạt dường như ẩn chứa hàm ý gì, gã liền nhanh nhẩu đi theo họ Quách, cười nói:

- Quách đại nhân vẫn khỏe chứ?

Đến sau một cỗ xe ngựa, Quách Thủ Kính hạ giọng:

- Lương đại nhân, ông to gan thật! - Trán nhom nhóp mồ hôi, y ngó nhìn xung quanh một hồi rồi thì thào bảo. - Ông phải biết phần lớn cấm vệ trong thành là thuộc hạ cũ của ông hồi nam chinh, mười người hết chín đều quen mặt ông rồi, vậy mà còn dám ngang nhiên xông vào, chẳng phải là tự chui đầu vào rọ hay sao?

Lương Tiêu biến sắc:

- Vậy thì thôi, tôi chả vào thành nữa.

Quách Thủ Kính nắm chặt tay gã, cười toét miệng:

- Đạo trước nghe đồn Lương đại nhân gặp nạn qua đời, Quách mỗ chỉ hận không được chết thay. May sao đó chỉ là lời đồn. Hôm nay tái ngộ, khi nào Quách mỗ để ông thoát!

Lương Tiêu cười nói:

- Lúc đuổi đi lúc giữ lại, Quách đại nhân làm tôi rối trí quá đi mất. Không lẽ đại nhân định đem nộp tôi cho quan phủ?

Quách Thủ Kính nghiêm mặt nói:

- Ông cho Quách mỗ là hạng người gì? Mau lên xe ngựa, ta đưa ông vào thành. Ông muốn đi thì chỉ ít cũng phải ở phủ ta dăm bữa nửa tháng đã.

Lương Tiêu lưỡng lự:

- Lương mỗ thân mang trọng tội, chỉ e liên lụy đại nhân.

Quách Thủ Kính xua tay:

- Chúng ta kết bạn với nhau vì học thức, không nên bận tâm đến

những thứ khác, nếu Lương đại nhân vẫn thoái thác thì coi như xem thường Thủ Kính này rồi.

Lương Tiêu cảm động, cũng không chối từ nữa. Quách Thủ Kính quay sang gọi xà ích. Y đang định đưa gia quyến đi chơi, nay gặp Lương Tiêu bèn ra lệnh quay hết về, bảo thê thiếp ngồi đôn với nhau dành ra một cỗ xe trống. Lương Tiêu bế Triệu Bính, dắt Hiếu Sương lên ngồi. Quách Thủ Kính bảo gia nô đỡ hành lý hộ Hoa Sinh rồi dắt xe đi bộ với chú.

Quả nhiên xe đi qua cổng thành rất suôn sẻ, Hiếu Sương thăm thì:

- Vị bằng hữu này của huynh thân phận ắt không tầm thường.

Lương Tiêu bèn kể lai lịch của Quách Thủ Kính. Hiếu Sương vỗ lẽ:

-Ồ, thì ra là ông ấy!

Lương Tiêu ngạc nhiên hỏi:

-Muội biết Quách đại nhân ư?

Hiếu Sương nói:

-Muội nghe bà nội kể. Vị Quách đại nhân này là học trò của Lưu Bình Trung ở núi Tử Kim. Lưu Bình Trung tinh thông thủy lợi, địa dư và thiên văn toán pháp. Bà còn nói, họ Lưu học nhiều hiểu rộng, đáng tiếc lại phò tá Hoàng đế Mông Cổ nên mọi người đều xem thường, coi ông ta là hạng thiếu khí tiết.

Lương Tiêu trầm mặc hồi lâu, rồi nói:

-Quách đại nhân cũng ra sức giúp rập người Mông Cổ đấy, muội có xem thường ông ta không?

Hiếu Sương ngăn người. Lương Tiêu nói thêm:

-Quách đại nhân trị thủy sửa cầu, tu đính lịch pháp, gắng sức làm việc vì bách tính. Cần mẫn hết lòng như vậy thì theo Hồ hay Hán cũng có gì khác nhau đâu?

Hiếu Sương mỉm cười:

-Đúng là: "bất tu ô quân, bất từ tiểu quan, tiến bất ẩn hiên, tất dĩ kỳ đạo"!

Lương Tiêu thắc mắc:

-Gi, câu ấy nghĩa là sao?

Hiếu Sương giải thích:

-Đó là lời Mạnh Tử tán thưởng Liễu Hạ Huệ, nghĩa là không coi việc thị hầu hôn quân là sỉ nhục, không vì phẩm tước nhỏ mọn mà đùn đẩy

thoái thác, làm quan nhất định phải gia công gắng sức nhưng tuyệt không bán rẻ tiết tháo của mình.

Lương Tiều khen ngợi:

- Liều Hạ Huệ bản lĩnh nhỉ! Nhưng không thay đổi tiết tháo thì khó mà tránh khỏi thiệt thòi.

- Phải rồi, vì thế Mạnh Tử mới nói thêm rằng: "đi dật nhi bất oán, ác cùng nhi bất mẫn", tức là bị vứt bỏ mà không oán hận, thân lâm cảnh khốn quẫn mà không buồn rầu.

Lương Tiều lặng lẽ gật đầu.

Chỉ thoáng chốc đã đến Quách phủ, đem xuống Quách Thủ Kính thết yến đãi đằng. Cơm no rượu say, y sắp xếp nơi nghỉ ngơi cho Hiếu Sương và Hoa Sinh xong xuôi rồi dắt Lương Tiều đến thư phòng, sai tiểu đồng đun trà, hàn huyên những chuyện từ thuở già biệt. Khi trà sôi, Quách Thủ Kính bèn bảo tiểu đồng ra, tự tay rót cho Lương Tiều:

- Hồi đại nhân bỏ quân ngũ, thánh thượng nổi trận lôi đình, ba ngày không thiết triều. Bá Nhan Thừa tướng cũng suýt bị hặc tội, may được quần thần hết sức bảo vệ xin hộ mới tai qua nạn khỏi.

Lương Tiều nín lặng, bưng trà lên môi. Quách Thủ Kính lại nói:

- Được cái mấy viên bộ tướng của ông rất lợi hại, nhất là Thố Thố Cáp và Lý Đình¹. Trong trận chiến Hòa Lâm, hai người bọn họ đã đại phá chư vương miền Tây, đoạt lại võ tướng của Thành Cát Tư Hãn, bắt sống Tích Lí Cát con trai Mông Ca, sau đó tiến hành thảo phạt chư vương miền Đông lại tiếp tục giành được thắng lợi, công lao hiển hách uy chấn triều dã...

Lương Tiều đặt chén trà xuống:

- Quách đại nhân, đừng nhắc đến những chuyện ấy.

Quách Thủ Kính hiểu nỗi lòng Lương Tiều, bùi ngùi nói:

- Cũng được, không bàn chuyện nước non nữa. - Rồi y đứng dậy ôm

¹ Thố Thố Cáp (tức Bá Nha Ngô Đãi Thố Thố Cáp, phiên âm từ Barthold Toth, 1237 - 1297) nguyên là con của một gia đình hai đời làm tướng nhà Nguyên. Đường binh nghiệp của ông ta bắt đầu lên cao kể từ chiến công dẹp yên nội loạn của các phiên vương năm 1277, cuối đời được bổ vào Cơ Mật viện, sau khi chết được truy tặng tước Diên Quốc công, rồi Phong Thắng vương. Lý Đình, vốn họ Bồ Sát, người gốc Nữ Chân, sau này vào trung nguyên mới đổi thành họ Lý, là một trong mười một viên tướng gốc Nữ Chân được chép trong *Nguyên sử*.

một đồng sách vở đến. - Chắc đại nhân vẫn còn nhớ điều ta từng nói ở Dương Châu chứ? Trong đây có đủ mọi số liệu thiên văn mà quan lại các địa phương vất vả đo đạc để gửi về. Nhưng ngoài Lương huynh đệ thành thạo toán pháp ra thì chắc ta chẳng có ai san định được.

Lương Tiêu xao xuyến cả người:

- Lịch pháp mang tên gì?

Quách Thủ Kính đáp:

- Thánh thượng có dụ: "Thông nhất được giang sơn là do trời ban cho", vì vậy gọi là Thụ thời lịch.

Lương Tiêu thở dài:

- Nói nghe hay sao! Trời ban cho bao giờ, nếu không nhờ núi thây biển máu thì cái họ Bột Nhi Chỉ Cân kia đời nào giành được thiên hạ?

Quách Thủ Kính mỉm cười, không nói năng gì.

Lương Tiêu cũng không muốn tranh luận nhiều về chủ đề ấy nữa, bèn ghé sách lại gần đèn, cầm bút tính toán. Quách Thủ Kính ngồi bên gáy bàn tính, hai người tính toán đến canh ba mới đi nghỉ.

Từ đó, Lương Tiêu ẩn thân trong phủ họ Quách, dốc lòng tu đỉnh lịch pháp. Quách Thủ Kính cất thêm một tiểu hiên cho gã ở, đồng thời cất cử tâm phúc phục dịch gã. Y vốn say mê học thức, sau bao nhiêu năm trị thủy và quan sát tinh tú, chỉ thích được bàn luận trao đổi những hiểu biết và sở đắc của mình, khổ nỗi thiếu tri kỷ, nay có Lương Tiêu thì vui sướng nào hơn. Ban ngày đến đài quan trắc thiên văn làm việc, hết giờ một cái là y vội vội vàng vàng quay về phủ, cùng Lương Tiêu chế tạo khí cụ và nghiên cứu phương pháp đo đạc. Hai người cùng sở thích, tính tình lại hợp nhau, hễ gặp những vấn đề tâm đắc đều không sao dút ra được. Cuối cùng Quách Thủ Kính cho mang chõng vào hiên kê sát giường Lương Tiêu, thấp nền bàn bạc thâu đêm. Quách Thủ Kính thích thú vô cùng, nhưng thê thiếp cô quạnh phòng không lại ngấm ngấm oán trách.

Nửa tháng thấm thoát trôi đi, Hiếu Sương chẳng có việc gì làm, ban ngày giúp Lương Tiêu soạn tính lịch pháp, đêm xuống khêu đèn đọc *Thần Nông điển*. Trải qua bao nhiêu phong ba khốn đốn, hiếm hoi lắm mới có một lúc yên ổn, cô tận dụng thời gian đọc sách thật kỹ, lĩnh ngộ được rất nhiều điều. Đêm hôm ấy, đọc xong cuốn thứ tư của *Thần Nông điển*, Hiếu Sương gấp sách lại ngẫm nghĩ: "Bà bà nói đúng, cách

dùng độc cũng tương tự như võ công, cứu người thì nó là thuốc, mà đả thương người thì nó là độc, là thuốc hay là độc không phụ thuộc bản chất của thuốc, mà phụ thuộc lương tâm của y giả". Cô đắm đắm nhìn ngọn nến, hình dung ra những cảnh lẫn lộn vật vã vì bệnh tật khắp nhân gian, nghĩ lại mình sống đời nhàn tản sung sướng, so ra thật không đúng với lương tâm của một đại phu, bản thân đến nửa đêm mới thay áo đi ngủ.

Hôm sau, dùng xong cơm sáng, Hiếu Sương nói với Lương Tiêu:

- Muội ăn không ngồi rồi cũng hơn nửa tháng rồi, hôm nay trời đẹp, muội muốn ra phố mở sạp khám bệnh cho mọi người.

Lương Tiêu nói:

- Đợi đây, ta đưa muội đi.

Hiếu Sương cười:

- Không cần, tính toán lịch pháp là việc tốt lành gia ơn khắp lê dân, nếu để lỡ việc của huynh, muội sẽ thành tội nhân thiên cổ mất. Muội đã hỏi mấy đại nương dưới nhà, ở chéch bên kia cổng lớn Quách phủ có một cái cổng chào công đức, những người bán hoa quả, hàng xén và thầy bói đều ngồi mưu sinh ở đây, muội ra với Hoa Sinh, huynh cứ yên tâm.

Công việc tu đính lịch pháp đang đến phần quan trọng, Lương Tiêu vốn không muốn dứt ra, lại nghe nói Hiếu Sương chỉ đi gần đây nên cũng ưng thuận. Hoa Sinh được báo từ sớm, đã sắp xếp bàn ghế kim thuốc đầy đủ, xúng xính trong bộ tăng bào trắng thớm, đứng đợi ngoài sân. Triệu Bính mặc áo thô, đội mũ nhỏ, đóng vai tiểu đồng sai vặt, cười hi hi nắm áo Hoa Sinh, hai người đã cuồng chân vì ở trong phủ quá lâu, đều muốn được ra phố hít thở không khí nhộn nhịp. Lương Tiêu dặn dò:

- Đừng chạy lung tung, khoảng cuối giờ thân đầu giờ Dậu là ta sẽ ra cùng, nếu có gì không ổn thì Hoa Sinh phải chạy về báo tin ngay. Bính nhi đừng nghịch ngợm chạy nhăng, càng đừng nói cho ai biết tên con nghe chưa...

Hoa Sinh và Triệu Bính nghe dặn dò lời thôi dâm sột ruột, miệng còn vâng vâng dạ dạ mà chân đã rục rịch theo Hiếu Sương đi rồi.

Ra khỏi cửa, họ trông thấy ngay cái cổng chào, trên cùng khắc bốn chữ đại tự "Công Cao Nhạc Mục". Đến dưới cổng, ba người dựng sạp,

cắm cột trước đề "Hồ thuốc cứu người". Đợi hồi lâu mà chẳng ai đến, Hiếu Sương dứt dút, không dám bắt chước Lương Tiêu chào kéo khách bộ hành nên cứ thẩn thờ ngồi im. Hoa Sinh hỏi xin cô mấy đồng tiền, dắt Triệu Bính đi mua trái cây, ăn hết lấy hạt rồi cả hai nằm bò ra đất chơi bắn bi, chẳng trúng mấy nhưng cũng rất vui.

Một lát sau, chợt đằng xa có tiếng rồn rảng nghe như tiếng thanh la nhà quan, liền đó người ở đâu tuồn đến đông đúc, nong kín các ngõ ngách đường phố. Thịnh linh hàng tràng vó sắt khua lộp cộp, mấy chục con ngựa to lớn phóng thốc tới, kỵ sĩ ăn vận kiêu tăng lữ, cùng bận áo đỏ đai vàng, phất roi dài, thét lên như sấm động. Đám đông tránh dạt ra hai bên, nén cứng ở hai mép đường, để chừa một lối đi lớn rộng đến hai trượng. Hiếu Sương chưa kịp hiểu việc gì đang xảy ra thì đã bị xô đẩy đến nghệt thở, cái sạp cũng bị mấy tên vô lại thừa cơ lộn xộn hất đổ. Khó khăn lắm cô mới thu gọn được gánh thuốc, ngẩng lên thì không còn thấy bóng dáng Hoa Sinh và Triệu Bính đâu. Hiếu Sương hoảng vía, dáo dác gọi hai người, nhưng giọng cô chìm lìm đi giữa biển người nhốn nháo. Vất vả lắm cô mới chen được lên hàng đầu, trông thấy đằng tây có mấy trăm lạt ma áo vàng hải xảo, ùn ùn kéo đến, một trăm người đầu tiên chia thành hai hàng, xếp đan cài như hình lông chim, tay cầm bình ngọc lóng lánh và bảo kiếm chói lòa, đằng sau họ có một con voi trắng to tướng, phủ trên mình hàng hà gấm vóc lụa là, lục lạc lanh canh, cồng một bành kiệu to dát vàng. Kiệu không che vách, bốn mặt treo rèm ngọc trai, bên trong thấp thoáng một lạt ma mặc hoàng bào đang ngồi ngay ngắn. Đám lạt ma thấp tùng xung quanh lăm nhăm kính vãn, tay đều đều lần tràng hạt.

Đoàn diễu hành đi hết, Hiếu Sương vẫn không thấy Hoa Sinh và Triệu Bính đâu. Đang con lo lắng, đám đông chợt ồ lên, những thân người rục rịch xô đẩy như nước triều. Hiếu Sương không tự chủ được, đành di chuyển theo họ. Khối người theo con đường lớn đến một nơi rộng bao la, ánh chùng là một quảng trường, ở đó có hàng vạn người đang xúm xít vây quanh một đài cao. Đài này cao ba trượng, phủ đầy gấm vóc, xung quanh chân đài trải thảm Ba Tư rộng đến mấy chục trượng vuông, trên thảm có chùng một ngàn người đủ tưng lẩn tục, lẩn trong đó là chùng một trăm ni cô.

Con voi trắng thông thả xuyên qua đám đông đến gần đài, nó vươn vòi gác lên mép gấm. Lạt ma vận hoàng bào theo vòi voi bước xuống

nền đài. Hàng vạn người xung quanh nhất tề hô vang "Bát Tư Ba", tiếng hô dập dồn hết chỗ này đến chỗ kia như núi gấm biển réo. Hiếu Sương đoán Bát Tư Ba là tên của lát ma kia, cô nhóng mắt theo dõi, chỉ thấy y phất hai tay là đám đông bỗng im phăng phắc. Bát Tư Ba ngồi xếp bằng, chắp hai tay theo hình búp sen, đồng đặc nói:

- Phật sinh hôm nay.

Y nói tiếng Hán, giọng điệu hùng hồn, rõ ràng và biểu cảm. Hiếu Sương nghĩ bụng: "Quên bếng đi mất, hôm nay là mừng Tám tháng Tư, chính là ngày sinh của Thích Ca". Cô mãi lo lắng cho Hoa Sinh và Triệu Bính nên không tâm trí đâu mà nghe tiếp, cứ quay ngang quay ngửa tìm họ, nhưng phía nào cũng nhung nhúc những người, ruột gan cô nóng như lửa đốt. Bát Tư Ba vừa dứt lời, giọng ai đó sang sáng bật lên khỏi đám đông:

- Lạ thật, Phật tổ làm sao sinh ra được hôm nay?

Đám đông lặng đi một chốc, rồi cùng cười vang. Bát Tư Ba nhướng cao chân mày, đổi kiểu nói:

- Hôm nay sinh Phật.

Kẻ phá đám kia lại bắt bẻ:

- Giờ lại biến thành "hôm nay sinh ra Phật" à? Thật đúng là lưới không xương nhiều đường lắt léo, uốn éo thế nào cũng được cả.

Bát Tư Ba trợn mắt, thét:

- Yêu nghiệt phương nào, tiến ra ta xem?

Giọng rền vang như sấm nổ, lồng lộng vọng khắp quảng trường rộng lớn. Đám đông bỗng lặng ngắt, không còn một tiếng động nào.

Đúng lúc đó, chợt có tiếng kêu: "Mẹ!", giọng non nớt và trong trẻo. Hiếu Sương nhận ra giọng Triệu Bính thì mừng quýnh. Chẳng nghĩ ngợi nhiều, cô lập tức bật cao, giẫm luôn lên đầu người ta, neho mắt nhìn quanh. Đàng xa, một cái bóng bé tẹo đang loì chơi giữa biển người, luồn lách chạy về phía chân đài, ôm chầm lấy một ni cô. Diễn biến quá đột ngột, các vệ binh đều ngớ ra, quên cả ngăn cản, ni cô nọ hoảng hốt vô cùng. Hiếu Sương nhận ra đứa bé chính là Triệu Bính, liền nhún chân trên các đầu người chạy băng băng về phía đó.

Ni cô sống sờ, nâng mặt Triệu Bính lên, ngáp ngừng hỏi:

- Bính nhi phải không?

Triệu Bính khóc nức, không nói được tiếng nào, chỉ gật gật đầu. Ni cô lại hỏi:

- Con... còn sống ư?

Thì ra ni cô này chính là Toàn hậu, thân mẫu của Triệu Bính. Sau khi Lâm An đầu hàng, hoàng tộc Đại Tống bị áp giải lên Bắc. Hốt Tất Liệt ngại sinh hậu họa nên ép Tả thái hậu, Toàn hậu và Cung Tông phải xuống tóc làm sư, số cung nhân gọt đầu quy y theo chủ cũng đến một trăm người. Hôm nay là ngày Phật đàn, Đế sư Bát Tư Ba xuất cung thuyết pháp trước công chúng, Toàn hậu theo những người khác phụng mệnh ra nghe, không ngờ lại gặp con thơ ở đây. Tin Triệu Bính có mặt trong chiến dịch Nhai Sơn, rồi tin Lục Tú Phu cống áo chúa nhảy xuống

¹ Lòng như trăng sáng.

biển tuần tiết đã bay khắp hai miền nam bắc, Toàn hậu vẫn khóc thầm vì xót thương đứa con yếu mệnh, ngờ đâu nay được trùng phùng, nàng mừng vui khôn cầm, liền ôm chặt lấy nó, nước mắt ròng ròng.

Từ khi chạy trốn khỏi Lâm An, đây là lần đầu tiên Triệu Bính gặp lại ruột thịt. Khóc một hồi, nó vui sướng gạt lệ:

- Thưa mẹ, Bính nhi chưa chết, Bính nhi rất nhớ mẹ...

Nhắc thấy Tạ thái hậu và huynh trưởng Triệu Hiến đứng ngay gần đó, Triệu Bính hớn hờ gọi:

- Tổ mẫu, ca ca...

Ngờ đâu hai người vô thức giật lui, mặt trắng bệch như nhìn thấy ma hiện. Tạ thái hậu rít lên:

- Thằng bé cầu bơ cầu bất nào thế? Mau cút đi!

Triệu Hiến giơ tay đẩy Triệu Bính ra xa. Toàn hậu vội ngăn:

- Bính nhi đây mà...

Tạ thái hậu sùng sộ:

- Nó không phải là Bính nhi, Bính nhi chết rồi!

Bấy giờ đám vương công Mông Cổ đã bị đánh động, liền ngoái lại, ào ào bàn tán. Bát Tư Ba cũng đưa mắt nhìn xem xảy ra chuyện gì. Triệu Hiến cuống quýt xóc Triệu Bính lên lẳng mạnh ra xa. Triệu Bính ngã sấp xuống, khóc tướng lên. Toàn hậu định chạy tới đỡ con, Tạ thái hậu vội nhào người giữ ghì lấy. Hai tên vệ binh lao lại, lần lượt túm lấy hai bên tay Triệu Bính. Chúng nhân Tổng thất đều biến sắc, nhưng không ai dám bước ra hay tỏ ý muốn ngăn cản. Đột nhiên, có bóng người chớp nháng. Hiểu Suong và Hoa Sinh từ hai bên trái phải phóng vào, bốn tên vệ binh khác xĩa trường mâu cản đường, Hoa Sinh dang rộng tay, gạt văng bốn ngọn mâu khiến bọn vệ binh ngã chúi về hai phía. Hoa Sinh chạy ào đến chỗ Triệu Bính, hai tên đang giữ đứa bé còn chưa kịp cản đã trúng cước kép của chú tiểu, ngã lăn lông lốc.

Hoa Sinh lôi Triệu Bính dậy, mắng như tát nước:

- Đồ mãi chơi! Lương Tiều mà biết thế nào cũng trách mỗ.

Triệu Bính đang bàng hoàng đau khổ, không buồn để lời chú tiểu vào tai, chỉ khóc hu hu. Lúc ấy, mười mấy tên lính Nguyên bộ dạng dữ tợn hùng hổ lao tới, Hoa Sinh vội vàng túm Triệu Bính dúi vào lòng Hiểu Suong rồi cướp lấy một thanh trường mâu, xoay ngang ra úi bọn

mới đến. *Đại Kim cương thần lực* chạy rùng rùng suốt thanh mâu khiến tốp lính tê tay, binh khí rơi loảng xoảng.

Hiếu Sương bế Triệu Bình lao thẳng vào đám đông, chợt có luồng kinh phong đổ ào đến trước mặt, cuốn theo một khối nhiệt khí hầm hập. Cô cung chưởng đỡ, tay vừa chạm luồng kinh, tai bỗng ù đi, tim thốn lên như muốn nhảy ra ngoài. Phía trước xuất hiện một lạt ma già, thân hình xương xẩu, mặt mũi nhăn nheo, đôi mắt sâu hoắm dưới hàng chân mày dài rậm bắn xoáy vào mặt Hiếu Sương những tia giá lạnh. Cô gái rợn người, dè chừng tiến bước, đồng thời thi triển *Vân chương phong tụ* tấn công. Lạt ma nọ ra chiều ngạc nhiên trước chương pháp tinh diệu, tám cà sa tự động lay động rồi phồng căng. Gió nóng hắt rất mặt Hiếu Sương, da dẻ khô bóng gần như phồng rộp, cô đột ngột tung mình nhảy vút lên, múa chương vỗ vào vai lạt ma. Thấy cô đỡ được chiêu thức của mình, lão ta không khỏi biến sắc. Thực ra Hiếu Sương bẩm sinh có cốt cửu âm, nay gặp phải nội lực thuần âm cổ nhiên càng thêm khổ sở, bao nhiêu nội công thuần dương trong người tự nhiên tan biến, y như đóm lửa bị tạt nước tắt lịm.

Lạt ma né mình tránh chương, năm ngón tay khô xác phóng ra như chớp, quắp chặt cổ tay Hiếu Sương, trảo thể của lão nóng dần lên như thanh sắt nung đỏ. Hiếu Sương dồn *Cửu âm độc* xuống tay, đánh ra một chương. Âm kinh lành lạnh chảy sang khiến lạt ma chợt dạ: "Nội lực của ả người Hán này thật quái gở, cũng may lão nạp đã luyện được bảy thành *Viên mãn tâm tủy*, bằng không đã bị ả đả thương rồi". Lão hừ một tiếng tức giận, vận công hóa giải *Cửu âm độc*, đồng thời tụ thêm kinh xuống lòng bàn tay, Hiếu Sương không chịu nổi, buột miệng kêu đau. Hoa Sinh ngoái đầu ngó thấy, lập tức dấy dạt đám vệ binh, trở mình rung trường mâu phóng đâm cổ tay lạt ma gãy. Bỗng đâu một cái bóng nháng lên trước mắt chú tiểu, ngưng thành hình một lạt ma béo mập, má xệ núng nính. Lão cười hi hi, nhẹ nhàng nắm thanh mâu, xát khe một cái là cán mâu gãy mất một đoạn, mặt sắt rơi lạo rạo qua những kẻ tay múp míp. Hoa Sinh hoảng hồn, vận lực dồn mạnh thanh mâu tới trước, lạt ma béo ú cười hi hi, phóng song thủ như gió chà mạnh lên cánh tay phải của Hoa Sinh. Chú tiểu đành buông binh khí nhảy lui. Lão béo bắt lấy đoạn mâu sắt, xát mạnh hai tay lẫn nữa, vụn sắt rơi xuống như sao sa, miệng không ngừng cười, bỗng xì xà xì xỏ một tràng. Lạt ma gầy vẩy mạnh chương, chỉ nghe một tiếng "xèo" rất lạt,

vụn sắt dày đặc bỏng nóng chảy, hóa thành muôn vụn đóm lửa đỏ lù hắt rào rào về phía Hoa Sinh.

Giữa khoảnh khắc hung hiểm đó, Hoa Sinh biến quyền thành chuông, thi triển *Nhất hợp tướng* quật đám vụn lửa đi. Ai dè lạt ma béo đã lạng mình theo màn lửa từ trước, bây giờ vỗ nổi một chuông, những đóm lửa vốn đã chứa nội kinh *Viên mãn tâm tủy* của lạt ma gầy, nay lại tiếp nhận chuông lực âm nhu của lạt ma béo, coi như mang theo sức mạnh hợp kích của cả hai người, uy lực tăng thêm vạn bội, xuyên vùn vụt qua vòng thần lực *Đại Kim cương*, hắt ào vào người Hoa Sinh. Chú tiểu hồn xiêu phách lạc, hoảng hốt giật lui, nhưng những đóm lửa tỏa rộng khắp nơi, chẳng còn chỗ nào tránh né. Chú đang thúc thủ đợi chết, bỗng nhiên một luồng đại lực từ mé bên ùn ùn tràn tới, muôn vụn đóm lửa khựng hết lại như đụng phải vách tường rồi là tả rơi xuống, tằm thắm bắt cháy, tỏa lên những ngún khói xanh lơ mờ.

Hoa Sinh ngoảnh đầu sang, mặt bỗng rạng ngời, reo to:

- Sư phụ!

Hiếu Sương nhìn theo, chỉ thấy phía xa có một hòa thượng cao lớn, râu mày bạc phơ, tay cầm cây gậy gỗ trắc đen nhánh. Lão hòa thượng nghe gọi, cặp lông mày trắng nhướng cao, chưa kịp nói gì thì Hoa Sinh đã nhảy ào tới, ôm chặt lấy đùi lão, nhếch mồm la khóc:

- Sư phụ! Thầy đi đâu thế, thầy không cần con nữa ư?

Cửu Như cau mặt:

- Buông tay mau! Bù lu bù loa như phường ăn vạ, chẳng còn ra thể thống gì cả.

Hoa Sinh ậm ự:

- Con mà buông là thầy chạy mất.

Cửu Như đảo mắt, đổi giọng đồ dằn:

- Đồ đệ ngoan, con buông tay ra đi, sư phụ đây nhất ngôn cửu đỉnh, lần này bảo đảm không chạy.

Hoa Sinh vẫn bướng bỉnh:

- Nhất ngôn cửu đỉnh cái gì? Biết đâu lát nữa không ôm luôn cả chín đỉnh chạy đi.

Cửu Như không ngờ mới mấy tháng xa cách mà đồ đệ đã lanh trí đến nhường ấy, vừa bực bội vừa tức cười, lão bèn giãy giữa đá hắt để rảy chú ra, nào ngờ Hoa Sinh sống chết không buông, hết như đã bị hàn

chặt vào chân Cửu Như rồi. Đám đông xung quanh chứng kiến cảnh ấy, thoát tiên kinh ngạc, sau đều cười rû rượi. Bọn vệ binh đang rình rình đến gần bắt giữ, chợt nghe lạt ma béo nói bằng tiếng Mông Cổ: "Đừng vọng động!", chúng liền nhất loạt dừng chân. Chắc hẳn vai vế lão béo này không phải vừa.

Cửu Như sốt ruột, vụt thò tay túm lưng Hoa Sinh. Chú tiểu bỗng nóng ran cả người, hai tay tự nhiên buông lỏng. Cửu Như quăng vèo đồ đồ sang một bên, nhịp nhịp gậy, cười ha hả:

- Sư Tâm, Long Nha! Dân Thổ Phồn các người phát ngôn chỉ như đánh rắm thôi ư?

Lạt ma gầy nghiêm chỉnh đáp:

- Lão nạp chưa bao giờ đánh rắm.

Cửu Như khịt mũi:

- Giỏi thế, chưa bao giờ đánh rắm tức là nén hết rắm rít thối tha trong bụng à?

Đám đông cười rộ. Bọn lạt ma đều biến sắc. Lạt ma béo cảnh cáo:

- Cửu Như! Người đừng xúc phạm người ta!

Nhà sư già cười cười:

- Được rồi. Vậy thời gian giao ước của chúng ta là khi nào hả?

- Sáng mai, - Lạt ma béo đáp.

Cửu Như vặn hỏi:

- Thỏa thuận là sáng mai, tại sao hôm nay các người đã bắt nạt đồ đồ của bản tăng?

Lạt ma béo ngớ ngàng:

- Hẳn là đồ đồ của người à? - rồi hừ một tiếng, khoát tay nói. - Được, các người đi đi, ngày mai cùng nhau đến.

Cửu Như đứng đĩnh nhìn quanh:

- Khẳng khái lắm, vậy bây giờ ta mang nha đầu kia theo luôn.

Lạt ma gầy phản đối:

- Không được, lai lịch ả không rõ ràng, không cho đi.

Cửu Như cười lớn, giọng rền vang như chuông đồng, đột ngột phóng cây gậy gỗ trắc đâm vào giữa trán lạt ma gầy. Lạt ma gầy biết rõ lợi hại, vội hụp mình xoạc chân về sau. Cửu Như đâm hụt, lại ngoặt gậy sang trái quét ngang lạt ma béo. Lạt ma béo không kịp đỡ, loạng choạng giật lui hơn một trượng. Trong lúc Cửu Như đổi hướng tấn công

lạt ma béo, lạt ma gầy thừa cơ lấy lại bình tĩnh, không ngờ Cửu Như chưa phóng đủ chiêu đến lạt ma béo, lại trở tay đâm soạt về lạt ma gầy. Lão gầy bực bội thét:

- Tưởng ta sợ ư? - rồi vận đủ mười thành công lực, túm lấy đầu gậy của Cửu Như.

Đúng lúc đó, trong đám đông bỗng có một người bật vút lên, bay vù tới chỗ họ như một cánh chim lớn, đáp xuống sau lưng lạt ma gầy, vận kinh võ đơn chưởng vào lưng lão. Lạt ma gầy giật mình, vội vàng lật tay đỡ đòn, không ngờ người nọ chỉ phát hư chiêu, còn thực tế thì khum đơn chưởng thành trảo chụp lấy cổ tay Hiếu Thương. Một luồng nội kinh mạnh mẽ tuyệt luân theo mạch cổ tay rùng rùng chảy ngược lên vai lạt ma gầy, lão hự một tiếng, tay hơi lỏng ra. Người nọ liền khoát tà áo choàng cuốn luôn lấy Hiếu Thương. Lạt ma gầy nổi giận, chực phát kinh vùng thoát, chợt cảm thấy ngực tắc nghẹn, thì ra Cửu Như đã phóng gậy chặn lối. Lạt ma béo bị Cửu Như cản ở bên ngoài, không cứu viện kịp, đành trợn mắt nhìn nhà sư và người mới đến liên thủ chế trụ lạt ma gầy. Người mới đến này vận áo xanh, diện mạo ẩn kín sau chiếc mặt nạ A Tu La xanh lè nanh ác. Lạt ma béo bất bình vẩy tay:

- Cửu Như hòa thượng, người cho viện thủ mai phục để dễ bề ám toán đã thương bọn ta phải không?

Bọn vệ binh theo hiệu ập lại bao vây, nhưng chưa kịp động thủ thì giọng điềm đạm của Bát Tư Ba vọng xuống:

- Hôm nay là ngày Phật đàn, không nên giở gương đao, cứ để họ đi đi. Cửu Như cười bảo:

- Hoạt Phật đã dạy thế thì chúng ta phải tuân theo thôi, - rồi hạ gậy. Người áo xanh cũng buông cổ tay lạt ma gầy.

Lão gầy trở mình bước đi, mặt xanh xám vì giận. Được hai bước, lão quay phắt lại, quát:

- Người cũng lĩnh một đòn của ta đây, - đoạn vẩy song chưởng, một luồng khí nóng bỏng đổ ào về phía người áo xanh.

Người này không né tránh, nhẹ nhàng vùng chưởng vạch một vòng tròn. Kinh phong hai bên xô mạnh vào nhau, lạt ma gầy cảm thấy chưởng lực đối phương như sóng cồn biển réo, ngọn nào ngọn nấy đều dâng cao, lão bỗng mất thăng bằng, bất thần giật lui hai bước. Người áo xanh chỉ hơi lắc lư một chút rồi nhún chân đứng vững.

Lạt ma gầy nhỏ ra một bụm máu bầm, cắn hờn quắc mắt:

- Người là kẻ nào? Mau xưng danh tính!

Người áo xanh chẳng nói chẳng rằng, phất tay áo dắt Hiếu Sương đi thẳng. Cửu Như xoay mình bước theo, Bát Tư Ba nhắc với:

- Giờ mao ngày mai, bọn ta cung kính đợi Phật giá ở Đại Thiên Vương tự.

Cửu Như cười khà khà, dẫn Hoa Sinh đi lẫn vào đám đông. Rảo bước một lát thì theo kịp người áo xanh và Hiếu Sương, lão gọi:

- Lương Tiêu, dừng chân!

Người áo xanh xoay mình lại chấp tay:

- Cửu Như đại sư, đa tạ người về việc hôm nay.

Cửu Như chồm tới:

- Người đeo cái của khi gì vậy, định dọa ai?

Lão phóng trảo định giật chiếc mặt nạ khỏi mặt Lương Tiêu, nhưng gã vội cong ngón giữa, búng nhẹ vào mấy huyệt trên bắp tay nhà sư, giọng gấp gáp:

- Đại sư đừng đùa, tôi mang vật này là do có nỗi khổ riêng.

Chỉ khoảnh khắc ngắn ngủi giữa hai câu trao đổi, họ đã chiết đến bảy tám chiêu, bên sườn sổ tiến đến, bên thân tốc thụt lùi. Cửu Như không tóm được mặt nạ của Lương Tiêu, mà Lương Tiêu cũng không thoát hẳn được bàn tay của lão.

Nghe Lương Tiêu trả lời, Cửu Như hạ tay xuống:

- À, tại vì người đã rời bỏ doanh trại quân Nguyên chứ gì?

- Đại sư cũng biết chuyện ấy cơ à? - Lương Tiêu ngạc nhiên hỏi.

- Ta gặp Sở Tiên Lưu, nghe lão ấy kể. - Lão bỗng trợn mắt. - Nếu không thế thì ta quật nát mõng người ra rồi.

Lương Tiêu nín lặng. Cửu Như xua tay:

- Tạm gác việc ấy lại. Đi kiếm chỗ nào có rượu thịt đánh chén cái đã.

Hoa Sinh hí hờn hưởng ứng:

- Hay quá hay quá!

Cửu Như trừng mắt nhìn chú:

- Hay cái cóc khô!

Lương Tiêu gợi ý:

- Chỉ bằng về phủ Quách đại nhân.

Cửu Như lắc đầu:

- Ta chả thích đến phủ đại nhân tiểu nhân nào hết. Ta tự khắc có chỗ đi riêng.

Lương Tiêu biết tính lão cao ngạo, không thích phiền nhiễu đến ai nên đành thuận theo.

Cửu Như đi trước dẫn đường, Hiểu Sương hỏi Lương Tiêu:

- Sao huynh không biên soạn lịch pháp mà ra đây thế?

Lương Tiêu mắng:

- Các người gây chuyện âm i như vậy, ta còn lòng dạ đâu mà lịch pháp lịch phiếc? Nếu không có Cửu Như đại sư, để xem hôm nay muội giải quyết cách nào.

Hiểu Sương lè lưỡi, sờ vào mặt nạ của gã:

- Cái này ở đâu ra đây? Trông gớm chết đi được.

- Ta tiện tay giật lấy trên phố đấy.

Hiểu Sương cười:

- Thế mà không lấy luôn cho muội một cái.

Lương Tiêu lườm cô:

- Con gái con đứa đeo cái mặt nạ xấu òm này làm gì? Để xem ở đâu có mặt nạ Quan Âm bồ tát, bện sau ta mua cho.

Hiểu Sương nghe giọng, biết gã đã nguôi giận, bèn mỉm cười, không chọc ghẹo nữa. Mọi người đi theo Cửu Như, vòng vào một thềm một hồi thì rẽ vào một ngõ nhỏ, cuối ngõ có một ngôi miếu bé xíu xập xệ, tượng thần đã bị đập vỡ, chỉ còn là một đồng đất vụn. Có một lão già mặt mũi nhăn nheo đang ngồi gà gật trên bậu cửa, mái tóc bạc lơ thơ búi cao kiểu đạo sĩ nhưng mình lại vận tăng bào. Cửu Như gõ gậy đánh thức lão:

- Chu Dư Lão, có khách.

Lão già mở choàng đôi mắt đục lờ, chẳng nói chẳng rằng, chỉ toét miệng cười để lộ mấy cái răng lưa thưa, sau đó chậm chạp đứng dậy, chống quai trượng đi lom khom ra đầu ngõ. Thấy lão búi tóc đạo sĩ lại vận tăng bào, ngoài ra còn mang một cái họ tục gia, chẳng biết nên xếp vào hạng người nào, ai nấy đều thắc mắc, đưa mắt nhìn lão đi khuất mới theo Cửu Như bước vòng ra sau pho tượng đổ nát, tiến vào một sân nhỏ. Một cây du đại thụ vươn lên sừng sững giữa sân, chạy dọc hai bên là mấy gian phòng.

Cửu Như mời:

- Cứ ngồi cả xuống, đừng khách sáo.

Lương Tiêu gỡ mặt nạ ra:

- Đại sư trọ ở đây à?

- Ừ.

Hiếuương không nhịn được xen vào:

- Đại sư, Chu lão tiên sinh vừa rồi... trông lạ lạ thế nào ấy!

Cửu Như cười:

- Lạ gì đâu! Hắn tên là Chu Dư Lão, vốn xuất thân đạo sĩ. Sau này Bát Tư Ba và Toàn Chân giao đấu phép trước mặt rồng, Toàn Chân giáo thua nhục thua nhã, từ chương giáo hộ pháp đến chân sai vật trà nước đều bị ẩn dấu xuống đất gọt tóc làm sư, am đạo sĩ khắp thiên hạ mười cái thì đến sáu bị sửa thành miếu lạt ma. Đây vốn là một đạo quán đầy chữ, đạo sĩ sợ mất mặt nên trốn sạch cả rồi. Chu Dư Lão tuổi cao sức yếu, không chạy nổi, đành mặc cà sa làm hòa thượng. Ngờ đâu làm được vài hôm thì có mấy tên côn đồ đầu đường xó chợ thấy lão già yếu bèn cưỡng chiếm chùa chiền. Đúng lúc đó bản tăng đi qua, liền ra tay dẹp yên. Thấy Chu Dư Lão ốm lên ốm xuống, miếu mạo chẳng có hương khói gì cả, bản tăng bèn bảo hắn hoàn tục, đem chỗ này cho thuê trọ kiếm ít gạo tiền độ nhật.

Hiếuương đổi sắc mặt:

- Đại sư làm vậy chẳng phải là tiết mạn đến Thần Phật hay sao?

Cửu Như cười nhạt, liếc mắt nhìn cô chẳng nói chẳng rằng. Lương Tiêu biết rõ Cửu Như xem nhẹ thói tục, không thể dùng lễ thường mà đánh giá hành vi cử chỉ của lão, bèn lựa lời giải thích cho Hiếuương:

- Muội à, Chu Dư Lão tiên sinh tuổi già sức yếu, nếu rủ tay ngồi yên thờ Phật thì cầm bằng chết đói còn gì! Phật pháp tuy đề cao cứu nhân độ thế, nhưng nếu bản thân mình cũng không lo được chu toàn thì còn độ nổi ai?

Cửu Như vỗ tay cười:

- Đúng đúng, không lo được bản thân mình thì còn độ nổi ai! Câu này thấm thía đến từng đường gân cốt thịt của bản tăng rồi đấy.

Lương Tiêu mỉm cười, hỏi sang chuyện khác:

- Đại sư quen bọn lạt ma ấy à?

Cửu Như đáp:

- Bàn tăng chẳng quen, chỉ có nắm đấm của bàn tăng là quen vài đứa.

Lương Tiêu chực hỏi cho cặn kẽ thì Chu Dư Lão đã lệch kệch đi vào, tay xách một cái làn tre to tướng. Người chưa tới nơi mà mùi rượu thịt thơm lừng đã xộc vào mũi mọi người. Hoa Sinh chảy nước dãi, nhảy xổ lại gần, xé luôn một cái đùi gà nhai ngấu nghiến. Bất cẩn một thoáng mà bị đồ đệ tranh ăn, Cửu Như bực bội mắng:

- Cái đồ vô lễ, chẳng biết trên dưới gì cả.

Lão hươu gậy đánh luôn. Hoa Sinh không đề phòng nên bị nện trúng mônng, rồi lại vấp chân ngã nhào, nhưng miệng vẫn nhồm nhoàm nhai nuốt không hề ngưng nghỉ, đến khi lộn mình bò dậy thì trong tay chỉ còn trơ trọi một khúc xương gà. Chừng vẫn chưa đã thèm, chú liếm thêm một vòng quanh khúc xương, mắt đảo như bánh xe, chăm chăm nhìn cái làn tre.

Lương Tiêu khen:

- Chắc tiểu hòa thượng đã luyện được bàn linh vừa ăn đòn vừa đánh chén từ hồi nhỏ phải không? Phục quá đi mất!

Cửu Như hừ một tiếng. Chu Dư Lão cười khà khà, nhắc rượu thịt hoa quả sắp lên bàn rồi lại chống gậy lệch thếch ra cửa ngồi gà gât.

Ăn uống hồi lâu, Lương Tiêu nhắc lại câu hỏi lúc trước, Cửu Như khề khà:

- Cũng chẳng có gì đáng nói. Hồi ở Sơn Đông, ta có gặp mấy tên lạt ma cường gian dân nữ, còn sủa bậy là đang tọa thiền sưống...

Hiếu Sưống ngạc nhiên hỏi:

- Tọa thiền sưống là gì?

Cửu Như gạt đi:

- Nói trắng ra bất tiện lắm. Người là thiếu nữ con nhà, không nên tìm hiểu sâu.

Thấy thái độ lão pha chút khôi hài, Hiếu Sưống lờ mờ đoán hiểu sự việc có liên quan đến những điều không đứng đắn, liền đỏ bừng cả mặt, không dám hỏi nữa. Cửu Như giễu cợt:

- Lạ thật, Công Dương Vũ công cuồng phóng túng mà lại có đứa cháu gái rụt rè giữ kẻ thế này, kể cũng như báo ứng.

Hiếu Sưống mở to mắt:

- Sao đại sư biết đây là ông tôi?

Cửu Như thủng thẳng đáp:

- Còn gì đơn giản hơn? Công Dương Vũ vốn đem thân gửi rể nhà họ Hoa, ban nãy người dùng *Vân chương phong tục* mật truyền của Hoa gia đối phó với Long Nha thượng nhân, chắc hẳn cũng phải là người nhà ấy rồi. Người còn ít tuổi, ắt là cháu chứ con hẳn sao được. Nhưng nếu người quả là con gái hẳn thật thì cái vụ cha già con cộc này kinh khủng đấy...

Lương Tiêu thấy lão hòa thượng càng nói càng buông tuồng, bèn lái sang chuyện khác:

- Lạt ma gây là Long Nha thượng nhân à? Chương lục của lão ta kể cũng có chút đặc biệt.

Cửu Nha gật đầu:

- Ừ, hẳn đã luyện được bảy thành hóa hầu *Viên mãn tâm tùy*, ngoài ra còn ngón *Đồ diệt thần chương* cũng khá lắm. Nhưng bảo là đặc biệt thì phải nói đến sư đệ hẳn, Sư Tâm pháp vương. Tên này có *Từ bi quảng độ Phật mẫu thần công*, dùng nhu khắc cương, bản lĩnh cao cường hơn Long Nha nửa bậc.

Lương Tiêu hỏi:

- Sư Tâm là lạt ma béo phải không? Đại sư giao thủ với lão lùn nào chưa?

- Đám lạt ma ở Sơn Đông mà ta vừa kể chính là đồ tử đồ tôn của Long Nha và Sư Tâm. Thực ra nam nữ hòa hợp là chuyện bình thường trên đời, nhưng phải do hai bên tự nguyện chứ. Mấy kẻ mất dạy kia dám nài cố tu hành để gian dân, thật đáng ghét vô cùng. Bản tăng ngứa mắt quá, bèn cho một mối lửa thiêu cháy luôn cái chùa rác rưởi, phế bỏ hết võ công của bọn đều cẳng ấy rồi lột sạch quần áo chúng ra, treo lên trước cửa thành Thái Châu suốt một đêm.

Lương Tiêu vỗ tay tán thưởng:

- Ôi chao sáng khoái, cách của đại sư còn thú vị hơn lấy mạng chúng nhiều! Thế này thì phải cạn một chén thật to mới được!

Hiếu Sương nhìn hai người, tẩn mẩn nghĩ: "Hoa Sinh thật thà chất phác, nhưng sư phụ cậu ta lại hiếu sự ngang tàng không kém gì Tiêu ca ca. Thế nhân vẫn bảo người gần người vì hợp tính, xem ra không đúng tí nào. Kể cũng lạ cơ, thiên hạ bao nhiêu người hiền lành chân chất, tại sao ta lại nặng lòng với Tiêu ca ca?". Cô bất giác thở dài, chóng má ngẩn ngơ.

Cửu Như cạn chén xong với Lương Tiêu, chép miệng nói:

- Sự việc chính ra rất bình thường. Nhưng Long Nha và Sư Tâm lại

cho rằng bẽ mặt quá thể, bèn vượt ngàn dặm đến Sơn Đông để gây sự với bản tăng. Khổ nỗi lúc ấy bản tăng đang bị một địch thủ nhằng nhẵng đeo bám, cứ phải chạy trốn khắp đây kia, không sao ngủ yên được, làm gì còn tâm trí đấu với hai tên lạt ma, bèn cố ý hiển lộ chút ít công phu để chúng sợ khó mà rút lui. Cả hai tận mắt chứng kiến, cũng biết chẳng làm gì được bản tăng, bèn bảo trong phái Mật tông còn có cao thủ hơn hẳn bọn họ, hẹn ta giờ mao ngày mai đến Đại Thiên Vương tự hội kiến. Bản tăng bị kẻ địch kia bám đuổi ráo riết quá, không đủ thời gian phân trần, nhưng cũng không muốn tỏ ra yếu thế với bọn lạt ma, bèn tiện miệng ừ bừa cho xong. May thay thượng tuần tháng trước, bản tăng đã rũ bỏ được kẻ địch dai dẳng nọ mà tìm đường lên Đại Đô, khéo sao gặp ngay các người.

Lương Tiêu biến sắc:

- Thiên hạ ngày nay, có ai đủ sức đuổi đánh khiến đại sư phải xính vĩnh nhường ấy?

Cửu Như cười lớn:

- Ôi không nói thể được, vỏ quýt dày có móng tay nhọn chứ. Huống hồ tên đó giỏi quấy rối lắm, bản tăng chẳng đủ kiên nhẫn giằng co với hắn, làm gãy rồi cuối cùng cả hai đều bị thương mà chết thôi. Đành coi việc bôi mỡ gót chân, ngã gần chạy trước là thượng sách.

Lão không nói tên địch thủ, Lương Tiêu cũng không tiện gắng hỏi nữa. Cạn ba tuần rượu, nhận ra Triệu Bính xịu mặt ủ ê, không động đến một chút thức ăn hoa quả nào, gã bèn hỏi:

- Con sao vậy, không vui à?

Triệu Bính đáp mà mắt đỏ hoe:

- Mẹ con giờ làm ni cô. Bà và anh thì không nhận con.

Ngẫm lại, số kiếp bất hạnh của thằng bé kể cũng có nguyên nhân sâu xa từ hành động của mình, Lương Tiêu rất day dứt, nhưng chẳng còn cách nào khác, gã chỉ biết xoa đầu nó, thở dài ân hận.

Triệu Bính bỗng nắm chéo áo gã, giọng tha thiết:

- Nếu được gặp mẹ lần nữa thì tốt quá, Bính nhi có rất nhiều điều muốn nói với mẹ.

Lương Tiêu đáp ngay:

- Khó gì! Ta đưa con đi gặp bà ấy.

Triệu Bính vui mừng hỏi lại:

- Thật à?

Lương Tiêu tùm tùm:

- Ta đã nói dối con bao giờ chưa?

Triệu Bính thích chí nhảy cẫng lên. Cừu Như nhướn mày:

- Nhưng ngươi có biết di tộc Tổng thất ngụ ở đâu không đã?

Lương Tiêu cười đáp:

- Nếu đại sư biết thì xin chỉ giáo.

Cừu Như vuốt râu:

- Để chuẩn bị cho cuộc gặp mặt ngày mai, bản tăng đã đến Đại Thiên Vương tự dò sẵn đường đi nước bước, nào ngờ đi nhầm, lại xộc luôn vào Vô Sắc am, nơi giam cầm hậu phi Tổng triều.

- Tức là hai ngôi tự viện ở cùng một chỗ?

- Ừ, cách không quá một trăm bước. Nhưng mà Vô Sắc am tương đối chật chội, lại tọa lạc ngay đại doanh Nguyên quân, binh mã canh gác có tới hàng ngàn, rất khó tiếp cận, lúc đó bản tăng hơi sợ ý đã bị người ta phát giác rồi. - Ngừng một lát, nhà sư tiếp. - Nói là nói vậy, nhưng nếu khéo léo vẫn có thể tìm được cơ hội. Để tỏ ra công bằng trong cuộc giao đấu ngày mai với bản tăng, Bát Tư Ba đã ra lệnh phải rút hết lực lượng cấm quân khỏi Đại Thiên Vương tự từ sáng sớm, không cho bọn quan binh can thiệp vào. Như thế, sự phòng vệ quanh Vô Sắc am nhất định sẽ lỏng lẻo, ngươi cứ liệu tình hình mà tìm cách đột nhập. Dẫu sao ngươi cũng nên cẩn thận, bản tăng thấy bọn nhà Tổng mỗi lòng một ý, có những kẻ chỉ bo bo giữ an toàn cho bản thân mình, chưa chắc đã thương tưởng đến tình bà cháu, nghĩa anh em gì đâu. Người già dặn từng trải, chắc chắn ngán ngại gì, nhưng thằng bé này mềm yếu, quen được bảo bọc, e không chịu nổi sự giày vò ấy.

Lương Tiêu trầm tư hồi lâu rồi hỏi Hiếu Sương:

- Trong *Thần Nông điển*, có loại mê dược nào đánh ngã đồng thời mấy trăm người không?

Hiếu Sương cau trán nhớ:

- Đánh ngã đồng thời mấy trăm người thì không có, nhưng có phương Thần Tiên đảo, rắc thuốc từ đầu gió cũng đánh mê được chừng mười mấy người.

- Thế là đủ, cùng lắm thì mình rắc thuốc vài lần vậy.

Cừu Như mỉm cười:

- Thiện tai! Cách này không làm tổn hại đến tính mạng người ta, quả là hay lắm! Đẳng nào bần tăng cũng đến Đại Thiên Vương tự, tiện đường sẽ đưa các người đi.

Lương Tiêu hoan hỉ kéo Triệu Bính quỳ lạy:

- Được đại sư tương trợ thì chẳng còn phải lo lắng gì nữa rồi.

Bàn bạc đầu vào đây cũng là lúc rượt cạm. Cửu Như kéo Hoa Sinh sang một bên khảo nghiệm công phu. Lương Tiêu và Hiếu Sương lo chuẩn bị dược liệu để điều chế mấy tể Thần Tiên đảo và làm hai chiếc Long thổ thủy. Long thổ thủy là ống chứa thuốc, mảnh và dài, bình thường giấu trong tay áo, khi cần cứ ấn vào lấy thì cái ống sẽ phụt thuốc ra dưới dạng sương mỏng. Lương Tiêu giữ một ống, còn một ống đưa Hiếu Sương phòng thân.

Cuối giờ tí đầu giờ sừu, cả bọn đã tới gần Vô Sắc am, quả nhiên thấy vệ binh canh gác rất nghiêm ngặt. Lương Tiêu bắn một phát Thần Tiên đảo làm mấy tên lính gục ngã, sau đó tất cả vượt tường vào. Xuyên qua hai lần cổng tròn, trước mặt họ hiện ra hàng dãy cửa phòng cùng sơn một màu đen kịt tối tăm. Lương Tiêu cảm thấy lòng bàn tay Hiếu Sương rịn mồ hôi, bèn hỏi khẽ:

- Muội sợ à?

Hiếu Sương lắc đầu cười:

- Có huynh ở đây, muội sợ gì.

Hai người nhìn nhau, tay nắm tay càng chặt. Cửu Như lên tiếng:

- Thầy trò bần tăng canh ngoài này thôi, theo vào nữa thì cái trò chàng chàng thiếp thiếp của các người sẽ làm hư đồ đệ ta mất.

Mặt hai người nóng ran. Hiếu Sương đánh trống lảng:

- Phòng ốc nhiều thế kia, làm sao biết được mẹ Bính nhi ở đâu?

Lương Tiêu nói:

- Bảo nó gọi là biết ngay ấy mà.

Hiếu Sương vội can:

- Không được, nhớ đánh động đến quan binh thì sao?

Lương Tiêu cười trêu:

- Muội nhát quá, mang Thần Tiên đảo theo để làm gì hả?

Hiếu Sương vốn nhút nhát cẩn thận, muốn hạn chế rủi ro nên đề xuất:

- Đảm bảo một chút vẫn hơn, cứ tìm ai đó hỏi xem.

Lương Tiêu nhướng mắt nhìn quanh, bỗng thấy xa xa có ánh lửa nhỏ như hạt đỗ nổi bật lên trong đêm đen mịt mù, bèn công Triệu Bính băng đến cửa phòng. Trên nền giấy dán cửa sổ vàng vọt có in hình vóc mảnh mai của một người con gái. Người đó đang gảy đàn, mắt nhìn theo tay. Tiếng đàn trầm trầm uốn lượn, rồi giọng ca hòa vào:

Héo úa phù dung hồ Thái Dịch, sắc xưa dâu mắt.

Còn ai nhớ cung vàng điện ngọc, gió sương vương vất.

Danh rạng khắp tam cung lục viện, bên quân vương, mặn mà ngây ngất.

Chợt một ngày, trống trận nổi ầm, phồn hoa dứt.

Tỏ cùng ai, thiên cổ hận; Vương triều tan, huy hoàng tắt.

Ngắm giang hà nghiêng ngả, lệ hoen trông mắt.

Khách quán đêm khuya bừng tỉnh mộng,

Cung xa rục rịch khi mờ đất.

*Hỏi Hằng Nga, sao vẫn khuyết tròn, như thường nhật?*¹

Tiếng ca muốn cất cao nhưng bị níu lại, tựa hồ người hát đang cố sức kìm nén nỗi đau bất tận nơi tâm khảm. Thoắt cái lời ca và khúc nhạc lịm tắt, nhưng dư vị sầu muộn vẫn ngân vọng không nguôi.

Lương Tiêu bị bài ca làm xúc động can trường, nhất thời quên bẵng việc phá cửa xông vào. Triệu Bính bỗng run lên từng chập, yếu ớt cất tiếng:

- Huệ cô phải không?

Có tiếng ồ khê, hai cánh cửa cột kết mở rộng, một nữ đạo sĩ bước ra. Nàng vận áo đen, không trang điểm, nét mặt thanh tú như tranh vẽ, hai má vẫn đọng lệ châu. Triệu Bính hỏi hạ tụt xuống khỏi lưng Lương Tiêu:

- Đúng là Huệ cô!

Nữ đạo sĩ phải bám tay vào bàn lễ để khỏi ngã, cảm động thốt:

- Điện hạ, quả thực là người đây ư?

Thì ra, nữ đạo sĩ này vốn là cung nữ của nhà Nam Tống, họ Vương tên Thanh Huệ, tài trí hơn người, trước đây lo việc dạy học cho Triệu Bính. Trải qua bao nhiêu kiếp nạn ngẫu nhiên trùng phùng, nàng xúc động ôm chặt đứa bé, nước mắt chứa chan.

Khóc một hồi, Triệu Bính nhớ ra mục đích chuyến đi bèn hỏi:

¹ Bài từ theo điệu *Mãn Giang Hồng* của Vương Thanh Huệ, Chiêu nghi trong hậu cung của Tống Độ Tông.

- Mẫu hậu ở đâu?

Vương Thanh Huệ gạt nước mắt:

- Thái hậu đang nhớ điện hạ đấy, để Thanh Huệ dẫn điện hạ vào gặp người.

Nàng đưa mắt nhìn Lương Tiêu, vẻ nghi hoặc rõ rệt. Lương Tiêu bèn vỗ vai Triệu Bính:

- Con đi theo cô ấy đi.

Triệu Bính hỏi:

- Thúc thúc không đi à?

Lương Tiêu nghĩ bụng: "Ta đi chỉ thêm lúng túng, chi bằng đứng yém hộ bên ngoài", bèn lắc đầu:

- Ta đợi con ở đây.

Vương Thanh Huệ dắt Triệu Bính bước về phía đông. Chỉ lát sau, đã thấy một sương phòng sáng lên ở phía ấy, Lương Tiêu nhìn ánh đèn lửa, ngực đau nhói: "Bính nhi tìm được mẹ rồi, còn mẹ ta đang ở đâu? Bao năm nay ta lăn lộn khắp nơi cùng chốn, vậy mà mẹ ở đâu ta cũng không biết nữa".

Gã ngồi ghé lên hòn giả sơn, ngẩn ngơ nhìn bầu trời nhấp nháy sao. Hiếu Sương nắm tay gã:

- Huynh đang nghĩ đến chuyện gì buồn lắm phải không?

Lương Tiêu ủ rũ lắc đầu, Hiếu Sương tựa vào lòng gã, thở dài:

- Chỉ nhìn mắt huynh là muội đủ biết huynh không vui.

Lương Tiêu đang định giải bày, chợt nghe phía xa vắng đến tiếng cười khằng khặc lạ lùng, rồi một giọng nói đầy rẫy khí lực vang lên lồng lộng:

- Đừng trốn, lão lừa trọc, ta trông thấy ngươi rồi.

Lương Tiêu phát hoảng: "Làm sao quái nhân này đến đây được thế?", rồi đề khí hỏi to:

- Thích đảo chủ phải không?

Người nọ hỏi lại:

-Ồ, kẻ nào gọi lão tử đấy?

Lương Tiêu nghe giọng Thích Thiên Phong đã tinh táo hơn nhiều, vô cùng ngạc nhiên, bèn thừ:

- Trời ơi, đến người bạn nhỏ đưa ông đi chữa bệnh mà ông cũng quên được sao?

Thích Thiên Phong im lặng chốc lát, đoạn phá lên cười ha hả:

- Á à, nhớ ra rồi, cái tên tiểu tử suốt ngày luyện quyền luyện cước với ta chứ gì? Hay lắm, người đợi đấy, tóm được lão lừa trọc xong ta sẽ hàn huyên ấm lạnh với người.

Lương Tiêu thấy họ Thích nhớ ra mình thì càng kinh ngạc hơn nữa. Cùng lúc đó, các phòng xung quanh bị tiếng ồn khua động, nhất loạt bật đèn sáng, Thích Thiên Phong lại gào:

- Ta trông thấy rồi, ra đây, ra đây... Ồ, tại sao lừa già lại biến thành lừa con thế này? Người tưởng cạo sạch râu thì lão tử không nhận ra đấy hẳn? Cái đầu trọc lóc này, trộn vào đâu ta cũng nhận ra được.

Lần trong câu nói của lão là tiếng gió vù vù tựa chuông phong, liền đó là tiếng "ái ôi" đau đớn của Hoa Sinh, rồi tiếng Cửu Như quát tháo:

- Lão rùa, người đừng có được đằng chân lân đằng đầu, người tưởng bản tạng sợ người đấy à?

Thích Thiên Phong thích chí cười vang:

- Lạ thật, ở đâu mọc ra hai con lừa thế này? Ha ha, lừa già ơi, gã lừa con này là cháu người phải không? Thảo nào cùng một phường trọc lóc.

Cửu Như nhỏ toẹt một cái:

- Nó là cha người ấy.

Thích Thiên Phong ngạc nhiên:

- Nó là cha ta? Người là ông nó... - rồi vụt hiểu ra, lão tức điên mất.

- Người định chửi ta là cháu chất nhà người hả?

Hai người miệng thì chửi mắng, quyền cước vẫn tung ào ạt không ngớt. Hoa Sinh gọi:

- Sư phụ, con đến giúp thầy!

Cửu Như mắng:

- Cút, không dính dáng gì đến người...

Bỗng đâu một hòn giả sơn đổ sập xuống, âm thanh rầm rầm che lấp câu nói của Cửu Như. Thích Thiên Phong hú lên điếc cả tai. Hai người bật cao mấy trượng, lảng mình lên mái nhà, lăn xả vào nhau đấm đá dữ dội, xuất thủ vừa nhanh vừa lạ, không thể đoán nổi đường hướng chiêu thế.

Nhớ lại lời Cửu Như kể, Lương Tiêu sực hiểu: "Hóa ra kẻ đối đầu với đại sư là Thích đảo chủ. Hèn gì, ông già này thì "giỏi quấy rối" nhất hạng rồi, nhưng không hiểu vì sao ông tìm được đến đây?". Bấy giờ rất

nhiều người nháo nhác chạy ra khỏi phòng, Lương Tiêu bèn bắn vài phát Thần Tiên đảo, mấy cái bóng lố nhố bước xuống sân, chưa kịp ngó nghiêng đã ngã gục, bất tỉnh nhân sự.

Lương Tiêu thầm tính không thể ở lại đây lâu, bèn lẩn mò chạy đến cửa phòng Toàn hậu, gọi:

- Bính nhi, đi mau kẻo không kịp!

Trong phòng lặng đi chốc lát, rồi loáng thoáng tiếng Toàn hậu dặn dò, Triệu Bính khóc hu hu, chỉ lát sau, cửa kẹt mở, Vương Thanh Huệ dắt Triệu Bính đi ra. Triệu Bính mặt mày ngoa nguếch nước mắt, sụt sịt kể:

- Mẹ không chịu đi, mẹ bảo mẹ mà đi thì sẽ liên lụy đến những người khác, mẹ... mẹ khuyên con đi thật xa, thật xa, đừng bao giờ quay về nữa!

Càng nói nó càng đau lòng, không nhịn được khóc òa lên. Lương Tiêu thở dài, Vương Thanh Huệ tiến đến cúi đầu nói:

- Dù cho vật đổi sao dời, còn da lông mọc, còn chồi nảy cây. Đây là chút huyết mạch cuối cùng của Đại Tổng, mong tráng sĩ đại nhân đại nghĩa thương tình bảo vệ.

Lương Tiêu đáp:

- Tại hạ không dám nhận danh đại nhân đại nghĩa, nhưng sự an nguy của Bính nhi thì cô nương cứ yên tâm. À, sao cô không đi cùng chúng ta luôn?

Triệu Bính kéo ngay tay áo Vương Thanh Huệ, khẩn khoản:

- Đúng đây, Huệ cô đi cùng con...

Vương Thanh Huệ cười buồn, chấp tay thờ dài:

- *Hỏi Hằng Nga, sao vẫn khuyết tròn, như thường nhật?*

Triệu Bính mở to mắt ngơ ngác, Lương Tiêu ngậm ngùi:

- Mỗi người một chí. Cô nương nhất tâm đón nhận sống chết, gánh chịu vinh nhục với chủ cũ, thật khiến người ta kính trọng. Chỉ có điều tương lai lắm gian nan, mong cô gắng bảo trọng.

Dứt lời, gã cung tay bái chào rồi ẵm Triệu Bính, cùng Hiếu Sương rời đi.

Họ mới chạy được mười bước, bỗng thấy ánh lửa rực trời phía ngoài am, cùng là tiếng huyên náo khắp một vùng. Lương Tiêu đang lo ngại, chợt bắt gặp Hoa Sinh đang đi lòng vòng đằng trước, xoa xát hai tay vào nhau, bộ dạng bối rối. Gã bèn đưa Triệu Bính cho chú tiểu:

- Ầm lấy nó, ta đi xem sao.

Gã phi thân lên cao. Phía cổng ra lỗ nhỏ mấy trăm binh sĩ Nguyên quân đang đứng kín đặc, ai nấy lăm lăm binh khí, nhìn trừng trừng lên mái nhà. Trên đó có hai bóng người xet qua xet lại, đấu đá kịch liệt. Chắc hẳn bọn cấm quân nghe động chạy ra, nhưng hiện thời đang tập trung toàn bộ chú ý vào Cửu Như và Thích Thiên Phong.

Hai cao thủ giờ hết tuyệt học bình sinh, càng đấu càng kịch liệt. Thích Thiên Phong di chuyển nhanh như quỷ mị, chỉ tích tắc đã phóng ra không biết bao nhiêu quyền cước. Cửu Như giắt cây gậy gỗ trác bên hông, giáng quyền như sét đánh, chiêu thức rõ ràng, không màu mè tiểu xảo, vậy mà Thích Thiên Phong không chiếm nổi một chút ưu thế nào, dù tấn công rồi mất và thần tốc đến đâu.

Chẳng là sau khi mất đấu Hạ Đà La, Thích Thiên Phong cứ chạy nhông nhênh ở đất Sơn Đông mấy ngày liền, ngẫu nhiên sao một hôm gặp Cửu Như. Họ Thích đã bốn lần thất bại trước nhà sư, gần ấy năm vẫn ôm hận trong lòng, chuyến này vượt biển về phương Đông cũng cốt tìm địch thủ đòi lại vốn lẫn lời. Việc gì lão có thể quên, chứ tướng mạo và võ công của Cửu Như thì lão luôn in sâu trong tâm trí, vừa gặp mặt liền xuất chiêu tấn công, chẳng thêm đánh tiếng. Cửu Như chỉ còn cách ra tay tự vệ. Ba mươi năm không gặp, hai người đều có tiến bộ riêng, Thích Thiên Phong vốn học đủ mọi thứ, võ công bác tạp không tinh thuần, nhưng cuối đời lại ngộ ra phép vô pháp vô tướng cao diệu bí ẩn, sắp thành chính quả đến nơi. Cửu Như chuyên tâm luyện tập *Đại Kim cương thần lực*, thành quả sau mấy chục năm cũng không phải tầm thường. Đấu đến hơn năm trăm hiệp chưa phân cao hạ, Cửu Như sốt ruột, bèn ba chân bốn cẳng bỏ chạy, Thích Thiên Phong sống chết bám đuổi kỳ cùng không thôi.

Cửu Như khinh công cũng cao, nhưng làm sao địch nổi thân pháp trác tuyệt của đảo Linh Ngao, nhất là khi thân pháp ấy được nhân tài kiệt xuất như Thích Thiên Phong thi triển. Vậy là người chạy người đuổi, từ Sơn Đông sang Hà Nam, từ Hà Nam xuống Giang Bắc, lại từ Giang Bắc đi ngược lên bắc. Cửu Như giờ đủ mọi mảnh khoe mong thoát thân, nhưng Thích Thiên Phong vốn tính ngang bướng, đã quyết phân tài cao hạ nên dồn toàn lực, bất luận nhà sư trốn lánh thế nào, giăng bẫy lập mưu ra sao cũng không thoát thân nổi, có lần lão may mắn cắt đuôi được hai ngày, nào ngờ sang ngày thứ ba Thích Thiên Phong lại tìm thấy, cứ thế mãi, bao nhiêu lần thử đều thất bại.

Hôm ấy, cuộc chạy đuổi đưa họ đến bờ Hoàng Hà. Cửu Như cùng đường, đành ôm một tảng đá lớn nhảy ùm xuống sông. Thích Thiên Phong cao hứng nhảy xuống theo, lặn một lúc, nhưng vì nước sông đục quá nên chẳng nhìn thấy gì, lão đành quay lại bờ, to tiếng rủa xả để khích Cửu Như bò lên, ai dè thóa mạ liền ba canh giờ vẫn không thấy bóng dáng nhà sư đâu. Tưởng lão hòa thượng chết đuối dưới sông rồi, Thích Thiên Phong tức quá. Thực ra, trong khi lão trấn giữ trên bờ, Cửu Như đã ôm hòn đá nín thở đi thẳm dưới đáy sông, chừng một canh giờ sau thì đến chỗ khuất đằng hạ du, nhà sư lẳng lặng bò lên bờ, chân không bết đất, xốc áo chạy như bay lên Đại Đô phó ước.

Thích Thiên Phong luyện công đến mức mất hết tinh táo, tâm trí rối loạn, nhưng đấu với Cửu Như mấy trận trời long đất lở, hơi chiếm được thượng phong, mỗi tâm nguyên bao nhiêu năm cũng được thỏa mãn đôi chút, đuổi đến bờ Hoàng Hà thì chứng mất trí đã giảm nhẹ bảy tám phần, tỉnh tọa một ngày là hồi tưởng được vô khối chuyện đã qua, đến nỗi nhớ rõ cả những ngày ở với Lương Tiêu. Nhưng vì thắng phụ chưa minh bạch nên mỗi tâm bệnh vẫn chưa được hóa giải hoàn toàn, lão xốn xác chạy dọc bờ sông, gặp ai cũng hỏi xem có thấy Cửu Như đâu không. May thay trời không phụ lòng người, một ngư dân đã trông thấy Cửu Như. Biết đối thủ chưa chết, Thích Thiên Phong mừng đến phát cuồng, đuổi tới Đại Đô, đêm ngày lùng sục trong thành, cuối cùng cũng phát hiện ra tung tích địch thủ ở Vô Sắc am. Vừa thấy mặt Thích Thiên Phong, Cửu Như vội vàng lẩn trốn, Hoa Sinh không chạy kịp nên bị Thích Thiên Phong tóm được. Cửu Như hết cách, đành ra mặt xuất thủ.

Tốc độ trận đấu tăng cao dần, Thích Thiên Phong sốt ruột, đột ngột thò tay duỗi chân, uốn hông xoay lưng lẫn xả vào Cửu Như, những tia gió nhọn hoắt bắn ra từ khắp mọi nơi trên mình lão y hết màn phóng gai nhọn của con nhím. Đó chính là *Tiên vị công*, hoặc *Vô tướng thần châm*, tuyệt học trấn gia của đảo Linh Ngao, giúp cao thủ bắn chân khí từ tất cả các huyết toàn thân để đả thương địch nhân. Cửu Như đấu với lão bấy lâu, trông thể tấn công đủ biết lợi hại, liền vận thần lực *Đại Kim cương* tới mức cực độ, nhồi đầy kinh vào các đầu quyền mũi cước. *Tiên vị công* và *Đại kim cương thần lực* đều có nguồn gốc từ Phật môn, đều chứa đựng sự huyền diệu của lẽ vô tướng, vậy là bên tám lạng bên nửa

cân, quần chặt lấy nhau mà đấu, dần dà di chuyển đến mái ngói của một dãy nhà rất cao.

Đám cầm quân bên dưới thất thần theo dõi hồi lâu, chợt một tên sức tinh, kêu toáng:

- Hai kẻ đó đều là gian tể, mau phát tiễn bắn ngã chúng.

Cả bọn nhất loạt gỡ cung tên xuống, ngắm bắn hai người. Đang cao hứng thì bị quấy nhiễu, Thích Thiên Phong nổi cơn điên, gầm lên một tiếng, bỏ Cửu Như lao xuống đám người, đám đá huỳnh huých, chỉ tích tắc đã đốn ngã mấy tên liền. Toán quân sĩ kinh hoàng trước thế di chuyển tấn công ma quỷ của lão, hè nhau xúm cả lại, gươm đao chặt chém. Cửu Như mừng húm:

- Lão rùa, ngươi cứ từ từ mà chơi, bản tăng không tiếp đãi nổi nữa.

Lão nhảy xuống khỏi mái nhà, nhắc chân chạy luôn. Thích Thiên Phong đang bận tả xung hữu đột trong đám đông, tiện tay tóm một tên cầm quân, hét:

- Đờ đây, lừa trọc! - rồi lẳng tên lính về phía Cửu Như.

Cửu Như biết rõ nếu không đỡ thì tên lính ắt là vỡ đầu bửa óc, lão tuy tự do ngang tàng nhưng vẫn có từ tâm của nhà Phật, không nỡ nhìn người ta mất mạng, đành trở tay đón lấy tên lính, nhẹ nhàng thả xuống bên cạnh.

Thích Thiên Phong thích thú nói:

- Bắt hay lắm, nữa nhé, nữa nhé!

Lão tóm luôn mấy tên cầm quân xung quanh, nhip nhàng hất hạ hai tay, lúc trái lúc phải đều đặn quăng đi. Cửu Như luống cuống đón chụp, không nhịn được bèn ngoạc mồm chửi:

- Đồ rùa già, ngươi muốn đánh thì bản tăng tiếp, đừng trút giận lên người vô can.

Thích Thiên Phong đáp liền:

- Được, - rồi ném hai tên lính đang cầm trong tay đi.

Cửu Như vừa chop được họ thì Thích Thiên Phong đã xẹt đến sát bên, hai tay trút vào ngực nhà sư như gió thổi lá rơi. Cửu Như đang phải đỡ người nên ngực phơi trống hoàn toàn, nếu dùng hai tên lính che chắn thì có thể chặn được chương lực của Thích Thiên Phong, nhưng lão bấm tính quang minh lỗi lạc, không chấp nhận những hành động đê tiện thí người cứu mình như thế bao giờ, bèn kêu thảm:

"Thôi thế là hết!", rồi không lắc tránh, gắng đẩy mạnh khí ra ngực đón lấy song chương của Thích Thiên Phong. Họ Thích đã dồn hết sức mạnh binh sinh vào song chương, đủ lực phá núi gạt mây. Cửu Như đã dồn đềm khí mà vẫn không trụ nổi, lão đảo bật lui liền mấy bước, máu ộc ra khỏi miệng, thấm ướt chòm râu bạc, lão trợn mắt, quát mà hệt hơi:

- Lão rùa, ngươi đánh hay lắm!

Thích Thiên Phong không ngờ mình xuất kích trúng đích dễ dàng thế. Qua cơn ngỡ ngàng, lão hô:

- Lừa trọc chó có chạy, tiếp thêm chương nữa của ta đây! - rồi bằng mình qua khoảng cách một trượng, lạng đến gần đối thủ.

Mặt Cửu Như méo mó vì đau:

- Bàn tăng ngang dọc bao nơi, há chết trong tay một tên tâm thần như ngươi sao.

Lão buông hai tên lính, định vận công đỡ, chợt một cái bóng xẹt tới trước mặt. Lương Tiêu đứng che cho Cửu Như, chân hơi xoay, hữu chương chém ngang cổ tay Thích Thiên Phong, tả thủ khép khít thành kiếm đâm thẳng lên trán lão. Thích Thiên Phong vận nhẹ bấp tay, biến chương thành trảo mổ vào mạch môn Lương Tiêu, đồng thời không né đầu mà lại cúi thân ra trước, đập trán xuống cổ tay gã, hai chân liên tục phóng những cước cuồng bạo vào hạ bàn Lương Tiêu.

Ba chiêu thi triển đồng loạt, vô cùng xảo diệu. Lương Tiêu luống cuống tránh thoát, nhưng hai ngón ở bàn tay trái không rút lại kịp, trúng một ngọn gió sắc bắn ra từ huyệt Ấn đường của Thích Thiên Phong. Lương Tiêu thầm run sợ khi mấy ngón tay tê buốt: "*Tiên vị công đây ư?*".

Thích Thiên Phong thấy Lương Tiêu tránh được đòn, không giận mà lại mừng, rạng rỡ tán thưởng:

- Bàn lĩnh lắm!

Rồi lão bỏ mặc Cửu Như, đẩy quyền xuất chương vào đối thủ mới. Lương Tiêu vận dụng *Bích hải kinh* đảo chương chiết nhanh được hai chiêu, nhưng nhận ra chiêu thức của Thích Thiên Phong quá đổi tinh diệu, khó lòng chống cự lâu dài, gã đảo mắt tìm đường rút lui, đúng lúc trông thấy đội cấm vệ vừa ổn định lại hàng ngũ, đang kìn kìn kéo đến. Cửu Như dựa vào vách tường bao, mặt mày xám ngắt.

Ruột gan Lương Tiêu quặn thắt. Thích Thiên Phong lại vỗ chuông tới, Lương Tiêu vội móc tay hóa giải, hữu chuông vẫy dứ một chiêu, Thích Thiên Phong đang định nghênh đón, chợt thấy một viên đan dược màu phấn hồng từ tay áo gã bắn ra. Lão già không biết đó là vật gì, cứ tiện tay gạt phăng đi, viên thuốc húng chướng phong, vỡ rộp thành một đám mây mỏng nhạt, Thích Thiên Phong chưa kịp nghĩ ngợi gì, đã hít trúng mấy hơi, tức thì đầu óc quay cuồng, mắt mờ đi, suýt nữa khụy ngã.

Cực chẳng đã Lương Tiêu mới phải bắn Thần Tiên đảo. Nhờ ngâm thuốc giải nên vẫn tỉnh táo, thấy Thích Thiên Phong bước chân chệnh choạng, gã tung mình đến, kẹp chỉ vào chuông đâm lên huyết Đan trung của lão. Chỉ lực tới nơi thì trượt chệch đi, thì ra ngực Thích Thiên Phong trơn như bôi mỡ khiến không vật gì bám dính được. Lương Tiêu thấy lão già trúng mê dược mà còn lợi hại như thế thì khâm phục lắm, đang định biến chiêu khác, chợt Thích Thiên Phong rên lên một tiếng, cong mình thoát khỏi tầm chuông của gã, nhún chân phóng lên rồi hụp xuống, chỉ chớp mắt đã vượt qua một dãy nhà, biến mất tầm mắt tích.

Lương Tiêu ngớ người kinh ngạc, không ngờ lão già trúng Thần Tiên đảo mà vẫn đủ khả năng thoát thân, gã kính phục không để đâu cho hết. Chợt nghe tiếng bước chân dồn lên, gã quay lại nhìn, chỉ thấy mấy trăm cấm vệ đã kéo căng cung, đầu mũi tên sáng nhấp nháy một khoảng. Lương Tiêu xoay mình phất tay áo, hất nốt Thần Tiên đảo ra, mê dược hóa thành hàng ngàn khói mờ, cùng lúc tiễn buông cung bật tới như mưa. Lương Tiêu xòe chuông gạt hết làn tên rồi lùi lại trước mặt Cửu Như. Đám quân sĩ rục rịch áp sát để bắt sống hai người, kẻ đầu tiên đụng phải Thần Tiên đảo gục xuống, kẻ đó là liên tục những tiếng thịch thịch, một loạt hơn năm mươi tên lính đổ vật ra sân, số còn lại chưa hiểu nguồn cơn ra sao, láo nháo lùi lại sau, đứng đồn cục ngơ ngác.

Lương Tiêu nhân lúc hỗn loạn xốc Cửu Như lùi vào trong am Vô Sắc, gọi:

- Hoa Sinh! Hiếu Sương!

Cửu Như ho khẽ một tiếng, trở tay ra xa:

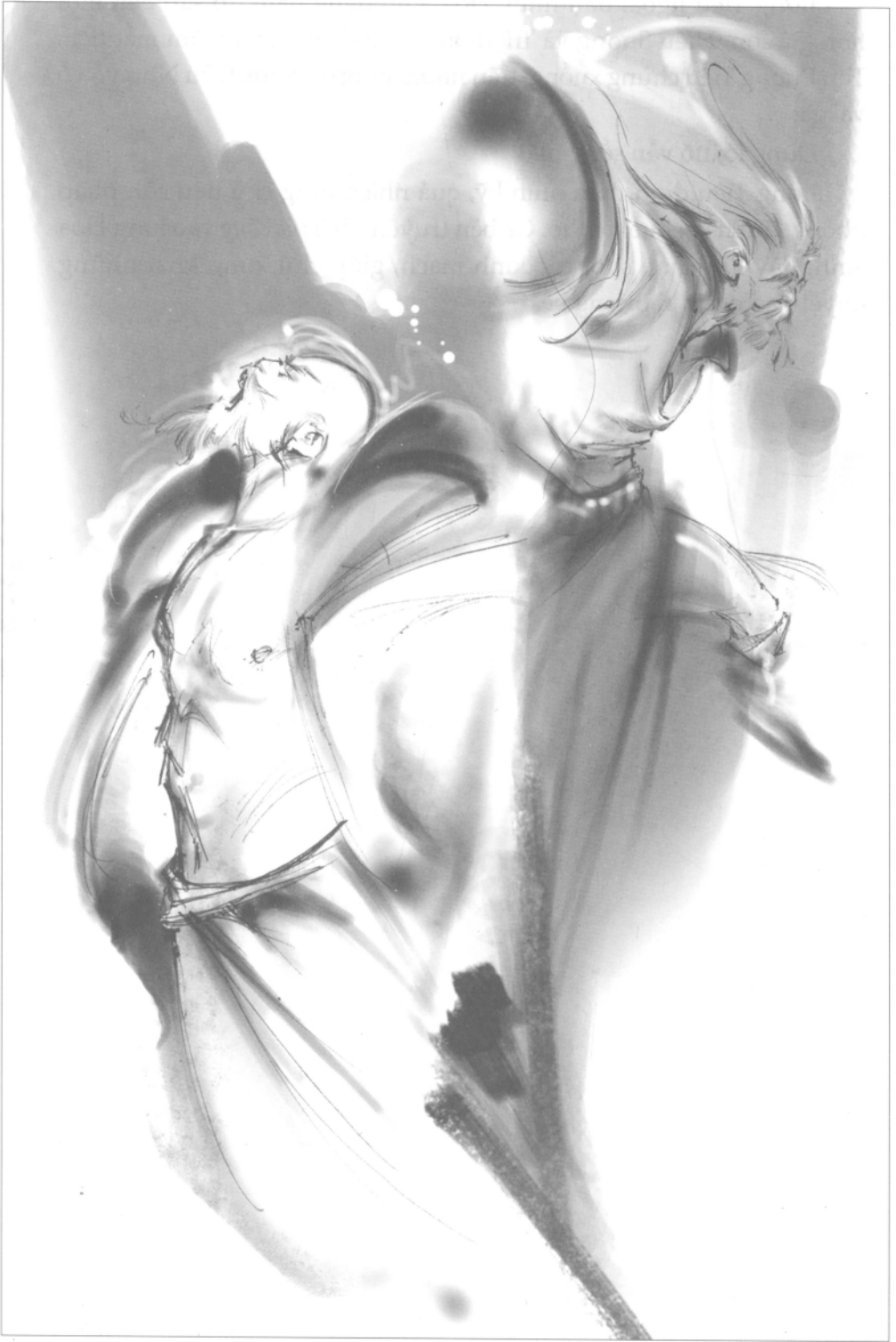
- Người trông kia!

Lương Tiêu ngoái đầu nhìn. Hoa Sinh đang nằm úp sấp bên một hòn giả sơn, Hiếu Sương và Triệu Bính đều đã biến mất tăm mất tích. Tim Lương Tiêu chùng xuống, trán nhơm nhớp mồ hôi. Cửu Như vỗ vỗ vai gã:

- Đừng lo, nó vẫn sống mà!

Lương Tiêu định thần nhìn kỹ, quả nhiên lưng chú tiểu còn phập phồng, dù thấy chưa tắt thở. Gã bèn truyền *Kinh tức công* vào lưng Hoa Sinh, đẩy khí chạy suốt các kinh mạch, giúp chú xung khai những huyết đạo đang bị phong bế.

Hoa Sinh bừng tỉnh, nhảy choàng ngay dậy, buột miệng kêu luôn:

- Hiếu Sương! Hiếu Sương!

Chú thàng thốt ngó quanh, nhưng chỉ bắt gặp bộ mặt âm thầm của Lương Tiêu, chú bỗng thót tim, mồm méo xệch như sắp khóc. Cửu Như thở ra nặng nhọc:

- Nơi này không tiện ở lâu. Con công thầy về chỗ Chu Dư Lão.

Vết máu chưa khô trên mình lão khiến Hoa Sinh kinh hãi:

- Sư phụ bị thương à?

Cửu Như mắng át:

- Thương xót gì, chảy chút máu thôi.

Hoa Sinh bồn chồn công Cửu Như lên. Lương Tiêu gắng kìm nén nỗi lo đang cồn cào gan ruột, dẫn hai thầy trò đi xuyên qua Vô Sắc am, vượt tường ra ngoài, các ni cô trở mắt nhìn theo, không ai dám ngăn cản.

Ba người tránh bọn cấm quân, trở về ngôi miếu nát. Chu Dư Lão

hoảng hồn trước bộ dạng máu me thiếu não của họ, bèn lập cập đi đun nước nóng. Cửu Như xoa tay:

- Khởi cần nấu nước, mau lấy mười cân rượu lại đây.

Chu Dư Lão há hốc mồm, Lương Tiêu ngạc nhiên:

- Đại sư đang bị thương, uống rượu sao được?

Cửu Như cười nói:

- Người không biết rồi, rượu không chỉ giúp giải buồn mà còn giúp người ta lấy lại sức lực, lọc kinh hoạt huyết, dẫn huyết thông mạch, riêng đối với bản tạng thì là liều thuốc bổ công hiệu nhất trần đời. Bản tạng uống một phần rượu là thêm một phần khỏe, nếu uống đủ mười phần thì ha ha... bất luận nội hay ngoại thương đều không thành vấn đề.

Lương Tiêu để lạc Hiếu Sương và Triệu Bính, ngực nặng như đá đeo, nghe nhà sư nói ngang mà cũng không lòng dạ nào tranh luận với lão, bèn im lặng lùi ra chỗ khác.

Chu Dư Lão bưng vò rượu đến. Cửu Như tu một ngụm thật to, quẹt mép vẩy tay gọi Hoa Sinh:

- Người kẻ ngọn ngành việc bị đánh ngã cho ta nghe, không được để sót chi tiết nào hết.

Hoa Sinh lắc đầu:

- Con cũng chẳng rõ sự thể ra sao, vừa thấy lưng đau nhói là đã ngã chúi xuống đất rồi.

Cửu Như ngạc nhiên:

- Người không nhìn thấy đối thủ ư?

Hoa Sinh lắc đầu. Lương Tiêu nôn nóng, chột mắng:

- Đồ ăn hại, đối thủ mặt ngang mũi dọc ra sao cũng không nhìn thấy. Ngoài nhai nuốt ra người còn biết làm gì?

Gã chưa nổi cẩu như thế bao giờ, chú tiểu vừa sợ vừa ăn năn, bỗng ôm mặt khóc hu hu. Lương Tiêu dứt lời là hối hận ngay, nghe Hoa Sinh khóc dầm bối rối, không mắng mỗ gì nữa.

Cửu Như uống thêm một ngụm rượu rồi trấn an Lương Tiêu:

- Người khởi phải cuống. Thủ phạm là ai, bản tạng đã đoán được vài phần.

Mất Lương Tiêu ngồi sáng, lộ rõ vẻ hi vọng. Cửu Như phân tích:

- Nhìn khắp vòm trời này, kẻ khổng chế Hoa Sinh mà nó không hay

biết có thể đếm được trên đầu ngón tay. - Lão gập dần các ngón. - Ngoài ta, ngươi, còn lão đồ gàn Công Dương Vũ, lão quái vật Tiêu Thiên Tuyết, lão háo sắc Sở Tiên Lưu, lão rùa già Thích Thiên Phong, à, thêm con rắn độc Hạ Đà La nữa. Thích Thiên Phong đã giao thủ với ngươi, tất không thể phân thân làm việc khác. Ba kẻ đầu rất đường hoàng nghĩa khí, không đời nào giờ trở ám toán ai. Ừ, tính đi tính lại chỉ có Hạ Đà La mà thôi...

Lương Tiêu lắc đầu:

- Không thể nào là hấn được.
- Vì sao? - Cửu Như thắc mắc.

Lương Tiêu bèn kể sơ lược chuyện bỏ Hạ Đà La lại trên đảo hoang. Cửu Như cười bảo:

- Hạ xú xà mắc lõm cú này, thật khiến người ta hả dạ. - Rồi nhướn mày, lão tần ngần. - Vậy là bản tạng đoán không đúng, à, có lẽ vẫn sót một người.

Lương Tiêu hỏi:

- Thiên hạ còn cao thủ nào nữa chẳng?

- Đế sư Bát Tư Ba của Đại Nguyên là đệ nhất cao thủ phái Mật tông Tây Tạng. Bản tạng chưa từng so tài với hấn, nhưng nghe đồn kẻ này anh hoa phát tiết từ khi còn trẻ, là nhân vật kiệt xuất của Mật tông. Hồi mười sáu tuổi, hấn đã vô địch Thổ Phồn về võ công và Phật pháp, sau đó đấu pháp hai lần với Toàn Chân giáo trung nguyên, đè bẹp hết lý luận Đạo gia khiến bọn này không sao ngóc đầu lên được nữa. Với bản lĩnh ấy thì hạ gục Hoa Sinh cũng chẳng có gì là khó, song thân danh hấn cao quý rõ ràng như vậy, chắc không đời nào tự tay xuất thủ...

Lương Tiêu ruột rối như tơ, miễn cưỡng gật đầu. Cửu Như uống một hơi cạn sạch rượu, mặt phốt ánh đỏ, một quãng khí trắng dày đặc bốc lên quanh đầu. Lão vẫy tay bảo Hoa Sinh:

- Đồ đệ ngoan, lại đây!

Hoa Sinh lau nước mắt, dằn dỗi hỏi:

- Làm gì?

- Nghe này, ngươi có phải là đồ đệ ngoan của ta hay không?

Hoa Sinh gật gật đầu. Cửu Như nói:

- Tốt, trời sắp sáng rồi, giờ mao cũng gần kè. Thầy đây vừa uống

ruợu, phải nghỉ ngơi chốc lát còn vận công trị thương, không đến Đại Thiên Vương tự phó ước được nữa. Con đã là đồ đệ ngoan, vậy hãy thay thầy đi gặp bọn cao thủ Mật tông ấy, đỡ cho thầy mang tiếng sư già thất tín.

Hoa Sinh phát hoảng, bình sinh chú ghét nhất đầu đá, lại nhớ tới hai lạt ma béo gầy thì càng sợ hãi khôn tả, liền lắc đầu quầy quậy:

- Con không đánh được người ta, con không đi đâu.

Cửu Như sầm mặt:

- Người có còn là đồ đệ của ta không thế?

- Còn.

- Thế người đi hay không đây?

- Không.

Cửu Như nghe giọng chú tiểu đánh thép thì rất sùng sốt, sức nghĩ ra một cách, bèn mắng:

- Nếu người không đi, ta không nhận người làm đồ đệ nữa.

Hoa Sinh trở mặt, mặt hết tái lại đỏ. Cửu Như cương quyết giữ thái độ sắt đá, nhắm mắt lại không nhìn. Hoa Sinh thần thờ hồi lâu, cuối cùng ứa lệ lẻ bước ra cửa. Chú để mắt Hiếu Sương và Triệu Bính, nghe Lương Tiêu trách mắng, trong lòng đã đau khổ lắm rồi, bây giờ lại bị sư phụ đẩy vào đường cùng nên bi phẫn không sao tả nổi, ngồi thụp xuống một góc trong ngõ, khóc rưng rức.

Đang khóc lóc rất đau thương, chợt cảm thấy có người bước tới gần, Hoa Sinh ngẩng lên. Qua làn nước mắt mờ lung, nhận ra Lương Tiêu đang dăm dăm ngó mình, chú ghen ngào nói:

- Xin lỗi, Lương Tiêu!

Lương Tiêu lắc đầu, đưa tay kéo chú tiểu dậy:

- Ta mới có lỗi, lẽ ra ban nãy ta không nên mắng đệ.

Nghe gã nói vậy, Hoa Sinh cũng thấy bớt tủi, liền quay mình lúi thủi bước đi. Lương Tiêu hỏi:

- Đệ đi đâu?

- Mổ đến chùa Đại Vương.

Lương Tiêu nhắc:

- Chùa Đại Thiên Vương chứ. Này Hoa Sinh, ngay nơi chốn mà đệ còn không nhớ rõ thì đi làm gì?

Hoa Sinh xấu hổ nói lắp:

- Đúng đúng, chùa Đại Thiên Vương, - đoạn nhắm thắm mấy lượt cho in sâu vào lòng.

Lương Tiêu lại hỏi:

- Chúng ta có phải là huynh đệ không?

- Phải chứ sao không.

- Hôm kết nghĩa kim lan trên thuyền, chúng ta đã từng giao ước chia ngọt sẻ bùi, đệ còn nhớ không?

Hoa Sinh đã quên lời thề từ đời tám hoánh nào rồi, nghe Lương Tiêu nhắc mới nhớ ra, ngây ngô gật đầu. Lương Tiêu thở dài:

- Đã hứa chia ngọt sẻ bùi, nếu đệ phải đến chùa Đại Thiên Vương thì ca ca này không đi cùng sao được? - Gã ngửa mặt nhìn vầng trăng sáng nơi chân trời, cười nhạt. - Và chẳng ta cũng muốn xem cái tên Đế sư Bát Tư Ba đó rốt cục có bản lĩnh gì ghê gớm.

Hoa Sinh bần khoản:

- Nhưng Hiếu Sương...

Lương Tiêu xua tay:

- Giả sử mục đích của kẻ ám toán là ta thì sớm muộn gì hấn cũng phải xuất hiện. Còn chẳng may Hiếu Sương có bề nào, chỉ e từ nay thiên hạ không thể yên ổn được nữa.

Mắt gã tối sầm đi vì sát khí, Hoa Sinh bỗng phát run, luống cuống nhìn nhanh xuống. Lương Tiêu đeo mặt nạ A Tu La vào, trịnh trọng nói:

- Nhớ kỹ đây, một ngày là huynh đệ, cả đời sẽ là huynh đệ, dù sao chẳng nữa ta cũng không bao giờ để mặc Hoa Sinh.

Chú tiểu nghe thấy yên lòng, liền hăng hái nhắc lại:

- Đúng, một ngày là huynh đệ, cả đời sẽ là huynh đệ.

Hai người nhìn nhau, bao nhiêu khúc mắc lúc trước đều được hóa giải. Họ cùng cất tiếng cười vang, sóng vai bước dưới ánh trăng sao nhấp nháy, tiến về phía chùa Đại Thiên Vương.

Suốt mười dặm đường, phố xá quanh hiu tịch tịch, sương sớm trong trẻo im lìm buông. Trên đầu thành, tiếng ca của đám lính canh vang lên rần rori, lờng lờng khắp bầu trời. Cuối giờ dần đầu giờ mao, Lương Tiêu và Hoa Sinh tới cổng chùa. Bên trong đèn đuốc rõ ràng chiếu sáng trưng như ban ngày. Bên ngoài vắng ngắt không một bóng người, đại môn khép chặt, hai pho sư tử đá nặng đến nghìn cân đứng chắn kín lối ra vào. Lương Tiêu cau mày gọi to:

- Bát Tư Ba! Đệ tử của Cửu Như là Hoa Sinh vâng lệnh sư phụ đến dự cuộc hẹn giờ mào, tại sao các hạ khóa chặt cổng lớn, đặt thạch sư cản đường? Đây đâu phải cách thức tiếp khách của một chủ nhà!

Sự yên lặng kéo dài thêm một thoáng, rồi giọng Bát Tư Ba, hòa nhã mà uy nghiêm, vang lên chậm rãi:

- Người nói vậy là sai! Trời có cửa không? Đất có cửa không?

Lương Tiêu đáp:

- Nực cười, trời đất mênh mông, lấy đâu ra cửa?

Bát Tư Ba bác bỏ:

- Không phải, nếu tâm vô tạp niệm thì sẽ mở được cánh cửa thuận tiện vào cõi Diêm phù.

Lương Tiêu choáng váng: "Gay thật, đây là cuộc tương tranh Phật môn, không chỉ so đo bản lĩnh thần thông mà còn tỉ thí kiến thức Phật pháp nữa. Ta nhanh nhẩu đoảng nên thua một trận rồi". Gã cau mày bảo Hoa Sinh:

- Người ta khảo người đó!

Hoa Sinh ngoẹo đầu ngẫm nghĩ, đoạn khịt khịt mũi bước đến gần cổng chùa, đặt hai tay lên một pho thạch sư rồi đẩy mạnh, miệng thét:

- Đi!

Con sư tử đá hấp thụ thần lực *Đại Kim cương*, lập tức lăn lóc cộc đi xa ba trượng. Hoa Sinh ôm con còn lại, thét:

- Lên! - rồi cử khối đá ngàn cân ấy qua đỉnh đầu, vận lực động nó vào cổng chùa, cánh cổng liền vụn ra như cám.

Hoa Sinh nâng cao con sư tử, bước vào đưa mắt nhìn quanh. Trên khoảng sân rộng trước chùa, phải đến mấy trăm mấy ngàn lạt ma đang đứng dày đặc quanh một cột cờ cao chót vót. Hoa Sinh cười ha ha:

- Đi! - rồi ném mạnh con sư tử đá xuống đất.

"Rầm" một tiếng, sân chùa rung chuyển.

Đám lạt ma há hốc miệng trước sức vóc ghê gớm của chú tiểu. Long Nha gầm lên:

- Hòa thượng lỗ mãng kia, chính ngươi phá cửa phải không?

Hoa Sinh có Lương Tiêu hậu thuẫn nên gan dạ khác hẳn ngày thường, đảo mắt ngó quanh cười hì hì:

- Cửa đâu? Mổ chẳng trông thấy.

Trước đây khi chú lén lút đánh chén rượu thịt của sư phụ, Cửu Như

từng hỏi: "Đồ đệ mất dạy, người ăn vụng thịt phải không?". Hoa Sinh luôn chối bay chối biến: "Thịt đâu? Con chẳng trông thấy". Mỗi lần như vậy Cửu Như đều trợn mắt tức giận, nhưng không biết bắt lỗi thế nào. Kiểu câu hỏi của Long Nha vốn đã quen tai Hoa Sinh quá rồi, chú liền thuận miệng đáp luôn, chỉ khác là sửa chữ "thịt" thành chữ "cửa" cho hợp tình hợp cảnh mà thôi.

Long Nha nổi điên vì thái độ trêu người ấy:

- Bậy bạ! Rõ ràng là đại môn ở kia, người mù mắt chắc...

Tiếng thờ dài của Bát Tư Ba từ chái điện vọng sang cắt ngang câu nói của lão:

- Long Nha, không phải hấn mù mắt, mà người mù tim.

Long Nha sờn gai ốc, chấp tay đáp:

- Để sư dạy rất phải, Long Nha biết lỗi rồi, - đoạn cúi đầu cụp mắt, không dám nói năng gì nữa.

Sư Tâm thấy tình thế bất lợi, bèn giơ tay lên trước ngực, nhẹ nhàng bước ra khỏi hàng, cười nham hiểm:

- Tiểu hòa thượng, vì sao sư phụ người không đến?

Hoa Sinh định kể thật, Lương Tiêu đã nói át:

- Cửu Như đại sư là thần tăng đương thế, Phật pháp thông thiên, đâu thể tự hạ xuống hạng bằng vai phải lứa với các người, nay phải đồ đệ đến coi như cũng nể mặt các người lắm rồi.

Nghe giọng gã phát ra từ trong chùa, Hoa Sinh hết sức kinh ngạc, bèn ngược mắt tìm thì thấy Lương Tiêu đeo mặt nạ A Tu La đang xếp bằng ngồi trên mái cong của Đại Hùng bảo điện¹. Ánh ban mai chậm chậm lan tới, gió sớm hây hẩy từ đằng đông thổi lại, lùa mái tóc dài bay lộng quanh đầu gã khiến nó rối tung. Long Nha và Sư Tâm vốn tập trung chú ý vào Hoa Sinh, đều không phát hiện ra Lương Tiêu đã nhảy lên nóc nhà bằng cách nào. Long Nha biến sắc hô:

- Hàng Ma cứu bộ!

Chín lạt ma áo đỏ chấp tay bước ra khỏi hàng, tất cả cùng một khổ người, tay đều cầm Kim cương hàng ma chữ². Long Nha trở Lương Tiêu:

¹ Điện thờ Phật.

² Chữ là chày. Kim cương chữ (hình vương trượng, gồm một hoặc nhiều mũi nhọn) là một pháp khí cứng rắn và mạnh mẽ, nằm trong số những biểu tượng quan trọng của Phật giáo.

- Mau lòi hấn xuống!

Chín người dạ ran, phóng lên mái cong vây Lương Tiêu vào giữa. Đại Hùng bảo điện cao tới hai trượng, chín người xách món binh khí hơn trăm cân đập xuống lệ làng đến thế đủ thấy công phu khinh thân ghê gớm đến nhường nào. Bọn lạt ma bên dưới cất tiếng hò reo vang dội, khiến các viên ngồi rung chuyển lách cách.

Lương Tiêu chống một tay vào hông, khinh miệt hỏi:

- Long Nha, người tương người đông là ghê gớm lắm đấy à?

Long Nha nhếch mép:

- Tên giấu mặt, người đừng vênh vang, thử nghe cái này đã.

Lão vỗ tay, bên chái điện vắng sang tiếng trẻ con khóc, nhưng chỉ khóc đúng một nhịp rồi lặng tắt. Âm thanh ngán ngủi nhưng cũng đủ để Lương Tiêu nhận ra Triệu Bính, gã sốt ruột sốt gan, hung hăng hỏi:

- Bát Tư Ba, người đường đường là một Đế sư mà giờ cái trò vô liêm sỉ ấy à?

Bát Tư Ba điềm đạm đáp:

- Đừng rườm lời nữa, mỗ gia ở bên này, người có giỏi thì cứ sang.

Lương Tiêu không nghe thấy tiếng Hiếu Sương, nhưng tin chắc cô cũng đang bị Bát Tư Ba khống chế. Hơi mắt bình tĩnh, gã nói lớn:

- Được, ta sang đây! - rồi nhún chân bay về phía chái điện.

Long Nha cười gằn:

- Muốn gặp đứa bé ấy, trước tiên người phải vượt qua cửa ải Hàng Ma cứu bộ, với điều kiện: chúng có thể tấn công người, nhưng người không được phép hoàn thủ. Dù người chỉ động một ngón tay vào người chúng thôi thì đứa bé kia sẽ gặp nguy hiểm.

Lương Tiêu trầm nhu: "Bát Tư Ba không mang Bính nhi lên tầng công với Hốt Tất Liệt mà chỉ dùng nó để uy hiếp ta, đủ thấy hắn chưa biết rõ thân thế thằng bé. Nhưng quái thật, làm sao họ đoán được ta sẽ đến đây?". Gã đang mải nghi hoặc, Hàng Ma cứu bộ đã nhúc nhích, một tên trong bọn, mặt đen như lọ nôi bảo khẽ:

- Người mặt nạ kia, trận đấu này kể cũng thiếu công bằng, nếu người sợ thì hãy nhận thua trước đi.

Lương Tiêu điềm tĩnh nói:

- Làm gì có chuyện nhận thua!

Lạt ma mặt đen bèn quát:

- Được, vậy hãy tiếp chiêu!

Kim cương chữ quét rẹt qua người gã, kéo theo một vạt kinh phong sắc lẹm. Lương Tiêu bị ràng buộc bởi lời hăm dọa của Long Nha nên không dám hoàn thủ, chỉ choãi chân bước tránh. Một tên lạt ma khác ào đến, cây chày sắt trong tay hấn đâm vù tới lưng Lương Tiêu. Lương Tiêu bồng hụp mình xuống, bóng dáng tan biến. Chỉ nghe "keng" một tiếng, hai ngọn Kim cương chữ xọc vào nhau tóe lửa.

Bảy tên lạt ma đồng thanh quát vang, bảy đạo kim quang cùng lúc phóng vù tới người Lương Tiêu. Gã lập tức thi triển *Thập phương bộ* nhảy cao hụp thấp, xoay bên nọ rẽ bên kia. Chín ngọn Kim cương chữ càng lúc càng thần tốc, thân pháp Lương Tiêu cũng tăng nhanh dần. Từ dưới sân nhìn lên, chỉ thấy một vệt xanh mờ luồn qua lách lại giữa chín luồng sáng vàng, trông như con rồng vùng vẫy trong biển chớp đặc dày. Thành linh, một lạt ma nện chày hục, đánh thùng một lỗ to tướng trên mái điện. Thêm hai chiêu nữa, một lạt ma khác không kịp thu thế nên già gãy tiếp một chiếc đòn dông.

Yên chí vì Lương Tiêu đã bị vây hãm, Sư Tâm quay sang Hoa Sinh cười tươi:

- Tiểu sư phụ lặn lội đường xa đến đây, Sư Tâm xin sắp xếp một khúc *Thập lục thiên ma vũ*¹ để giải sầu cho tiểu sư phụ.

Hoa Sinh chẳng buồn nghĩ ngợi, đáp luôn:

- Hay lắm!

Sư Tâm hết sức kinh ngạc trước thái độ dửng dưng ấy: "Hắn có phép thần thông gì chẳng? Tại sao nghe đến tên *Thập lục thiên ma vũ* mà vẫn bình thản như vậy?". Lão trầm ngâm một thoáng rồi vỗ song thủ. Đám đông tách đôi mở một lối đi, từ đó bước ra hai mươi bảy thiếu nữ tuyệt sắc. Trong bọn có mười một á vận áo bó, đầu đội mũ phượng, tay cầm các loại nhạc cụ; mười sáu á còn lại để tóc xỏa mượt, đội mũ ngà, vai khoác dải lụa, lưng thắt đai tơ, cổ đeo chuỗi ngọc, đuôi áo dài chấm đất, tay cầm lục lạc đồng và hoa ưu đàm, sắc vóc diễm lệ quyến rũ. Hoa Sinh lóa hết cả mắt, chẳng hiểu ra sao.

Mấy cô gái bước về vị trí xong, người đứng đầu có khuôn mặt trái xoan tách tốp bước lên, nghiêng mình bái chào:

¹ Vũ điệu được biên soạn dưới thời nhà Nguyên, dành cho mười sáu vũ công, thoát tiên chi biểu diễn trong cung đình, về sau lan rộng ra nhiều lễ hội trong dân chúng, trong vũ điệu có lồng tích truyện Thiên ma tìm cách mê hoặc Bồ tát.

- Tiểu sư phụ khỏe không?

Hoa Sinh đỏ mặt, tim đập thành thịch, thẹn thò đáp:

- Mổ... mổ khỏe lắm.

Người con gái nhìn bộ dạng lúng túng của chú tiểu, thầm nghĩ: "Sư Tâm càng già càng hèn hay sao ấy! Đối phó với kẻ non nớt này mà phải huy động đến Thập lục thiên ma ư?". Á nũng nịu:

- Không hay đâu nhé. Ta hỏi thăm người mà người chẳng hỏi thăm lại ta gì cả!

Hoa Sinh vội gật đầu:

- Hay chứ, mổ hay người cũng hay, tất cả đều hay.

Nghe chú tiểu nói năng lớ ngớ, đám con gái đều phì cười. Thiếu nữ mặt trái xoan lại hỏi:

- Tiểu sư phụ, người bảo ta hay, vậy ta hay ở chỗ nào?

Hoa Sinh ngấm ả, nói khề:

- Hay ở chỗ người đẹp.

Đám con gái nghe mà buồn cười. Một thiếu nữ mặt tròn trách khề:

- Tiểu sư phụ thiên vị quá. Chỉ có Liên Ngạc thư thư đẹp, còn chúng ta không đẹp hay sao?

Hoa Sinh đời nào hiểu được những câu phong tình bóng gió, tưởng người ta trách mình thật nên tái mét mặt, mồ hôi tuôn ướt đầm người, giọng lạc đi:

- Đẹp, đều đẹp cả.

Một thiếu nữ mày thanh mắt to cười trêu:

- Nói thế còn được, nhưng tiểu sư phụ thử nhận xét xem, ai đẹp nhất?

Hoa Sinh ngẩn ngơ ngấm hết ả này sang ả nọ, ruột gan rối bời. Ai cũng kiêu diễm vô song, không thể phân định được cao thấp. Liên Ngạc đoán hiểu tâm tư chú ta, chợt mỉm cười khoe hai lúm đồng tiền ẩn hiện, đoạn lắc khề cái lục lạc trong tay. Trừ Long Nha và Sư Tâm, các lạt ma khác đều lui xuống, nhắm mắt ngồi xếp bằng, cả khoảng sân rộng lớn chìm vào im lặng.

Hoa Sinh đang ngạc nhiên, mười một cô gái cầm nhạc cụ bắt đầu diễn tấu, tiếng sáo réo rất, tiếng đàn diu dặt, tiếng sênh phách rộn ràng, gây cảm giác lâng lâng hư ảo. Liên Ngạc dạo bước vòng quanh, cất tiếng hát:

- Thập lục thiên ma nữ, chia hàng uyển chuyển vậy.

Giọng à ngọt ngào khiến lòng người xao xuyến. Thiếu nữ mặt tròn nổi lời:

- Ngàn hoa dệt trướng gấm, vạn bảo dát áo mây.

Dư âm chưa dứt, thiếu nữ mày thanh mắt to đã hòa vào:

- Xoay tít không nhìn rõ, lướt đi nhịp nhàng thay.

Lúc này, những bàn tay thiếu nữ đã kết xong hình hoa, cả bọn cùng cất tiếng:

- Giữa vòng quay thật gấp, lần lượt muốn vút bay.

Cùng với lời ca, đám con gái uốn cao lưng, uốn đầy hai tay lên xuống nhịp nhàng, những gót chân sen nhún nhảy xoay tròn, dáng vẻ như thiên nga xòe cánh, sẵn sàng chợp bay. Hoa Sinh chưa từng chiêm ngưỡng vũ điệu diệu kỳ như thế bao giờ, mặt mày hớn hờ, lòng trào lên niềm khoái lạc vô bờ.

Liên Ngạc nhận ra ánh mắt Hoa Sinh bắt đầu dờ dẩn đê mê, biết rằng chú tiểu đã sa bẫy nên đắc ý vô cùng, nhếch môi cười chiến thắng. Đột ngột, giữa đám đông bật lên một tiếng rống, một lát ma bỗng dừng nhảy chơi chơi, hai mắt ngầu máu, hoa chân múa tay cầm cổ chạy tới gần bọn vũ nữ, chột lẩn lông lốc rồi nằm bật ngửa, miệng sùi bọt trắng. Biến cố ấy làm Hoa Sinh choàng tỉnh, chú gãi đầu lẩm bẩm:

- Ôi chà, suýt nữa mỡ lú lẫn mất rồi!

Số là âm nhạc và điệu múa của Thập lục thiên ma khi kết hợp với nhau có thể tạo ra một ma lực cực mạnh, người nào thiếu khả năng tự kiểm chế thì sẽ bị rối loạn thần trí. Trong các lát ma ở đây, ngoài vài ba nhân vật cao cường, số còn lại cũng đều phải nhắm mắt tỉnh trí, dùng tâm pháp Mật tông đối kháng. Nhưng cũng có những kẻ không biết lợi hại, ti hí mất dờm lén, chỉ thoáng nhìn mà bị điệu múa lời ca lung lạc tâm trí, điên cuồng ngất lịm đi. Hoa Sinh còn ít tuổi nhưng từ nhỏ đã luyện tập nội công Thiền tông, công phu thiền định rất cao cường, dù bị mê hoặc nhất thời nhưng vừa nghe tiếng gào rú của lát ma là lập tức tỉnh táo. Chỉ chốc lát, mắt chú trở lại trong sáng tinh anh, bọn thiên ma hết sức ngạc nhiên, không dám khinh thường như lúc đầu nữa, họ lại uốn éo đầy dụ hoặc, như hờn trách nũng nịu, như yêu chiều duyên dáng. Tư thế, động tác, vóc người... đều mềm mại huyền hoặc tựa ảo ảnh, mắt Hoa Sinh bắt đầu mờ đi, trí não hoạt động chậm lại. Thành linh, có tiếng hô vang như sấm động:

- Nhắm mắt vào, Hoa Sinh!

Nhận được lời cảnh tỉnh của Lương Tiêu, chú tiểu vội vàng nhắm mắt. Khó nổi, không nhìn thấy nữa nhưng vẫn bị âm thanh sa đà đòi truy luồn vào tai, vóc dáng yếu điệu của bọn thiên ma vẫn theo tiếng nhạc quay cuồng hiện hình trong tâm trí, không tài nào xua đi được. Lương Tiêu đang mắc kẹt trong vòng vây bọn Hàng Ma cứu bộ, khẩn cấp quá nên mới chỉ nhắc Hoa Sinh nhắm mắt chứ chưa kịp bảo chú bịt tai. Chú tiểu thầm nhủ: "Giá đừng nghe nữa thì ổn hơn...", nhưng lại đắn đo: "Lương Tiêu dặn mỗi nhắm mắt, không nói gì tới bịt tai, mỗ phải vâng lời kéo bị quở". Thế là, chú càng nghe càng mê mẩn tâm thần, cuối cùng bứt rứt quá đành hé mi lên nhìn. Những cặp mắt đẹp đang lóe sáng lạ kỳ. Những tấm thân mềm nhũn như không xương, uốn éo phơi ra vô vàn tư thế kỳ lạ mà chú tiểu chưa từng trông thấy, thậm chí chưa bao giờ tưởng tượng ra. Máu nóng bốc rần rật trong người, khuôn mặt đầy vẻ say sưa hoan hỉ, chú bắt đầu khua tay nhún chân theo nhịp múa của bọn con gái. Nhờ tập võ từ nhỏ nên cơ thể và xương khớp chú rất dẻo dai, điệu múa tuy không có được cái nhẹ nhàng yếu điệu như Triệu Phi Yến, nhưng những điệu lắc hông, hất má, múa tay đưa mắt đều mềm mại uyển chuyển chẳng kém Dương Ngọc Hoàn bao nhiêu.

Thấy Hoa Sinh lại chìm đắm vào nhạc vũ, không tự bứt mình ra được, Lương Tiêu vụt cất tiếng hú, thân pháp bỗng nhanh hẳn lên. Hàng Ma cứu bộ đoán rằng gã chuẩn bị đột phá vòng vây, cùng gầm lên cuồng nộ, sử chày nhanh mạnh gấp đôi, đập cho ngói bắn tung tóe, gỗ văng tứ tung. Lương Tiêu chợt nhún chân xuống xà ngang rồi búng mình lên cao, thét vang:

- Xuống hết!

Chỉ tích tắc, tựa sấm rền nổ giữa trời quang, Đại Hùng bảo điện rầm rầm sụp đổ. Biển cổ quá đột ngột, chín lạt ma không đặt chân vào đâu được, đành hoa chân múa tay đáp xuống đất giữa lớp lớp gạch ngói toí bời. Số là Kim cương chữ nặng tới trăm cân, sử dụng nó rất mất sức, Hàng Ma cứu bộ càng đưa tay mau thì càng khó kiểm soát cử động. Vì thế Lương Tiêu cố ý tăng nhanh thân pháp, dụ chín tên khua chày loạn xạ nện mái nhà nứt nẻ bung lở, sau đó đột ngột phản kích, giậm chân chấn vỡ xà ngang, mái nhà không chịu nổi lực liền sụp đổ.

Lương Tiêu ra chiêu thành công, liền búng chân bật cao lên mãi như cánh chim ưng, lộn liên ba đường vòng cung đều nhau trên không, vòng cung thứ ba gần khép kín là lúc gã đã lên đến độ cao sáu trượng,

thình lình gã quạt mạnh tay áo rồi nhẹ nhàng đáp xuống như một chiếc bông vụ. Long Nha, Sư Tâm cùng chạy tới, chặn giữa gã và Hoa Sinh, ngăn gã ra tay cứu viện.

Lương Tiêu thấy Hoa Sinh mặt mày tươi rói, múa may tít mù, thâm hiểu cú thế này mãi thì hậu quả thật khó lường. Ngặt vì Long Nha, Sư Tâm đã khó đối phó, lại thêm Bát Tư Ba đang chăm chăm quan sát ngay gần đây, dầu cuối cùng gã may mắn chiến thắng thì có khi Hoa Sinh đã thần mê ý loạn, không tài nào cứu chữa được. Bao nhiêu ý nghĩ nhộn nhạo trong trí, đột ngột gã cuốn tay áo, bắt tay sau lưng đứng yên.

Long Nha, Sư Tâm tưởng gã ngừng xuất thủ, kinh ngạc tự hỏi: "Hắn không màng tới sống chết của đồng bọn hay sao, thật chẳng ra gì". Đúng lúc đó, Lương Tiêu bật ngón tay, môi he hé, phát ra một tiếng vi vu, thoát tiên còn khẽ và rất khó phân định bằng tai thường, nhưng dần dần dâng cao như tiếng huýt, lồng lộng vang xa tới tận mây xanh. Âm thanh ong ong vi vút, tiết tấu khoáng hoạt lạ lùng, tạo nên không khí sôi nổi dạt dào, chưa ai nghe thấy bao giờ. Mười một nhạc nữ bị tiếng huýt gây nhiễu, diễn tấu lập tức chệch choạc.

Lương Tiêu phát tay áo rộng, tiếng huýt bỗng dồn dập như nước chảy, tiết điệu dằng dặc ngân nga, thoát trầm lắng, thoát hào hùng, khi trúc trắc như đường tơ giăng mắc, khi thẳng đừ như binh khí phóng đâm, đặc biệt thường bật cao hạ thấp ở những quãng bất ngờ, chẳng thuộc cung thương, không phải chủy vũ, âm giai khác hẳn nhạc lý thông thường.

Thập lục thiên ma vũ gồm múa và nhạc, âm nhạc là nền tảng của vũ điệu. Tính chất của *Thiên ma vũ* là dùng sức mạnh tinh thần mê hoặc địch thủ, sức mạnh tinh thần ấy luôn tăng lên tương ứng với khả năng tự kiểm soát của địch thủ. Các nhạc nữ ở đây đều có quá trình luyện tập lâu dài, không những tinh thông nhạc lý mà còn vững vàng về nội công, uy lực của màn hợp tấu do đó hết sức mạnh mẽ. Họ vốn chưa phải dốc sức khi đối phó với Hoa Sinh, nhưng khi loạn nhịp vì tiếng huýt của Lương Tiêu, họ bắt buộc phải vận dụng toàn bộ tâm lực ra chống trả. Song le, *Thập lục thiên ma khúc* dù là cực phẩm trong âm nhạc, đã trải qua bao lần rèn luyện trau dồi, nhưng rốt ráo vẫn là tiết tấu của con người. Còn tiếng huýt của Lương Tiêu bắt nguồn từ biển khơi, là âm thanh thiên nhiên do dòng tộc cá kình trải qua ức vạn năm gọt rửa mới ngộ ra được. So với nó, âm giai của loài người vẫn còn kém hơn một bậc.

Dần dần, mười một nhạc nữ kiệt sức, mồ hôi chảy ròng ròng, khăn áo ướt đẫm, phô ra những đường cong dịu dàng của cơ thể. Đám vũ nữ cũng ngừng nhảy múa, lắc lư lạc trợn trợn, nhưng hai mươi bảy người liên thủ vẫn không chống nổi tiếng huýt lạ lùng của Lương Tiêu. Tiếng huýt cao vút, mỏng tựa dây tơ giữa hợp âm sênh phách sáo đàn nặng nề. Đột ngột, "tinh tinh" mấy tiếng, dây hồ cầm tỳ bà theo nhau đứt phụt. Tiếng huýt quái lạ nọ còn ngân nga dai dẳng mãi ở âm vực cực cao, sau khi nhẹ nhàng luyên xuống một cung thấp hơn lại thỉnh thoảng bật lên mấy quãng, lần này là âm thanh lách tách liên miên, những đường nứt dài mảnh đồng loạt xuất hiện trên những thân sáo, địch.

Thập lục thiên ma vũ không chế đối thủ đơn thuần nhờ tinh thần, hễ thất bại sẽ quay ngược về tấn công chủ nhân. Bọn nhạc nữ, vũ nữ kia từ khi thành nghệ đến nay chưa bao giờ gặp phải kẻ địch nào ghê gớm như vậy, thông tay chịu thua thì chẳng khác nào tự sát, đành gắng gượng vịn căng chốt chỉnh dây, khổ sở trì kéo, không rảnh tay nào mà đối phó Hoa Sinh nữa. Chú tiểu được giải vây, nhờ thiên tâm thâm hậu nên lập tức tỉnh táo, kinh ngạc nhìn cảnh tượng xung quanh. Bọn vũ nữ mất hết tự chủ, đổi sang nhảy nhót theo giai điệu của tiếng huýt, lúc xoay vù vù như con quay, lúc ôm chầm lấy nhau lăn lông lốc, vặn eo uốn hông, mặt mày rúm ró, động tác thô lỗ, đâu còn xứng với hai chữ "thiên ma". Hoa Sinh thấy ngộ quá, không nhịn được phá lên cười ha hả. Chút ma lực tinh thần còn sót lại trong người chú cũng tan biến theo tiếng cười, tựa tuyết đọng chảy đi dưới gió xuân. Đám con gái vật vã khổ sở, mép ứa máu, cuối cùng lão đạo ngã vật xuống đất.

Hoa Sinh giật mình, vội chạy lại gần Liên Ngạc để đỡ ả dậy, chợt một luồng chưởng phong nóng bỏng thốc vào mặt làm mất mũi chú cay xè. Chú tiểu liền vận mình xuất quyền. Quyền chưởng chạm nhau, Long Nha thụt lùi nửa bộ, cảm thấy nội phủ tung tức, khí cơ tắc nghẽn. Hoa Sinh nhân đó đỡ các thiên ma dậy, bọn họ không ngờ chú ta tốt bụng đến thế, ai cũng ngỡ ngàng xấu hổ. Long Nha bận lo điều tức, chẳng rỗi mà ngăn cản, chỉ trở mắt nhìn Hoa Sinh xăng xái cứu mỹ nhân: "Hắn vừa đỡ một chưởng của lão nạp mà cứ bình thường như không hề hắn gì là sao?". Lương Tiêu ngừng huýt, phất tay áo đi xăm xăm về phía chái điện:

- Bát Tư Ba, còn mảnh khỏe gì thì giờ nót ra đi.

Sư Tâm bước ra cản đường gã, cười hi hi:

- Lão nạp cũng biết đối với đàn việt, bản lĩnh của Hàng Ma cứu bộ chẳng đáng gì, vừa rồi đưa chúng ra cốt khảo nghiệm công phu của đàn việt mà thôi. Nhưng Đế sư thân danh cao quý, không phải muốn gặp là gặp được đâu.

Lương Tiêu cười nhạt:

- Ta chẳng tin.

Gã nhắc chân. Hàng loạt ma đầu tiên nhất loạt rút chuyển kinh luân¹ ra khỏi thất lưng, vung tay phóng mạnh. Túc thì một trăm ống tròn tuột khỏi cán cầm, bay vo vo đến Lương Tiêu như ong vỡ tổ. Lương Tiêu đang định giật lui, những ống tròn ấy lại đột ngột quay về, lạch cạch găm vào các chuỗi cầm như cũ. Vụt phóng vụt thu, trăm người như một, đường bay riêng biệt, không hề xô dâm, đủ thấy ngày thường họ luyện tập thành thục đến cỡ nào. Sư Tâm nhìn Lương Tiêu, khóe miệng nhếch cao giễu cợt, tựa cười mà không phải cười.

Lương Tiêu quét mắt rất nhanh khắp đám người, vụt găm vang như sấm nổ. Tiếng găm dứt, gã cũng bốc mình lên, chỉ nghe "póc" một tiếng, mười mấy ống chuyển kinh nhất tề phóng ra, kinh phong táp mạnh tới khiến lông tóc Lương Tiêu dựng lờm chờm. Gã điểm mũi chân xuống đất, tách song chưởng, thân hình xoay tít như cối xay, thi triển *Oa toàn kinh*, một chiêu trong *Lục đại kỳ kinh* thuộc *Bích hải kinh* đào chương. *Oa toàn kinh* chứa đặc tính xoáy lốc của thủy lưu, có thể làm lệch trọng lực ở hạ bàn đối thủ, cuốn hất xoay theo, kẻ nào công lực yếu ớt sẽ phải xoay vun vút cho đến khi mép sùi bọt trắng mà ngất lịm đi. Các ống chuyển kinh bị chưởng lực dẫn động, không chạm được đến Lương Tiêu mà cứ bay tròn quanh mình gã như giàn vệ tinh.

Bọn loạt ma đầu tái mặt, nhiều kẻ vận lực ném tiếp ống chuyển kinh, nhưng tất thấy hễ chạm vòng *Oa toàn kinh* thì lại bị chưởng lực của Lương Tiêu cuốn vào lốc xoáy. Dần dần, những ống tròn lớn nhỏ quanh Lương Tiêu đã tăng đến sáu mươi cái, từ ngoài nhìn vào khác nào cơn lốc cuộn cuộn, cứ loang rộng mãi trong đám đông, chất đồng bất năng, hắt loe loe những tia kim quang. Đám loạt ma sững sốt, hấp tấp nhảy tránh. Đang đà xoay, Lương Tiêu bỗng thét lớn:

¹ Một pháp khí phổ biến trong Phật giáo Tạng truyền, gồm một cán cầm và một ống ngắn như cái trống, có thể xoay được, gắn bên trên, trong trống chứa bản kinh văn *Lục tự đại minh*, mỗi lần xoay trống tương ứng với một lần niệm chân ngôn.

- Về!

Liền đó là một tràng âm thanh lộp bộp lạnh canh náo loạn, các ống chuyển kinh rời lốc xoáy, bay văng trở vào đám người. Nhiều kẻ sút da chảy máu, đau đớn kêu rống lên.

Đôi mắt ti hí của Sư Tâm trợn tướng lên trước phong thái thần uy lẫm lẫm ấy, lão quát:

- Liên Hoa Sinh Phật...

Bấy giờ Long Nha đã bình phục, nhẹ nhàng phát tay áo rộng bay mình về vị trí, hô vang đáp lời:

- Thiên ma hàng phục.

Đám lạt ma nhận được hiệu lệnh, liền tản rộng ra bốn phía, chia nhóm kết thành một đóa hoa sen cứu phẩm, dàn bày trận pháp *Liên hoa phục ma* tuyệt luân của Mật tông. Tương truyền trận pháp này do sư tổ Mật tông là Liên Hoa Sinh sáng tạo, uy lực cực lớn, hàng phục được rồng hổ yêu ma.

Lương Tiêu đưa mắt nhìn khắp lượt, cười hỏi:

- Muốn đấu trận pháp à?

Gã lao thẳng vào trận, vẩy song chưởng đánh tan luôn một tốp lạt ma. Long Nha, Sư Tâm cùng phát hoảng, bởi chỗ đó chính là "nhụy sen". *Liên hoa phục ma trận* có chín cánh và một nhụy, thiên biến vạn hóa của chín cánh đều do một nhụy dẫn động, nhụy nằm sâu trong vùng chín cánh, rất khó tìm ra. Người đời thường bị hình thức bề ngoài che mắt, trong trường hợp này thấy Sư Tâm, Long Nha hô hào ra lệnh thì sẽ dồn sức tấn công họ vì tưởng hai người chính là linh hồn của trận pháp, chứ ai ngờ được một tốp nhân thủ nhỏ nhoi nằm khuất giấu mới đủ quyền năng chạy trận; và thế là bị trong đánh ra ngoài đánh vào, đến chết cũng không nghĩ ra nguyên nhân thất bại ở đâu. Nhưng Lương Tiêu thì khác, vốn là đại hành gia về trận pháp, lại từng theo học Lan Á về toán thuật hải ngoại, nay gặp một trận pháp bắt nguồn từ Thiên Trúc, tuy khác với trận pháp của trung nguyên, nhưng lại rất phù hợp với hệ thống toán thuật xứ ngoài ấy, gã thoáng nhìn là đủ hiểu tính chất, xác định ngay được yếu lĩnh khắc chế.

Nhụy hoa bị tấn công, trận pháp bắt đầu có dấu hiệu rối loạn. Long Nha liền nhún chân nhảy tới gần Lương Tiêu, xuất một chiêu *Đồ diệt thần chưởng*. Lương Tiêu chấn tay đỡ. Sau mấy chiêu, Lương Tiêu vẫn

chiếm giữ nhụy hoa. Long Nha dốc toàn lực cũng không ép nổi gã rời vị trí, ngược lại còn bị Lương Tiêu biến thành trung gian dẫn động một cánh sen đánh vào tám cánh khác.

Sư Tầm lo cuồng, biết rõ là nếu Lương Tiêu chiếm được nhụy sen, điều khiển chín cánh hoa thì *Liên hoa phục ma trận* sẽ tự đánh phá lẫn nhau, không cần kẻ địch tiêu diệt cũng tan vỡ. Lão đành bất chấp thân phận, chạy vào liên thủ với Long Nha đẩy Lương Tiêu ra khỏi vị trí nhụy sen. Kể về lễ Phật luận đạo, hai người này chỉ vào loại tầm tầm, nhưng kể về võ công thì thuộc hạng nhất lưu cao thủ trong phái Mật tông. Lương Tiêu có thể ứng phó được một trong hai, nhưng cùng lúc chống đỡ màn giáp kích của cả đôi thì hơi quá sức. Chưa tới mười chiêu, tương quan đã có phần chênh lệch, Lương Tiêu bắt đầu lao đao.

Đầu thêm hai chiêu nữa, gã chọt vỗ một chưởng vào mặt Long Nha, lão liền xòe tay chặn đỡ. Tay hai bên vừa chạm nhau, một thứ hấp lực bỗng toát ra từ chưởng tâm Lương Tiêu. Long Nha không kịp thu tay về nên bị hút dính luôn. Thứ hấp lực này chính là *Hâm không lực* thuộc *Lục đại kỳ kinh*, lấy ý từ đáy biển sâu diệu vợi, đủ sức chìm lấp vạn vật. Long Nha thảm than khôn khổ, đang định vận công giằng ra, Lương Tiêu lại sử *Oa toàn kinh*, xoay mạnh cánh tay phải khiến hắn hăng bộ tấn, lảo lảo mạnh người vào Sư Tầm. Lão lật ma béo giật mình, dịch về mé hữu tránh Long Nha, đoạn huy chưởng vỗ lên ngực trái Lương Tiêu. Gã trẻ tuổi cười nhạt, phóng chưởng trái đón rồi hút luôn cả Sư Tầm. Hai sư huynh đệ cả mừng, đồng vận nội lực tấn công Lương Tiêu, cùng chắc mẩm: "Bọn ta hợp sức, có lẽ đâu không ép được người đẹp lép!".

Cảm thấy hai luồng nội lực ùn ùn đổ vào mình, một là *Viên mãn tâm túy* chí dương chí đại, một là *Phật mẫu thần công* chí âm chí nhu, Lương Tiêu lập tức vận tâm pháp *Âm dương lưu* để kinh lực chứa đủ hai dòng nóng lạnh rồi đẩy suốt xuống lòng bàn tay, đón hai luồng nội lực vào kinh mạch, đoạn xoáy chuyển cho Lão âm sinh Thiếu dương, Lão dương sinh Thiếu âm, sau đó xả *Viên mãn tâm túy* sang phía Sư Tầm, còn *Phật mẫu thần công* đổ sang phía Long Nha. Hai lật ma hoảng hồn, vội vã vận công chống cự, nội kinh của người này mạnh thêm bao nhiêu thì người kia bị công kích nặng nề bấy nhiêu. Nhưng trong lúc khẩn cấp chỉ cầu thoát thân, họ cứ gồng mình vận đủ mười thành công lực. Thế là, bộ mặt dãn deo của Long Nha đỏ lừ như gà chọi, toát ra hơi

nóng cuộn cuộn, còn đôi má xẻ xệ của Sư Tâm thì trắng bệch, lớn vồn khí xanh, hơi lạnh tỏa khắp mình.

Ba người đứng im không nhúc nhích, bọn lạt ma những tướng Long Nha và Sư Tâm đã khổng chế được Lương Tiêu, một tên muốn lập công, bèn nhảy xổ ra, vung quyền giã vào lưng gã. Lương Tiêu hoán chuyển âm dương chẳng mất bao nhiêu công sức, trong người hiện đang sẵn dư lực, nghe tiếng gió liền vận *Oa toàn kinh*, đảo chân xoay một vòng. Long Nha, Sư Tâm đã kiệt sức vì khổ chiến nội lực với nhau, không kháng cự nổi liền bị lôi bật theo Lương Tiêu. Tâm thân phì nộn của Sư Tâm va đánh bốp vào tên lạt ma lẳng xằng nọ, hắt hắt bay vù ra xa hơn một trượng, ngã chống vó. Lương Tiêu thét vang, thi triển thần uy xoay mình vun vút, biến Long Nha và Sư Tâm thành hai món binh khí tuyệt luân, một món nóng sực như lửa, một món lạnh giá như băng, phóng tới đâu thì băng và lửa áp đảo tới đó. Lương Tiêu tung hoành một hồi, *Liên hoa phục ma trận* đã thất diện bát đảo, không ra hình thù gì nữa.

Trong khi đó Hoa Sinh bị ba bốn mươi lạt ma chặn cứng ở một bên. Những lạt ma này đều là cao thủ Mật tông, chẳng mấy chốc Hoa Sinh thân cô thế cô đã phải rút lui, dần dà áp lưng vào cột cờ. Vòng vây khép lại từ từ, toàn những bộ mặt dữ tợn hung ác, Hoa Sinh sợ cuống, thỉnh linh lộn nhào ôm luôn lấy cột cờ, thoăn thoắt leo lên. Có hai lạt ma đuổi theo bắt, nhưng bị chú đập ngã dúm xuống cả.

Hoa Sinh quyết chí chạy trốn nên leo rất nhanh, lúc dừng lại thì đã cách xa mặt đất những hai mươi trượng, người ngòm bên dưới nhỏ tí như đàn kiến bầu xâu, chú nhìn mà chóng mặt, sợ hãi vì mình leo cao quá.

Lương Tiêu dùng Long Nha và Sư Tâm làm binh khí, thoát tiên hết sức thuận lợi, nhưng đầu sao sức lực gã cũng có hạn, lâu dần chân khí tiêu hao, cử động chậm chạp dần. Bọn lạt ma thì cứ lớp trước ngã xuống, lớp sau ùn lên, tinh thần dũng mãnh không hề giảm sút. Lương Tiêu biết rõ cứ kéo dài tình thế này thì chỉ thua chứ không tài nào thắng nổi, bèn ngo quanh quất tìm trợ thủ. Nhìn mãi mới phát hiện chú tiểu đã bám chót vót chỗ chạc gài cờ, tóc áo tung bay xem chừng tiêu dao lắm, gã giận điên người, quát âm lên:

- Đồ sư trọc xấu xa, mau xuống đây, ta không đỡ nổi nữa rồi!

Hoa Sinh ngo xuống bên dưới, thấy địch nhân chen chúc dày đặc, đùn đẩy qua lại kìn kìn như nước triều, chú đâm ngần ngại, cuối cùng

quyết định nơi này vẫn là yên ổn nhất. Đang lúc nghĩ cách tương trợ Lương Tiêu, chú bỗng mót tiểu, thế là một tia sáng lóe lên trong óc:

- Lương Tiêu, xem mỗ giúp người đây!

Chú lẩn tay tháo dải rút, chả khách sáo gì, thoải mái xả luôn một vòi khai nông xuống sân.

Bọn lạt ma quanh chân cột cờ đang ngựa mặt mạ lì, chợt thấy mưa bắn túa xuống như vãi hạt, vài kẻ không kịp ngậm mồm nên nuốt trúng mấy giọt vừa mặn vừa khai, bèn mở mắt nhìn kỹ, bất giác cùng nhảy lên ùng ùng như động đất, chửi bới ầm ĩ, không buồn cân nhắc gì nữa, vung ngay Kim cương chữ chặt lia lia vào thân cột cờ. Cái cột kêu răng rắc, mau chóng bị đốn ngã, đổ về hướng bắc. Hoa Sinh sợ tái mặt, ôm cột cờ trượt dần xuống, vừa trượt vừa gọi:

- Lương Tiêu, cứu mỗ! Lương Tiêu, cứu mỗ!

Lương Tiêu thẳm chửi rủa thậm tệ, đành ngừng thi triển *Hãm không lực*. Long Nha và Sư Tâm đã mệt lử cò bợ, mắt đã lờ mờ về hai phía, cùng bỏ dẫy nhắm mắt điều tức. Lương Tiêu rào bước xuyên qua đám đông, chạy tới bên dưới cột cờ, búng mình phóng ngược một chương đánh trúng thân cột. Cột cờ đổ chậm hơn, Hoa Sinh nhân đó lật mình đáp xuống, mặt mày xám xanh, ruột gan vẫn nhộn nhạo, ngó lại thì thấy Lương Tiêu đang nhắm mắt đứng im, hai tay run bần bật. Chẳng là gã giao đấu quá lâu, nội lực tiêu hao gần hết lại phải gắng sức chặn đà đổ của cột cờ kèn càng, thành thử phải bị chấn động mạnh. Chú tiểu chợt dạ hỏi:

- Người làm sao thế?

Lương Tiêu khàn khàn đáp:

- Ta nguy rồi, người... chặn địch đi.

Bấy giờ bọn lạt ma lại ùn ùn từ bốn phía đổ về, chú tiểu không kịp nghĩ nhiều, bèn cúi xuống nắm chốt cột cờ, vận đủ mười thành *Đại Kim cương thần lực* quay mình lăm tròn, chỉ nửa vòng đã quét ngã bảy tám tên, đến khi quét đủ một vòng thì dưới đất đã có hơn hai mươi tên bị gạt ngã. Bọn lạt ma la ó inh tai, tản rộng ra bốn phía.

Lòng tự tin trở lại, Hoa Sinh bèn nắm đoạn giữa cột xoay ngang ra, tư thế như cầm thương cưỡi ngựa đánh dẹp ngàn quân chốn sa trường. Bọn lạt ma qua cơn kinh hãi lại thét vang, nhao nhao nhảy xổ vào. Hoa Sinh quyết bảo vệ Lương Tiêu, cặp mắt tròn tròn, múa thân cột như vũ

bão, ngang đầy dọc hắt, trên dưới tung bay, tung chiều dữ dội đến nỗi bọn lạt ma chỉ chạy lờn vờn ngoài phạm vi cột cờ, không tên nào dám bén mảng lại gần.

Lương Tiêu điều tức hồi lâu, khí cơ dần dần bình phục, liền mở mắt ra nhìn, trông thấy Hoa Sinh vũ động cột cờ như giông bão thì vui mừng nói:

- Tiểu hòa thượng bản lĩnh lắm. - Không chậm trễ, gã phóng lên thân cột, quát. - Hắt ta lên!

Hoa Sinh hiểu ý, liền xoay mạnh cột cờ quét ngang đám người, hướng một đầu về phía cửa điện thờ mé bên. Lương Tiêu hú dài, thuận đà lắt mình chạy tới đầu cột cờ, búng chân phi vút vào chái điện.

Một luồng khí nóng tạt thẳng vào mặt Lương Tiêu ngay khi chân gã vừa chạm bậc cửa. Giữa điện treo một cái vạc đại bằng đồng đựng đầy nước sôi ùng ục, bên dưới củi đang cháy đượm. Bên kia vạc đồng có một lạt ma đang ngồi ngay ngắn, mình bận áo vàng để trần vai phải, đứng thị hầu sau lưng y là một lạt ma áo đỏ, chính là Đàm Ba tôn giả mà Lương Tiêu đã từng gặp ở Lâm An. Triệu Bính ngồi bên chân Đàm Ba, tứ chi cứng đờ, riêng đôi mắt vẫn còn linh động, nó trào lệ khi nhìn thấy Lương Tiêu.

"Kẻ áo vàng này hẳn là Bát Tư Ba", Lương Tiêu tự nhủ và đưa mắt ngó nghiêng hai bên, không thấy bóng dáng Hiếu Sương đâu, gã phập phồng lo sợ. Lạt ma áo vàng bỗng mở bừng mắt, cao giọng nói:

- Mời đàn việt ngồi! - rồi nhắc một tấm bồ đoàn, hắt tay ném. Tấm bồ đoàn đến cách Lương Tiêu chừng một thước thì xoay khê rồi hạ xuống, ngay ngắn nằm đúng bên chân gã.

Động tác ném hết sức chính xác. Lương Tiêu thầm khâm phục, ngồi xuống xếp bằng, ngắm nghía kỹ càng vị Đế sư đương triều. Da y trắng mát, đường nét thanh tú, khuôn mặt đầy đặn tươi nhuận, trông giống thư sinh hơn là một cao tăng tài phép thần thông. Lương Tiêu hỏi:

- Còn ai nữa chẳng?

Bát Tư Ba mỉm cười:

- Ở đây chỉ có bốn chúng ta, còn ai nữa là sao?

Lương Tiêu trợn mắt, sắp sửa nổi nóng thì Bát Tư Ba nhướng đôi mày kiếm, ôn tồn nhận xét:

- Thiện tai, thiện tai! Tâm trí đàn việt rối loạn quá.

Lương Tiêu choáng người: "Phải, đại địch trước mặt, ta không thể để mình mất bình tĩnh". Gắng nén cơn nộ hỏa, gã nói:

- Đi thẳng vào việc vậy. Ta muốn mang đứa bé kia về.

Bát Tư Ba chấp tay:

- Thẳng thắn lắm. Nhưng chúng ta phải đấu một trận đã. Nếu thắng mổ gia, người được quyền quyết định về đứa bé.

Lương Tiêu hỏi:

- Đấu thế nào?

Bát Tư Ba mỉm cười:

- Trước hết, cho phép mổ gia kể một câu chuyện.

Lương Tiêu chẳng hiểu đối phương định giở trò gì, trầm ngâm một thoáng rồi quyết định cứ bình tĩnh xem diễn biến ra sao, bèn gật đầu đáp:

- Xin mời.

Bát Tư Ba bắt đầu kể:

- Ngày xưa ở Thiên Trúc, có một vị quốc vương nằm mộng gặp hươu chúa ngũ sắc. Thấy nó đẹp đẽ, Quốc vương yêu thích vô cùng, bèn yết bằg khắp nước truy tìm...

Trong lúc kể, hai tay Bát Tư Ba kết thành các thủ ấn khác nhau, lúc như hoa sen, lúc như kiếm báu, thoát vuông thoát tròn hết sức nhịp nhàng tự nhiên. Cùng với cử động của đôi tay y, hơi nước trắng mờ trên vạc đồng dần dần tụ hình một con hươu cái, ngửa cổ duỗi chân, nhảy nhót linh hoạt. Lương Tiêu phát khiếp, nghĩ bụng: "Dùng nội lực uốn nắn hơi nước, khiến nó thành hình không phải là khó. Nhưng để nó sống động như thật thế thì chẳng dễ chút nào. Cách kết ấn này phải chăng là *Đại thủ ấn* thần thông của Mật tông?".

Bát Tư Ba vẫn đều đều kể:

- Một hôm, nông dân phát hiện ra dấu tích của con hươu chúa, bèn bẩm báo quốc vương. Ngài hoan hỉ lắm, bèn phát binh bủa vây. Lúc này bên cạnh hươu chúa có hai con hươu con. Hươu chúa đoán chừng không thể thoát nạn, bèn quỳ tâu quốc vương rằng: "Mệnh tôi bất hạnh, rơi vào tay đại vương, bị ngài lột da ăn thịt, cạo xương hút tủy cũng không dám oán. Nhưng mong đại vương từ bi tha cho tính mạng con tôi". Quốc vương vui vẻ đáp ứng, nào ngờ hai con hươu con khóc nói: "Mất mẹ thì làm sao chúng con sống nổi. Tiếc nỗi tuổi còn thơ bé, không

thể đánh đổi tính mạng để cứu mẹ, chỉ mong được đồng tử đồng sinh, quyết không lay lắt đời thừa tạm bợ", rồi chúng thiết tha xin chịu nạn cùng mẹ. Quốc vương thở dài: "Hươu còn như thế, huống hồ là người?", bèn thả hươu chúa, thanh thân trở về.

Phối hợp với câu chuyện của Bát Tư Ba, hơi nước tụ tán ghép tách, biến hóa vô vàn hình người hình thú, hoặc to hoặc nhỏ, lúc chạy lúc đi, trông còn sinh động hơn rồi bóng nhiều lần, mãi cho đến khi quốc vương thả con hươu, các ảo ảnh từ hơi nước mới tan loãng, trở lại không lung huyễn động như ban đầu. Lương Tiêu tuy không biết truyện ngụ ngôn trên bắt nguồn từ kinh Phật, nhưng hiểu rất rõ hàm ý của Bát Tư Ba: "Lạt ma này định ra uy, muốn ta bắt chước con hươu cái kia cúi đầu chịu thua đây mà". Im lặng một lát, gã cười:

- Được rồi, để đáp lại, ta cũng xin kể một câu chuyện về hươu.

Bát Tư Ba không giấu được ngạc nhiên:

- Đàn việt cũng kể chuyện hươu? Bát Tư Ba xin rửa tai lắng nghe.

Lương Tiêu chậm rãi kể:

- Ngày xưa, có một con hươu đực sống trên dãy núi kia, khát thì cúi uống nước suối, đói thì ngáng bút quả rừng, cuộc sống rất tiêu dao khoái lạc.

Trong lúc kể, gã vỗ nhẹ song chương, một chương dùng *Hãm không lực* hút vào bên trong, một chương dùng *Thao thiên kinh* hóa chảy bên ngoài. *Thao thiên kinh* cũng thuộc *Lục đại kỳ kinh*, uy lực vô cùng to lớn, nếu được thì triển đủ mười thành thì thanh thể dữ dội như sóng lớn ngập trời. Hai luồng kỳ kinh phối hợp với nhau, một phóng một thu, tạo thành *Sinh diệt đạo* trong *Lục đại kỳ kinh*, sóng cuộn cuộn mây tan loãng, khí trắng ngưng tụ thành hình, đáng vóc như con hươu đực tung tăng nhảy nhót. Bát Tư Ba ngỡ ngàng tán thưởng:

- Chương pháp tuyệt quá!

Lương Tiêu kể tiếp:

- Một ngày kia, hươu đực đến bên suối uống nước. Một con sói già bỗng từ bụi cỏ nhảy ra, lao vào ăn thịt nó. Sói già thọt chân, chưa kịp rời đi lại gặp một con hổ dữ. Con sói sức yếu, biến thành mồi ngon trong nanh vuốt hổ. Con hổ no nê mãn ý, quay về hang ổ, nào hay nửa đường gặp một gã thợ săn thiện nghệ. Hắn dùng tên tẩm thuốc và đinh ba sắt giết chết con hổ, rồi hân hoan vác nó về nhà. Rủi thay

đường núi gồ ghề hiểm trở, thợ săn trượt chân lăn xuống vực, cả người và hổ đều tan thây. Hai thi thể bị sâu bọ đục khoét, không lâu sau chỉ còn trơ xương cốt. Sâu bọ sớm sinh chiều chết, nhuyễn thân giáp xác đều mục nát, thấm vào lòng đất, thành chất dinh dưỡng vun cây cối sinh trưởng. Đến ngày cây khai hoa kết quả, một con hươu được lại tìm tới ăn...

Theo sự dẫn động của chương lục, hơi nước trên vạc lần lượt biến hình sói già, hổ đói, thợ săn, cỏ cây, côn trùng sâu bọ, tuần tự biểu diễn một vòng luân hồi sinh tử. Mãi cho đến khi con hươu được xuất hiện trở lại thì Lương Tiêu mới phẩy tan khói mây, kết luận:

- Vì vậy, hôm nay Đế sư săn được hổ, nhưng biết đâu mai sau lại biến thành hươu để bị săn. Lẽ trời tuần hoàn, báo ứng không bao giờ sai trật.

Bát Tư Ba lim dim mắt hồi lâu, chợt thốt:

- Ngụ ngôn hay đấy, - rồi mỉm cười, cong ngón tay gọi Đàm Ba.

Đàm Ba vâng lời tiến tới gần. Bát Tư Ba điểm đàm hỏi:

- *Đại thủ ấn* có tổng cộng bao nhiêu *ấn pháp*?

Đàm Ba cung kính đáp:

- *Đại thủ ấn* gồm bốn mươi chín thủ ấn lớn, một thủ ấn lớn gồm bốn mươi chín thủ ấn vừa, một thủ ấn vừa gồm bốn mươi chín thủ ấn nhỏ, nhân lên ta được mười một vạn bảy nghìn sáu trăm bốn mươi chín *ấn pháp*.

Bát Tư Ba nói:

- Thiện tai! Tu tập đến nay, con đã luyện được bao nhiêu loại *ấn pháp* rồi?

Đàm Ba đáp:

- Đàm Ba ngu độn, chỉ mới luyện được ba nghìn.

Bát Tư Ba thở dài:

- Hồi mười lăm tuổi, sư phụ cũng đã luyện được ba nghìn.

Đàm Ba hoảng hồn:

- Sư tôn là kỳ tài trời sinh, thứ Đàm Ba làm sao sánh kịp.

Bát Tư Ba lắc đầu:

- Nhưng mười tám tuổi, sư phụ chỉ còn nhớ được ba trăm, tám năm tiếp theo thì chỉ còn nằm lòng ba mươi thủ ấn mà thôi...

Đàm Ba chưng hửng: "Làm gì có chuyện học nhiều quên nhiều như

thể nhỉ!". Tuy nghi hoặc đầy một bụng, hắn cũng không dám hỏi ra miệng. Bát Tư Ba lại nói:

- Con thử đoán xem, đến nay sư phụ còn biết sử dụng bao nhiêu thủ ấn?

Đàm Ba ngơ ngẩn hồi lâu, trán ướt mồ hôi, mãi mới cau mày chấp tay:

- Thứ cho Đàm Ba ngu độn không đoán nổi.

Bát Tư Ba vẫy nhẹ tay tới trước, đồng lửa bên dưới cái vạc vẫn rần rật như cũ, nhưng đám hơi nước trên miệng vạc đã biến mất tăm. Bát Tư Ba thông thả nói:

- Phật giáo có câu: muôn pháp về một. Bây giờ sư phụ chỉ còn thông thạo một pháp thôi, chính là *Bát Tư Ba ấn*!

Đàm Ba đờ mắt, ngơ ngẩn không hiểu.

Lương Tiêu mỉm cười, cong ngón tay búng ra một luồng chỉ phong, xé rách màn chướng lực đang bung kín miệng vạc của Bát Tư Ba, luồng khí trắng dày đặc lại ngùn ngụt bốc lên. Bát Tư Ba vỗ nhẹ tả chướng, bưng kín khe hở lại như cũ. Lương Tiêu liền sử *Trích thủy kinh* thuộc *Lục đại kỳ kinh*. Người đời có câu nước chảy đá mòn, *Trích thủy kinh* dồn tụ toàn lực về một điểm, không cách gì lay chuyển nổi. Bát Tư Ba một tay về ấn quyết, một tay ngăn chỉ lực của Lương Tiêu. Lương Tiêu cứ xuất thủ như nhả tên, chỉ lực càng lúc càng dày. Bát Tư Ba thấy khó mà bưng kín miệng vạc được nữa, bèn tách song chướng, hóa một con hươu đực trong làn hơi nước, cúi sừng húc về phía Lương Tiêu. Con hươu đực trông bề ngoài mỏng manh hư ảo, thực chất chứa đựng uy lực cực kỳ to lớn. Lương Tiêu lập tức biến chỉ thành chướng, nắn hơi nước ra hình một con sói già, lao vào cắn xé con hươu đực. Bát Tư Ba múa tay tạo mảnh hổ vồ sói già, Lương Tiêu liền nặn con gấu ngựa, thúc nó xông tới cào xé mảnh hổ. Bát Tư Ba tuyên Phật hiệu, tung hình giao long bay lượn trên không, uyển chuyển lao xuống, Lương Tiêu liền bắt chéo song chướng, biến ra một cái kéo cắt ngang giữa mình giao long.

Bát Tư Ba thấy gã chơi trò trẻ con như vậy, khẽ mỉm miệng cười, chấp song chướng, hơi nước bỗng ngưng tụ, biến thành pho tượng của chính bản thân y ngồi xếp bằng chấp tay, râu mắt đều rõ rệt. Cái kéo vừa chạm vào hình người, liền tan ra. Đàm Ba theo dõi đến đây mới hiểu, buột miệng kêu lên:

- Thiện tai, tuyệt quá! Muôn pháp về một thật chí lý! *Bát Tư Ba* ẩn quá tuyệt vời!

Lương Tiêu nghe câu đó, sức nhớ lại điều Hiếu Sương đã nói hôm ở trước mộ Triều Vân: "Tất cả các pháp hữu vi đều là mộng, như hình bóng, như tia chớp, như giọt móc, chớp thọ chấp các ảo ảnh đó mà trở nên u mê mù quáng". Gã bỗng thấy lòng sáng bừng, liền buông song chương, mặc cho pho tượng hơi khói ấy là bay đến gần mình, mỉm cười nói:

- *Bát Tư Ba* ẩn quá tầm thường, có đáng kể gì!

Nghe Lương Tiêu miệt thị, *Bát Tư Ba* hơi tự ái, gắng diềm tĩnh hỏi:

- Đàn việt còn cao chiêu gì chẳng?

Lương Tiêu lắc đầu.

- Cao chiêu thì không, nhưng xin hỏi Đế sư: Muôn pháp về một, vậy một về đâu?

Bát Tư Ba choáng váng mờ to hai mắt, trân trân nhìn Lương Tiêu hồi lâu, cuối cùng cup mắt thờ dài:

- Thiện tai, thiện tai! Mổ gia thua rồi. Đám Ba, con trả đứa trẻ cho hắn đi.

Đám Ba ngạc nhiên:

- Bẩm thượng sư...

Bát Tư Ba thờ dài:

- Đệ tử Phật môn lấy Phật pháp làm đầu, võ học chỉ là đường ngang ngõ tắt mà thôi. Phật pháp đã bại thì mổ gia còn gì để nói đây!

Đám Ba đành đưa tay vỗ thông huyết đạo cho Triệu Bính. Thằng bé nháy cẳng lên, lao đến bên Lương Tiêu, reo mừng:

- Thúc thúc!

Lương Tiêu vội hỏi:

- Sương đi đâu?

Mắt Triệu Bính vụt đỏ hoe:

- Con không biết, khi tỉnh lại con đã ở đây rồi.

Trực giác mách bảo Lương Tiêu rằng ai đó đang dàn xếp một âm mưu rắc rối quanh gã, nhưng chân tướng mờ mịt như đêm đen, chưa thể đoán định được minh bạch. Gã suy nghĩ rất lung, thành linh tường thùng hoặc một lỗ, Hoa Sinh mặt mày lem luốc lao vào, kêu oai oái:

- Chúng nó toàn giờ trò hai đánh một, mỗ đầu không lại.

Bảy giờ Long Nha, Sư Tâm cũng đuổi tới nơi. Mặt Long Nha trắng bệch, môi Sư Tâm vẫn gấn nụ cười muôn thuở, chỉ khác là trán lão còn lờn vờn khí xanh, hiển nhiên chưa hồi phục hoàn toàn.

Lương Tiêu đứng dậy, thông thả nói:

- Hoa Sinh, đệ dắt Bính nhi về trước đi!

Chú tiểu thắc mắc:

- Còn người?

- Ta sẽ về sau.

Hoa Sinh xoa cái đầu trọc lốc:

- Vậy mỗ về chỗ sư phụ đợi người. Người nhớ dắt Hiếu Sương về cùng luôn.

Lương Tiêu gật đầu:

- Cái đó cố nhiên.

Hoa Sinh thấy cử chỉ của gã ung dung như thường thì rất yên tâm, bèn cười ha ha, xốc Triệu Bính chạy ra cổng chùa. Long Nha, Sư Tâm đồng thời tung mình chắn đường. Lương Tiêu vụt phóng lên thét lớn, đẩy song chương tấn công. Hai người đã từng khốn đốn dưới tay gã, nay khác nào chim trúng tên làn sợ càn con, liền vội vàng dạt ra trước khi kinh phong chạm tới. Hoa Sinh thừa cơ lao xuống sân, chạy ào đi mất.

Bát Tư Ba thở dài:

- Đàn việt đã lấy lại đứa bé, tại sao vẫn chưa đi?

Lương Tiêu lạnh lùng nói:

- Để sư đăng trí quá, người còn giữ một người, ta đi sao nổi?

Bát Tư Ba nhướng mày:

- À, người con gái đó phải không? Được, nếu đàn việt đủ kiên nhẫn, xin nghe mỗ gia kể tiếp một câu chuyện.

Lương Tiêu tự nhủ: "Quả nhiên Hiếu Sương đang ở trong tay hắn. Hừ, để xem người còn giờ trò ma gì. Cùng lắm là chết cả, ta há sợ ư?".
Tâm ý đã quyết, gã gật đầu:

- Xin mời.

Bát Tư Ba chậm rãi kể:

- Ngày xưa, có một đứa trẻ xuất gia từ nhỏ, ít tuổi mà đã rất thông

minh, kinh văn chỉ lướt mắt một lần là thuộc, miệng lưỡi lại trơn tru lưu loát, không ngại biện luận với cao tăng.

Lương Tiêu phì cười:

- Chắc Đế sư kể chuyện mình chứ gì?

Bát Tư Ba không phủ nhận, lại tiếp:

- Năm đứa bé gần mười ba tuổi, đại quân Mông Cổ kéo vào giày xéo Thổ Phồn. Nó và đệ đệ theo sư phụ đi gặp Đại hãn Mông Cổ, cầu xin người đừng chiếm đóng quê hương. Nhưng Đại hãn Mông Cổ không thèm đếm xỉa đến lời bọn họ, sư phụ của đứa bé bị bệnh rồi chết, còn mỗi đứa bé và đệ đệ của nó. May sao, Tứ vương gia, thân đệ của Đại hãn lại rất yêu mến tiểu lạt ma nọ, bèn lưu hai anh em nó lại trong trường. Tiểu lạt ma mất bao nhiêu công thuyết phục mới khiến được Tứ vương gia tin theo những lời giáo huấn của Phật tổ, không cho binh mã tiến vào Thổ Phồn nữa. Ngờ đâu thói đời chẳng thiếu phong ba, một hôm, có một lão lạt ma tìm đến phục vụ dưới trường Tứ vương gia. Lão thuộc một tông phái khác với tông phái của tiểu lạt ma, nhưng bản lĩnh cao cường, có tài luận thuyết. Lão si nhục tiểu lạt ma, cho rằng nó xuất thân tà phái, dùng lời xiểm mị dụ hoặc công chúng. Tứ vương gia bán tín bán nghi, hạ lệnh cho tiểu lạt ma đấu phép với lão lạt ma, đồng thời còn giao hẹn nếu nó thắng thì người sẽ đuổi lão lạt ma, nếu nó bại thì cả hai huynh đệ sẽ bị xử tội chết. Tiểu lạt ma hồi ấy chưa đầy mười lăm tuổi, tu luyện chưa sâu, nhưng vì mạng sống nên cũng cắn răng khổ chiến. Trận đấu phép kéo dài suốt một canh giờ, tiểu lạt ma bị đối phương dồn đến góc lều, thất bại đã kề trước mắt...

Y chợt ngừng lời, Lương Tiêu hỏi:

- Sau đó thì sao?

Ánh mắt xa xăm như soi vào hồi ức, Bát Tư Ba buồn buồn thở dài:

- Sau đó à? May thay trong số khách quan chiến có một chàng thanh niên tài ba, tuổi còn trẻ nhưng võ công rất cao cường. Bất bình với cảnh lão lạt ma ý lớn hiếp nhỏ, nhân lúc mọi người không để ý, chàng lén chạy ra ngoài trường, lặng lẽ đứng sau lưng tiểu lạt ma, truyền nội lực vào lưng nó qua lần vài bạt. Tiểu lạt ma được trợ giúp, vừa phản kích đã đánh bại lão lạt ma, không chỉ bảo toàn tính mệnh mà còn may mắn trở thành thượng sư của Tứ vương gia. Sau ngày đó, tiểu lạt ma âm thầm phát thệ, hễ có cơ hội, nhất định sẽ báo đáp vị ân nhân của mình.

Lương Tiêu gật đầu:

- Chàng thanh niên có lòng cứu khốn phò nguy, đúng là một trang hảo hán. Tuy vậy câu chuyện quá khứ của đại sư có liên quan gì đến sự việc hôm nay?

- Liên quan đấy. Nếu vị ân nhân đó yêu cầu được giúp đỡ, mỗi gia có nên nhận lời không?

Lương Tiêu trầm tư đáp:

- Đại trượng phu ân oán phân minh, đâu thể hàm ơn mà không báo đền.

- Đàn việt nói rất đúng, Bát Tư Ba tu hành nửa đời người, càng không thể học thói vô ơn. Đã vậy, xin đàn việt tiếp chiêu.

Y chấp hai tay lại rồi tách nhanh ra, vẩy mạnh tới trước. Lương Tiêu chẳng hiểu tại sao, nhưng *Bát Tư Ba* ẩn đang đổ ập xuống như vũ bão, gã đành giờ *Bích hải kinh* đào chuông ra đón đỡ.

Hai người phát chuông từ khoảng cách xa, mỗi lần chuông phong chạm nhau, cả hai đều lui chừng một tấc. Chuông lực càng lúc càng dày, tiếng gió rú rít đầy ngạt khoảng không. Kể như ngày thường, ai thắng ai bại còn chưa chắc, nhưng Lương Tiêu từ lúc vào chùa đã phải khổ chiến khá nhiều, khó tránh được mệt mỏi. Bát Tư Ba thì nghỉ ngơi đợi sẵn, tinh lực sung mãn. Chỉ lát sau, trên đỉnh đầu Lương Tiêu đã nghi ngút hơi trắng, vừa dày vừa nặng bốc thẳng lên như cây cột. Ba người kia thấy Bát Tư Ba đã nắm chắc phần thắng trong tay thì nhìn nhau mỉm cười.

Lại thêm hai chiêu nữa, Lương Tiêu hét to một tiếng, vận *Thao thiên kinh* quét trúng đồng lửa dưới vạc đồng, tàn lửa bắn tung tóe, hất về phía Bát Tư Ba. Vị Đế sư quạt chuông đánh bật đi, chuẩn bị phản kích, Lương Tiêu liền nhồi *Oa toàn kinh* vào tay áo rộng, quất chiếc vạc đồng. Chiếc vạc xoay lục cục, bỗng bật lên không, luồng nước sôi phụt ra, hết như một con rồng, bắn về chỗ Bát Tư Ba. Bát Tư Ba vội vàng thu thế cản làn nước sôi. Lương Tiêu chiếm được tiên cơ, liền phóng chuông lực liên miên bất tuyệt, quấy cho củi lửa và nước sôi cùng cuộn cuộn đổ về phía Bát Tư Ba. Tuy bản lĩnh của Bát Tư Ba không phải tầm thường, nhưng màn thủy hỏa sục sôi này quả thật khó đỡ. Chỉ lát sau, đầu y đã bị nước sôi bắn trúng, chéo áo cũng bắt lửa, bắt đầu cháy bùng bùng.

Đám Ba tôn giả không bình chân như vại được nữa, bèn nhặt một

hòn gạch xanh dưới đất ném véo vào cái vạc khiến nó bực một lố. Nước sôi chảy hết xuống, dập đồng lửa tắt ngấm. Không làm thì thôi, đã làm phải làm cho trót, Long Nha, Sư Tâm cũng đồng thời xuất thủ. Nhưng cả bốn đều hổ thẹn, thậm biết hành động hợp kích này không xứng với thân phận mình, nên tuy đánh tập thể nhưng không xông lên một lượt, chỉ trấn giữ các góc khác nhau luân phiên xuất thủ, dùng lối xa luân chiến làm tiêu hao sinh lực Lương Tiêu.

Tiếp tục giao đấu hồi lâu, cảm thấy nội lực dần dần rời bỏ cơ thể mình, Lương Tiêu ngấm ngấm kêu khổ, nhưng chưa biết Hiếu Sương đang ở đâu, gã chẳng đành lòng bỏ đi ngay, bèn thi triển *Bích hải kinh* đào *chương* khổ chiến thêm một tuần hương nữa, dần dần mất hoa tai ù, xuất chiêu chậm chạp hẳn đi, sau cùng miễn cưỡng tự nhủ: "Thôi, cơm không ăn thì gạo còn đó, ta tạm thoát thân cái đã".

Gã nhảy phốc ra sau, vỗ mạnh một chương đẩy lui Long Nha để cướp đường chạy. Sư Tầm gầm lên, vận chương quất vù vào mạng sườn gã. Lương Tiêu lật tay chắn, khí huyết nhộn nhạo xộc hết lên ngực, tim đập thình thịch như sắp nhảy ra ngoài, gã hít một hơi thật sâu, mượn chương lực làm đà quay lưng lao ra cửa. Ngờ đâu có người đã chực sẵn bên ngoài, nhoài theo phóng một chỉ vào lưng gã. Lúc này sức Lương Tiêu như tên hết đà bay, gã liền bị người đó điểm trúng ngay huyệt Chí dương, ngã khụy xuống đất, thân thể mềm nhũn đi.

Kẻ ám toán búng lia lia năm ngón tay, giữa các kẽ tay rền lên tiếng

sắm ì ùng, chỉ trong khoảnh khắc đã khóa tắc mười mấy huyết đạo của Lương Tiêu. Sững sờ trước thủ pháp ấy, Lương Tiêu bèn định thần nhìn kỹ đối phương. Y ăn vận theo lối tục gia, áo đen bó sát toàn thân, mũi cao mắt sâu, tóc mai lồm đồm bạc, trán chỉ chít nếp nhăn. Lương Tiêu hỏi:

- Người là ai?

Thi triển xong một loạt động tác, ánh chừng cũng mệt, kẻ lạ mặt gặp người ho sù sụ, không đếm xỉa đến câu hỏi của Lương Tiêu. Ho xong, y gọi to vào trong điện:

- Đại ân của Đế sư, Tiêu mỗ xin tâm lãnh!

Bát Tư Ba thở dài:

- Vô công kẻ ấy thật đáng kính đáng sợ. Dốc hết lực lượng của Đại Thiên Vương tự mà không bắt sống nổi hắn, ngấm hổ thẹn thay. Nhân vật siêu quần nhường này hắn không phải là hạng vô danh tiểu tốt. Mạn phép hỏi Tiêu huynh, rốt cục hắn là ai?

Người áo đen ho liên mấy tiếng rồi lạnh lùng đáp:

- Đế sư đã hứa với Tiêu mỗ là không lục vắn lai lịch hắn cơ mà.

Bát Tư Ba nói:

- Bát Tư Ba quả thực rất tò mò, nhưng Tiêu huynh đã không bằng lòng tiết lộ thì đành thôi chứ biết sao.

Rồi y đi ra, cong ngón tay búng vào huyết Đan trung của Lương Tiêu, người áo đen sừng sộ:

- Người định làm gì?

Bát Tư Ba từ tốn nói:

- Kẻ này võ công cao cường lắm. E rằng *Khinh lôi chỉ* của Tiêu huynh chưa đủ khổng chế hắn. Ta vừa bổ sung thêm *Kim cương đàn chỉ* cho chắc ăn ấy mà.

Người áo đen cười nhạt:

- *Kim cương đàn chỉ* chả là cái thá gì!

Long Nha và Đàm Ba đều lộ sắc giận, Sư Tâm cũng ngừng nét cười cổ hữu, nhưng còn nể mặt Đế sư nên không dám bộc lộ.

Người áo đen cuộn tay áo, vác Lương Tiêu bước đi. Ra khỏi cổng chùa, y ném gã vào một cỗ xe ngựa, giật cương phi mau. Lương Tiêu vận *Kinh tức công* xung khai được ba huyết đạo, nhưng đến huyết Đan trung thì tắc ứ không sao đẩy được, phất tức trong lòng liền quát:

- Có giới giải huyết cho ta, hai bên đâm đá một chặp xem bản lĩnh cao thấp ra sao.

Người áo đen lặng im một lát, thờ dài:

- Giả sử giao đấu công bằng mà thắng được người thì lúc ở Huệ Châu ta đã bắt sống người rồi, tội tình gì phải phí công sắp đặt thế này.

Lương Tiêu sực nhớ, liền hỏi:

- Ké xấu xa bẻ tay bẻ chân khách bộ hành chính là người đấy à?

Người áo đen hăm hăm:

- Xấu xa xấu gần cái gì? Thôi, đã đến nước này nói cho người biết cũng chẳng sao. Mấy tháng trước, dân phương bắc kháo nhau rằng người vừa xuất hiện ở Nhai Sơn, ta bèn dẫn một thuộc hạ cũ của người hồi nam chinh đến Quảng Châu dò tìm tung tích. Mất bao nhiêu thời gian công sức, cuối cùng cũng gặp người ở ngoại thành Huệ Châu. Chỉ liếc qua bộ pháp thân pháp của người, ta đã biết ngay mình không thể nào địch nổi người rồi, hướng hồ người tinh tường tài trí, muốn xuất thủ ám toán cũng khó thành công. May mà tiểu cô nương nọ ham chuyện bao đồng, thích giúp đỡ khám bệnh cho người đời, ta nghĩ ngại chán chê, cuối cùng đành giờ một cách hết sức phiền phức là bẻ chân bẻ tay khách bộ hành để dụ người lên Đại Đô. Bát Tư Ba thuở thiếu thời đã nợ ta một món ân tình, ta vốn định nhờ y xuất thủ, song ngẫm lại võ công y tuy cao cường nhưng chưa chắc đã dễ dàng bắt sống được người. Hừ, mất bao tâm cơ cũng không vạch được kế nào hay ho, bỗng đâu hôm qua trời dun dùi Cửu Như lai kinh, tình cờ các người lại quen biết nhau, Bát Tư Ba bèn sắp mưu như hổ sa bẫy. Y nghe Long Nha, Sư Tâm nói chuyện mới hay Cửu Như bị một kẻ đổi địch liên tục đeo bám quấy rầy, mà kẻ ấy cũng đã lên Đại Đô...

Lương Tiêu hiểu ra, hần học nói:

- Hóa ra chính người dẫn dụ Thích Thiên Phong đến Vô Sắc am.

Người áo đen ngạc nhiên:

- Ô, quái nhân đó là đạo chủ đạo Linh Ngao ư? Hèn gì... Đúng đây, việc các người đến Vô Sắc am, ta âm thầm chứng kiến hết, bèn thông tri cho Bát Tư Ba để y lừa cả Thích lão nhi tới cho hai bên giao chiến. Ta cứ tưởng người sẽ bị thương, ngờ đâu người đánh đuổi được Thích lão nhi bằng một quý kế nào đó mà đến giờ ta cũng không đoán được. Bát Tư Ba đành xuất thủ không chế tiểu hòa thượng, bắt cóc cô gái và đứa bé

nọ. Đêm nay bọn ta định dùng họ dụ người đến, nhưng té ra không cần, vì Cửu Như bị thương mà vẫn bướng bỉnh không chịu nhận thua, lại bắt người phải đi thay.

Nói xong y bật cười, tiếng cười khô khốc, không có chút gì là vui mừng, chỉ chất chứa chất chua thù hận.

Lương Tiêu vừa ăn năn vừa căm tức. Rà soát lại, trên đường lên Đại Đô đã mấy lần gã bắt gặp tung tích kẻ này, nhưng tự phụ võ công nên cứ coi y như khách qua đường bình thường, đến nỗi phoir lưng ra trước mũi kiếm của địch mà hứng chịu thất bại đắng cay. Gã càng nghĩ càng ảo não, bèn hỏi:

- Hai chúng ta xưa nay không hề quen biết, vì sao người khăng khăng ám hại ta? Người là chó săn của Hốt Tất Liệt phải không?

Người áo đen hừ một tiếng:

- Hốt Tất Liệt là cái thá gì? Từ khi Mông Ca Hãn tạ thế, ở Mông Cổ không còn nhân vật nào đáng để Tiêu Lãnh ta coi trọng nữa.

Lương Tiêu giật bắn mình, kêu lên:

- Tiêu Lãnh! Đồ đệ của Tiêu Thiên Tuyệt?

Người áo đen ngoái đầu lại, đôi mắt sắc xoáy vào mặt Lương Tiêu, giọng lạnh lùng:

- Người xưng hô cái kiểu gì thế? Luận về vai vế, người phải gọi ta là đại sư bá đó.

Lương Tiêu nhỏ toét:

- Vứt quách cái đại sư bá của người đi! Ta và lão khốn Tiêu Thiên Tuyệt không có dây mơ rễ má nào hết.

Tiêu Lãnh giận điên, mắng:

- Đồ ngiệt chướng, người dám chửi sư công à? - đoạn vung tay tát vào mặt Lương Tiêu, nhưng cạnh tay mới chạm má gã thì vụt dừng lại, y quay đầu đi, mặt nhăn nhúm.

Lương Tiêu thét:

- Có giỏi cứ đánh, không đánh không phải hảo hán.

Tiêu Lãnh nhìn gã, mắt lộ hung quang, cơ mặt giật giật như đang cố gắng tự kiềm chế:

- Người tưởng ta không dám đánh người hả? Ta chỉ ngại một khi động thủ sẽ không đủ sức tha mạng cho người mà thôi.

Lương Tiêu cười nhạt:

- Là nam nhi, đừng chỉ leo lẻo cái miệng suông!

Tiêu Lãnh quay phắt lại, hai tay nắm chặt, mười móng nhọn cắm sâu vào thịt. Mắt như ứa máu, y trừng trừng nhìn Lương Tiêu rất lâu, cuối cùng đề nén được cơn nộ hỏa, y trầm giọng nói:

- Ta mà muốn giết ngươi thì đã giết từ lâu rồi, hà tất phải đợi tới bây giờ.

- Ngươi không giết ta ngay, mai sau đừng ân hận.

Tiêu Lãnh nhếch mép:

- Ngươi hãy nhớ, con bé kia đang ở trong tay ta. Dù không giết được ngươi, ta vẫn có thể trút giận lên nó đấy.

Lương Tiêu phân vân: "Hắn không đánh ta, cũng không giết ta, nhưng trăm phương nghìn kế bắt sống ta, rốt cục định làm gì đây?".

Tiêu Lãnh mài miết đánh xe, không hé môi thêm lần nào nữa. Lương Tiêu sợ y làm hại Hiếu Suông, cũng đành nuốt cục giận vào bụng.

Đi được một đôi, cỗ xe đột ngột dừng lại. Tiêu Lãnh lúi Lương Tiêu ra ngoài. Nơi đây là vùng ngoại ô, núi xanh trập trùng ngút mắt, đường mòn uốn lượn quanh co, sâu trong rừng lấp ló một mái nhà. Tiêu Lãnh ngẩn ngơ nhìn mái nhà ấy hồi lâu, vẻ mặt như nuốt tiếc một niềm mất mát. Cuối cùng y xách Lương Tiêu bước lên con đường nhỏ. Lối mòn dẫn họ đến một cái am, rêu xanh mọc dày, cảnh trí u nhã.

Tiêu Lãnh thả Lương Tiêu xuống, tiện tay điểm vào á huyệt gã, chậm rãi gọi:

- Sư muội, ta lại đến thăm muội đây!

Trong am vọng ra tiếng phụ nữ thờ dài:

- Việc gì huynh phải khổ sở như vậy...

Tại Lương Tiêu lòng bùng, trời xoay đất chuyển vòng vòng trước mắt, suýt nữa gã ngất lịm đi. Người đàn bà ho khế, nhẹ nhàng tiếp:

- Đa tạ huynh đã dẫn bạn của Tiêu nhi đến khám bệnh cho muội. Nhưng bạn chỉ là bạn, không phải Tiêu nhi. Muội đã nói rõ, nếu huynh không thể đưa Tiêu nhi yên ổn tới đây thì đừng khuyên muội hoàn tục làm gì, vô ích.

Lương Tiêu nghe giọng nói, lòng như muối xát, hai tiếng "mẹ ời" đã cồn cào trong cổ mà không thể bật ra, gã nôn nóng đến nổi mặt mũi đỏ bầm lên. Tiêu Lãnh lộ vẻ buồn:

- Muội không muốn về ở với ta thì thôi. Can chi phải ăn chay niệm Phật giam mình trong rừng hoang. Nhìn muội chịu khổ, ta đau lòng lắm.

Ngọc Linh thở dài sau một thoáng im lặng:

- Sư huynh đừng nhắc đến chuyện ấy nữa. Nếu muội hoàn tục, sư phụ nhất định sẽ ép muội phải về với huynh. Mới đó đã mười năm, lòng muội nguội lạnh mất rồi, chỉ mong được ở đây trông nom tượng Phật thấp ngọn đèn xanh cho đến hết đời. Nếu sư huynh còn thương tưởng chút tình đồng môn, hãy giúp muội hoàn thành tâm nguyện. Còn tiểu cô nương này, huynh hãy đưa trả cho Tiêu nhi, kéo... - Nàng bỗng nghẹn lời, - con trai muội... lo lắng...

Chợt một giọng trong trẻo vang lên:

- Ôi, bá mẫu... là mẹ của Tiêu ca ca ạ?

Nhận ra giọng Hiếu Sương, Lương Tiêu mừng vui vô hạn. Tiêu Ngọc Linh cười khê:

- Hài tử ngọc, đến bây giờ con mới hiểu ra sao? Đối là Tiêu nhi thì nó đã đoán ra tự bao giờ rồi.

Hiếu Sương rụt rè:

- Bá mẫu không nói, làm sao con biết được chứ. Con vốn ngọc mà, Tiêu ca ca thường mắng con như vậy đấy.

Ngọc Linh âu yếm nói:

- Thằng bé nhà ta hơi nóng tính. Nhưng nghe con kể chuyện về nó, ta thích lắm, con khen nó tốt đủ mọi đường, chứng tỏ con giành cho nó biết bao tình cảm.

Hiếu Sương lấp bắp:

- Bá... bá mẫu...

Ngọc Linh tủm tỉm:

- Con then à? Tính con ngoan hiền, một đứa hung hăng bỗng bật như Tiêu nhi phải được trời thương lắm mới gặp được con. Có thể lớn lên nó đã chín chắn ra, nhưng bản tính đôi khi cũng không rũ bỏ hết được, ta rất hiểu con ta, chưa chừng nó vẫn kém xa những điều con mô tả. Hiếu Sương, con đừng xét nét nó nhé.

Hiếu Sương vâng dạ, rồi dịu dàng nói:

- Tiêu ca ca đối xử với con tốt lắm. Huynh ấy cũng đang ở Đại Đô đấy, sao bá mẫu không vào gặp?

Ngọc Linh nín lặng, sau thở dài:

- Không được, ta đã thề độc là không hoàn tục và không rời khỏi đây lấy một bước, ngược lại... sẽ phải làm một việc hết sức khó xử.

- Vậy để con gọi Tiêu ca ca đến đây.

Ngọc Linh vội can:

- Thế càng không được. Nó mà đến là sẽ gây sự ầm ĩ, trời nghiêng đất ngã ngay đây. Sư công bản lĩnh cao cường lắm, Tiêu nhi đâu không lại người đâu. Nếu con thật lòng thương mến Tiêu nhi thì hãy hứa, à không, thế chứ, thế rằng đời này kiếp này sẽ không nói cho nó biết ta đang ở đây.

Hiếu Sương áp ứng: "Con... con..." hồi lâu mà vẫn không thể nói. Ngọc Linh chép miệng:

- Thôi, Hiếu Sương, con lại đây. Một khi con đã nhất quyết phải nói với nó, ta muốn dặn thêm vài điều hết sức hệ trọng.

Trong am lặng đi một chốc, chợt Hiếu Sương hự lên, liền đó là tiếng vật nặng đổ xuống sàn. Lương Tiêu hoảng quá, tim muốn nhảy thót ra ngoài. Ngọc Linh lắm bầm:

- Bắt đặc dĩ phải để con ngủ một lúc. Sớm biết thế này, chẳng nên nói thật với con ta là ai. - Nàng gọi vọng ra. - Sư huynh đưa con bé về hộ muội, đừng quên bịt mắt kéo nó nhớ đường.

Hóa ra Hiếu Sương chỉ bị đánh ngất, Lương Tiêu thở phào yên tâm.

Tiêu Lãnh nhặt nhèo đáp:

- Chẳng cần, ta đã mang con trai quý báu của muội đến đây rồi...

Ngọc Linh hoảng hồn la lên:

- Cái gì? Huynh dám làm trái lời sư phụ? Người đã nghiêm cấm đưa Tiêu nhi và Văn Tĩnh đến đây cơ mà, huynh... huynh nói dối muội phải không? Dối để muội vui chứ gì?

Chắc do tâm trạng quá xúc động, nàng nói năng lộn xộn cả, câu nọ xọ câu kia. Tiêu Lãnh cay đắng trả lời:

- Xưa nay chỉ có muội dối gạt ta chứ chưa khi nào ta lừa muội. Hề muội bằng lòng hoàn tục, đâu có lệnh sư phụ trên đầu, ta cũng bất chấp tất cả.

Trong am lặng đi hồi lâu, rồi Ngọc Linh lên tiếng:

- Được, huynh đưa nó vào đây!

Tiêu Lãnh xách Lương Tiêu vào. Hiếu Sương nằm lãn trên nền nhà, đã hôn mê bất tỉnh. Ngồi bên chân tượng Quan Âm là một nỉ cô áo trắng, dung nhan thanh tú, làn da xanh xao, vàng trán và đuôi mắt chỉ chút vết chân chim. Nhìn thấy Lương Tiêu, nàng khẽ run lên, chợt nhắm

nghiền hai mắt, lệ châu từ từ ứa ra. Lương Tiêu cũng rùng rùng nước mắt, nhưng không nói được lời nào.

Một lúc lâu sau, Ngọc Linh mở mắt nhìn Lương Tiêu, muôn ánh cảm xúc rưng rưng nơi bờ mi. Mười năm đã qua với bao nhiêu biến cố không khỏi khiến lòng người chai đá, cuối cùng nàng nén được tiếng khóc òa, bình tĩnh nói:

- Huynh giải huyết cho nó đi.

Tiêu Lân lắc đầu:

- Không được, võ công nó cao cường lắm.

Ngọc Linh bật ho:

- Hóa ra tiểu cô nương đây nói đúng, võ công nó quả thực cao cường ư?

Tiêu Lân gật đầu:

- Ta xưa nay có khi nào bịa đặt. Được giải huyết, chắc chắn nó sẽ đưa muối đi mất, lúc đó ta làm sao ngăn cản nổi. - Nỗi đau sâu thẳm tràn lên khuôn mặt phong sương. - Ta đâu thể để muối lại xa ta mười năm nữa.

Ngọc Linh giật mình cười gượng:

- Mười năm nay, huynh đã hết lòng hết sức vì muối, muối không hề đáp lại, tội vạ gì mà huynh khẳng khẳng đeo đuổi mãi?

- Nhưng mấy tháng trước muối đã nói, chỉ cần ta đưa cha con Lương Văn Tĩnh đến gặp muối, muối sẽ bằng lòng hoàn tục.

- Bởi không chịu nổi sự quấy rầy của huynh, muối mới viện cớ đó. Sư phụ đã ép huynh muối ta phải thề độc không được gặp cha con Văn Tĩnh nữa, muối những tưởng huynh nhất nhất vâng lời sư phụ, quyết không dám vi phạm mảy may. Nào ngờ huynh lại dám phá lời thề, đưa Tiêu nhi đến, ngộ nhờ sư phụ phát hiện thì biết làm thế nào?

Tiêu Lân hừ một tiếng:

- Dẫu bị trừng phạt cực hình, ta cũng cam tâm tình nguyện.

Ngọc Linh cười buồn:

- Dù vậy, chẳng qua huynh mới đưa Tiêu nhi đến, thế Tĩnh lang đâu?

- Bắt được con, ắt hỏi ra chỗ cha.

- Vậy huynh giải huyết cho Tiêu nhi đi.

Tiêu Lân lắc đầu:

- Thằng ranh này ồn ào lắm, để nó nói coi như ta chuốc khổ vào

thân. - Mắt lóe sáng, y chăm chăm nhìn Ngọc Linh. - Hơn nữa, nếu muội biết được chỗ cha nó ở, chưa chừng sẽ nôn nóng lên đi tìm hắn. Muội phải thể độc ta mới giải huyết.

Ngọc Linh lặng lẽ thở dài:

- Huynh đa nghi quá, muội đã hứa với sư phụ là vĩnh viễn không rời khỏi đây cơ mà. Muội và Tiêu nhi xa cách đã mười năm, huynh không để nó nói, làm sao muội xác định được thật hay giả? Biết đâu huynh tìm bữa một gã nào đó đến lừa muội thì sao?

- Muội không tin ta? - Tiêu Lãnh bị kích, tức giận vỗ vào á huyết của Lương Tiêu.

Lương Tiêu kêu ngay:

- Mẹ!

Tiêu Ngọc Linh run bắn người, vươn tay định ôm gã vào lòng, nhưng cuối cùng lại thu tay về, nước mắt ầng àng, gương cười:

- Đúng là Tiêu nhi của mẹ đấy ư?

Nước mắt nước mũi chan hòa, Lương Tiêu nghẹn ngào đáp:

- Mẹ ơi... cả trong mơ con cũng mong được gặp mẹ...

Ngọc Linh xót xa:

- Mẹ cũng nhớ con biết bao, mấy năm nay... con sống có ổn không? Cha con đâu? Cha con thế nào rồi?

Lương Tiêu lặng người như bị giáng một đòn vào giữa ngực, nhìn mẹ, không thốt được nên lời. Vẻ mặt gã khiến Ngọc Linh tan nát cõi lòng, nàng gương cười:

- Lẽ nào... Tinh lang đã có vợ khác rồi ư? Con cứ nói đi, chẳng gì cũng đã bấy nhiêu năm, cha con có tái hôn, ta cũng không trách cứ đâu.

Tiêu Lãnh nhìn Lương Tiêu, vừa kinh ngạc vừa hi vọng: "Nếu tên đó đã có gia đình mới, nhất định sư muội sẽ không trông chờ mong mỏi nữa". Lương Tiêu muốn nén lòng không kể ra sự thật vội, nhưng nghe những lời ám đạm của mẹ lại không nhịn được, đành nói thực:

- Làm gì có chuyện ấy... cha con... qua đời từ lâu rồi.

Ngọc Linh chết điếng như bị sét đánh. Tiêu Lãnh cũng ngẩn người, y vốn căm hận Văn Tinh đến tận xương tủy, trong mơ cũng chỉ mong giết chết được tình địch, ngờ đâu kẻ ấy đã ra người thiên cổ, niềm hi vọng mới đây bỗng đổi ra hụt hẫng, bỗng nhiên y bật lên cười thảm.

Ngọc Linh nghe tiếng cười mới tỉnh táo đôi chút, chồm tới giữ vai Lương Tiêu, hỏi dồn:

- Con nói gì? Tại sao cha con chết? Tại sao?

Lương Tiêu chưa kịp trả lời, bên ngoài đã có tiếng vọng vào:

- Do lão phu giết, được chưa?

Ngữ điệu cứng rắn trầm nặng, ba người trong am cùng biến sắc mặt. Tiêu Lãnh trông thảm thương như sắp tắt thở, quỳ mọp xuống, rên lên:

- Sư phụ!

Ngọc Linh nhìn ra ngoài cửa, ánh mắt mê man:

- Sư phụ, người nói thật ư?

Tiêu Thiên Tuyết cười nhạt:

- Thôi, lão phu nói trắng ra cho nhanh, còn hơn để thằng oắt con này thêm mắm dặm muối. Nguyên là do tên khốn họ Lương đó công phu quá tệ, không địch nổi *Thái âm chân khí* của lão phu, chết cũng đáng đời.

Ngọc Linh lão đảo, ngực đau nhói, giọng sít lại:

- Người lừa con, người đã hứa không giết huynh ấy... người đã hứa mà...

Tiêu Thiên Tuyết cười nhạt:

- Người phản bội ta mười năm, ta lừa người mười năm. Hai bên thế là sòng phẳng, không ai nợ nần ai nữa.

Ngọc Linh bồng nín khóc:

- Điều tại con quá ngốc, con phải đoán trước mới đúng. Sư phụ là người thế nào cơ chứ, làm gì có chuyện dễ dàng bỏ qua cho Văn Tĩnh.

Tiêu Thiên Tuyết hừ mũi cười khẩy:

- Cái đó cố nhiên.

Ngọc Linh gằn giọng, mắt đỏ hoe:

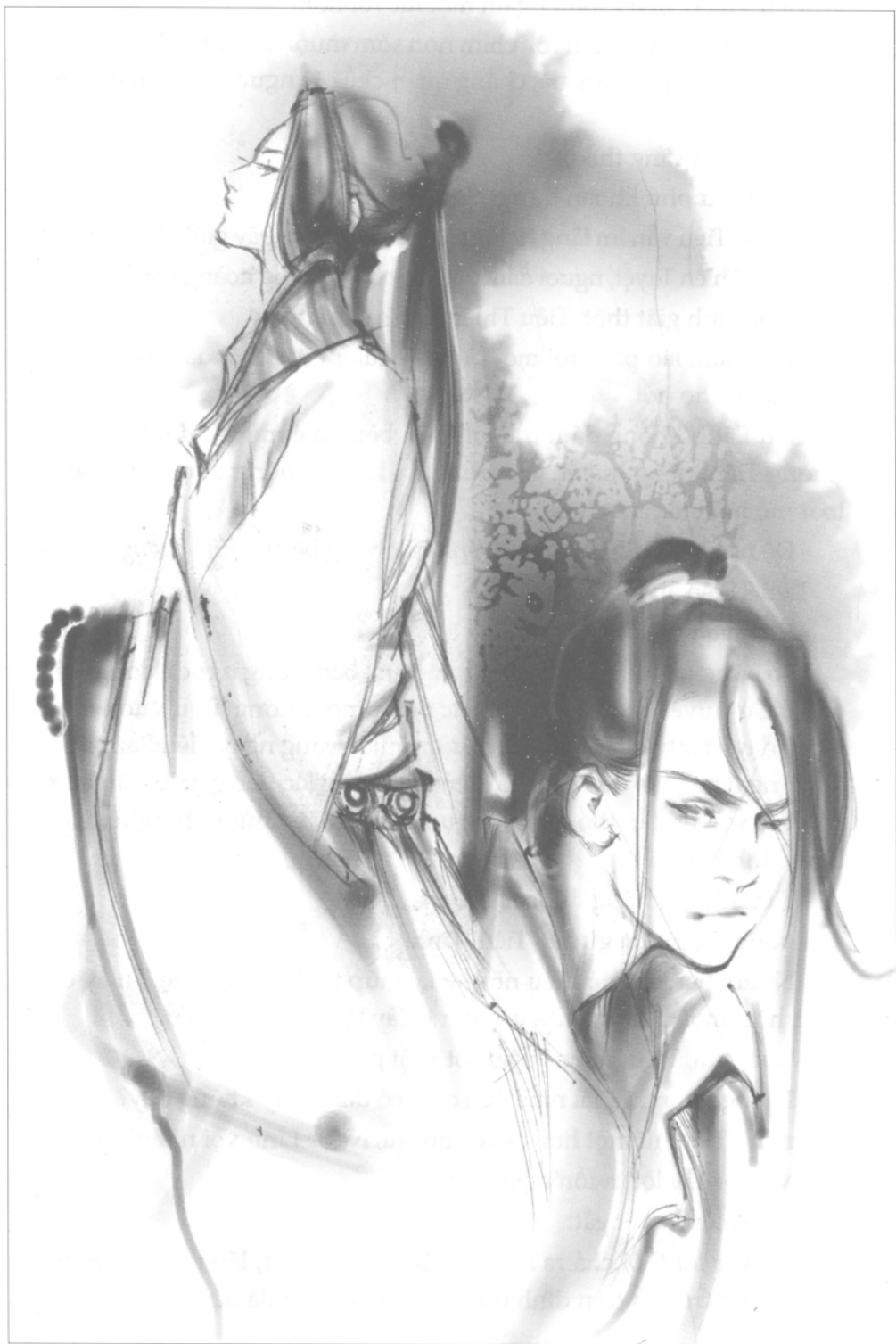
- Người bắt con và sư huynh thế độc không gặp lại cha con Văn Tĩnh, cũng là vì sợ con tìm biết chân tướng, không chịu nghe theo sắp xếp của người, đúng không?

Tiêu Thiên Tuyết lại hừ cái nữa, không đáp thẳng vào câu hỏi:

- Tiêu Lãnh, người giỏi lắm!

Tiêu Lãnh lí nhí:

- Con đã biết tội, xin được chịu phạt.

Tiêu Thiên Tuyệt trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Thôi, làm thì đã làm rồi, chim non sớm muộn gì cũng phải bay cao. Lão phu mỗi ngày một già, chẳng quản chế các ngươi được mãi. Đứng dậy đi!

Tiêu Lãnh vâng theo:

- Đa tạ sư phụ khoan dung!

Lương Tiêu vẫn im lặng từ lúc lão già xuất hiện, bây giờ mới lên tiếng:

- Tiêu Thiên Tuyệt, ngươi dám đấu một trận đường hoàng với ta không?

Ngọc Linh giật thót. Tiêu Thiên Tuyệt cười nhạt:

- Khá lắm, lão phu đợi mỗi câu này của ngươi thôi đấy. Tiêu Lãnh, giải huyết cho nó!

Tiêu Lãnh không dám trái lời thầy, bèn khai mở các đại huyết cho Lương Tiêu, riêng huyết Đan trung thì không thông được, tự nhiên y toát mồ hôi, nơm nớp nói:

- Đệ tử bất tài, không giải nổi phép phong bế của *Kim cương đàn chỉ*.

Tiêu Thiên Tuyệt hừ mũi:

- *Kim cương đàn chỉ*? Trò vặt!

Lão búng một đạo kinh phong vào am, bắn trúng ngực Lương Tiêu, chỗ tắc ở huyết Đan trung lập tức bung mở. Lương Tiêu vươn mình đứng dậy, thỉnh linh phát một chương quát trúng ngay Tiêu Lãnh. Tiêu Lãnh ngạt thở, vội đưa cánh tay lên đỡ, tức thì lão đảo giật lui sáu bước, ngã bệt xuống đất, thổ ra một ngụm máu, mặt vàng như nghệ. Ngọc Linh kinh hãi thốt:

- Tiêu nhi... không được hại sư bá...

Lương Tiêu găm gù bảo Tiêu Lãnh:

- Ngươi hành ta đủ điều nhưng lại giúp ta được gặp mẹ, ân ấy oán ấy là hòa, một chương này, coi như ta lấy lãi.

Ngoài cửa, Tiêu Thiên Tuyệt sốt ruột giục:

- Thằng khốn kia, lải nhải vừa chứ, có đánh hay không đây?

Lương Tiêu hít một hơi, chực bước ra, Ngọc Linh vội níu gã lại:

- Mẹ có mấy lời muốn nói với con.

Tiêu Thiên Tuyệt gắt:

- Lôi tha lôi thôi chả ra làm sao. Này thằng oắt, lão phu đợi ngươi trong rừng trúc tía trên đỉnh núi. - Gió rít, lão già đã băng đi xa.

Đội sư phụ đi hẩn, Ngọc Linh nói với Tiêu Lãnh:

- Phiền sư huynh tránh mặt một chút.

Tiêu Lãnh hần học nhìn Lương Tiêu rồi lảo đảo lê bước ra cửa.

Ngọc Linh dắt Lương Tiêu đến ngồi dưới chân tượng Phật. Lương Tiêu đã lớn, được mẹ âu yếm đầm ngưỡng ngưỡng, tự nhiên so vai:

- Mẹ nắm con chặt thế...

Ngọc Linh lườm gã, trách:

- Dù con lớn đến đâu, ta vẫn là mẹ con. Trước đây xi tè, sao không nói là mẹ đừng nắm chặt đi?

Lương Tiêu lúng túng ngoảnh mặt ra chỗ khác, vô tình dừng đúng chỗ Hiếu Thương, chực nói lại thôi. Ngọc Linh hiểu ý, bèn vươn tay vỗ vào lưng cô gái. Hiếu Thương tỉnh dậy trông thấy Lương Tiêu, phần khởi gọi:

- Tiêu ca ca!

Lương Tiêu mừng quýnh, nhưng đang trước mặt mẹ nên cố ra vẻ lãnh đạm, chỉ ừ một tiếng, chìa tay đỡ cô. Ngọc Linh nhìn hai người gần gũi, tim bỗng nhói nhói vì ghen:

- Được lắm, có vợ là quên ngay mẹ phải không?

Hiếu Thương đỏ mặt tía tai, Lương Tiêu cũng thấy mặt mình nóng ran, bèn vòng tay ôm mẹ, cười gượng:

- Thế vậy, đỡ cho mẹ phải vùng vằng.

Ngọc Linh ngược nhìn trần nhà, mắt đỏ hoe:

- Có người để vùng vằng đã tốt.

Biết mẹ đang nhớ đến cha, Lương Tiêu bỗng run run, cúi đầu nói:

- Đội con báo thù cho cha xong, nhất định sẽ hiếu kính phụng dưỡng để mẹ được sống thoải mái, không phải chịu ưu tư buồn tủi nữa.

Ngọc Linh lắc đầu:

- Mẹ e con không làm được.

Lương Tiêu ngẩn ra, vội hỏi:

- Tại sao con không làm được?

Ngọc Linh nói:

- Vì con không nghe lời mẹ. Con đã không nghe lời, mẹ biết vin vào đâu cho khỏi ưu tư buồn tủi?

Lương Tiêu vội hứa:

- Ô, con phải nghe lời mẹ chứ, nếu dám trái lời, trời tru...

Ngọc Linh vội bịt miệng gã, mắng:

- Ngáng đầu ba thước có thần linh, sao dám thề độc kiểu ấy?

Lương Tiêu nghiêm nghị thưa:

- Hải nhi nói thật, không dối trá nửa lời.

Ngọc Linh nhìn gã, gật đầu:

- Xem ra Tiêu nhi cũng thành nam tử hán rồi. Ờ, nếu... nếu mẹ yêu cầu không trả thù, con có đồng ý không?

Lương Tiêu hoàn toàn bất ngờ, tự dưng cứng lưỡi, một lát sau mới lắc đầu:

- Con không đội trời chung với kẻ giết cha mình. Việc gì khác con sẵn sàng hứa với mẹ, riêng việc này thứ cho con không thể.

Ngọc Linh ủ rũ nói:

- Được, đã vậy ta muốn con và Sương cô nương tuyệt giao, con có bằng lòng không?

Hiếu Sương giật thót. Lương Tiêu cau mặt:

- Thưa mẹ, mẹ nhất định muốn đẩy con vào chỗ khó xử phải không?

- Ta đã mất chồng nên vô cùng thăm thía nỗi đau mất mát. Nếu Hiếu Sương mất con, chắc chắn sẽ buồn khổ suốt đời. Đau một lần còn hơn, nếu con quyết ý đâm đầu vào chỗ chết, chi bằng đoạn tuyệt trước với cô ấy cho yên ả.

Lương Tiêu nhìn Hiếu Sương. Cô lắc đầu, khóe mắt loáng ánh lệ. Lương Tiêu tiến thoái lưỡng nan, cứ ngồi ngẩn ra. Ngọc Linh nhẹ nhàng xoa vai gã, dịu dàng nói:

- Con ngoan, mẹ đã mất cha con rồi, không thể để mất con được nữa.

Lương Tiêu sầm mặt phật ý:

- Mẹ chắc là con thua ư?

Ngọc Linh bùi ngùi nói:

- Mẹ khổ sở từ nhỏ, nếu không gặp được sư công con thì đã mất mạng từ lâu rồi. Sư công con đối xử với mẹ rất tốt, khổ nỗi người quá cố chấp, làm bao nhiêu việc sai lầm nhưng lại cứ tưởng bản thân mình đúng lắm. Tiêu nhi, bất luận thế nào, cũng xin con... xin con nể mặt mẹ, đừng động thủ với sư công.

Lương Tiêu đứng bật dậy, cao giọng nói:

- Đủ rồi mẹ ạ. Con chịu bao khổ sở vất vả, luyện võ được đến mức này đều vì trận chiến hôm nay. Không trả thù cho cha, Lương Tiêu không còn mặt mũi nào sống trong trời đất nữa.

Gã hạ quyết tâm, quay mình dần bước ra khỏi am, đầu không ngoảnh lại. Hiểu Sương đi theo:

- Tiêu ca ca, muội đi với huynh!

Lương Tiêu ngoái nhìn. Về mặt Hiểu Sương căng thẳng, hai tay nắm chặt. Gã chợt đoán hiểu, liền nắm luôn lấy cánh tay trái của cô, tuốt ra một tể Thần Tiên đảo. Hiểu Sương đỏ mặt, ấp úng giải thích:

- Muội... muội...

- Ta hiểu lòng muội lắm, nhưng giao đấu phải đường hoàng, chứ giờ những trò ám khí đả thương ra thì không đáng mặt hảo hán.

Gã nhét luôn Thần Tiên đảo vào ngực mình, ngược nhìn khoảng âm u chỗ rừng trúc, sải chân chạy lên. Hiểu Sương thần thờ đứng im một lúc rồi cũng lót lót theo sau.

Tiêu Thiên Tuyết đang đứng bắt tay sau lưng giữa những thân trúc tía, vóc dáng kiêu hãnh ngạo mạn, tà áo bay bay, trông như con chim ưng lớn màu đen đậu sừng sững trên đỉnh núi. Thấy Lương Tiêu băng đến bìa rừng, lão gật đầu:

- Thằng ranh khá đấy, lão phu tưởng ngươi không dám lên.

Lương Tiêu lạnh lùng trả đũa:

- Lão quái khá đấy, ta tưởng ngươi cấp đít chạy rồi.

Mắt Tiêu Thiên Tuyết lóe lên một tia dữ dội, lão cười nhạt:

- Sao không mang kiếm theo?

- Chẳng cần kiếm, cứ thế này ta cũng có thể thắng được ngươi.

Tiêu Thiên Tuyết nói:

- *Thiên vật nhận* của lão phu có thể đập nát ngọc tan vàng, ngươi tự nguyện không dùng binh khí, đừng lu loa là lão phu chiếm ưu thế của ngươi.

Lão phóng tay ra, kinh phong như dao sắc lướt đi, năm thân trúc tía to tướng nhất loạt đổ rạp, vết cắt bằng bần lẹm ngọt hết như bị rìu bén chém qua.

Lương Tiêu liếc nhìn, điềm tĩnh nói:

- Trúc vô tri, còn người có ý thức.

Tiêu Thiên Tuyết cười:

- Được, để ta xem cái ý thức ấy ra sao?

Lão rung hai ống tay áo, rừng trúc rì rào khua động, trăm ngàn chiếc lá đổ xuống như mũi tên, ràn rạt trút vào Lương Tiêu. Lương Tiêu bèn vận *Oa toàn kinh*, lá trúc đảo quanh thân gã một lượt rồi bắn ngược lại Tiêu Thiên Tuyết. Lão già đón thẳng đầu luồng lá trúc, bộ pháp trầm ổn, hết như ngược dòng nước đi lên. Lá trúc đến gần thân lão liền rụng loạt soạt, đâm lút vào đất không thấy đâu nữa. Tiêu Thiên Tuyết cười vang:

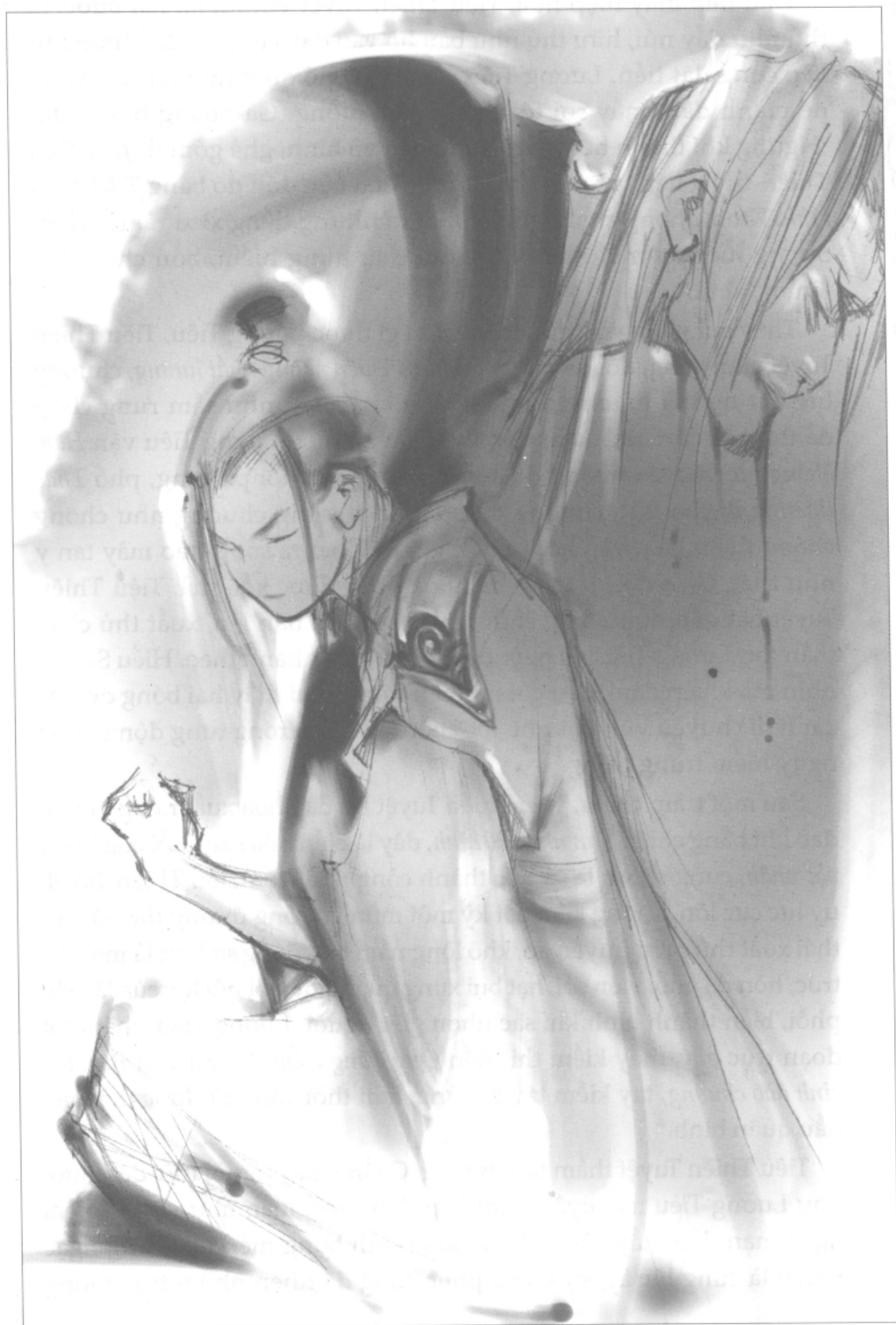
- Thắng được mỗi Bát Tư Ba mà dám xem thường hết thầy cao thủ trong thiên hạ rồi ư?

Lão khép hai ngón trỏ và giữa, điểm thẳng vào ngực đối phương. Lương Tiêu khua chưởng đánh ra. Chỉ chưởng giao nhau, cả hai cùng chấn động, Tiêu Thiên Tuyết gạt chéo tả chưởng, cánh tay uốn éo qua lại hết sức khó nắm bắt. Lương Tiêu thâm biết lợi hại, không dám đón đỡ trực tiếp, vội giật lui nửa thước, thi triển *Bích hải kinh đào chưởng* chop nắm từ khoảng cách xa, vận kinh chống cự.

Hiếu Sương đứng bên quan chiến, thấy hai người xuất thủ không nhanh lắm, cũng hơi hơi an tâm. Thực chất kinh lực giữa chưởng và chỉ đầy rẫy không gian, những cây trúc tía bốn bên không chịu đựng nổi, đều uốn cong ra ngoài. Lương Tiêu chiết được mấy chiêu, sức hiểu hữu chỉ của Tiêu Thiên Tuyết thi triển theo đường lối kiếm pháp, còn tả chưởng mô phỏng phép dùng roi đơn. Gã đang nghĩ cách phá giải, Tiêu Thiên Tuyết lại đổi sang chặt ngang chém dọc, toàn những chiêu số như họa kích, hữu thủ chuyển chỉ thành chưởng, nhưng xòe rộng ra rồi lại nắm chặt vào ngay, y như thể dùng chùy.

Cứ thế, đôi tay của Tiêu Thiên Tuyết liên tục biến hóa theo đủ mọi ban binh khí, thậm chí mô phỏng cả các loại binh khí ngoại môn như Vạn tự đoạt¹ hay Thái cực khuyên, cách biến hóa vô cùng thần diệu, không thể nào lường được. Sau mấy lần suýt trúng hiểm chiêu, Lương Tiêu sức nhớ mẹ đã từng nhắc đến *Thiên vật nhận*, bảo rằng trong đó có một phép biến hóa tên là *Bá binh chi biến*, có khả năng dung hợp đủ mọi loại binh khí trên đời vào quyền pháp rồi tùy ý sử ra, còn nhấn mạnh rằng sự linh động và diệu kỳ của *Bá binh chi biến* vượt xa binh khí thật.

¹ Vạn tự đoạt trông giống kích mà không phải kích, nửa trên tựa mâu, nửa dưới tựa câu liêm, rền bằng sắt đen, rất nặng.

Đấu tiếp mấy hiệp nữa, Tiêu Thiên Tuyết vụt lùi lại hai bước, tả thủ như đẩy núi, hữu thủ như bầu hờ vào dây cung, tư thế tương tự kéo cung đặt tiễn, Lương Tiêu cảm thấy gió quét rất mặt, vội vàng né mạnh đầu, mấy sợi tóc lá tả rụng xuống. Gã hoảng hồn nghĩ: "Ngưng khí thành tiễn, bắn ra mũi tên vô hình, ghê gớm thực!". Tiêu Thiên Tuyết liên tục nhả tên, Lương Tiêu bèn đón đỡ bằng *Trích thủy kinh*. Kinh phong chạm nhau, phát ra những tiếng xì xì rất to. Hiểu Sương lúc này mới nhận thức được sự hung hiểm, bèn chồn dần lên một bước.

Thấy cung tên vô hình không làm gì được Lương Tiêu, Tiêu Thiên Tuyết gầm vang, đối *Bá binh chi biến* ra *Thiên phong nhất hướng*, chưởng lực vụt ngưng tụ, chỉ trong khoảnh khắc, hết như sấm rung chớp đánh, một dây trúc tía bị chém vạt đi gần nửa. Lương Tiêu vận *Hãm không lực* vào tả chưởng để hóa giải kinh lực đối phương, phổ *Thao thiên kinh* vào hữu chưởng để phản kích, song chưởng như chong chóng thiên biến vạn hóa, tạo ra gió trời, tạo ra sóng trào mây tan y như thật. Giao đấu rất lâu mà không thu được kết quả, Tiêu Thiên Tuyết bắt đầu nôn nóng, chưởng kinh mạnh hẳn lên, xuất thủ càng thần tốc. Lương Tiêu bắt buộc phải phản kích nhanh theo. Hiểu Sương nhìn mà khiếp đảm, đầu gối muốn nhún ra, chỉ thấy hai bóng đen và xanh di chuyển vùn vụt như lốc cuốn, ẩn giấu trong từng động tác là nguy hiểm trùng trùng.

Sau một trăm chiêu, Tiêu Thiên Tuyết hú dài, hóa xuất ra ngàn mũi đao khí bằng chiêu *Vạn nhãn vô hình*, đây là biến hóa sau cuối của *Thiên vật nhận*, cũng chính là sở học thành công nhất của Tiêu Thiên Tuyết, uy lực cực lớn, không kém bất kỳ một môn võ công đương thế nào, tư thái xuất thủ rất ư huyền ảo, khó lòng nắm bắt, đáng sợ hơn là mỗi cây trúc, hòn đá, mỗi viên sỏi, hạt bụi xung quanh đều bị nội lực của lão chi phối, biến thành binh khí sắc nhọn giết người. Lương Tiêu nhặt một đoạn trúc gãy, thay kiếm thi triển *Quy Tàng kiếm*, tả thủ vận *Bích hải kinh đào chưởng*, tay kiếm tay chưởng, tạm thời vẫn giữ được thế giao đấu quân bình.

Tiêu Thiên Tuyết thán thán. Chẳng mấy người tuổi đôi mươi như Lương Tiêu mà luyện được bản lĩnh tuyệt luân như vậy. Lão già ngạo mạn đến mấy cũng không khỏi sinh bụng mển tãi. Đáng ngạc nhiên là cùng lúc ấy, sự khâm phục cũng đã nhen nhóm trong lòng

Lương Tiêu bên cạnh mỗi thù hận bấy nay. Đã chung tâm tưởng, chiêu thức của họ cũng bớt phần sát khí, gia tăng tình diệu, chú trọng biến hóa khi chiết giải, nghiêng về cọ xát trao đổi hơn là giành giật thắng thua. Hiếu Sương trông thấy mà rối cả mắt, lòng càng thấp thỏm lo sợ. Cô búi chặt lấy một cành nhỏ bên cạnh, ngón tay thon thon dùng sức quá độ nên trắng bệch cả ra. Đang lúc tập trung tinh thần cao độ, cô bỗng thấy lưng tê đi, chân tay không sao cựa quậy được nữa. Tiêu Lãnh đã im lìm áp sát từ khi nào. Hiếu Sương kinh ngạc hỏi:

- Ông làm gì vậy?

Tiêu Lãnh chẳng nói chẳng rằng, gương mặt theo dõi trận đấu, khuôn mặt lộ vẻ ưu tư. Hiếu Sương đoán hiểu, tức giận nói:

- Người định dùng ta uy hiếp Tiêu ca ca, buộc ca ca phải thua chứ gì? Đồ vô liêm sỉ, đồ... đồ khốn...

Hiếu Sương xuất thân trong gia đình thi thư lễ giáo, tính tình hiền hòa nhã nhặn, tự dưng bật ra những lời xúc phạm như vậy chỉ vì quá đỗi lo lắng cho Lương Tiêu, biết rằng gã đang gặp kẻ địch ghê gớm nhất trần đời, hễ bất cẩn một chút thôi là sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Tiêu Lãnh mặc cô thóa mạ, mặt lạnh như tiền. Hiếu Sương mắng mò mà không được kết quả gì, liền bật khóc, chợt nghe Ngọc Linh nhắc nhở sau lưng:

- Con bé ngốc! Đừng khóc nữa, con mà khóc là trúng ý người ta đó.

Hiếu Sương giật thót: "Ừ phải, ta mà khóc, thế nào Tiêu ca ca cũng phân tâm". Cô bèn gạt lệ, tự nhủ dẫu bị Tiêu Lãnh giày vò đến đâu cũng sẽ cắn răng chịu đựng, quyết không kêu một tiếng.

Ngọc Linh nói:

- Nhớ năm xưa, Hoạt Tu La Tiêu Lãnh chỉ dùng một thanh Hải Nhược đao mà đè bẹp quần hùng, hào khí chất ngất, uy phong凛冽, ngờ đâu có ngày hèn hạ đến nỗi giờ thủ đoạn không chế một đứa con gái nhỏ làm con tin.

Tiêu Lãnh cười nhạt:

- Thế thì sao? Tiêu mỗ sẵn sàng mang tiếng dê tiện hạ lưu, miễn là sư phụ chiến thắng trọn vẹn.

Hai huynh muội trừng trừng nhìn nhau. Ngọc Linh lần ống tay áo rút ra một thanh đoản đao xanh óng ánh. Tiêu Lãnh ghen hờn, mặt mày rúm rỏ:

- Phùng Di đao!

Y thờ dài, rồi vạch vạt áo, tuốt ra một thanh trường đao dài bốn thước, cũng màu xanh biếc rờn rợn y như vậy. Ngọc Linh run rẩy hạ giọng:

- Hải Nhượng!

Tiêu Lãnh rờ rẫm lưỡi đao, nửa khóc nửa cười, lẩm bẩm:

- Hải Nhượng Phùng Di, uyên ương song đao, luyện chung một lò mà không thể ngủ cùng một vò...

Nói rồi y cười lên the thé. Hai thanh bảo đao dài, ngắn này vốn dĩ được rèn từ cùng một lò, tính chất như đôi uyên ương, dù thấy Tiêu Thiên Tuyệt gửi gắm rất nhiều hàm ý khi tặng cho hai đệ tử.

Ngọc Linh nghe tiếng cười the thảm mà nhói lòng, cúi mặt cầm đao, thủ sẵn thể tấn công:

- Mời sư huynh!

Tiếng cười vụt tắt, mặt Tiêu Lãnh lạnh đi. Ngọc Linh hô khẽ, vung đao chém tới. Tiêu Lãnh hoành đao chặn. Hai huynh muội lao vào vòng đấu, tiếng binh khí chạm nhau chói tai.

Mười năm trước Tiêu Lãnh bị thương nặng ở Hợp Châu, từ đó kinh mạch tổn hại, võ công không tấn tới nổi, thậm chí còn sút kém hơn hẳn trước kia. Ngọc Linh thì tiến bộ vượt bậc, chưa kể Tiêu Lãnh lại mới bị Lương Tiêu tấn công, tương quan thế nào chẳng nghĩ cũng biết. Chưa đầy mười chiêu, Tiêu Lãnh đã rơi vào thế hạ phong. Đấu thêm mấy hiệp nữa, song đao chém mạnh vào nhau, rền vang một hồi dài. Tiêu Lãnh cảm thấy ngực nghẹn ứ, máu nóng xộc lên cổ họng, nội thương được thể tái phát. Y chỉ lỏng tay cầm một nhíp mà Hải Nhượng đao đã bị gạt dạt sang bên. Ngọc Linh chồm tới, đoản đao xé gió chém thẳng vào ngực y. Tiêu Lãnh loạng choạng, ộc ra một búng máu, mặt trắng bệch.

Ở đằng kia, Tiêu Thiên Tuyệt và Lương Tiêu giao thủ mà thần trí lâng lâng, quên hết địch ta. Đến chiêu thứ ba trăm, Tiêu Thiên Tuyệt bắt đầu chiếm thế thượng phong nhờ sự lão luyện và công lực thâm hậu. Lão tự nhủ phần thắng đã nắm chắc trong tay nên phân tâm ngó nghiêng xung quanh, đúng lúc bắt gặp đại đệ tử và tam đệ tử đang giao đấu. Lão già tuy hiếu sát nhưng rất coi trọng tình nghĩa sư đồ, thấy Tiêu Lãnh hộc máu, lão choáng váng cả người. Ngặt vì sinh tử đang trong gang tấc, lão không dám sơ suất chút nào. Lương Tiêu vẫn đồng thời

xuất chương lẫn kiếm, nhằm đánh toàn chỗ yếu hại ở ngực và bụng lão. Tiêu Thiên Tuyết nôn nóng hóa giải chương thể của Lương Tiêu, nhưng không kịp tránh hết đường kiếm. Cành trúc lướt rẹt qua hông lão, ánh máu hắt lên loang loáng.

Tiêu Thiên Tuyết vung chương chém gãy ngọn kiếm trúc, đầu ngón tay thuận thể rạch qua ngực trái Lương Tiêu làm máu đỏ bung ra như sương mờ, nhuộm loang cả ngực áo gã. Lương Tiêu không để Tiêu Thiên Tuyết kịp lùi ra xa, đã phóng ngay đoạn trúc còn lại vào mặt lão. Tiêu Thiên Tuyết khoát tay áo chắn nát đoạn trúc. Lương Tiêu lại thét vang, quạt song chương tới.

Tiêu Thiên Tuyết bị thương vào sườn, đành tạm thời giữ thế thủ. Bốn chương chạm nhau, phát ra âm thanh đánh lạnh như tiếng ống trúc vỡ tét. Kể đó, hai bên giao kích liên tục bốn mươi chương như gió bay tuyết cuốn, tới lúc hụt hơi, họ giật ngược đến mấy trượng về hai phía ngược nhau, dồn tụ chân lực, nghĩ sẵn chiêu số cự địch rồi đồng thanh thét lớn, lại nhún mình xáp tới, trở hết tuyết học bình sinh vào một đòn sau cuối. Sinh tử đã liền kề, đột nhiên một bóng người nhảy xổ vào chắn giữa hai đấu thủ. Diễn biến quá đột ngột, Lương Tiêu và Tiêu Thiên Tuyết đều không kịp trở tay, chân khí đã nhồi đầy, không sao thu hồi được nữa. Chỉ nghe một tiếng "rẹt" khê như găm rách, hai luồng nội kinh hùng hậu đồng thời trút vào người kia. Người ấy lão đảo, máu phun tủa lên thành vòi. Lương Tiêu quăng mình tới, kịp ôm lấy trước khi nàng khụy xuống, thảng thốt gọi: "Mẹ..." rồi nghẹn lời. Ngọc Linh gượng cười, máu tươi vẫn òng ọc trào ra khỏi miệng, nàng thều thào nói:

- Tiêu nhi... sư phụ... dừng... dừng đánh nữa...

Lương Tiêu sức nhớ ra, gấp gấp gọi:

- Hiếu Sương, cứu mẹ ta, mau cứu mẹ ta... - Bỏ mặc Tiêu Thiên Tuyết đứng đấy, gã ấm mẹ chạy đến chỗ Hiếu Sương, kêu liên hồi. - Cứu mẹ ta, cứu mẹ ta mau...

Hiếu Sương tỏ ra hết sức bình tĩnh, áp tay trái lên cổ tay Ngọc Linh, tay phải lần hộp kim châm trong ngực áo, dùng phép *Ngũ châm hồi nguyên* đâm vào năm yếu huyệt của nàng.

Kim ăn xuống huyết, Hiếu Sương trầm tư hồi lâu mới từ từ ngược mắt lên. Lương Tiêu mừng rỡ chộp tay cô:

- Cứu được mẹ ta rồi? Phải không, phải không...

Hiếu Sương vụt lắc đầu, lệ ngập trông mắt, giọng khàn đặc:

- Bá mẩu bị thương nặng quá, muối... không cứu nổi...

Lương Tiêu choáng người, lão đảo giật lui hai bước, trôn trối nhìn cô, rồi thét lên:

- Nói láo, cô là đại phu cơ mà! Tại sao không cứu được mẹ ta? Không cứu được mẹ ta mà đòi làm đại phu à?

Hiếu Sương nghẹn lời, nước mắt tủi thân rùng rùng chảy. Lương Tiêu nhận ra mình quá nặng lời, ngáy người một lúc rồi quỳ thụp xuống dập đầu lia lịa lạy Hiếu Sương, nức nở van vãn:

- Ta đáng chết, đáng chết! Hiếu Sương, muối là thần y, xin muối cứu mẹ ta, xin muối...

Gã vừa nài nỉ vừa dập đầu thật mạnh, trán bị đá đâm trượt cả da, nhoe nhoét những máu. Hiếu Sương cuống quýt nói:

- Huynh đừng làm thế, mau đứng lên đi.

Lương Tiêu ngược nhìn cô đầy mong đợi:

- Muối cứu được mẹ ta mà, đúng không? Chắc chắn muối đã nghĩ ra cách rồi, ta biết muối có tài, danh y xưa nay đều không bằng muối...

Hiếu Sương vô kế khả thi, đau đớn quay đi gục mặt xuống đất, khóc òa lên. Lương Tiêu chết lặng.

Ngọc Linh nghe tiếng huyền não, gắng sức mở mắt, nhẹ nhàng gọi:

- Tiêu... nhi...

Lương Tiêu liền chồm lại, nước mắt và máu chan hòa rõ tong tong xuống mặt mẹ gã. Ngọc Linh giơ ngón tay thon thon, run run lau nước mắt hộ gã, mỉm cười:

- Con ngốc... đừng khóc. Đại phu cứu được người sống chứ sao cứu được người chết, huống hồ mẹ không sợ chết...

Lương Tiêu tan nát ruột gan, khóc rưng rức. Ngọc Linh thở dài:

- Con đừng tự trách. Thực ra, nghe tin cha con qua đời, mẹ đã muốn lia bỏ cõi trần, ngật nổi lo lắng cho con nên chưa dám tự giải thoát. Bây giờ thì tốt rồi, con của mẹ võ công cao cường như vậy, không ai bắt nạt nổi nữa, mẹ mừng lắm... có thể... có thể yên lòng... đi gặp cha con, ngày ngày nghe chàng kể chuyện, vĩnh viễn không chia lìa nhau...

Nàng nhìn bầu trời, ánh mắt dần dần lạc thần, chậm rãi nói:

- Tiêu nhi... mẹ sắp đi rồi, con hứa với mẹ một việc, được không?

Lương Tiêu nghẹn ngào đáp:

- Chẳng cứ một, mà hàng ngàn, hàng vạn việc hài nhi cũng hứa.

Ngọc Linh mỉm cười, vuốt nhẹ mặt gã:

- Con ngoan, hãy hứa với ta. Đừng bao giờ... - Giọng nàng khó nhọc. - ... trả thù sư công...

Lương Tiêu điếng người. Ngọc Linh níu tay gã, thều thào:

- Nếu con không hứa, mẹ có chết cũng không... nhắm mắt được...

Lương Tiêu gục đầu xuống, mười ngón tay sục sâu vào đất, lâu lắm mới ngẩng mặt lên, nhìn đôi mắt đang mờ dần của mẹ, cuối cùng cũng bị thuyết phục, gã nghiêng răng nói:

- Được, con hứa. Đời này kiếp này, không bao giờ con trả thù Tiêu Thiên Tuyệt nữa.

Từng lời từng chữ bật ra hết sức khó khăn, tưởng chừng phải mất ngàn vạn năm mới nói hết câu ấy. Dứt lời, cảm giác rã rời xâm chiếm thân xác, gã ngồi bệt xuống đất.

Ngọc Linh hứng cả *Bích hải kinh* đào chuồng và *Thiên vật nhận*, lục phủ ngũ tạng đã vỡ nát, không mong gì sống được. Nàng gắng gồng sức giữ chút hơi tàn vì vẫn còn nỗi niềm canh cánh bên lòng, nay đã được Lương Tiêu đáp ứng, tâm tư không còn vướng bận gì nữa, toàn thân thả lỏng, gương mặt tái mét thoáng một ánh hồng, nàng rướn đầu nhìn ra xa. Ở nơi chân mây cuối trời, Lương Văn Tĩnh áo xanh ngồi ngồi đang mỉm cười vẫy tay gọi nàng, tiếng kèn rúc hòm nào bên bờ sông ngoại thành Hợp Châu vẫn còn văng vẳng đâu đây, cảm giác hạnh phúc tột cùng bỗng trào lên ầm áp trong lòng, Ngọc Linh gọi khẽ: "Tĩnh lang, Tĩnh lang...", rồi mỉm cười tắt thở.

Từ đầu đến cuối, Tiêu Thiên Tuyệt tái xanh tái xám đứng lặng một bên, mãi cho đến khi Ngọc Linh đoạn khí lão mới hoàn hồn, trần trối nhìn theo hướng mắt nàng về nơi chân trời. Thành linh lão cất tiếng cười thảm thiết, hần học hỏi Lương Tiêu:

- Chính người nói cha người chết rồi phải không?

Đầu óc Lương Tiêu lúc này rối không, mặc lão già gằm lên như sấm bên tai, gã vẫn ngồi yên ôm xác mẹ, như thể không nghe không thấy. Tiêu Thiên Tuyệt cảm hờn bảo:

- Cha là đồ ngu xuẩn, thằng con cũng chẳng khá khẩm hơn là bao. Nếu người không nói hần chết, khi nào Linh nhi chán sống! Tất cả chỉ

tại lão phu mềm lòng, năm xưa không vật người chết luôn cho khỏi dẫn đến kết cục hôm nay.

Lão vô tình ngộ sát đồ đệ, lòng vừa ăn năn vừa chua xót, chẳng biết giải tỏa cách nào nên trút hết uất hận xuống đầu Lương Tiêu:

- Thằng khốn, chẳng phải ngươi muốn giết lão phu đấy ư? Lại đây!

Một bên là lão già trợn mắt nghiêng răng, vẻ mặt hung ác, một bên là Lương Tiêu ngây ngây dại dại, không hề động đậy, Hiểu Sương lo sợ lao tới đứng án giữa hai người, giang rộng tay che chắn cho Lương Tiêu.

Tiêu Thiên Tuyết đã mất tinh táo, sắp sửa xuất thủ, chợt nghe Tiêu Lãnh thét:

- Sư phụ ngừng tay...

Tiêu Thiên Tuyết cười:

- Sao nào? Ngươi cũng định trả thù cho Linh nhi phải không? Giỏi lắm, mau đến đây làm thịt thằng nhãi, sư phụ đứng lược trận cho.

Tiêu Lãnh lắc lắc đầu, thở dài:

- Không phải tại nó.

Tiêu Thiên Tuyết cau đôi mày rậm, tức giận nói:

- Không phải tại nó, vậy tại ai đây?

Lão vốn tự trách bản thân, nhưng câu nói của Tiêu Lãnh rõ ràng đang cố ý khoét sâu vào vết thương trong tim lão. Tiêu Thiên Tuyết gườm gườm nhìn đồ đệ, mắt vẫn những máu.

Tiêu Lãnh không buồn để ý, ngây dại ngắm gương mặt Tiêu Ngọc Linh, lắm bả:

- Đều tại đồ nhi, nếu con đừng si mê đến độ dẫn kẻ này tới đây, chắc mọi việc vẫn yên ổn. Tất cả là do con hại nàng. Ngọc Linh mất rồi, đồ nhi sống cũng có ý nghĩa gì nữa đâu.

Hải Nhược đao lóe lên xanh rờn, cửa mạnh vào cổ Tiêu Lãnh. Máu đỏ phọt ra, y ngã gục xuống.

Tiêu Thiên Tuyết không kịp trở tay, cứ đứng ngây đờn. Lão cô khổ từ nhỏ, không họ hàng thân thích, sau này thu nạp được đồ đệ liền dồn hết yêu thương cho chúng. Bá Nhan ham mê công danh, không hợp tính sư phụ cho lắm, nên bao công chăm chút nâng niu còn lại, lão dành cả cho Tiêu Lãnh và Tiêu Ngọc Linh, nào hay chỉ trong một ngày mà cả hai mất mạng. Lão già đứng lặng hồi lâu, tưởng chừng trời sụp hết rồi,

toàn thân lạnh toát đi. Cuối cùng lão quay lại nhìn Lương Tiêu, ánh mắt dữ dần như muốn cắn xé gã, gần giọng nói:

- Người... chính người đã hại chết Linh nhi, hại chết Lãnh nhi. Nếu không băm vằm người làm trăm mảnh, lão phu thề không làm người.

Lương Tiêu, lòng đã nguội lạnh, không còn chút ham sống nào nữa, nghe vậy bèn nghĩ: "Chết cũng được, cho sạch sẽ mọi đường", rồi cứ bất động, nhắm mắt chờ chết.

Hiếu Sương thấy Tiêu Thiên Tuyết nhấp chân nhảy tới, sợ quá vội chạy ngược lên căn lầu, hét:

- Đừng trách Tiêu ca ca! Tất cả... tất cả là tại ông hết.

Lương Tiêu nghe mà hồn xiêu phách lạc. Tiêu Thiên Tuyết đang cơn thịnh nộ, có mười Hiếu Sương cũng không đủ mạng đỡ nổi một đòn của lão, nhưng lúc này cô đứng gần lão quá, không cứu kịp nữa, Lương Tiêu chỉ còn cách nín thở nhìn theo.

Con thịnh nộ của Tiêu Thiên Tuyết sắp bùng ra thì bị câu nói ấy ghìm lại. Lão già sững sờ, rồi tức giận nói:

- Con ranh này, người hiểu cái gì? Cút mau!

Lão phất tay áo, chương phong lướt qua mặt Hiếu Sương, mấy sợi tóc tức thì rụng xuống. Hiếu Sương cảm thấy mặt rất đau, gai ốc nổi đầy, lại nhìn về mặt dữ tợn của Tiêu Thiên Tuyết, cô sợ không để đâu cho hết. Nhưng nhớ ra tính mệnh Lương Tiêu đang bị đe dọa, lòng dũng cảm bỗng đâu trào dậy, cô nhìn thẳng vào mặt đại ma đầu đệ nhất thiên hạ, nói rành rọt:

- Ông giết Lương bá bá, bá mẫu đau lòng quá độ nên muốn tìm đến cái chết. Bá mẫu không còn, Tiêu bá bá mới đau lòng tự tận. Nếu ông không giết Lương bá bá, bá mẫu sẽ không chết và Tiêu bá bá cũng vẫn sống. Tất cả mọi bất hạnh đều bắt nguồn từ sai lầm của ông. Ông giết người bữa bãi để tìm vui, để chăm chút cho khoái cảm của bản thân, ngờ đâu hại người ngoài để rồi tổn thương tới chính người thân của mình. Hôm nay ông mất đi những người thân thiết nhất, vậy mà còn chưa thấm thía đau đớn sao? Kỳ sở bất dục, vật thi ư nhân, ông đã không muốn mất người thân, vì sao lại cướp người thân của kẻ khác?

Hiếu Sương vốn không phải người lanh lợi giỏi biện luận, nhưng chứng kiến cùng lúc bao thảm cảnh, lòng phần nộ nổi lên, cô chẳng

buồn cân nhắc nữa, cứ nghĩ gì nói vậy, ngờ đâu từng lời từng chữ đều lưu loát đánh thép. Lương Tiêu càng nghe càng hoảng sợ: "Sao to gan thế không biết!". Gã thấp thòm đặt mẹ xuống rồi đứng dậy.

Tiêu Thiên Tuyết cảm thấy từng lời từng chữ của Hiếu Sương như những nhát dao cứa vào tim gan mình, nhưng lại hết sức thấu tình đạt lý, lão nghĩ mãi không ra cách phản bác, tự nhiên nổi cơn nóng giận, giậm chân thình thình:

- Lếu láo, lếu láo, thật những điều lếu láo! - rồi phẩy chương, kinh phong sắc bén của *Thiên vật nhận* lướt qua lướt lại trên mặt Hiếu Sương tề tề, nhưng cô vẫn đứng nguyên, hai mắt trừng trừng.

Tiêu Thiên Tuyết giậm chân quát:

- Lão tử bình sinh không giết đàn bà con gái, người mà không tránh đường, hôm nay ta đành phá lệ.

Hiếu Sương mỉm cười khinh bỉ, lạnh lùng nói:

- Ông muốn giết cứ giết, việc gì phải rườm lời như vậy. Chắc ngoài sát nhân ra, trong đầu ông chẳng còn tư tưởng gì nữa. Nhưng hãy nhớ, hôm nay ông giết người, ngày mai nhất định sẽ có kẻ giết ông.

Tiêu Thiên Tuyết điên giận thét:

- Kẻ nào dám, kẻ nào đủ sức giết lão phu?

Hiếu Sương nói:

- Bây giờ có thể còn chưa có, nhưng đã là người, cho dù bản lĩnh ghê gớm tới bậc nào, tất sẽ có ngày sức cùng lực kiệt. Ông giết bao nhiêu người như vậy, chẳng lẽ không ai đến tìm ông trả thù hay sao? Lúc đó ông không nhắc nổi chân, cắt nổi tay nữa, chống đỡ bằng cách nào? Ai sẽ động lòng tương cứu một đại ác nhân như ông?

Đây vốn là những lý lẽ hết sức bình thường, nhưng suốt một đời chọc trời khuấy nước, Tiêu Thiên Tuyết chưa từng nghĩ đến, nghe xong bất giác tự nhủ: "Lãnh nhi, Linh nhi đều không còn nữa, Bá Nhan chỉ ham danh vọng, lơ là võ công, không xứng đáng kế thừa y bát của ta. Dù lão phu giết hết kẻ thù, vô địch thiên hạ, nhưng cứ thui thủi một mình một bóng thì có khác gì lão già không con không cháu ở xó quê đâu?". Bỗng nhiên, lòng lão lạnh giá, ngọn lửa hung tàn vụt tắt lịm, lão nhắm mắt đứng lặng, nhưng ý nghĩ yếu đuối ấy cũng chỉ nháng lên một thoáng rồi tan biến, Tiêu Thiên Tuyết vụt mở bừng mắt, cười khẩy:

- Toàn những lời lẽ trẻ con, lão phu tung hoành thiên hạ nào biết sợ ai? Hừ, nhiều kẻ thù thì đã sao, đến một ta giết một, đến hai ta giết phẳng cả hai... - Lão ngó Lương Tiêu, trợn trừng trợn trạc. - Lão phu tạm tha mạng cho ngươi, để xem mai sau ngươi báo thù ra sao đây?

Rồi quay lại, lão ẵm Tiêu Lãnh lên, đi được mấy bước bỗng ngửa đầu cười đau khổ, điểm chân phóng ào xuống núi như cơn gió. Lão lao tới đâu, chim bay nháo nhác lên tới đó, tiếng cười vút xa, nghe thê lương như tiếng sói gào.

Hiếu Sương nhìn theo cho tới khi con người cô ngao ẩy khuất dạng. Không phải căng thẳng đề phòng nữa, cô mới nhận ra đầu óc mình váng vất, trong ngực nồn nao, liền ngồi phệt xuống đất. Lương Tiêu giật thót: "Lão quái vật lên hạ độc thủ chăng?". Gã chạy ào tới, ôm cô vào lòng, giọng khê đặc:

- Muội không sao chứ?

Hiếu Sương run rẩy úp mặt vào ngực gã, bật khóc. Lương Tiêu thấy cô chỉ sợ hãi chứ không bị thương thì yên lòng, vỗ vỗ vai cô rồi quay về ôm mẹ, chỉ thấy xác đã lạnh ngắt, một nỗi trống vắng mệnh mang dâng ngập tâm hồn. Hiếu Sương gạt nước mắt:

- Tiêu ca ca, tạm quên bá mẩu trong am rồi đóng quan sau.

Lương Tiêu gật gật đầu, đưa mẹ về am rồi ngồi lặng hồi lâu, không nói năng gì. Bộ dạng lạ lùng của gã khiến Hiếu Sương nghi ngờ, sợ gã làm chuyện đại đột nên cô không dám rời ra, liền nắm tay gã ngồi luôn bên cạnh.

Lặng im hồi lâu, Lương Tiêu chợt thở dài:

- Muội nói đúng, kỷ sở bất dục, vật thi ư nhân. Hại người cũng là hại mình, trời đất này vốn có báo ứng cả.

Hiếu Sương dịu dàng đáp:

- Chẳng qua muội cuống cà kê nên mới nặng lời như thế. Thực ra ông đó cũng... đáng thương lắm.

Lương Tiêu lắc đầu:

- Lão ấy ác độc đáng ghét thật, nhưng đem tội nghiệt ra cân đong, chưa chắc lão đã bằng ta đâu.

Rồi gã lần lượt thuật lại việc kết oán với quần hùng miền nam thế nào, trong cơn tức giận đã tòng quân Nguyên đi tấn công triều Tống ra

sao, Hiểu Sương há hốc miệng nghe, đầu óc rối tung. Kể đến đoạn rơi xuống sông Tiền Đường, Lương Tiêu ngậm ngùi nói:

- Ta cứ nghĩ trên đời này không có quỷ thần, nhưng bây giờ niềm tin ấy đã lung lay. Có lẽ sát nghiệp của ta quá nặng nên ông trời giáng tội, trước tiên làm liên lụy đến A Tuyết để muội ấy phải chết thảm, sau đó lại bắt ta chính tay giết chết mẹ ta, bây giờ còn ngăn cấm ta trả thù Tiêu Thiên Tuyết.

Gã ngừng một lát, lại mết mết tiếp:

- Ta thống soái đại quân, đập phá tàn sát, đó là bất nhân; để liên lụy đến nghĩa muội, còn mình vẫn bám víu lấy kiếp sống thừa, đó là bất nghĩa; tình cảm dành trọn cho Oanh Oanh nhưng lý trí lại thương muội lẽ loi cô khổ, cuối cùng hất hủi khiến nàng phải ra đi, thế là bất trung với trái tim mình; lỡ tay ngộ sát mẫu thân, không thể báo thù cho cha, đó là bất hiếu. Ta, một kẻ bất nhân bất nghĩa, bất trung bất hiếu như thế, có sống cũng chỉ là nổi nhục cho trời đất mà thôi.

Hiểu Sương nghe mà tê tái cả người, hai mắt nhòa lệ: "Thì ra Tiêu ca ca chỉ thương hại chứ không thực lòng yêu mến ta ư? Ta lại tưởng ca ca mong muốn ở bên ta, thật ngốc nghếch, thật ngu đại quá...". Lương Tiêu tiếp:

- Muội là người tốt bụng, mai sau nhất định sẽ được êm ấm về miền cực lạc, còn ta tội nghiệt chất chồng, chắc hẳn sẽ bị đọa đày a tì địa ngục, vĩnh viễn không được siêu sinh. Phải rồi, ngày mai ta sẽ nhờ Cửu Như đại sư đưa muội về Thiên Cơ cung, trên đời thiếu gì nam nhân tốt đẹp hơn Lương Tiêu này hàng ngàn hàng vạn lần, rồi muội sẽ tìm được một tấm chồng xứng đáng...

Hiểu Sương sững sốt níu áo Lương Tiêu:

- Muội không đồng ý, muội không về đâu.

Lương Tiêu cau mày:

- Muội phải nghe lời!

Nước mắt như mưa, Hiểu Sương ghen ngào nói:

- Muội có chết cũng không lìa xa huynh... nếu huynh phải đọa a tì địa ngục, muội cũng không cần thế giới cực lạc nào hết, muội sẽ làm một tiểu quỷ chịu khổ cùng huynh.

Cô càng nói càng đau lòng, cuối cùng bật khóc thành tiếng.

Lương Tiêu chính tay giết mẹ, lòng ăn năn hối hận không biết đâu

mà kể, chẳng thiết tha vương vấn gì nữa, chỉ muốn tìm một nơi vắng vẻ mà tự tử cho dứt mọi ân oán. Nhưng lo Hiếu Sương đau khổ nên gã cố ý nói mình yêu Liễu Oanh Oanh hồng cắt đứt mối si tâm của Hiếu Sương, làm cô thất vọng mà phải bỏ đi. Ngờ đâu Hiếu Sương thà chết không bằng lòng. Lương Tiêu ác đấu suốt một ngày, lại liên tiếp gặp biến cố bi thảm, bấy giờ tâm lực kiệt quệ, lòng dạ rối bời, đờm bồng kéo đầy cả họng, phế quản tắc khí, tức thì gã ngất lịm đi.

Mơ mơ màng màng một hồi, Lương Tiêu tỉnh lại, nhìn xung quanh thì nhận ra là phòng ngủ đằng sau am, giường chiếu chăn màn còn thoang thoảng hương thơm của mẹ. Lòng đau như cắt, gã tựa mình ngồi dậy, chợt nghe phía trước vọng vào tiếng thì thầm. Lương Tiêu vạch tấm rèm trúc hé mắt nhìn ra. Hoa Hiểu Sương đang chấp tay quỳ trên tấm bồ đoàn, chăm chăm ngược nhìn pho tượng Quan âm, mắt ầng ậng lệ, khăn:

- ... đại từ đại bi Quan Thế Âm Bồ tát, đệ tử Hoa Hiểu Sương thành tâm cầu khẩn, đệ tử bất tài, mong được trọn đời hành nghề y. Trước đây Tiêu ca ca đã giết bao nhiêu người, sau này đệ tử sẽ cứu bấy nhiêu người, hể còn một hơi thở thì quyết không ngừng tay. Đệ tử chẳng mong mọi gì khác, chỉ mong Bồ tát rủ lòng thương. Phàm những tội nghiệt mà Tiêu ca ca đã phạm, đệ tử sẽ đứng ra đền bồi, phàm những nỗi đau mà Tiêu ca ca phải gánh, đệ tử xin chịu hết. Nếu không được

¹ Tan đàn sẽ ghé.

như thế, Hiếu Sương nguyện theo Lương Tiêu xuống a tì địa ngục, đầy đọa vạn kiếp, mãi mãi không cầu siêu sinh...

Hiếu Sương lặp lại lời khấn hai lượt, cuối cùng định cúi xuống lạy, chợt nghe mé bên văng đến tiếng nước nở cổ nén. Cô ngoảnh đầu nhìn. Lương Tiêu tay bám rèm trúc, đã ngã lăn ra sàn tự bao giờ, mặt mày đầm đìa nước mắt. Cô hoảng hốt chạy lại đỡ:

- Huynh tỉnh lúc nào vậy? Muội...

Lương Tiêu vòng tay ôm chầm lấy cô, khóc òa lên sầu thảm. Gã ghì mạnh quá, Hiếu Sương suýt ngạt thở, nhưng không nỡ giằng ra, đành gồng mình chịu đựng.

Lương Tiêu khóc đến khi kiệt sức mới buông cô ra, nghẹn ngào thú nhận:

- Lúc trước ta nói dối muội đấy, trong tim ta... không phải không có hình bóng muội, chỉ hiềm ta không muốn sống nữa, sống ngày nào vật vờ ngày ấy, lay lắt khổ sở thế này thì kéo dài hơi thở cũng có ý nghĩa gì đâu...

Hiếu Sương nghe tai lùng bùng, lòng vừa dịu ngọt vừa chua xót, không biết nên tỏ ra vui hay buồn. Cô miết miết tay lên hai bên tóc mai Lương Tiêu, dịu dàng nói:

- Việc xưa kia không thể vãn hồi nữa rồi. Chỉ cần tâm niệm, đã trót làm ác hai mươi năm, bốn mươi năm sau phải hành thiện để bù vào, thế là được mà.

Lương Tiêu nín lặng, gật gật đầu. Hiếu Sương ủ hai tay gã, dăm dăm nhìn vào mắt gã, nghiêm trang hỏi:

- Muội cầu xin huynh một điều, được chứ?

- Muội nói đi.

Hiếu Sương thông thả nói:

- Tiêu ca ca, dù xảy ra chuyện gì đi nữa, muội cũng mong huynh đừng bao giờ tìm đến cái chết. Hể còn một tia hi vọng thì hãy cố gắng sống cho tốt.

Lương Tiêu tư lự hồi lâu mới thở dài:

- Được, ta hứa với muội.

Hiếu Sương biết tính Lương Tiêu thủ tín, đã nói là sẽ không nuốt lời, liền nhoẻn cười dịu gã dậy. Hai người tay nắm tay ngồi bên nhau một lúc. Tối khi bình tâm, Lương Tiêu đi chặt cây đóng một cái quan tài giản

dị để đặt di thể mẹ, lại sang thôn làng gần đó thuê một con la, đưa linh cữu đi về hướng bắc.

Đến gần Đại Đô, họ gặp Cửu Như, Hoa Sinh và Triệu Bình đi ngược lại. Từ xa, Cửu Như đã gọi ông ổng:

- Ôi, tiểu tử, ngươi thoát thân được rồi hử? Bản tăng tìm ngươi mệt quá.

Lão rảo bước như bay đến gần, hồ hởi nói:

- Vừa bình phục là bản tăng chạy ngay đến Đại Thiên Vương tự lộn tung hết cả lên. Bát Tư Ba cũng rắn, trăn mình chịu đựng quyền cước của bản tăng mà không chịu hé răng tiết lộ lấy nửa câu. Bản tăng thấy hấn thủ tín nghĩa khí, cũng không tiện quá tay làm bừa. Tuy hấn không nói, nhưng làm gì bản tăng chẳng biết đường nghe ngóng tin tức! Sau một hồi chạy xộc bốn phương tám hướng hỏi han, biết ngươi bị tống vào một cỗ xe ngựa đông đi mất, bản tăng bèn chạy theo hướng này tìm ngươi, may thay không chệch mục tiêu.

Nói đoạn lão vuốt râu cười khà khà.

Lương Tiêu cảm động lắm, chấp tay tạ ơn:

- Được đại sư lo lắng như thế, Lương Tiêu cảm kích vô vàn.

Cửu Như đưa mắt về chiếc quan tài:

- Ai đây?

Lương Tiêu buồn bã thưa:

- Gia mẫu.

Cửu Như nhướng đôi mày bạc, ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện thế nào vậy?

Nghe Lương Tiêu kể rõ nguồn cơn, Cửu Như nổi giận, râu tóc dựng ngược hết cả lên:

- Tiêu lão quái đầu mấy thứ tóc rồi mà sao còn hồ đồ thế! Thật sai quấy quá thế. Hừ, lão ấy đi đâu rồi? Bản tăng phải tìm lão ấy, đấu ba ngày ba đêm đòi lại công bằng mới được.

Lương Tiêu nói:

- Văn bối đã hứa với gia mẫu là sẽ thôi trả thù Tiêu Thiên Tuyết. Đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh, đành dừng việc này ở đây, đừng nhắc đến nữa, bây giờ văn bối chỉ muốn xuôi nam, đưa gia mẫu về hợp táng với gia phụ.

Gã đã chết cả cõi lòng nên giọng nói cũng sầu não mệt mỏi lạ thường. Cửu Như thăm nghĩ: "Bao nhiêu dữ dội nhiệt tình tiêu tan hết, chỉ còn vế ủ rũ nhường kia. Thôi, tạm kệ hấn vậy". Lão cũng không đã động gì đến Tiêu Thiên Tuyết nữa.

Lương Tiêu dùng linh cứu ở ngoài thành, một mình đi vào cáo từ Quách Thủ Kính. Họ Quách buồn bã hỏi rõ nguyên do, cứ nghĩ Lương Tiêu là kỳ tài tuyệt thế mà thời vận trái ngang, thiếu đất dụng võ, y vừa thương cảm vừa tiếc nuối, muốn tiễn chân ra tận ngoài thành, nhưng Lương Tiêu khéo léo khước từ. Quách Thủ Kính đành gọi rượu thịt, cùng gã đối ẩm ba ly rồi gạt lệ già biệt.

Thầy trò Cửu Như và Hoa Hiểu Sương theo Lương Tiêu đưa linh cứu xuống nam, dọc đường gặp binh mã lũ lượt kéo lên bắc, sĩ tốt toàn nói giọng Giang Nam, ai nấy mặt mày rầu rĩ, Lương Tiêu hỏi thăm mới biết Hốt Tất Liệt vừa ban thánh chỉ chiêu binh ở Giang Nam, chuẩn bị phái quân đi thảo phạt Cao Ly và Nhật Bản. Gã bùi ngùi hỏi:

- Cửu Như đại sư học cao hiểu rộng, Lương Tiêu có chỗ này vẫn thắc mắc, mong đại sư chỉ điểm bên mê.

Cửu Như gật đầu:

- Nói thử xem nào.

Lương Tiêu nói:

- Xin hỏi trên đời này, vì sao lại có chiến tranh?

Cửu Như mỉm cười:

- Đã là người thì phải có thiện có ác, có ham muốn vô tận, bởi vậy không tránh khỏi chiến tranh.

Lương Tiêu nhú mày:

- Thế nào là có thiện có ác, có ham muốn vô tận?

- Những cuộc chinh phạt từ xưa đến nay chỉ gồm hai loại: hữu đạo đẹp vô đạo, vô đạo đẹp hữu đạo. Vô đạo hữu đạo là gì? Tức là tâm ác và tâm thiện đó. Hai nước giao tranh đấu đá đến long trời lở đất, chung quy chỉ xoay quanh mục đích chiếm thành chiếm đất, cướp đoạt vợ con tài sản của người. Từ Thủy Hoàng Đế, Hán Vũ Đế, cho chí Thành Cát Tư Hãn của thời cận đại, ai nấy đều đam mê chinh thảo, vĩnh viễn không thỏa mãn, không thấy đầy đủ, đó chính là ham muốn vô tận.

Lương Tiêu tư lự:

- Nếu có thể trừ bỏ tâm thiện ác, tiêu diệt lòng ham muốn vô tận ấy thì thiên hạ sẽ thái bình, không còn chiến tranh nữa phải không?

Cửu Như lắc đầu:

- Không phải, năm xưa Như Lai mang tướng vô pháp, muốn phá bỏ lòng si ngoan của chúng sinh, nhưng vất vả một đời mà cuối cùng vẫn phải nhập diệt dưới hai cây sa la. Chúng sinh ngàn năm về sau, si mê vẫn hoàn si mê, ngoan cố vẫn hoàn ngoan cố, chiến tranh kéo dài mãi gây nên muôn cảnh lầm than. Như Lai đại trí đại huệ, từ bi vô lượng đến vậy mà còn không hóa giải được sự hung tàn tham lam của thế nhân, nói gì đến người phàm!

Lương Tiêu tỏ vẻ thất vọng:

- Phật tổ mà cũng bắt lực, xem ra trần gian không bao giờ thoát khỏi kiếp nạn chiến tranh rồi.

Cửu Như đưa mắt nhìn những tốp binh mã đi trên đường, cười nói:

- Phật pháp chỉ là đạo tu thân, không phải đạo tể thế, cứ coi mọi sự như phù vân là xong mà! Ta bảo ngươi này, thay vì khổ sở nghiền ngẫm lẽ đời, ngươi cứ sống cho thoải mái tự do chẳng hơn ư? Nhìn rộng ra, trên đời này có vô khối người khổ khổ đáng thương, vậy hãy cứu họ, hà tất lòng tìm những đạo lý vớ vẩn nào đó.

Lương Tiêu bứt rứt hỏi:

- Văn bói thật không hiểu, đại sư không coi Phật pháp vào đâu, vì sao còn làm hòa thượng?

Cửu Như cười:

- Ngươi trông thấy mai rùa chưa? Theo ngươi, người ta chui vào bên trong cái mai là giỏi hay chạy nhông nhông bên ngoài là giỏi?

Lương Tiêu ngập ngừng đáp:

- Cũng chẳng có tiêu chuẩn gì rõ rệt, phải xem kích thước của cái mai đó, nếu không đủ rộng, e rằng sẽ khó chui vào.

Cửu Như cười ha hả, xua tay:

- Sao ngươi ngốc thế nhỉ! Bất kể mai rùa to nhỏ ra sao, chỉ biết chui vào hoặc chỉ biết chui ra đều quá tầm thường, phải vừa chui vào được vừa chui ra được, coi không như có, coi có như không mới thực là giỏi. Cái mai rùa đó... chính là Phật pháp.

Lương Tiêu tư lự suy nghĩ, rồi hỏi:

- Coi không như có, coi có như không, suy rộng ra coi chết như sống, coi sống như chết, đúng không?

Cửu Như hài lòng vuốt râu:

- Suy luận khá lắm, sống chết soi vào nhau, sống hay chết đều là một.

Lương Tiêu sực hiểu, Cửu Như mượn cách giải thích này để dả thông tư tưởng cho gã, khuyên gã đừng chìm đắm trong cái chết của mẹ nữa, bèn cảm kích chấp tay:

- Lương Tiêu xin nhận lãnh lời vàng ý ngọc của đại sư.

Cửu Như gạt đi:

- Nhận lãnh cái gì? Giác ngộ tại tâm, bản tạng chẳng qua mắt công mở cửa dẫn dắt nó ra mà thôi.

Lương Tiêu gạt đầu vâng dạ. Cứ thế, một già một trẻ cao đàm khoát luận, vô hình trung quên hết những sự tịch mịch buồn chán trên đường đi. Hoa Sinh vụng mồm vụng miệng, không hơi đâu mắt công suy ngẫm đạo lý nào cả, người ta nói gì chú chỉ lẳng lặng nghe, chẳng chen vào một lời.

Cửu Như thấy Lương Tiêu bẩm tính thông tuệ thì rất yêu thích, bèn gạ:

- Nay Lương tiểu tử, hay là ngươi bái bản tạng làm sư phụ, trở thành đồng môn của Hoa Sinh đi.

Lão vừa nói vừa nhìn Lương Tiêu với vẻ mong mỏi. Lương Tiêu liếc Hiếu Sương dò ý. Hiếu Sương tự nhiên bực mình, đỏ mặt nói:

- Huynh thích làm sư thì đi mà làm, nhìn muội làm gì?

Lương Tiêu cười khì, ghé tai cô thì thào:

- Muội là Bồ tát của ta, ta thích ngắm muội hơn đọc kinh luận Phật hàng trăm lần.

Má Hiếu Sương càng đỏ, vành tai tiếp xúc với môi Lương Tiêu nóng ran lên như lửa hun, cô không trả lời nhưng lòng mê man sung sướng. Cửu Như thăm nhủ: "Thà dỡ mười ngôi chùa còn hơn phá hỏng một cuộc nhân duyên, đành vậy". Lão cười ha ha, từ đó trở đi không nhắc lại chuyện ấy nữa.

Chẳng bao lâu, họ ra tới Thông Châu. Đang đi, Cửu Như bỗng ồ lên một tiếng. Lương Tiêu tò mò nhìn theo ánh mắt lão. Ở nơi trời đất tiếp giáp nhau xuất hiện một chấm đen, càng lúc càng lớn, chỉ lát sau đã

thấy đủ mất mũi tóc râu, chính là Thích Thiên Phong, đảo chủ đảo Linh Ngao. Mặt mày lão đảo dác, thân pháp nhanh kinh hồn.

Cửu Như rên rì:

- Khổ ơi là khổ, tự xưng là nhãi rùa rùa, thế là rùa nó đến luôn. Bần tăng trốn trước là hơn.

Lão võ mông định đi, bỗng có người cao giọng gọi:

- Lương tiểu ca, chặn bắt ngoại tử họ lão thân!

Lương Tiêu neho mắt nhìn, nhận ra phía sau Thích Thiên Phong còn hai người nữa đang chạy hết tốc lực. Một trong hai người đó là Lăng Thủy Nguyệt, người còn lại là Linh Ngao thiếu chủ Thích Hải Vũ. Lương Tiêu thầm nghĩ: "Ừ, Thích đảo chủ cứ lang thang mãi thế này cũng không phải là kế dài lâu". Gã mới mất mẹ, không nỡ chứng kiến cảnh người khác ly tán nhà cửa, lập tức băng mình ra chặn đường Thích Thiên Phong.

Lão già không lòng dạ đâu mà giao chiến, liền quát kinh quát: "Tránh, tránh!", rồi chục chạy vòng qua Lương Tiêu, nhưng Lương Tiêu đã thi triển *Thập phương bộ*, phóng sau mà tới trước, vòng lên chắn lối lão già, tả chưởng vận *Hâm không lực* hút vào, hữu chưởng đẩy *Thao thiên kinh* phóng ra, song chưởng vừa hút vừa đẩy, uy lực cực lớn. Thích Thiên Phong không kịp né, đành xuất thủ đón đỡ. Chỉ vón vện mấy chiêu, Thích Thiên Phong đã đánh lui Lương Tiêu, lại lách mình định chạy. Lương Tiêu đã có phòng bị, lập tức đảo chân tăng tốc *Thập phương bộ*, kết thành một cái lồng to như ý. Thích Thiên Phong tuy vô địch thiên hạ về khinh công, nhưng tính riêng biến hóa trong cự li gần thì công phu của lão không theo kịp độ tinh diệu của *Thập phương bộ*, dù nhảy cao hụp thấp, luồn ngang chui dọc lão vẫn không thoát thân nổi. Cửu Như thú quá, tạm đứng lại xem trò vui.

Bấy giờ mẹ con Lăng Thủy Nguyệt đã chạy tới nơi, vô cùng phần khởi vì Lương Tiêu đã không phụ sự ủy thác của mình. Nhưng gã và Thích Thiên Phong đang công thủ gấp quá, Lăng Thủy Nguyệt muốn tương trợ mà không sao chen vào được. Nhác thấy cây gậy gỗ trắc trong tay Cửu Như, bà giật mình ngờ ngợ, vội chấp tay chào:

- Xin hỏi, đại sư có phải là Kim Cương hành giả không?

Kim Cương hành giả là pháp hiệu của Cửu Như thời trẻ. Bao nhiêu

năm rồi không ai còn nhớ, nay nghe có người hỏi thăm, lão mỉm cười đáp lễ:

- Tên tuổi hèn mọn, thật không ngờ Thích phu nhân chưa quên.

Lăng Thủy Nguyệt thấy mình nhận đúng người thì rất vui mừng, bèn nói:

- Chuyết phu tâm trí không được bình thường, tính tình ngang ngược quái gở, mong đại sư mở lượng từ bi xuất thủ tương trợ.

Cửu Như nhìn vào vòng đầu, hàng mày bạc cau cau.

Thình lình Thích Thiên Phong lộn người mấy vòng, hú một tràng dài, khéo léo hụp mình lao chéo ra. Lương Tiêu không chặn kịp nên để vuột mất. Thích Thiên Phong thoát vây, chưa kịp nhón chân chạy tiếp thì chợt nghe một tràng cười sang sảng như chuông đồng, rồi thấy một cây gậy gỗ trắc phang thẳng vào mặt mình.

Cửu Như ra chiêu nhanh như gió thổi. Thích Thiên Phong bản lĩnh cao cường là vậy mà cũng không thể đỡ nổi, đành thấp đầu tránh. Chỉ một tích tắc đó, Lương Tiêu đã chạy ào tới, thi triển *Thập phương bộ* cảm chân lão lại như cũ.

Thích Thiên Phong không thoát thân được, kêu oai oái, xuất thủ càng nhanh. Hai người giao đấu tốc độ, chỉ trong khoảnh khắc đã đấu đến hơn năm mươi chiêu. Lăng Thủy Nguyệt và Thích Hải Vũ hết sức bất ngờ về bản lĩnh cao cường của Lương Tiêu, đứng xem mà hồn xiêu phách lạc, tấm tắc khen ngợi.

Lại đấu thêm mấy chiêu nữa, Thích Thiên Phong đổi sang dùng *Tiên vị công*, Lương Tiêu không ứng đối kịp, chân tay rối tinh cả lên. Cửu Như liền rung cây gậy gỗ trắc, điểm đầu gậy vào mấy đại huyệt của Thích Thiên Phong:

- Lão rùa, xem chiêu đây!

Lăng Thủy Nguyệt nghe câu ấy bỗng đỏ mặt thầm trách: "Lão hòa thượng này nói năng vô ý vô tứ quá, người gọi y là rùa, chẳng hóa mắng ta không giữ đạo làm vợ hay sao?". Nhưng tình thế đang gấp gáp, bà cũng không bận tâm bực bội nhiều.

¹ Liên minh Đông - Tây.

Thích Thiên Phong tuy bị hai đại cao thủ giáp công nhưng tinh thần lại phấn chấn lạ lùng, xuất thủ càng thêm thần diệu, một mình địch hai vẫn không hề rơi vào thế hạ phong. Cửu Như và Lương Tiêu đều kinh ngạc: "Sức chúng ta hợp lại mà không chế ngự nổi lão ta, tránh sao chẳng bị thiên hạ chê cười!".

Cả hai đều nảy tính hiếu thắng, Lương Tiêu đảo chân càng lúc càng nhanh, xuất chiêu cuộn cuộn như vũ bão, Cửu Như múa gậy như rồng lượn, áp sát quanh mình Thích Thiên Phong, nhưng lão tự trọng thân phận nên mỗi lần xuất chiêu đều hô lên báo trước, chỉ hiềm hề hô là rùa thể nọ rùa thể kia. Người nói vô tình, người nghe hữu ý, Lăng Thủy Nguyệt bực ới là bực, mặt mũi đỏ dừ.

Sau mười mấy chiêu sấm rung chớp giật, Thích Thiên Phong chợt phóng một chiêu đẩy bật Cửu Như, cùng lúc vung ngón tay chọc vào giữa trán Lương Tiêu. Cửu Như sợ Lương Tiêu thất thủ, vội quất chéo cây gậy tới, quát:

- Lão rùa già, xem sau lưng đây!

Gậy đi như gió, nhằm điểm huyết Cưu vĩ của Thích Thiên Phong. Họ Thích cúi kinh:

- Xem rồi sao? - nhưng không quay đầu, chỉ lật ngược tay phóng trảo, trảo thể biến hóa vô cùng kỳ lạ.

Cửu Như nhất thời bất cẩn, để Thích Thiên Phong tóm được đầu gậy. Hai bên cùng vận kinh, sau một tiếng động giòn tan, cây gậy gỗ bị gãy ngay chính giữa. Cửu Như tán thưởng:

- Lão rùa giỏi lắm! - đoạn tụ kinh xuống tả quyền đâm vù một phát, chòm râu bạc bay phát lên.

Thích Thiên Phong lắc mình, rung đoạn gậy gãy đâm sồn sột vào một loạt các yếu huyệt ở ngực và bụng Lương Tiêu. Gã đành lắc mình tránh, *Thập phương bộ* bắt đầu lộ sơ hở. Thích Thiên Phong quăng bỏ đoạn gậy, cất tiếng cười dài, băng mình lao đi. Ai nấy cùng biến sắc, giờ mà lão thi triển *Thừa phong đạo hải* chạy mất, sau này dù dốc hết thiên binh vạn mã trên đời cũng đừng hòng bắt kịp lão nữa.

Lăng Thủy Nguyệt và Thích Hải Vũ từ hai bên trái phải ập tới, Thích Thiên Phong đẩy nhanh thân pháp, luồn qua giữa hai người rồi lắc mình đi mất. Đúng lúc đó, một cái bóng nháng lên phía trước, Hoa Sinh đã xoạc chân lạng ra chắn đường. Để thoát thân, vừa rồi Thích Thiên

Phong đã thi triển mấy ngón biến hóa trông bề ngoài đơn giản nhưng thực chất phải vận dụng toàn bộ bản lĩnh bình sinh của lão, lúc này chiêu thức cũ đã hết đà, chiêu mới chưa kịp tung ra, cũng không đủ thời gian né tránh nữa, lão giận dữ quát:

- Lừa ranh, cút mau! - rồi vận sức vỗ cả song chưởng về phía chú tiểu.

Hoa Sinh khuynh cánh tay đỡ, chột hự lên đau đớn, ngã văng ra sau hai trượng, không bò dậy nổi nữa. Thích Thiên Phong vấp cần ngại, cũng phải giật lui hai bước. Bấy giờ Cửu Như và Lương Tiêu đã chạy tới nơi, Cửu Như điểm lên lưng lão, Lương Tiêu ẩn vào sườn lão. Thích Thiên Phong tuy có công phu *Tiên vị công*, nhưng không chống được đòn hợp kích đồng thời của hai cao thủ, lắc mình vù vẩy một hồi rồi nghiêng rãng trợn mắt đổ quy xuống đất.

Lương Tiêu chạy lại gần Hoa Sinh:

- Đệ có sao không?

Chú tiểu hít một hơi thật mạnh, chống đất nhảy lên, phúi tay cười:

- Ổn ổn, tức ngực chút thôi.

Cửu Như trầm giọng mắng:

- Đừng nhảy loi chơi, mau thổ nạp chín lần, mỗi lần một hơi dài ba hơi ngắn.

Hoa Sinh không dám trái lời, bèn ngồi xuống điều tức như sư phụ bảo.

Lăng Thủy Nguyệt cúi xuống dòm kỹ, thấy trượng phu không bị thương mới thở phào nhẹ nhõm. Thích Thiên Phong lâu bầu:

- Bà nó! Ta không về đâu, ta còn phải đánh nhau với lão lừa trọc...

Thấy Thích Thiên Phong vẫn nói năng được, Cửu Như giật mình, bèn cẩn thận điểm thêm sáu huyết đạo của lão. Thích Thiên Phong trợn mắt nhìn Cửu Như, trán ngang dọc gân xanh:

- Ngươi xử sự hay ho lắm!

Lăng Thủy Nguyệt thút thút nói:

- Cũng được, nếu ông khăng khăng đòi đi, chi bằng viết tờ giấy hưu thú cho tôi về là tốt nhất.

Thích Thiên Phong sững người, cúi đầu lâm bâm. Lăng Thủy Nguyệt thở dài, nhẹ nhàng nói:

- Tôi đã thông suốt rồi, nếu ông nhất định muốn đi bốn phương tám hướng, tôi đây không ngăn cản nữa. Thắng thì tốt, thua cũng chẳng

sao, chỉ cần ông đưa tôi đi cùng để trên đường tôi vẫn có thể chăm sóc ông là được.

Thích Thiên Phong nghe hai câu đầu, chân mày giãn ra khoan khoái, nhưng nghe đến mấy chữ "thua cũng chẳng sao" thì bưng bưng tức giận:

- Làm sao ta thua được? Bà nói gở bỏ xừ.

Nói dứt, mắt lão bỗng đục lờ, vẻ mặt cuồng loạn, cho thấy tâm bệnh bắt đầu tái phát.

Lăng Thủy Nguyệt bối rối cùng cực, đang vô kế khả thi, bỗng nghe Cửu Như cười nói:

- Thích huynh thần công cái thế, bản tăng tự nhận không bằng. Chẳng cần đấu đá so tài cao hạ làm gì nữa.

Hai mắt Thích Thiên Phong ngời sáng, lão reo lên:

- Thật ư?

- Thật chứ! - Cửu Như lúc lắc khúc gậy gậy trong tay. - Cây Hàng Long trượng này là vật bất ly thân, là biểu tượng của bản tăng. Biểu tượng đã bị Thích huynh bẻ gãy rồi, bản tăng muốn không nhận thua cũng chẳng được nào.

Thích Thiên Phong phờn chí cười ha hả:

- Không sao, không sao. Hòa thượng nhà ngươi cũng rất khá, chẳng qua chỉ kém ta tí chút thôi.

Thực ra luận về võ công, hai người hầu như ngang sức ngang tài, nếu có thắng thua cũng chỉ nhờ may rủi. Nhưng nhà sư già lòng dạ rộng rãi khoáng hoạt, không bận tâm chuyện phân tranh, thấy Lăng Thủy Nguyệt nhân nhó khổ sở, lão quyết định tự hạ, nhún nhường mở miệng nhận thua, giải trừ mối tâm bệnh cho Thích Thiên Phong. Họ Thích không còn nuôi hận, trí óc cũng trở nên sáng suốt. Lăng Thủy Nguyệt cảm kích khôn nguôi, liền yên tâm quay sang hỏi thăm chuyện trò với Lương Tiêu và Hiếu Sương. Nghe tin Ngô Thường Thanh đã tạ thế, bà ngâm ngùi hồi lâu:

- Tài tình chi lắm cho trời đất ghen, Ngô tiên sinh tinh thông y thuật, ngờ đâu phải ra đi tức tưởi như vậy. Thế mà ta vẫn định đưa ông lão nhà ta đến núi Phụ Đường nhờ tiên sinh trị cho dứt căn bệnh đấy.

Bà thở dài, mặt mày buồn bã, Hiếu Sương bèn nói:

- Sư phụ con từng nói, tâm bệnh phải chữa bằng tâm được. Phong

công công đã giải được mối uất kết, chỉ cần tĩnh dưỡng hai ba tháng là bình phục hoàn toàn thôi.

Cô nói nhỏ, nhưng từng lời từng chữ đều rõ ràng, nhu hòa và chắc nịch, khiến người ta sẵn sàng tin theo. Lăng Thủy Nguyệt cười:

- Ừ, ta quên mất, Sương nhi là cao túc của Ngô tiên sinh cơ mà.

Hiếu Sương đỏ mặt nói:

- Bà quá lời. Con chẳng bằng một phần mười sư phụ ấy chứ. Bây giờ con mạo muội kê một phương thuốc, bà cứ cho ông uống theo đó, sẽ bình phục nhanh hơn.

Lăng Thủy Nguyệt vui mừng nắm tay cô. Hiếu Sương lấy giấy bút ra viết phương thuốc, lại dặn:

- Trong vòng ba tháng, đừng để ông phải xúc động tức giận, nhất là đừng để ông bôn ba lao khổ, tranh cường đấu đá với người khác.

Lăng Thủy Nguyệt tự nhủ: "Vô công lão đầu tử cao cường như vậy, chẳng may lão nổi cơn rối trí thì ta và Hải Vũ không tài nào khống chế nổi". Cân nhắc một hồi, bà nói:

- Tệ đảo có một biệt trang ở chân núi Ngũ Đài. Lão thân định đưa ngoại tử về đó tĩnh dưỡng. Nếu các vị không chê, xin mời cùng đến nghỉ ngơi vài hôm.

Lương Tiêu xua tay:

- Tôi phải hộ tống gia mẫu về nam, khó lòng vắng mặt.

Lăng Thủy Nguyệt hỏi rõ cơ cớ, nghe xong có phần thất vọng, Cửu Như mỉm cười:

- Bần tăng cũng muốn ngó nghiêng phong cảnh Ngũ Đài sơn, thôi thì để ta đi cùng hiền khanh lệ một chuyến.

Lăng Thủy Nguyệt đổi buồn thành vui, cúi mình cảm tạ:

- Có đại sư bên cạnh, nhất định không phải lo lắng gì nữa.

Cửu Như ngại đi một mình cũng khó xoay sở, nên gọi Hoa Sinh đi cùng. Hoa Sinh không muốn xa Lương Tiêu và Hiếu Sương nên cứ xịu mặt vùng vằng với Cửu Như. Hiếu Sương trấn an:

- Đừng lo, thu xếp cho Lương bá mẫu xong xuôi, chúng ta sẽ đến gặp người.

Tiểu hòa thượng biết cô hề nói là làm, cũng yên yên dạ, gật lệ gật đầu.

Mọi người lưu luyến chia tay, Thích Hải Vũ kéo Lương Tiêu ra một bên, hạ giọng nói:

- Hôm nay già biệt, chẳng biết khi nào mới tái ngộ. Đại ân không thể nói bằng lời, chỉ mong Lương huynh đệ nhớ cho: hễ huynh đệ cần giúp đỡ, già trẻ lớn bé của đảo Linh Ngao sẽ dốc sức tuân lệnh, tuyệt không hai lời.

Lương Tiêu khiêm nhường đáp tạ. Thích Thiên Phong hò hét giục mọi người giải huyết, nhưng tất cả đều giả vờ không nghe thấy. Lão già chẳng còn cách nào khác ngoài la lối kêu gào.

Lương Tiêu giả từ nhà họ Thích, cùng Hiếu Sương và Triệu Bính tiếp tục về nam. Dầu dãi sương gió thêm mười mấy ngày, họ tìm được cái gò hoang ở vùng phụ cận Tương Phần năm nào. Lương Tiêu chuẩn bị quan quách hợp táng cha mẹ, khi nhập thổ, gã không nén được tiếng khóc bi thương, Hiếu Sương thương cảm hết lời an ủi. Chôn cất xong, họ dựng hai túp lều tranh trước mộ, túc trực cho tận hiếu.

Cứ thế ngày qua tháng lại, nhân rồi sinh buồn, Lương Tiêu và Hiếu Sương bèn dạy Triệu Bính học văn luyện võ. Triệu Bính vốn không ưa võ nghệ nên tiến bộ rất chậm, nhưng lại nhạy cảm vô cùng với văn chương thi phú. Lương Tiêu cảm khái: "Đại Tổng đế mất thiên hạ cũng bởi sùng văn khi võ, tiếc thay đứa bé này lại không hiếu". Nghĩ là nghĩ vậy, nhưng mẹ vừa chết thảm, thù cha xem chừng không bao giờ báo được, gã vừa buồn vừa nản, cũng chẳng thiết tha gì với việc truyền thụ võ nghệ. Triệu Bính không cố công, gã cũng chẳng ép uống.

Ba tháng thấm thoát trôi đi. Một hôm sau bữa cơm sáng, Lương Tiêu bảo Hiếu Sương:

- Kỳ hiếu ba tháng sắp hết rồi, ta muốn đến Thiên Cơ cung một chuyến.

Mặt Hiếu Sương bỗng trắng bệch, cô run run hỏi:

- Huynh... lại định trả muối về nhà hả?

Lương Tiêu phì cười:

- Đừng hiếu lắm, ta đến Thiên Cơ cung là vì hôn sự của chúng ta.

Hiếu Sương đỏ bừng mặt, tim đập thình thịch, cô cúi mặt lấp bắp:

- Huynh... lại trêu muối cho vui rồi.

Lương Tiêu kéo cô vào lòng, thở dài nói:

- Tuy ta chẳng phải hạng rẻ quý tài mao song toàn, nhưng chí ít cũng phải gặp mặt nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân cho hợp đạo. Nếu chúng ta

cứ lên đỉnh ước không có sự chứng kiến của người lớn thì Hoa đại thúc sẽ xấu hổ biết nhường nào.

Hiếu Sương liếc gã, nghĩ thầm: "Lên đỉnh ước có gì xấu đâu". Nghĩ rồi lại cảm thấy mình quá ư to gan, cô gật gật đầu, mặt nóng bừng.

Lương Tiêu vuốt mái tóc mềm của Hiếu Sương, áp đầu cô vào ngực, thở dài:

- Tiêu ca ca tuy không có bản lĩnh gì, nhưng cũng không thể hành xử bôi bác lấp liếm để muội phải tủi thẹn.

Hiếu Sương bỗng nghẹn ngào, vội nói:

- Muội không tủi thẹn, huynh cũng chẳng phải là không có bản lĩnh gì.

Lương Tiêu cười méo mó:

- Ta, trên không thể chấn chỉnh đất nước, dưới không thể trọn hiếu với song thân, chỉ biết mỗi việc đánh đấm giết người... mà đánh đấm giết người thì đâu phải là bản lĩnh.

Ý chừng buồn rầu, gã xoay mình đi vào trong lều. Hiếu Sương nhìn theo, tự nhủ: "Phải nghĩ cách giúp Tiêu ca ca phần chấn, quên hết những điều không vui mới được".

Liền đó, ba người thu dọn hành lý đi sang phía đông. Chưa được bao xa, họ trông thấy khói bụi cuộn mù trên đường lớn, từng tốp từng tốp nhân mã lũ lượt phóng về nam. Kỵ sĩ đều giắt đao mang kiếm, dáng vẻ oai nghiêm dũng mãnh, Lương Tiêu nhìn họ bằng cặp mắt lạnh đậm, không mấy may lưu tâm.

Đi được chừng hai mươi dặm, họ gặp một quán trà bên đường. Triệu Bính luôn miệng kêu khát, Lương Tiêu đành nghỉ chân, lấy một đồng tiền gọi ba bát trà. Đang uống, gã chợt thấy hai kỵ sĩ phi tới, dừng ngựa ngoài quán rồi sai chân bước vào, vừa đi vừa nói chuyện. Chạm mặt nhau, đôi bên cùng sững sốt. Nam tử đi trước bận áo dài màu vàng, lấy lại bình tĩnh mỉm cười hỏi:

- Lương huynh đệ phải không? Mấy năm trời già biệt, Tam Thu nhớ huynh đệ quá đổi.

Lương Tiêu đứng dậy, nhặt nhẽo nói:

- Được Minh chủ sự nhớ nhung, thật khó nói là họa hay phúc.

Thì ra đây là hai biểu huynh đệ Minh Tam Thu và Minh Tam Điệp. Năm xưa vì tranh ngôi cung chủ, Minh Tam Thu đã từng đại chiến với Lương Tiêu trên Linh Đài, hôm nay trùng phùng, Lương Tiêu không

khởi sinh lòng cảnh giác. Minh Tam Thu thì rất ung dung tự tại, nhìn sang Hiếu Sương:

- Sương tiểu thư cũng ở đây à? Tình cờ thật!

Gặp lại người quen, Hiếu Sương mừng rỡ hỏi thăm:

- Minh chủ sự, gia phụ gia mẫu vẫn khỏe chứ?

Minh Tam Thu cười:

- Lệnh tôn vừa khỏe vừa không khỏe, còn lệnh từ thì hết sức không khỏe, gần như mất mạng ấy chứ!

Mặt Hiếu Sương tái mét. Lương Tiêu nhận ra khi nói câu đó, khoe miệng Minh Tam Thu nhênh nhếch nét cười, gã cảm thấy căm ghét không thể tả: "Năm xưa hần bị Thiên Cơ cung kiểm thúc, tại sao bây giờ tự do ung dung thế? Chẳng lẽ trong cung lại xảy ra nội loạn rồi ư? Nếu vậy thì gay go đấy, vì kể về mưu gian kế hiểm, mười Hoa đại thúc cũng không phải là địch thủ của kẻ này". Gã lạnh nhạt nhận xét:

- Minh chủ sự khoái trá quá nhỉ!

Minh Tam Thu cười nói:

- Tâm bệnh tích kết mấy chục năm của Minh mỗ được hóa giải chỉ trong một sớm một chiều, khoái trá là lẽ dĩ nhiên thôi.

Lương Tiêu nhủ thầm: "Chú cháu hần khổ công mưu toan mấy chục năm đều chỉ vì muốn đoạt ngôi cung chủ, nay lại nói tâm bệnh một sớm một chiều được hóa giải, lẽ nào ngôi cung chủ đã rơi vào tay hần rồi ư...". Gã vụt phóng tay móc ngực Minh Tam Thu. Họ Minh nhận ra ánh mắt Lương Tiêu thay đổi, đã sẵn bụng đề phòng. Trảo thế của Lương Tiêu chưa tới nơi, hần đã tung mình nhảy vút ra sau, Lương Tiêu chỉ kịp lướt sạt đầu ngón tay qua mặt áo, bắt giắc thót tim.

Minh Tam Thu còn hãi hùng hơn nữa, hần những tưởng cú nhảy này đã đủ giúp mình thoát khỏi bất kỳ thủ pháp cầm nã nào, ai ngờ suýt bị Lương Tiêu túm trúng. Chỉ qua một chiêu, hai bên đều sinh lòng úy kỵ. Lương Tiêu khoát tay, *Thao thiên kinh* ùn ùn đổ ra. Minh Tam Thu vòng tay áo chắn, cảm thấy dòng lực cuộn cuộn xô tới thì kinh sợ: "Hung hãn quá!", đoạn vận mình chụp lấy cổ tay Lương Tiêu. Nhận ra trong chiêu thức của hần hầu như không còn dấu vết toán học nữa, Lương Tiêu bắt giắc tán thưởng:

- Khá lắm! - rồi ngửa bàn tay ra móc ngang.

Minh Tam Thu thu trào về, cười nói:

- Túc hạ cũng không tệ!

Trong lúc trao đổi mấy câu, hai người đã chiết giải được bảy tám chiêu. Minh Tam Thu càng đấu càng hoảng. Mấy năm nay, hắn đã luyện môn công phu tổng hợp từ các tuyệt thức Thiên Cơ cung đến mức xuất thần nhập hóa, thoát khỏi mọi ràng buộc về số học, đang tiến tới mức viên mãn hoàn mỹ, nào ngờ kẻ địch xưa kia còn tấn tới nhanh hơn, thật khiến hắn hãi hùng.

Chiết đến chiêu thứ hai mươi, Lương Tiêu nhận ra Minh Tam Điệp chỉ đứng bên rủ tay thản nhiên quan sát, bèn tự nhủ: "Tên này cũng chẳng phải loại tử tế, bình chân như vại thế kia, chắc là đang âm mưu toan tính gì đây". Gã vỗ soạt soạt ba chương về phía Minh Tam Thu. Minh Tam Thu thấy thế tấn công rất dữ dội, đang định dồn sức đỡ đòn thì ngơ ngác nhận ra kinh lực của đối phương vụt xep đi. Lương Tiêu đã lướt ra xa hắn, băng lại gần Minh Tam Điệp. Tên này cũng hoàn toàn bất ngờ, chưa kịp cất tay đã bị gã túm trúng ngực. Minh Tam Thu hiểu ra tính toán của Lương Tiêu, thống tay cười nói:

- Mềm nắn rắn buông, chả phải hảo hán!

Lương Tiêu hơi ngẩn người, rồi gật đầu:

- Được, ta để hắn yên.

Gã thuận tay vỗ vào các huyệt đạo của Minh Tam Điệp rồi lẳng sang một bên, tiếp tục vỗ chương đối kháng với Minh Tam Thu, chương chưa tới nơi, kinh lực đã tỏa rộng ra cả trượng, đánh cho đá bay cát chạy, uy thế dữ dội vô cùng.

Minh Tam Thu hít một hơi dài, định múa quyền nghênh đỡ, đúng lúc ấy có người hô vang:

- Lương Tiêu, tạm ngừng tay!

Lương Tiêu giật mình, theo lời thu chương lực lại, ngoảnh đầu nhìn ra. Từ đằng xa, có chừng mười mấy kỵ mã đang phi nước kiệu tới, theo sau là hai cỗ xe ngựa. Người dẫn đầu tốp kỵ sĩ chính là Hoa Thanh Uyên. Mấy năm không gặp, y để hàng ria mép đen dày, trông già sọm đi.

Lương Tiêu thấy y vẫn bình an vô sự thì mừng rỡ vô cùng, lại ngoảnh nhìn Minh Tam Thu, nhưng chỉ bắt gặp nụ cười của hắn. Trong lúc ấy Hiểu Sương đã lao ra, run run gọi:

- Cha!

Hoa Thanh Uyên nghe tiếng, bắt chấp tuần mã đang phi rất gấp,

vấn lật mình bay xuống, chạy ào tới ôm con gái vào lòng, nước mắt như mưa, rồi rít kêu:

- Con của cha, con của cha...

Hiếu Sương vừa mừng rỡ vừa tủi thân, không nói được thành lời, chỉ gục mặt vào ngực cha khóc nức nở.

Nhìn cảnh cha con tương ngộ, Lương Tiêu bỗng thấy khỏe mắt cay xè. Bấy giờ những người khác cũng lục tục phi ngựa tới nơi. Ngoài Bệnh Thiên vương Tần Bá Phù còn có Đồng Chú, Tu Cốc, Tà Nguyên, Dương Lộ, tóm lại là Bát Hạc thì đã có đến năm người ở đây. Gặp Lương Tiêu, vẻ mặt họ rất lạ lùng, tựa như sững sờ, lại tựa như phần nộ. Tất cả cùng xuống ngựa đứng dẹp sang một bên, đợi hai cỗ xe đằng xa từ từ tiến đến. Tới gần quán, cỗ xe đi đầu dừng lại, rèm vén lên, Hoa Vô Xuy nhắc chân bước ra, theo sau là Hoa Mộ Dung. Lương Tiêu sững sốt nghĩ: "Đến bà già này cũng xuất cung, vậy là toàn bộ tinh anh Thiên Cơ cung đều đã xuất mã. Chẳng lẽ xảy ra việc gì ghê gớm lắm?". Gã chấp tay chào:

- Hoa tiên bối vẫn khỏe chứ?

Hoa Vô Xuy mỉm cười:

- Nhờ phúc của các hạ, lão thân vẫn sống được đều đều.

Lương Tiêu không muốn nhiều lời với bà ta, bèn quay sang định hỏi thăm Hoa Mộ Dung mấy câu, nào ngờ nàng lạnh lùng ngó ra chỗ khác. Gã đang thắc mắc, Tần Bá Phù chợt lên tiếng:

- Lương Tiêu, người lớn quá rồi nhì!

Cảm giác thân tình rạo rực trong lòng Lương Tiêu, gã cung tay đáp lễ:

- Tần Thiên vương bấy nay vẫn khỏe chứ?

Tần Bá Phù thở dài, vuốt râu gật đầu.

Hoa Thanh Uyên bình tĩnh lại rồi, giữ con gái trong tay ngấm một lượt từ đầu xuống chân, những tưởng xa cách bấy lâu chắc cô phải tiểu tụy giờ xương, ốm yếu không còn ra hình người nữa, nào ngờ Hiếu Sương linh động khỏe khoắn, da dẻ tươi nhuận, má phơn phớt sắc hồng, trông càng thêm xinh đẹp kiều diễm, chỉ hiềm dáng vóc hơi nhuốm phần phong sương. Y mừng mừng tủi tủi, kể lể:

- Sương nhì! Ta đến núi Phụ Đường tìm con, nhưng chỉ thấy mộ phần của Ngộ tiên sinh, phải nói là sợ gần chết.

Hiếu Sương gạt lệ nhoén cười:

- Cha ơi, đều nhờ Tiêu ca ca cả. Từ bấy đến nay con vẫn đi với ca ca.

Nhớ ra rằng Lương Tiêu sắp đề cập chuyện cầu thân với cha mẹ mình, cô bỗng hồng hồng đôi má, khuôn mặt rạng rỡ thêm lên. Hoa Thanh Uyên nghe xong, mặt bỗng sắt lại. Y gắng nặn một nụ cười, định quay ra nói với Lương Tiêu thì cỗ xe thứ hai đã tới. Y bèn rảo bước lại gần, nhẹ nhàng vén rèm xe. Lãng Sương Quân bế một đứa trẻ sơ sinh với chân tả búng nhùng từ trên xe bước xuống. Nhìn thấy Hiếu Sương, nàng ứa nước mắt, Hiếu Sương cũng lao đến, hai mẹ con đều sa lệ.

Hiếu Sương khóc một lúc mới bình tĩnh lại được, đưa mắt nhìn Minh Tam Thu, cau mày nói:

- Người thật giỏi lừa đảo, gia mẫu vẫn khỏe, sao người dám nói người ốm thập tử nhất sinh?

Ai nấy ngạc nhiên, Minh Tam Thu cười cười không nói năng gì cả. Lãng Sương Quân tự dung đỏ mặt, ghé tai con gái thì thầm mấy câu, Hiếu Sương trở mắt nhìn đứa bé trong bọc khăn tã, ngớ ngàng hỏi:

- Đệ đệ của con đây ạ?

Lãng Sương Quân mỉm cười gạt đầu. Hiếu Sương giậm chân:

- Mẹ đã khó sinh thì nên ở trong cung nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, dù ra ngoài cũng không được đứng nơi đầu gió.

Cô lo cuống, nên tuôn ra một lèo những lời tâm sự thầm kín giữa hai mẹ con ra, Lãng Sương Quân ngượng ngùng mắng:

- Ôi... con bé này...

Hiếu Sương sực tỉnh, má đỏ hây hây, khúc khích cười mẹ bước vào nơi kín gió.

Lương Tiêu hiểu ra. Minh Tam Thu nói:

- Hoa Cung chủ được trời ban cho quý tử là việc đại hỉ, nhưng lại rủi ro lạc mất ái nữ, lòng vẫn buồn rầu. Hôm nay cả nhà đoàn viên, thật đáng mừng quá.

Hoa Thanh Uyên mỉm cười:

- Vâng, đều nhờ hồng phúc của các vị cả.

Lương Tiêu hỏi:

- Minh chủ sự, cơ cớ gì mà người cố ý vòng vo bóng gió khiến ta hiểu lầm?

Minh Tam Thu cười ha hả:

- Chẳng thể làm sao biết được công phu ghê gớm của các hạ?

Tần Bá Phù chợt xen vào:

- Lương Tiêu! Minh lão đệ không còn là Chủ sự nữa đâu, hiện đã giữ chức Hoàng hạc rồi đấy.

Lương Tiêu lặng lẽ gật đầu. Minh Tam Thu thở dài:

- Đều nhờ Thanh Uyên huynh mở lượng hải hà, tha thứ cho những lỗi lầm trước đây của Minh mỗ nên mới được thế. Năm xưa ta quyết chí đoạt lấy Thiên Cơ cung, ngày sau ngẫm kỹ mới hiểu ra, Thiên Cơ cung vốn coi sứ mạng của mình là ẩn dật, bảo tồn thư tịch. Thanh Uyên huynh tính tình điềm đạm từ tốn, quả nhiên là người dẫn đầu thích hợp nhất. Bây giờ, Minh mỗ chỉ chuyên tâm mài giũa võ công học vấn, không mong cầu gì khác nữa.

Lương Tiêu trầm nghĩ: "Thì ra cái câu "mỗi tâm bệnh tích kết mấy chục năm một sớm một chiều được hóa giải" là ngầm chỉ điều này". Nghe nói Minh Tam Thu đã dứt bỏ được danh lợi, chuyên tâm tinh nghiên học thuật, gã sinh lòng kính trọng, bèn vòng tay tạ lỗi:

- Vừa rồi có chỗ đắc tội, mong được lượng thứ.

Minh Tam Thu chỉ mỉm cười, không nói năng gì cả.

Hoa Thanh Uyên lặng lẽ nhìn Lương Tiêu hồi lâu, chợt thở dài:

- Lương Tiêu, đa tạ người vì đã chăm sóc Hiếu Sương bấy nay...

Hoa Vô Xuy chợt ho khê:

- Thanh Uyên, con lại đây, ta có điều muốn nói.

Hoa Thanh Uyên ngơ ngác bước lại chỗ mẹ, Hoa Vô Xuy kéo tay y:

- Con và Lương Tiêu đã lâu không gặp, phải dành nhiều thì giờ hàn huyên mới phải...

Vừa nói, bà vừa dùng ngón trỏ vạch lia lia vào lòng bàn tay con trai, nói xong mới buông y ra. Hoa Thanh Uyên quay lại, mặt mày rúm rỏ:

- Lương Tiêu, ta có mấy câu, chẳng biết nên nói hay đừng?

Lương Tiêu đáp:

- Có gì cần, xin Hoa đại thúc cứ nói thẳng ra, Lương Tiêu sẽ vâng theo.

Hoa Thanh Uyên ngần ngừ một chốc mới chậm chạp nói:

- Lần này ta xuất cung vì có ba việc lớn phải làm. Một là tìm tung tích Hiếu Sương, may thay được người chăm sóc, Hiếu Sương đã an toàn trở về. Việc thứ hai...

Y đến gần níu tay Lương Tiêu như định nói nhỏ. Lương Tiêu đoán

là y có việc quan trọng muốn nhờ, bèn chăm chú nghiêng tai lắng nghe, thỉnh thoảng cảm thấy bốn đại huyệt Thận du, Khí hải, Trung cấp và Quan nguyên đồng thời tê đi, gã mở to mắt nhìn, mới biết Hoa Thanh Uyên đã thừa cơ mình mất cảnh giác mà xuất thủ.

Lương Tiêu có khi nào ngờ rằng Hoa Thanh Uyên mà cũng biết giờ trò ám toán. May thay trong mình gã có *Kinh tức công*, nội lực hết sức dồi dào, huyệt đạo chỉ bị khống chế một lúc là tự động phản kích, huyệt Quan nguyên mau chóng khai mở. Lương Tiêu giật mạnh tay:

- Đại thúc định làm gì thế?

Hoa Thanh Uyên cảm thấy hổ khẩu đau tê, nghiêng hẳn người đi, suýt nữa bị rảy ngã. Lương Tiêu định vùng thoát, chợt nghe gió rít mạnh sau lưng, một luồng nội kinh trầm hậu đổ ập vào lưng gã. Luồng nội kinh quen thuộc đến nỗi không cần ngoái lại, gã cũng nhận ra:

- Tàn Thiên vương...

Chưa dứt câu, gã đã ộc máu mồm, khuỷu một gối xuống, nhưng chưa ngã hẳn nên lại chực vận lực đứng dậy. Hoa Thanh Uyên xót xa toan buông tay, Tàn Bá Phù đã thét:

- Cẩn thận, tiểu tử này võ công cao cường lắm đó!

Y xuất thủ như gió, điểm luôn một lúc lên chín yếu huyệt của Lương Tiêu, cùng Hoa Thanh Uyên giữ chặt lấy gã. Bốn cánh tay hai bên trái phải mạnh như núi đổ, đè dúi gã xuống.

Diễn biến xảy ra quá đột ngột, Hiếu Sương và Triệu Bính đều trở mặt nhìn. Hiếu Sương thảng thốt kêu lên:

- Cha, Tàn bá bá...

Cô nhấc chân chạy ra, chợt nghe đằng lưng tê dại, thì ra đã bị Lãng Sương Quân điểm vào huyệt Chí dương. Cô càng thêm kinh ngạc:

- Mẹ...

Triệu Bính chạy tới bên chân Hoa Thanh Uyên, vung tay chân đâm đá lia lịa. Hoa Thanh Uyên đâm lúng túng, không biết xử trí ra sao với đứa bé hung hăng, Hoa Mộ Dung liền nhào tới, xốc Triệu Bính ra chỗ khác. Thành bé đâm đá một trận mới dừng, bỗng là người, khóc ngất.

Hiếu Sương quay bộ mặt trắng bệch về phía Hoa Vô Xuy, lòng đau như cắt:

- Thưa bà, ý của bà phải không...

Hoa Vô Xuy hừ một tiếng, mặt rắn đanh, không đáp lời. Hoa Thanh Uyên rầu rĩ nói tiếp:

- Lương Tiêu! Lần này ta xuất cung, việc quan trọng thứ hai là bắt giữ người để an ủi vong linh quân dân Đại Tổng ở trên trời, dù phải dốc hết lực lượng ra cũng không tiếc.

Lương Tiêu vốn hoang mang không hiểu ra sao, nghe đến đây mới vỡ lẽ, cười buồn mà rằng:

- Được lắm, các người giỏi lắm.

Trong lúc gã nói, máu vẫn rỏ ri rỉ ra khỏi mép, rơi lông bông xuống đất. Tần Bá Phù lạnh lùng bảo:

- Lương Tiêu, người đã dùng bản lĩnh của Thiên Cơ cung để phá thành diệt quốc, tàn sát người Tổng, đó là tội ác không trời đất nào dung tha được. Vì vậy Tần mỗ dù giở thủ đoạn đánh lén sau lưng người, nhưng tự vấn lòng không hổ thẹn gì cả.

Giọng y sang sáng như chuông, từng lời từng chữ đâm vào tim Lương Tiêu nhói buốt. Cứ nghĩ hai bậc trưởng thượng bình thường mình vô cùng tin tưởng lại xuất thủ ám toán mình, gã vừa đau đớn vừa thất vọng, oán hận bỗng ngùn ngụt dâng lên, bèn nghiêng răng nói:

- Thắng làm vua thua làm giặc. Mang tiếng ám toán rồi, còn nhè nhàng nhiều lời thế làm gì cho mệt.

Tần Bá Phù trợn mắt quát:

- Đồ khốn, người không hối hận ư? Đại trượng phu dám làm dám chịu, khi người làm Bình chương cho bọn Thát, có nghĩ tới ngày hôm nay không? Khi người giết hại bao nhiêu con dân Đại Tổng, có nghĩ tới báo ứng không?

Y từng cùng Lương Tiêu trải qua bao nhiêu hoạn nạn, ngoài miệng tuy không nói, nhưng trong lòng đối với gã luôn xem trọng yêu mến khác thường. Thấy gã đi vào con đường lầm lạc, y đau lòng lắm, mắng mấy câu mà khí uất đã xông lên đỏ bầm cả mặt, bệnh cũ tái phát, liền ho sù sụ liên hồi. Hiếu Sương vội nói:

- Tần bá bá! Tiêu ca ca vốn đã hối hận từ lâu...

Lương Tiêu ngắt lời cô:

- Ta muốn làm là làm, xưa nay chẳng hối hận bao giờ cả. Muội mà nói thêm một lời nào nữa thì đừng trách ta trở mặt vô tình.

Hiếu Sương phát sợ trước bộ dạng hung dữ và giọng điệu quyết liệt của gã, đành lòng cúi đầu, nước mắt lã chã.

Bọn Thiên Cơ cung đều nghĩ: "Tiểu tử này tính tình ngang bướng, bất chấp lý lẽ, chẳng trách phạm phải tội lỗi tày trời như vậy". Hoa Vô Xuy bỗng lên tiếng:

- Mang Tù long tóa ra đây!

Tả Hận Nhược bê đến một cái gong sắt kết cấu rất phức tạp, sơn đen đã lên nước bóng nhoáng. Hoa Thanh Uyên đón lấy cùm vào tay chân Lương Tiêu rồi phát động cơ quan, sau mấy tiếng lách cách, chân tay gã đã bị khóa cứng. Hoa Thanh Uyên thở dài:

- Lương Tiêu, các phương pháp bình thường đều bất lực trước người, chúng ta đành phải dùng cái này, có trách thì trách... thì trách Hoa đại thúc năm xưa đã không cứu được con khỏi tay Minh Quy, đến nỗi con làm đường lạc lối. Kẻ bị cùm kẹp hôm nay, lẽ ra nên là đại thúc...

Nói tới đây, mắt y đỏ lên.

Lương Tiêu gục đầu không đáp. Hoa Thanh Uyên nhắc gã bỏ vào xe ngựa. Cả Thiên Cơ cung đều lẳng lặng, không ai nói năng gì. Trong im lặng, tiếng sụt sùi của Triệu Bính càng nổi lên rõ rệt. Hiếu Sương mềm lòng trong lòng Lãng Sương Quân, ruột rối như tơ vò, hoàn toàn vô kế khả thi.

Nhìn nét mặt cử chỉ của con gái, Lãng Sương Quân đã đoán được tâm tư cô, xót xa tự nhủ: "Số mệnh Sương nhi quả thực long đong lận đận, đang yên đang lành gặp ngay phải tên ác đồ họ Lương, trời cao thật nghiệt ngã quá...", nghĩ mà trào nước mắt, giọt lệ rơi xuống mặt đứa bé sơ sinh nằm trong vòng tay nàng, nó khóc oe oe, Lãng Sương Quân đành trấn tĩnh để dỗ con.

Hiếu Sương nghe tiếng khóc, tự nhiên nghĩ ra một chuyện, bèn hỏi:

- Đệ đệ tên gì?

Lãng Sương Quân triu mến ngắm con trai, dịu dàng trả lời:

- Cha mẹ gọi em là Kính Viên, tiểu tự là Viên nhi.

Hiếu Sương lẩm nhẩm:

- Kính Viên, tức là phá kính trùng viên¹ phải không?

Lãng Sương Quân đỏ mặt:

¹ Gương vỡ lại lành.

- Không có con ở bên, mẹ cô đơn lắm, đã mấy lần muốn dùng cái chết để kết thúc mọi sự, may thay có cha con săn sóc an ủi. Thời gian dần trôi, niềm oán hận của mẹ đối với cha con cũng nguôi ngoai đi vài phần, cứ thế mấy năm thì sinh được em con. Cũng may bà nội giữ đúng lời hứa, lại cho phép cha mẹ đi tìm con về.

Nàng ngắm con trai, ánh mắt dạt dào âu yếm. Hiếu Sương nhìn gương mặt hồng hào của đứa bé sơ sinh, lòng chua xót: "May mà nó không phải chịu khổ từ nhỏ như ta. Tương lai nó sẽ làm chủ Thiên Cơ cung, ta thì chỉ là một đứa con gái số mệnh trắc trở, mai đây ra sao, thực còn chưa biết...". Ruột gan như ai cào ai xé, cô cúi đầu xuống, Lăng Sương Quân trông thấy, lặng lẽ thở dài.

Đi được một lúc, tiếng vó ngựa dừng lại, Hoa Thanh Uyên vén rèm che lên. Lương Tiêu đưa mắt nhìn ra, chỉ thấy sắc trời nhập nhoạng, bốn bề là rừng tùng sẫm đen ôm lấy một khoảng đất rộng chừng trăm trượng, ở giữa dựng một cái đài bằng gỗ, trên đài có chừng mấy chục ngọn đuốc cháy lép lép, tỏa ra mùi gỗ thông thơm lừng. Quanh đài có rất nhiều người đang đứng lơ nhố, đông đúc là vậy mà không vãn một tiếng ồn ào. Ai nấy đều giữ bộ mặt trang nghiêm chăm chú, không khí rất nặng nề.

Cảnh tượng quen thuộc như đã từng trông thấy ở đâu, Lương Tiêu nghĩ ngợi một hồi mới sực nhớ, ngạc nhiên nhận ra: "Bách Trượng Bình đây mà!". Những hình ảnh quá khứ lần lượt đi qua trí óc, chớp nháng như cơn ác mộng, nào là cảnh Văn Vạn Trình cắt máu ăn thề, Tiêu Thiên Tuyệt hiển lộ thân oai, và chỉ một tiếng hô của gã mà khiến lão phát giác, đến nỗi cha mất mạng, mẹ bị cướp đi.

Bỗng một bóng người băng qua đám đông tiến ra, cười hỏi:

- Chư vị Thiên Cơ cung phải không?

Lương Tiêu đưa mắt nhìn. Người đó thân hình cao thẳng, anh khí ngời ngời, chính là Văn Thù.

Hoa Thanh Uyên hỏi:

- Văn huynh đệ sắp xếp đến đâu rồi?

Văn Thù từ tốn đáp:

- Được cung chủ chiếu cố, mọi việc đã ổn, chỉ thiếu gió đông.

Rồi gã quay ra bái kiến Hoa Vô Xuy, Tản Bá Phù... Đến lượt Hoa Mộ Dung, thái độ gã dịu dàng khác hẳn:

- Mộ Dung!

Hoa Mộ Dung âm ừ một tiếng, nửa mừng nửa thẹn:

- Bấy lâu nay, chắc chàng vất vả lắm?

Vân Thù cười nói:

- Cũng vất vả, nhưng không đến nỗi "lắm".

Hoa Mộ Dung đỏ mặt trách khê:

- Trước mặt bao nhiêu người mà còn đùa cợt được.

Vân Thù tủm tỉm cười. Hoa Mộ Dung thở dài:

- Kê mà chàng kể ấy, chúng ta đã bắt được đây rồi.

Tám thân rần rỏi hơi chấn động, Vân Thù vội hỏi:

- Thật ư?

Bấy giờ Tần Bá Phù đã lôi Lương Tiêu ra khỏi xe. Vân Thù quay về phía gã, ánh mắt họ giao nhau, mặt Vân Thù hết tái lại đỏ, bỗng dưng phá lên cười lớn:

- Hay quá, hôm nay mới được đại hội diệt gian trừ ác rồi.

Hoa Thanh Uyên lưỡng lự:

- Lương Tiêu có quan hệ rất sâu xa với Thiên Cơ cung chúng ta, mong Văn huynh đệ giờ cao...

Vân Thù lắc đầu:

- Nếu là ai khác, Vân Thù sẽ hứa chắc điều đó. Riêng kẻ này, quyết không thể rộng dung.

Hoa Thanh Uyên chực nài thêm, nghĩ sao lại thôi, vẻ mặt lăm lè. Hoa Mộ Dung bậm bậm môi, bỗng nói:

- Vân Thù! Thiếp biết Tiêu nhi phạm tội nặng, nhưng chỉ tại hắn đã chịu nhiều mất mát khổ sở từ nhỏ, thiếu người giáo dưỡng nên có lớn mà chẳng có khôn, không tránh được lầm đường lạc lối. Mong chàng nể mặt thiếp...

Nàng chưa dứt lời, Vân Thù đã lắc đầu quầy quậy.

Hoa Mộ Dung còn định nói nữa, nhưng Hoa Vô Xuy đã xen vào:

- Vân Thù nói phải lắm, Lương Tiêu tuy có ơn với Thiên Cơ cung, nhưng dẫu sao đó cũng chỉ là ơn riêng, còn thống lãnh binh mã tấn công Đại Tổng, giết hại bách tính thì là thù chung. Bên nào nặng bên nào nhẹ, hẳn rằng mọi người đều hiểu rõ. Huống hồ bao nhiêu kiến thức và kỹ năng mà hắn vận dụng lại bắt nguồn từ Thiên Cơ cung, nếu không sửa trị hắn, thanh danh bốn trăm năm của chúng ta sẽ bị hủy hoại hết.

Bà nói xong, tất cả mọi người trong Thiên Cơ cung đều lặng ngắt, Hiếu Sương ngã sấp vào lòng mẹ, nước mắt như mưa. Vân Thù nghiêm mặt, đánh giọng hô:

- Hãy giải tên gian tặc lên đài.

Hà Tung Dương vâng lệnh bước ra khỏi hàng, hung hăng nhổ một bãi nước bọt vào mặt Lương Tiêu, đoạn lúi gã xềnh xệch lên đài gỗ rồi quăng đánh rầm xuống. Những người đứng xa hơn không hiểu đã xảy ra chuyện gì, liền ào ào bàn tán, Vân Thù bước lên đài, khoát nhẹ tay, mọi âm thanh bên dưới đều tắt hết.

Vân Thù quét mắt khắp đám đông, trầm giọng nói:

- Trung thổ đang bị ngoại xâm nắm giữ, bị man di giày xéo, Vân mỗ đánh trận thất bại, làm nhục đất nước, chết trăm lần cũng không rửa sạch tội, vốn chẳng còn mặt mũi nào để gặp chư công. Song tuy ngu độn, Vân mỗ vẫn biết xót đau trước những tiếng than khóc siết rên, trước cảnh đồng bào nai lưng làm thân trâu ngựa dưới vó sắt Mông Cổ. Hôm nay triệu tập chư công đến đây, thật sự mong mọi người đồng tâm hiệp lực xây dựng hùng binh tái chiến một trận trời long đất lở với quân Thát.

Bọn võ giả phương Nam phần lớn đều đã lẫn lóc trong chiến loạn, thâm thía nỗi đau nỗi nhục mất nước, nghe những lời ấy đều sục sôi hào khí, nghiêng răng trợn mắt, nhao nhao hưởng ứng:

- Đúng, phải đuổi đánh bọn chó Thát về phương bắc!

- Năm trăm nhân mã của trại Hắc Phong xin tuân theo sự điều động của Vân đại hiệp!

- Chúng ta sẵn sàng sát cánh với Vân đại hiệp tiêu diệt bọn chó Thát, quét đi bằng sạch không còn tên nào mới thôi.

Mọi người hò reo:

- Đúng, tiêu diệt bằng sạch không còn tên nào mới thôi.

Chợt một giọng già dặn vang lên:

- Vân đại hiệp phát ngôn hào sảng lắm, nhưng việc hưng binh phục quốc không phải đơn giản. Khoan nhìn sang quân Thát đang có binh hùng tướng mạnh, khí thế hùng hực. Cứ nói ngay nội bộ chúng ta, muốn khôi phục nghĩa quân đâu phải là việc đơn giản. Tại hạ mạo muội xin hỏi: lấy đâu ra lương thực, lấy đâu ra quân khí? Chi phí chiêu binh mãi mã, tiền bạc lương thảo lấy đâu ra?

Bọn võ giả đa phần là hạng húng khởi nhất thời, nên vừa đụng phải

những vấn đề thiết yếu phức tạp là tiêu ngưu, ngựa ngác nhìn nhau. Văn Thù mỉm cười:

- Tiền lương khí giới ngựa xe, Văn mỗ khắc có sắp xếp. Một tháng nữa thôi, chúng ta sẽ có đủ ngân lượng để cung đốn cho vài vạn binh mã. Mong chư công yên tâm.

Đám đông phờ phơ sướng thỏa, ồn ào hưởng ứng:

- Văn đại hiệp nhìn xa trông rộng, tháo vát khéo léo, chúng tôi không an tâm về đại hiệp thì còn an tâm về ai đây?

- Nếu không có bọn gian thần ngáng đường, Văn đại hiệp đã đánh bại bọn Thát, trung hưng Hán thất từ đời nào rồi.

- Đúng đấy, Văn đại hiệp đứng đầu trong các hào kiệt trên đời. Kẻ nào mà không an tâm về đại hiệp, Quách lão tam này sẽ cho hắn biết mùi máu văng năm thước ngay...

Văn Thù luôn miệng khuyên dỗ cho đám đông im lặng, nhưng cũng không khỏi vui sướng trước khí thế trăm lòng như một ấy. Gã khua mạnh hai tay giữ yên, sang sảng nói:

- Hôm nay mời chư công đến đây là để cùng nhau lập một lời thề quan trọng, nhưng hiện tại minh hữu chưa đến, Văn mỗ hăng xử lý một việc lớn khác. - Gã trò Lương Tiêu, đồng đặc nói. - Kẻ này họ Lương tên Tiêu, từng là Bình chương của quân Thát, giúp chúng công phá thành trì, tàn sát lê dân trăm họ của chúng ta, thực là tội đáng muôn chết. Được các cao thủ Thiên Cơ cung tương trợ, nay đã bắt sống được hắn, theo chư công, nên xử lý tên này thế nào?

Bọn hào kiệt xông xáo hớn hở, thi nhau hét:

- Rút lưỡi moi tim...

- Lột da xéo thịt...

Vô vàn ánh mắt oán hận đổ dồn vào tên tội đồ. Lương Tiêu tuy bị trói cứng, nhưng thái độ vẫn ung dung ngang tàng như thường. Gã chỉ nhìn thẳng chứ chẳng buồn liếc mắt xuống dưới đài. Cung cách kiêu ngạo ấy chỉ khiến cử tọa thêm căm tức, ai nấy cùng tuốt gươm đao ra khỏi vỏ, sẵn sàng kéo lên đài. Hiếu Sương hé miệng muốn kêu, nhưng bỗng toàn thân lạnh toát, người xù xuống như không còn chút sức lực nào. Mắt tối sầm, suýt nữa cô ngất lịm đi.

MỤC LỤC

<i>Nhân vật</i>	3	<i>Kim thiên thoát xoát</i>	177
<i>Tả hữu vi nan</i>	5	<i>Tự cổ đa tình</i>	208
<i>Vụ Lâm kỳ ấu</i>	22	<i>Tùy tâm minh nguyệt</i>	240
<i>Điên đảo ngũ hành</i>	47	<i>Đại Thiên Vương tự</i>	265
<i>Ấu đế chi tranh</i>	70	<i>Chung thiên trường hận</i>	295
<i>Địch hữu mạc biện</i>	95	<i>Chúng phản thân li</i>	324
<i>Yên ba vi mang</i>	117	<i>Đông tây chi minh</i>	332
<i>Bĩ cực thái lai</i>	144		

Cơn Lũn

Chịu trách nhiệm xuất bản: Mai Quỳnh Giao

Chịu trách nhiệm bản thảo: Nguyễn Thu Hà

Biên tập: Cẩm Linh

Bìa: Nguyên bản

Sửa bản in: Thanh Vân

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

39 Hàng Chuối - Hà Nội.

ĐT: (04) 39717979 - 39717980 - 39710717 - 39716727 - 39712832.

FAX: (04) 39712830

E-mail: nxbphunu@vnn.vn

Chi nhánh:

16 Alexandre De Rhodes - Q. I - TP Hồ Chí Minh. ĐT: (08) 38234806

In 2000 cuốn, khổ 16x24cm, tại Công ty CP In & TM Thống Nhất, HN.

Số in 498/TN. Giấy xác nhận KHXB số: 236-2008/CXB/11-14/PN.

Ký ngày 19/3/2008. Giấy QĐXB số: 86/QĐ-PN.

In xong và nộp lưu chiểu quý 3 năm 2009.

Côn Luân xuất hiện như một vì sao, báo hiệu thời tái sáng thế của tiểu thuyết võ hiệp.

Nhật báo Bắc quốc Khán thư

Côn Luân của Phụng Ca là tác phẩm được các độc giả của văn học võ hiệp truyền thống đón nhận nhiều nhất, thậm chí đã được coi là “kinh điển”

Báo Độc sách Trung Hoa

Côn Luân lấy bối cảnh lịch sử thời Tống mạt Nguyên sơ. Thông qua những trải nghiệm của nhân vật chính Lương Tiêu, *Côn Luân* trải ra trước mắt độc giả một bức họa giang hồ rộng lớn đầy khí thế. Ân oán tình cừu, thù nhà nợ nước cuộn trào trên từng con chữ, nhân vật có đến hàng trăm, tính cách diện mạo đều được miêu tả sống động vô chùng. Thắt mở dồn dập, dẫn dắt tài tình, xứng đáng là một tác phẩm kinh điển trên văn đàn tân võ hiệp.

Tạp chí Kim cổ Truyền kỳ Võ hiệp

Côn Luân

8 935069 1908672

Giá trọn bộ: 422.000đ